Robert Galbraith

Chemarea cucului

Traducere din engleză de Constantin Dumitru-Palcus

Adevăratului Deeby, cu multe mulțumiri

De ce te-ai născut când zăpada se-aşternea?
Trebuia să vii când cucul te chema,
Când strugurii sunt verzi în ciorchine
Ori când, spre zări senine
    Rândunelele cerul inundă
    Fugind de vara muribundă.

De ce-ai murit când mieii se năşteau?
Tu trebuia să mori când merele cad
Când vin lăcustele, popor nomad,
Când lanurile-şi fac din mirişte vad,
    Şi vântul plânge orişiunde,
    După frumuseţile muribunde.

Christina G. Rossetti, „Bocet”

Prolog

Is demum miser est, cuius nobilitas miserias nobilitat.

Nefericit e cel a cărui faimă îi face vestite nenorocirile.

Lucius Accius, *Telephus*

Agitația din stradă era ca un zumzăit de muşte. Fotografii se adunaseră în spatele barierelor patrulate de poliție, având pregătite aparatele foto cu boturi lungi, aburii respirației ridicându-se în aer. Zăpada cădea neîncetat peste căciuli şi umeri; degete înmănuşate ştergeau obiectivele foto. În răstimpuri, izbucneau rafale de clicuri sporadice, când privitorii, ca să-şi omoare timpul, pozau cortul din prelată albă aflat în mijlocul drumului, având în spate intrarea în clădirea din cărămidă roşie cu balconul de la ultimul etaj de unde căzuse cadavrul.

În spatele paparazzilor înghesuiți se vedeau dube albe cu antene de satelit enorme, în vreme ce sunetiştii cu căştile pe urechi bântuiau prin preajmă. Între înregistrări, reporterii băteau mărunt din picioare şi-şi încălzeau mâinile pe paharele fierbinți cu cafea cumpărate de la cafeneaua aglomerată situată la câteva străzi mai încolo. Ca să-şi umple timpul, cameramanii cu fesuri de lână filmau spinările fotografilor, balconul, cortul care ascundea cadavrul, apoi se repoziționau pentru cadre mai largi, ce cuprindeau haosul instalat în strada Mayfair, calmă şi înzăpezită, cu şirurile ei de uşi negre şi lucioase încadrate de porticuri din piatră albă şi flancate de arbuşti ornamentali. Intrarea de la numărul 18 era delimitată cu bandă galbenă. Polițiştii, unii dintre ei experți criminalişti îmbrăcați în alb, puteau fi zăriți în holul de dincolo.

Posturile de televiziune transmiseseră deja ştirea de câteva ore. Curioşii se îngrămădeau la cele două capete ale străzii, ținuți pe loc de alți polițişti. Unii veniseră special ca să vadă, alții se opriseră în drum spre serviciu. Mulți îşi țineau telefoanele mobile ridicate ca să facă poze înainte să-şi continue drumul. Un tânăr, neştiind care era balconul important, le fotografia pe toate, pe rând, deşi cel din mijloc era umplut de trei arbuşti plini de frunze, tunşi frumos în formă de glob, care abia lăsau loc pentru o ființă umană.

Un grup de adolescente veniseră cu flori şi erau filmate înmânându-le polițiştilor, care încă nu se hotărâseră unde ar fi locul potrivit pentru ele, lăsându-le cu stângăcie în spatele dubei de poliție, conştienți că obiectivele camerelor de filmat le urmăreau fiecare mişcare.

Corespondenții trimişi de canalele de ştiri mențineau un flux

constant de comentarii şi speculaţii în jurul puţinelor elemente de senzaţional pe care le cunoşteau.

„… din apartamentul ei de la mansardă în jurul orei două noaptea. Poliţia a fost alertată de paznicul clădirii…”

„… niciun semn că ar avea de gând să ia cadavrul de aici, ceea ce i-a făcut pe unii să speculeze…”

«… nu ştim dacă a fost singură când a căzut…"

„… echipele au intrat în clădire şi vor efectua o percheziţie minuţioasă."

O lumină deprimantă umplea interiorul cortului. Doi bărbaţi stăteau pe vine lângă cadavru, gata să-l aşeze, în sfârşit, într-un sac. Din capul fetei cursese puţin sânge pe zăpadă. Faţa era zdrobită şi tumefiată, un ochi redus la o zbârcitură, celălalt arătându-se ca o felie de alb mat între pleoapele umflate. Când bluza cu paiete pe care o purta scânteia în lumina uşor schimbătoare, crea impresia tulburătoare de mişcare, de parcă fata ar fi respirat din nou sau îşi încorda muşchii, gata să se ridice. Ninsoarea cădea pe prelata de deasupra, auzindu-se ca un răpăit estompat de vârfuri de degete.

— Unde dracu-i ambulanţa aia?

Inspectorul de poliţie Roy Carver începea să se înfurie. Un ins burduhănos, cu faţa de culoarea cărnii de vită conservate, ale cărui cămăşi erau de obicei pătate de transpiraţie la subsuori, îşi epuizase deja rezerva limitată de răbdare cu ore în urmă. Se afla aici aproape de tot atâta timp ca şi cadavrul. Picioarele îi îngheţaseră aşa de tare, că nu le mai simţea şi era ameţit de foame.

— Ambulanţa e la două minute de-aici, spuse sergentul Eric Wardle, răspunzându-i fără să vrea şefului său în timp ce intra în cort cu mobilul la ureche. I-am făcut un pic de loc aici.

Carver mârâi. Proasta lui dispoziţie era exacerbată de convingerea că pe Wardle îl sensibiliza prezenţa fotografilor. Plăcut la înfăţişare, cu un aer băieţos, cu părul castaniu des şi ondulat, acum glazurat cu zăpadă, Wardle, considera Carver, pierduse mai mult timp decât era necesar în cele câteva incursiuni pe care le făcuse în afara cortului.

— Bine măcar că mulţimea de-afară o să plece când o să dispară cadavrul de-aici, adăugă Wardle, continuând să se uite afară la fotografi.

— N-o să plece cât timp vom continua să tratăm locul ăsta ca pe un loc al crimei, se răsti Carver la el.

Wardle nu răspunse la provocarea nerostită, dar Carver explodă totuşi:

— Vaca asta proastă s-a aruncat. Nu mai era nimeni cu ea. Aşa-zisa ta martoră era drogată şi nu mai ştia…

— Uite că vine, spuse Wardle şi, spre dezgustul lui Carver, ieşi iar din cort, ca să aştepte ambulanța direct în câmpul vizual al camerelor.

Vestea a luat locul forțat ştirilor despre viața politică, războaie şi dezastre şi fiecare versiune a relatării era presărată cu imagini ale chipului fără cusur al moartei sau ale corpului ei zvelt şi sculptat. În câteva ore, puținele fapte cunoscute s-au răspândit ca un virus la milioane de oameni: cearta cu prietenul ei celebru, care avusese loc în public, drumul spre casă singură, țipetele auzite de vecini şi căderea finală, fatală…

Prietenul s-a refugiat într-o instituție de reabilitare, dar poliția a rămas impenetrabilă. Cei care fuseseră cu ea în seara anterioară morții erau vânați. Mii de rubrici de ziar şi ore de ştiri televizate erau dedicate subiectului, iar femeia care jura că auzise o a doua ceartă cu câteva clipe înainte de căderea corpului a devenit şi ea celebră pentru scurt timp, acordându-i-se privilegiul unor poze de dimensiuni mai mici lângă imaginile frumoasei fete moarte.

Pe urmă, însă, într-un oftat aproape sonor de dezamăgire, s-a dovedit că martora mințise, astfel că *şi ea* s-a refugiat într-o clinică de dezintoxicare, moment în care celebrul suspect principal s-a externat, asemenea bărbatului şi femeii din căsuța de jucărie, care nu pot ieşi simultan niciodată.

Aşadar, fusese sinucidere la urma urmelor şi, după un moment de hiat înmărmurit, povestea a căpătat un al doilea elan, mai slab. S-a scris că fata era dezechilibrată, instabilă, nepotrivită pentru viața de supervedetă în capcana căreia extravaganța şi frumusețea o prinseseră; că pătrunsese într-o clasă de oameni imorali, plini de bani, care o corupseseră; că decadența noii ei vieți îi destabilizase personalitatea deja fragilă. A devenit o poveste moralizatoare încărcată de *Shadenfreude* şi mulți editorialişti au făcut aluzie la Icar, căruia *Private Eye* îi dedicase o rubrică specială.

Şi deodată, în sfârşit, frenezia s-a domolit în apatie şi nici jurnaliştilor nu le-a mai rămas nimic de spus, căci prea multe se spuseseră deja.

Trei luni mai târziu

Partea I

Nam in omni adversitate fortunae infelicissimum est genus infortunii, fuisse felicem.

Căci în fiecare nenorocire, cel mai nefericit dintre nefericiți este cel care a fost fericit.

Boethius, *De Consolatione Philosophiae*

1

Deşi cei douăzeci şi cinci de ani ai vieţii lui Robin Ellacott cunoscuseră momente de dramă şi incidente, niciodată nu se trezise cu conştiinţa certă că îşi va aminti cât va trăi ziua care avea să urmeze.

La scurt timp după miezul nopţii, Matthew, prietenul ei de atâta vreme, îi ceruse mâna sub statuia lui Eros din centrul pieţei Piccadilly Circus. Cuprins de uşurarea ameţitoare de după acceptul ei, acesta îi mărturisise că plănuise să abordeze chestiunea în restaurantul thailandez în care tocmai cinaseră, dar că se hotărâse să facă asta în absenţa cuplului tăcut de lângă ei, care trăsese cu urechea la toată conversaţia lor. Prin urmare, sugerase o plimbare pe străzile peste care se lăsa întunericul, în pofida protestelor lui Robin, care îi atrăsese atenţia că amândoi trebuiau să se trezească devreme, şi în sfârşit a avut un acces de inspiraţie şi a condus-o, emoţionat, la treptele statuii. Acolo, renunţând la discreţie în vântul tăios (într-o manieră total necaracteristică lui), Matthew a cerut-o în căsătorie, sprijinit într-un genunchi, în faţa a trei oameni nevoiaşi cuibăriţi pe trepte, care plimbau de la unul la celălalt ceea ce părea a fi o sticlă de alcool metilic.

Fusese, după părerea lui Robin, o cerere în căsătorie perfectă, cea mai frumoasă din istoria căsătoriilor. El avusese în buzunar chiar şi un inel, pe care fata îl purta acum pe deget: un safir cu două diamante, care i se potrivea perfect, şi tot drumul spre oraş a privit întruna la inelul pus pe mâna care i se odihnea în poală. Ea şi Matthew aveau acum o poveste de relatat, o poveste de familie amuzantă, din acelea pe care le spui copiilor tăi, în care planul lui (o încântase faptul că el îşi făcuse planuri) s-a dus pe copcă şi s-a transformat în ceva spontan. Îi plăcuseră vagabonzii, luna şi Matthew, panicat şi fâstâcit, lăsat într-un genunchi; îi plăcuseră Eros şi Piccadilly, bătrân şi murdar, ca şi taxiul pe care-l luaseră ca să ajungă la locuinţa lor din Clapham. De fapt, nu era departe de a se îndrăgosti de întreaga Londră, care până atunci nu-i câştigase simpatia, în luna scursă de când locuia acolo. Până şi navetiştii palizi şi certăreţi înghesuiţi în vagonul de metrou păreau aureolaţi de lucirea inelului şi, în timp ce ieşea în aerul răcoros al zilei de martie la staţia Tottenham Court Road, mângâie cu degetul mare

partea de jos a inelului din platină, trăind o explozie de fericire la gândul că ar putea cumpăra nişte reviste pentru mirese la ora prânzului.

Ochii bărbaţilor zăboveau asupra ei în timp ce-şi croia drum prin şantierul de reparare a drumului de pe Oxford Street, consultând un bileţel pe care-l ţinea în mâna dreaptă. După toate standardele, Robin era o fată frumuşică; înaltă şi cu o siluetă voluptuoasă, cu părul blond-roşcat care se unduia în timp ce mergea cu pas vioi, aerul răcoros colorându-i obrajii palizi. Urma să fie prima zi dintr-un angajament secretarial temporar de o săptămână. De când venise să locuiască împreună cu Matthew la Londra, avusese doar joburi temporare, dar situaţia nu avea să se prelungească. Urma să se ducă la nişte interviuri pe care le considera „corespunzătoare”.

De multe ori, cea mai dificilă parte a acestor frânturi de slujbe neinteresante era găsirea birourilor. După orăşelul din Yorkshire din care plecase, Londra părea vastă, complexă şi impenetrabilă. Matthew o sfătuise să nu pornească în căutări cu nasul în ghidul oraşului, ca să nu semene a turist şi să devină astfel vulnerabilă. Prin urmare, se bizuia foarte des pe hărţile desenate aproximativ de cineva de la agenţia de angajări temporare. Nu era convinsă că asta o făcea să arate mai mult a londoneză get-beget.

Baricadele metalice şi zidurile Corimec din plastic albastru care împrejmuiau lucrările de reparaţii o făceau să vadă şi mai greu încotro trebuia să meargă, deoarece ascundeau jumătate din elementele de orientare desenate pe hârtiuţa din palmă. Traversă drumul cu pavajul scos din faţa unei clădiri de birouri impunătoare, marcată „Center Point” pe hartă, care semăna cu o gofră gigantică din beton cu reţeaua ei densă de ferestre pătrate şi uniforme, şi o porni în direcţia aproximativă Denmark Street.

O găsi aproape întâmplător, luând-o pe o alee numită Denmark Place şi ieşind într-o străduţă scurtă plină de vitrine colorate: ferestre în care se vedeau chitare, claviaturi şi tot soiul de efemeride muzicale. Baricade roşii şi albe înconjurau o altă gaură săpată în drum şi muncitorii cu veste fluorescente o întâmpinară cu fluierături admirative matinale, pe care Robin se prefăcu că nu le aude.

Se uită la ceasul de la mână. Întrucât îşi luase o rezervă de timp pentru cazul în care s-ar fi rătăcit, ajunsese cu un sfert de oră mai devreme. Uşa banală a biroului pe care îl căuta se afla la stânga localului 12 Bar Cafe. Numele ocupantului biroului era scris pe un petic de hârtie liniată lipită cu scotch lângă soneria pentru etajul al doilea. Într-o zi obişnuită, fără inelul nou-nouţ care îi sclipea pe deget, acest detaliu ar fi surprins-o în mod neplăcut. Cu toate acestea, hârtia murdară şi vopseaua scorojită de pe uşă erau, ca şi

vagabonzii din seara trecută, doar nişte detalii pitoreşti pe fondul splendidei sale poveşti de dragoste. Se uită din nou la ceas (safirul sclipi şi simţi cum îi tresaltă inima; va vedea cum sclipeşte piatra aceea tot restul vieţii ei) şi decise, într-un acces de euforie, să se prezinte mai devreme şi să se arate dornică să înceapă o slujbă care nu conta câtuşi de puţin.

Tocmai întinsese mâna să sune, când uşa neagră se deschise brusc din interior şi o femeie dădu buzna pe stradă. Timp de o secundă straniu de statică, cele două se priviră direct în ochi, în timp ce fiecare se pregătea să facă faţă ciocnirii iminente. În această dimineaţă fermecată, simţurile lui Robin erau neobişnuit de receptive; imaginea de o fracţiune de secundă a acelui chip îi lăsă o impresie atât de puternică, încât o făcu să se gândească, după câteva momente, când reuşiseră să se evite reciproc, trecând la un centimetru una pe lângă cealaltă, iar femeia brunetă pornise în pas grăbit pe stradă, dispărând din vedere după colţ, că ar putea să-l deseneze perfect din memorie. Nu doar frumuseţea extraordinară a acelui chip se imprimase în memoria ei, ci şi cealaltă expresie: lividă, totuşi neobişnuit de însufleţită.

Robin prinse uşa înainte să închidă accesul spre casa scărilor mizeră. O scară metalică de modă veche urca în spirală în jurul unui ascensor la fel de antic, de tip colivie.

Atentă să nu-şi prindă tocurile în treptele metalice, ajunse la primul etaj, trecând de o uşă pe care era lipit un poster laminat şi înrămat, având pe el inscripţia *Crowdy Graphics,* şi îşi continuă urcuşul. Abia când ajunse la uşa de sticlă de la etajul de deasupra îşi dădu seama pentru prima oară la ce fel de activitate urma să fie asistentă. Nimeni de la agenţie nu-i spusese. Numele de pe hârtia de afară, de lângă sonerie, era gravat pe panoul de sticlă: *C.B. Strike,* şi, dedesubt, cuvintele *Detectiv particular.*

Robin rămase nemişcată, cu gura întredeschisă, trăind un moment de minunare pe care nimeni dintre cei care o cunoşteau nu l-ar fi înţeles. Niciodată nu-şi mărturisise vreunei fiinţe umane (nici măcar lui Matthew) ambiţia ei secretă, veche încă din copilărie. Iar ca acest lucru să se întâmple tocmai astăzi, dintre toate zilele… Avea senzaţia că Dumnezeu îi făcea cu ochiul (iar ea lega şi acest lucru cu magia zilei; cu Matthew şi cu inelul; cu toate că, la o reflecţie adecvată, nu exista nicio legătură între ele).

Savurând clipa, se apropie foarte încet de uşa gravată. Întinse mâna stângă (safirul întunecându-se acum, în lumina slabă) spre clanţă; dar, înainte s-o atingă, uşa de sticlă se deschise brusc.

De data asta, ciocnirea n-a mai putut fi evitată. Un bărbat de peste o sută de kilograme se izbi de ea, fără să vadă nimic. Dezechilibrată, Robin se trezi catapultată în spate, dând din mâini

cu mişcări dezordonate, geanta zburându-i cât colo, către hăul de dincolo de scara letală.

2

Strike absorbi impactul, auzi țipătul ascuțit şi reacționă instinctiv: aruncă în față un braț lung şi înşfăcă cu degetele şi îmbrăcăminte, şi carne; un al doilea țipăt de durere se reverberă în jurul pereților de piatră şi apoi, cu un efort considerabil, Strike reuşi s-o readucă pe fată pe teren solid. Ecourile țipetelor ei continuau să răsune în casa scărilor şi îşi dădu seama că şi el urlase un „Dumnezeule!”

Îndoită de durere, fata stătea lipită de uşa biroului, scâncind. Judecând după felul pieziş în care stătea aplecată, cu o mână ascunsă adânc sub reverul hainei, Strike deduse că o salvase apucându-i o parte substanțială a sânului stâng. Fața cuprinsă de roşeață a fetei era ascunsă de o perdea deasă de păr blond, dar Strike vedea cum din ochiul neacoperit țâşneau lacrimi de durere.

— Fir-ar al dracu’… scuze!

Vocea lui puternică răsună în casa scării.

— Nu te-am văzut… nu mă aşteptam să apară cineva pe-aici…

De sub ei, graficianul ciudat şi solitar care ocupa biroul de mai jos țipă:

— Ce se-ntâmplă acolo?!

O secundă mai târziu, un mormăit de nemulțumire venind de undeva de sus dădu de înțeles că managerul barului de la parter, care dormea într-un apartament de la mansardă deasupra biroului lui Strike, fusese şi el deranjat – poate chiar trezit – de gălăgie.

— Haide, intră…

Strike deschise uşa cu vârful degetelor, în aşa fel încât să evite orice contact întâmplător cu fata, şi o conduse în birou.

— E totul în ordine? strigă graficianul pus pe harță.

Strike trânti uşa în urma lui.

— Sunt bine, minți Robin, cu o voce tremurătoare, încă aplecată, cu mâna lipită de piept, stând cu spatele la Strike.

După o secundă sau două, se îndreptă şi se întoarse către acesta, stacojie la chip şi cu ochii încă umezi.

Agresorul ei accidental era un tip masiv. Înălțimea lui, pilozitatea, cuplate cu o burtă aflată în uşoară expansiune, sugerau un urs grizzly. Unul dintre ochii lui era tumefiat şi vânăt, cu pielea de sub sprânceană tăiată. Dâre de sânge închegat lăsate pe unghii

îi brăzdau obrazul stâng şi partea dreaptă a gâtului său gros, lăsat la vedere de gulerul şifonat şi descheiat al cămăşii.

— Sunteți d... domnul Strike?

— Mda.

— Eu sunt angajata dumneavoastră temporară.

— Angajata şi mai cum?

— Temporară. De la Temporary Solutions.

Numele agenției nu reuşi să şteargă expresia de neîncredere de pe fața greu încercată. Cei doi se uitară lung unul la celălalt, iritați şi antagonici.

La fel ca şi Robin, Cormoran Strike ştia că o să-şi amintească mereu ultimele douăsprezece ore ca pe o noapte schimbătoare de epocă a vieții sale. Acum, după toate aparențele, Parcele îi trimiseseră un sol îmbrăcat într-un trenci elegant de culoare bej, ca să-l tachineze în privința faptului că viața lui se îndrepta bolborosind spre o catastrofă.

— Pentru cât timp te-au trimis?

— Păi... pentru o săptămână... la început, spuse Robin, care nu fusese întâmpinată niciodată cu atâta lipsă de entuziasm.

Strike făcu rapid un calcul mintal. O săptămână la prețul exorbitant al agenției îi va împinge şi mai mult descoperirea de cont în regiunea ireparabilului. Ar putea fi chiar picătura ultimă pe care principalul lui creditor tot făcea aluzie că o aşteaptă.

— Scuză-mă un moment.

Ieşi din încăpere pe uşa de sticlă şi intră imediat la dreapta, într-o toaletă micuță şi umedă. Aici, zăvori uşa şi privi lung în oglinda crăpată şi pătată de deasupra chiuvetei.

Reflexia care se uita înapoi la el nu era una frumoasă. Strike avea fruntea înaltă, proeminentă, nasul lat şi sprâncenele groase ale unui Beethoven tânăr care se apucase de box, o impresie pe care ochiul tumefiat şi vânăt nu făcea decât s-o accentueze. Părul lui creț şi des ca lâna făcuse ca printre numeroasele lui porecle din adolescență să se numere şi cea de „Flocea". Arăta mai vârstnic decât cei treizeci şi cinci de ani pe care-i avea.

Înfipse dopul în gaura de scurgere şi umplu chiuveta crăpată şi soioasă cu apă rece. Trase adânc aer în piept şi îşi cufundă complet capul care-i palpita. Apa împrăştiată îi udă pantofii, dar uşurarea adusă de cele zece secunde de tăcere înghețată şi oarbă îl făcu să o ignore.

Imagini disparate ale nopții precedente îi fulgerau prin minte: golirea a trei sertare de obiecte personale într-o raniță militară pe când Charlotte zbiera la el; scrumiera care l-a izbit în osul frunții când s-a uitat înapoi la ea, din uşă; drumul pe jos prin oraşul întunecat până la biroul lui, unde dormise o oră sau două în

fotoliul de la birou. Apoi scena finală, urâtă, după ce Charlotte i-a dat de urmă la primele ore ale zilei, ca să-i înfigă acele ultime *banderillas* pe care nu reuşise să i le împlânte înainte ca el să plece din apartamentul ei; hotărârea lui de a o lăsa să plece când, după ce i-a zgâriat faţa cu unghiile, ieşise pe uşă fugind; şi apoi acea clipă de nebunie când se năpustise după ea – o urmărire sfârşită la fel cum începuse, cu intervenţia neavizată a acestei fete nepăsătoare şi de prisos, pe care fusese nevoit s-o salveze şi apoi s-o împace.

Ieşi de sub apa rece cu un icnet şi un geamăt, simţindu-şi faţa şi capul cuprinse de o amorţeală şi o furnicătură plăcute. Cu prosopul care căpătase o consistenţă de carton, atârnat pe spatele uşii, se şterse de apă şi se uită din nou la reflexia sumbră. Zgârieturile, proaspăt spălate de sânge, nu arătau mai grav decât urmele lăsate de o pernă boţită. Charlotte trebuie să fi ajuns la metrou între timp. Unul dintre gândurile nebuneşti care îl făcuseră să pornească după ea fusese temerea că se va arunca peste linii. Mai demult, după o ceartă deosebit de furtunoasă pe când aveau cam douăzeci şi cinci de ani, ea se urcase pe un acoperiş, beată, clătinându-se şi jurând că se aruncă. Poate că trebuia să se bucure că Temporary Solutions îl forţase să abandoneze cursa de urmărire. După scena care avusese loc la primele ore ale acelei dimineţi, nu mai exista cale de întoarcere. De data asta, trebuia să se termine.

Depărtându-şi de gât gulerul îmbibat cu apă, Strike trase zăvorul ruginit şi ieşi din toaletă, întorcându-se prin uşa de sticlă.

Un ciocan pneumatic începu să se audă afară, în stradă. Robin stătea în faţa biroului, cu spatele la uşă; îşi şterse dosul palmei de partea din faţă a hainei când el reintră în cameră şi Strike ştiu că fata îşi masase din nou sânul.

— E... eşti bine? întrebă, atent să nu privească spre locul leziunii.

— N-am nimic, sunt bine. Uite, dacă nu aveţi nevoie de mine, eu plec, spuse Robin cu demnitate.

— Nu... nu, nici vorbă, zise o voce ieşită din gura lui Strike, pe care acesta o ascultă cu dezgust. O săptămână... da, o să fie bine. Ăă... fişa postului e aici.

O culese de pe preşul de la uşă în timp ce vorbea şi o întinse pe biroul gol în faţa ei, ca pe o ofertă de împăciuire.

— Da, dacă poţi deschide chestia asta, să răspunzi la telefon, în general să faci ordine pe-aici... parola computerului este Hatherill23, am să ţi-o scriu aici...

Ceea ce şi făcu, sub privirea ei precaută şi nesigură.

— Gata... eu o să fiu înăuntru.

Se duse în biroul interior, închise uşa cu grijă în urma lui, după

care rămase nemişcat, privind la ranița de sub masa de lucru goală. Conținea tot ce deținea el în acel moment, căci se îndoia că va mai vedea vreodată cele nouă zecimi din posesiunile lui rămase la Charlotte acasă. Până la prânz, probabil că acestea vor dispărea; arse, aruncate în stradă, ciopârțite şi sfărâmate, stropite cu clor. Ciocanul pneumatic huruia neobosit în stradă.

Iar acum, imposibilitatea de a-şi achita datoria uriaşă, consecințele înfiorătoare care ar însoți falimentul iminent al afacerii sale, urmarea neştiută, dar inevitabil oribilă a faptului că o părăsise pe Charlotte. Cuprins de epuizare cum se afla, i se părea că nenorocirea tuturor acestor dezastre se ridică în fața lui ca într-un caleidoscop al ororilor.

Abia conştient că se mişcase din loc, se pomeni aşezat din nou în fotoliul în care-şi petrecuse ultima parte a nopții. De dincolo de peretele despărțitor aproape imaterial se auzeau zgomote înăbuşite ce sugerau mişcare. Fără doar şi poate că Temporary Solutions pornise calculatorul şi în curând o să descopere că nu mai primise de trei săptămâni nici măcar un singur e-mail pe probleme de serviciu. Apoi, la solicitarea lui, ea va începe să deschidă toate comenzile lui finale. Epuizat, suferind şi flămând, Strike îşi lăsă din nou fața pe birou, cuibărindu-şi ochii si urechile în cercul brațelor, astfel încât să nu fie nevoit să audă cum umilința lui era scoasă la iveală de străina aflată dincolo de uşă.

3

După cinci minute, se auzi o bătaie în uşă şi Strike, căruia nu-i lipsise mult să ațipească, tresări şi se îndreptă rapid în fotoliu.

— Scuze.

Subconştientul lui se lăsase iar prins în mrejele Charlottei; a fost o surpriză să vadă o tânără străină intrând în încăpere. Aceasta îşi dezbrăcase haina, lăsând să se vadă un pulover crem, mulat chiar seducător pe corp. Strike îi vorbi uitându-se la linia părului ei.

— Da?

— E un client pentru dumneavoastră. Să-l invit în birou?

— Un ce?

— Un client, domnule Strike.

O privi câteva secunde, încercând să prelucreze informația.

— Bine, OK… nu, am nevoie de câteva minute, te rog, Sandra, şi pe urmă îl inviți în birou.

Ea se retrase fără să comenteze.

Strike abia dacă irosi o secundă întrebându-se de ce o numise Sandra, înainte de a sări în picioare începând să facă ceva ca să arate şi să miroasă mai puțin ca un om care a dormit îmbrăcat în hainele de zi. Se aplecă sub birou şi scoase din raniță un tub de pastă de dinți şi stoarse câțiva centimetri buni de pastă direct în gură; apoi observă că avea cravata îmbibată cu apă de la chiuvetă şi că piepții cămăşii erau pătați cu stropi de sânge, aşa că trase cu forță de amândoi, nasturii sărind cât colo şi lovindu-se de pereți şi de fişet. Scoase din raniță o cămaşă curată, deşi teribil de boțită, şi o îmbrăcă la repezeală, încheindu-se cu degetele groase şi stângace. După ce ascunse ranița în spatele fişetului gol, se reaşeză în grabă şi îşi controla de urdori colțurile interioare ale ochilor, în tot acest timp întrebându-se dacă acest aşa-zis client era ceva real şi dacă va fi pregătit să plătească bani adevărați pentru serviciile de detectiv. Strike ajunsese să-şi dea seama, în cursul unei spirale de optsprezece luni care-l adusese la ruină financiară, că niciunul dintre aceste lucruri nu putea fi luat drept sigur. Încă mai urmărea doi clienți pentru plata integrală a facturilor; al treilea refuzase să-i plătească vreun penny, motivând că ceea ce aflase Strike nu fusese pe gustul său şi, dat fiind că se cufunda tot mai mult în datorii şi că o reevaluare a chiriilor din zonă îi punea în pericol calitatea de

chiriaş al biroului din centrul Londrei, pe care fusese atât de încântat să-l ocupe, Strike nu se afla în postura în care să-şi permită un avocat. Aplicarea unor metode mai dure şi mai brutale de recuperare a datoriilor devenise un laitmotiv al fanteziilor sale recente. Ar fi simțit o plăcere enormă să-l vadă pe cel mai tupeist dintre datornicii lui cum se înmoaie la vederea unei bâte de baseball.

Uşa se deschise din nou; Strike îşi scoase grăbit degetul arătător din nară şi îşi îndreptă spatele, încercând să arate senin şi vioi în fotoliul său.

— Domnule Strike, dânsul este domnul Bristow.

Potențialul client o urmă pe Robin în încăpere. Impresia imediată se dovedi favorabilă. Necunoscutul poate că avea o înfăţişare vădit sfioasă, cu o buză superioară prea scurtă ca să-i acopere dinţii mari din faţă; avea un ten de culoarea nisipului, iar ochii, judecând după grosimea lentilelor ochelarilor, erau miopi; dar costumul de culoare gri-închis era minunat croit, iar cravata lucioasă de culoare bleu, ceasul şi pantofii păreau toate foarte scumpe.

Netezimea imaculată a cămăşii necunoscutului îl făcea pe Strike să fie de două ori mai conştient de cele circa o mie de cute ale hainelor sale. Se ridică în picioare pentru a-i da posibilitatea lui Bristow să se minuneze de întreaga sa înălțime de un metru şi nouăzeci de centimetri, îi întinse o mână păroasă şi încercă să contracareze superioritatea vestimentară a vizitatorului său proiectând aerul unui ins prea ocupat ca să-şi mai facă griji în privința rufăriei.

— Cormoran Strike… vă salut.

— John Bristow, spuse celălalt, strângându-i mâna.

Avea o voce plăcută, cultivată şi nesigură. Privirea lui zăbovi pe ochiul umflat al lui Strike.

— Domnilor, pot să vă ofer ceai sau cafea? întrebă Robin.

Bristow ceru o cafea neagră mică, dar Strike nu răspunse; tocmai zărise o femeie tânără cu sprâncene groase, îmbrăcată într-un costum de tweed fără gust, care şedea pe canapeaua jerpelită de lângă uşa biroului exterior. Era pur şi simplu sfidător la adresa raţiunii ca doi clienţi potenţiali să fi sosit în acelaşi moment. Sigur nu i se trimisese o a doua secretară temporară?

— Şi dumneavoastră, domnule Strike? întrebă Robin.

— Ce? A… o cafea neagră, cu două bucăţele de zahăr, te rog, Sandra, spuse, înainte să se poată opri.

O văzu cum îşi schimonoseşte gura în timp ce închidea uşa şi abia atunci îşi aminti că nu avea nici cafea, nici zahăr şi nici măcar ceşti.

Luând loc la invitaţia lui Strike, Bristow privi în jur la biroul

sărăcăcios cu o expresie despre care Strike se temea că ar fi de dezamăgire. Potențialul client părea agitat în maniera aceea vinovată pe care Strike ajunsese să o asocieze cu soții suspicioşi, şi totuşi păstra un vag aer de autoritate, transmis în principal de prețul evident al costumului său. Strike se întrebă cum îl găsise Bristow. Era greu să obții de lucru din auzite când singurul tău client (după cum i se plângea adesea printre suspine la telefon) nu avea prieteni.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule Bristow? întrebă el, aşezându-se la loc în fotoliu.

— E… ăă… de fapt, mă întreb dacă aş putea să verific… Cred că ne-am mai întâlnit cândva.

— Serios?

— N-aveți cum să vă amintiți de mine, s-a întâmplat cu mulți ani în urmă… dar cred că ați fost prieten cu fratele meu Charlie. Charlie Bristow. A murit… într-un accident… când avea nouă ani.

— La dracu'! spuse Strike. Charlie… da, îmi amintesc.

Şi, într-adevăr, îşi amintea perfect. Charlie Bristow fusese unul dintre numeroşii prieteni pe care Strike îi avusese în timpul unei copilării complicate, peripatetice. Un băiat fascinant, năbădăios şi nesăbuit, liderul celei mai *cool* bande de la noua şcoală londoneză a lui Strike, Charlie i-a aruncat o privire uriaşului băiat nou-venit, care vorbea cu un puternic accent de Cornwall, şi l-a numit cel mai bun prieten şi locotenentul său. Au urmat două luni amețitoare de prietenie intimă şi năzdrăvănii. Strike, care fusese fascinat întotdeauna de funcționarea lină a căminelor celorlalți copii, cu familiile lor întregi la minte şi bine organizate, şi de dormitoarele pe care li se permitea să le aibă ani de-a rândul, a păstrat o amintire vie a locuinței lui Charlie, care fusese mare si luxoasă. Îşi amintea de gazonul lung, luminat de soare, de căsuța de joacă din copac şi de limonada cu gheață servită de mama lui Charlie.

Apoi a venit oroarea fără precedent a primei zile de şcoală de după vacanța de Paşte, când învățătoarea le-a spus că Charlie nu se va mai întoarce niciodată, pentru că murise, căzuse cu bicicleta peste marginea unei cariere de piatră în timp ce îşi petrecea vacanța în Țara Galilor. Învățătoarea cu pricina era o hoaşcă plină de răutate, care nu s-a putut abține să nu spună întregii clase că lui Charlie, care, după cum îşi aminteau cu toții, *adesea nu dădea ascultare adulților, i se interzisese în mod expres* să se apropie de cariera aceea, dar că el se încăpățânase să facă exact asta, *probabil vrând să se dea mare* – dar a fost obligată să se oprească acolo, pentru că două fetițe din primul rând începuseră să plângă.

Din ziua aceea, ori de câte ori se uita sau se gândea la o carieră de piatră, Strike vedea fragmentându-se chipul unui băiat blond

care râdea. N-ar fi fost surprins dacă toţi colegii de clasă ai lui Charlie Bristow ar fi rămas cu aceeaşi teamă stăruitoare de hăul întunecat, de panta abruptă şi de piatra necruţătoare.

— Da, mi-l amintesc pe Charlie, spuse el.

Văzu cum lui Bristow i se mişcă uşor mărul lui Adam.

— Da. Ei bine, e vorba de numele dumitale. Îmi amintesc foarte clar cum Charlie vorbea despre dumneata, în vacanţă, în zilele de dinainte să moară: „prietenul meu Strike", „Cormoran Strike". E neobişnuit, nu? De unde vine „Strike", ştii cumva? E un nume pe care nu l-am mai întâlnit.

Bristow nu era prima persoană cunoscută de Strike care se agăţa de orice subiect colateral – vreme, taxa de acces în zona centrală a oraşului, preferinţa pentru băuturile fierbinţi – ca să amâne discutarea subiectului pentru care ajunseseră în biroul lui.

— Mi s-a spus că are legătură cu cerealele, spuse el. O măsură pentru cereale.

— Serios, asta e? Nicio legătură cu vreo lovitură sau cu grevele, ha, ha... nu... Ei bine, pe când căutam pe cineva care să mă ajute în treaba asta şi ţi-am văzut numele în carte...

Genunchiul lui Bristow începu să se legene în sus şi în jos...

— Probabil că poţi să-ţi închipui cum am... am avut senzaţia că e... că e ca un semn. Un semn de la Charlie. Care-mi spunea că am dreptate.

Mărul lui Adam se mişcă şi Bristow înghiţi în sec.

— OK, spuse cu prudenţă Strike, sperând că nu fusese confundat cu un medium.

— Vezi dumneata, e vorba despre sora mea, zise Bristow.

— În regulă. A intrat în vreun bucluc, ceva?

— A murit.

Nu lipsi mult ca Strike să exclame: „Cum aşa, şi ea?"

— Îmi pare rău, spuse el grijuliu.

Bristow primi condoleanţele cu o înclinare smucită a capului.

— Aş... nu mi-e uşor. Mai întâi de toate, ar trebui să ştii că sora mea este... a fost... Lula Landry.

Speranţa, atât de efemer reînviată la vestea că ar putea avea un client, căzu încet înainte ca o piatră funerară din granit şi ateriză cu o lovitură chinuitoare în măruntaiele lui Strike. Individul din faţa lui era un aiurit, dacă nu chiar dus cu pluta. Era o imposibilitate asemănătoare cu existenţa a doi fulgi de zăpadă identici ca acest bărbat palid, cu chipul ca de iepure, să fi apărut pe lume din acelaşi fond genetic ca frumuseţea cu pielea bronzată, cu membre suple şi forme extrem de precis finisate care fusese Lula Landry.

— Părinţii mei au adoptat-o, spuse cu sfială, de parcă ar fi ştiut

la ce se gândea Strike. Cu toții am fost adoptați.

— Aha, spuse Strike.

Avea o memorie excepțional de precisă. Gândindu-se la acea casă imensă, răcoroasă, bine organizată şi la grădina de o întindere fascinantă, îşi aminti de o mamă blondă şi apatică, prezidând la masa de picnic, de vocea depărtată şi tunătoare a unui tată intimidant; un frate mai mare morocănos care ciugulea din tortul de fructe, Charlie însuşi făcând-o pe mama lui să râdă cu clovneriile lui; dar nicio fetiță.

— N-aveai cum s-o cunoşti pe Lula, continuă Bristow, din nou de parcă Strike şi-ar fi împărtăşit gândurile cu glas tare. Părinții mei au adoptat-o abia după moartea lui Charlie. Avea patru anişori când a venit la noi. Vreo doi ani a fost în îngrijirea cuiva. Eu aveam aproape cincisprezece ani. Îmi amintesc şi azi cum stăteam la uşa de la intrare şi-l priveam pe tata aducând-o în brațe pe alee. Avea o scufiță roşie tricotată. Mama o mai păstrează şi-acum.

Şi deodată, în mod şocant, John Bristow izbucni în lacrimi. Suspina cu fața în palme, cu umerii gârboviți, zguduit de plâns, în vreme ce nasul îi curgea şi lacrimile i se prelingeau printre degete. De fiecare dată când părea să-şi fi recăpătat întru câtva controlul, alte hohote de plâns îl podideau.

— Îmi pare rău... scuze... Dumnezeule...

Gemând şi sughițând, se tamponă pe sub ochelari cu o batistă împăturită, încercând să-şi revină.

Uşa biroului se deschise şi Robin intră cu spatele, purtând o tavă. Bristow îşi întoarse fața într-o parte, umerii zgâlțâindu-i-se spasmodic. Prin uşa deschisă, Strike o zări din nou pe femeia îmbrăcată în costum din biroul exterior; acum se uita la el încruntată pe deasupra unui exemplar din *Daily Express.*

Robin aşeză pe masă două ceşti, un vas cu lapte, un bol cu zahăr şi o farfurie cu biscuiți de ciocolată, niciunul dintre aceste obiecte nemaifiind văzute de Strike până atunci. Afişă un zâmbet de complezență la mulțumirile lui şi dădu să plece.

— O clipă, Sandra, spuse Strike. Poți să...?

Luă o foaie de hârtie de pe birou şi o aşeză pe genunchi. În timp ce Bristow îşi înghițea domol lacrimile, Strike scrise foarte repede şi cât mai lizibil cu putință:

Caută, te rog, pe google despre Lula Landry şi află dacă a fost adoptată şi, dacă da, de cine. Nu discuta ce faci cu femeia din biroul tău ce caută ea acolo? Scrie răspunsurile la întrebările de mai sus şi adu-mi hârtia aici, fără să spui ce ai găsit.

— Scuze... îmi cer mii de scuze, spuse Bristow printre icnete

când uşa se închise. Este... de obicei, nu sunt... am fost la birou, m-am întâlnit cu clienţii...

Trase aer în piept de mai multe ori. Ochii lui de culoare roz sporeau asemănarea cu un iepure albinos. Genunchiul drept continua să i se legene în sus şi în jos.

— Doar că a fost o perioadă îngrozitoare, şopti el în timp ce trăgea aer în piept. Lula... şi mama mea pe moarte...

Lui Strike îi lăsa gura apă la vederea biscuiţilor cu ciocolată, căci avea senzaţia că nu mâncase nimic de zile în şir. Dar îşi zise că ar fi dat o impresie de lipsă de compasiune dacă ar fi început să ronţăie în timp ce Bristow se zgâlţâia, se smiorcăia şi-şi tampona ochii cu batista. Ciocanul pneumatic continua să răpăie ca o mitralieră afară, pe stradă.

— De când Lula a murit, mama a cedat complet. Povestea asta a doborât-o. Cancerul de care suferea se presupunea că e în remisiune, dar a revenit şi doctorii spun că nu mai pot să facă nimic. Adică, asta e a doua oară. A avut un fel de cădere după Charlie. Tata s-a gândit că un alt copil îi va face bine. Întotdeauna şi-au dorit o fată. N-au obţinut uşor aprobarea, dar Lula era o metisă şi mai greu de plasat, aşa că, încheie el cu un suspin gâtuit, au reuşit s-o obţină. Mereu a fost f-frumoasă. A fost d-descoperită pe Oxford Street, când ieşise la cumpărături cu mama. A fost preluată de Athena. E una dintre cele mai prestigioase agenţii. La şaptesprezece ani, f-făcea deja modelling *f-full-time*. Când a murit, valoarea ei se ridica la circa zece milioane de lire. Nu ştiu de ce-ţi spun toate astea. Probabil că le ştii pe toate. Toată lumea ştia – credea că ştie – totul despre Lula.

Cu stângăcie, luă ceaşca. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât cafeaua se vărsă pe pantalonii călcaţi la dungă.

— Ce anume aţi dori să fac pentru dumneavoastră? întrebă Strike.

Cu mişcări nesigure, Bristow puse la loc ceaşca pe birou, apoi îşi strânse palmele.

— S-a spus că sora mea s-a sinucis. Eu nu cred asta.

Strike îşi aminti imaginile transmise la televizor: sacul negru pentru cadavre aşezat pe brancardă, pâlpâind într-o furtună de bliţuri în timp ce era încărcat într-o ambulanţă, fotografii îngrămădindu-se în jur în timp ce maşina se punea în mişcare, ridicându-şi aparatele foto spre geamurile întunecate, luminile albe reflectându-se în sticla neagră. Ştia mai multe despre moartea Lulei Landry decât s-a gândit sau a dorit să ştie; acelaşi lucru era valabil pentru orice fiinţă dotată cu raţiune din Marea Britanie. Când eşti bombardat cu o poveste, ajungi să devii interesat împotriva voinţei tale şi, până să-ţi dai seama, eşti atât de bine informat, atât de

îndoctrinat în privința faptelor legate de caz, încât ar fi total nepotrivit să stai în boxa juraților.

— A fost o anchetă, nu-i aşa?

— Da, dar detectivul care s-a ocupat de caz a fost convins de la bun început că a fost o sinucidere, numai pentru că Lula lua litiu. Lucrurile pe care le-au trecut cu vederea... pe internet, sunt chiar pomenite unele dintre ele.

Bristow întinse fără sens degetul spre masa de lucru goală a lui Strike, unde ar fi fost de aşteptat să se găsească un computer.

O bătaie formală şi uşa se deschise; Robin intră, îi dădu lui Strike un bilet împăturit şi se retrase.

— Îmi cer scuze, nu vă supărați, spuse Strike. Aşteptam mesajul ăsta.

Despături biletul pe genunchi, astfel încât Bristow să nu poată vedea nimic, şi citi:

Lula Landry a fost adoptată de Sir Alec şi Lady Yvette Bristour când avea patru ani. A crescut sub numele de Lula Bristour, dar şi-a luat numele de fată al mamei când a început cariera în modelling. Are un frate mai mare, John, care e avocat. Fata care aşteaptă afară este prietena domnului Bristour şi e secretară la firma lui. Amândoi lucrează la firma înfiinţată de bunicul din partea mamei al Lulei şi al lui John, Landry, May, Patterson. Fotografia lui John Bristour de pe pagina principală a site-ului firmei LMP este identică omului cu care vorbeşti.

Strike mototoli biletul şi-l aruncă în coşul de gunoi de la picioarele sale. Era uluit. John Bristow nu era un fantezist. Iar lui se pare că i se trimisese o secretară temporară cu mai multă inițiativă şi o mai bună cunoaştere a ortografiei decât toate cele pe care le cunoscuse.

— Scuze, continuați, îi zise el lui Bristow. Spuneați... ceva despre anchetă?

— Da, răspunse Bristow, tamponându-şi vârful nasului cu batista umedă. Mă rog, nu neg că Lula avea probleme. I-a făcut viața mamei un iad, la drept vorbind. A început cam când a murit tatăl nostru – probabil că ştii asta, s-a scris destul în presă despre asta, slavă Domnului... dar a fost exmatriculată din şcoală pentru probleme cu drogurile; a fugit la Londra, mama a aflat că trăia în condiții mizere, cu dependenții de droguri; drogurile au exacerbat problemele mentale. A fugit de la un centru de tratament – au fost nenumărate scene şi drame. În final, totuşi, şi-au dat seama că suferă de tulburare bipolară şi au trecut-o pe un tratament corespunzător, iar de atunci, atâta timp cât îşi lua tabletele, era bine. Nu ți-ai fi dat seama niciodată că era ceva în neregulă cu ea.

Până şi medicul legist a acceptat că *îşi luase* medicamentele, fapt confirmat de autopsie. Dar nici poliţia, nici medicul legist n-au putut să vadă dincolo de fata care a avut un istoric legat de sănătatea mentală. Au insistat că suferea de depresie, dar eu pot să-ţi spun că Lula nu era deloc deprimată. Am văzut-o în dimineaţa de dinainte de a muri şi era absolut în regulă. Lucrurile mergeau foarte bine pentru ea, mai ales în privinţa carierei. Tocmai semnase un contract care i-ar fi adus cinci milioane în doi ani. Mi-a cerut să-l analizez şi era un contract excelent. Designerul era un bun prieten de-al ei, Somé, cred c-ai auzit de el, nu? Lula avea angajamente ferme pentru câteva luni; se apropia o şedinţă foto în Maroc, iar ei îi plăcea mult să călătorească. Aşa că, vezi, nu exista absolut niciun motiv ca să-şi ia viaţa.

Strike încuviinţă din cap politicos, neimpresionat în sinea lui. Din experienţă, ştia că sinucigaşii erau perfect capabili să mimeze un interes pentru un viitor în care nu aveau nicio intenţie să existe. Dispoziţia matinală roz-aurie a Lulei Landry putea deveni cu uşurinţă întunecată şi deznădăjduită în ziua şi jumătatea de noapte care îi precedaseră moartea; lucruri de genul ăsta se mai întâmplaseră. Şi-a amintit de locotenentul de la King's Royal Rifle Corps, care se trezise în noaptea de după petrecerea propriei sale aniversări, al cărei suflet fusese, după părerea generală. A lăsat familiei un bilet în care le spunea să cheme poliţia şi să nu se ducă în garaj. Cadavrul a fost găsit atârnând de tavanul garajului de băiatul lui de cincisprezece ani, care nu observase biletul când trecuse grăbit prin bucătărie să-şi ia bicicleta.

— Şi asta nu e tot, spuse Bristow. Există dovezi, dovezi clare. Mărturia lui Tansy Bestigui, pentru început.

— Ea a fost vecina care a spus că a auzit o ceartă la etajul de deasupra?

— Întocmai! A auzit un bărbat urlând acolo, chiar înainte ca Lula să cadă peste balcon! Poliţia i-a desconsiderat dovada, numai pentru că... mă rog, luase cocaină. Dar asta nu înseamnă că nu ştia ce a auzit. Tansy susţine până astăzi că Lula se certa cu un bărbat cu câteva secunde înainte să se prăbuşească. Ştiu, pentru că am discutat cu ea foarte recent. Firma noastră se ocupă de divorţul ei. Sunt sigur că aş putea s-o conving să stea de vorbă cu dumneata.

Bristow îşi drese glasul şi continuă:

— Pe urmă, spuse el, urmărindu-l neliniştit pe Strike, încercând să-i evalueze reacţia, mai e şi filmarea camerelor de supraveghere. Un bărbat care se apropie de Kentigern Gardens cam cu douăzeci de minute înainte ca Lula să cadă, apoi apare acelaşi bărbat fugind de-i sfârâiau călcâiele dinspre Kentigern Gardens după ce sora mea

a murit. N-au aflat niciodată cine era; nu au reuşit să-l identifice.

Cu un fel de nerăbdare furişă, Bristow scoase din buzunarul interior al sacoului un plic uşor şifonat, pe care i-l întinse lui Strike.

— Am pus totul pe hârtie. Orele şi toate cele. E totul acolo. Vei vedea că se potrivesc.

Aspectul plicului nu reuşi să-i crească lui Strike încrederea în judecata lui Bristow. Mai primise şi înainte astfel de obiecte: fructele mâzgălite pe hârtie ale unei obsesii singuratice şi dezorientate. Pălăvrăgeli unilaterale pe marginea unor teorii preferate. Orare complexe denaturate ca să se potrivească unor împrejurări fantastice. Pleoapa stângă a avocatului se mişca uşor, unul dintre genunchi se bâţâia în sus şi în jos, iar degetele care ţineau plicul tremurau.

Timp de câteva secunde, puse aceste semne în balanţă cu pantofii lui Bristow, fără doar şi poate lucraţi manual, şi ceasul Vacheron Constantin care se zărea pe încheietura lui palidă atunci când gesticula. Acesta era un om care putea şi avea să plătească; poate o perioadă îndeajuns de lungă cât să-i permită lui Strike să achite una din ratele împrumutului care era cea mai presantă dintre datoriile lui. Oftând şi încruntându-se lăuntric la propria-i conştiinţă, Strike spuse:

— Domnule Bristow…

— Spune-mi John, te rog.

— John… Am să fiu sincer cu tine. Nu cred că ar fi corect să-ţi iau banii.

Pete roşii înfloriră pe gâtul palid al lui Bristow şi pe faţa lui banală în timp ce continua să ţină plicul întins.

— Cum adică, n-ar fi corect?

— Moartea surorii tale a fost probabil investigată cu maximum de meticulozitate. Milioane de oameni şi media din lumea întreagă au urmărit fiecare mişcare a poliţiei. E normal ca ei să fi fost de două ori mai meticuloşi ca de obicei. Sinuciderea este un lucru greu de acceptat…

— Eu nu o accept. N-am s-o accept niciodată. Sora mea nu s-a sinucis. Cineva a împins-o peste balconul ăla.

Ciocanul pneumatic de-afară se oprise brusc, astfel încât vocea lui Bristow răsună puternic în încăpere. Iar furia lui declanşată instantaneu era cea a unui om sfios împins la limita lui absolută.

— Am înţeles. Am priceput. Şi tu eşti un din ăla, nu-i aşa? Un psiholog de salon? Charlie e mort, tata e mort, Lula e moartă, iar mama e pe moarte… I-am pierdut pe toţi, iar eu am nevoie de consiliere psihologică, nu de un detectiv. Crezi că n-am auzit asta de o sută de ori până acum?

Bristow se ridică, impresionant în ciuda incisivilor ca de iepure şi a pielii acoperite cu pete.

— Sunt un om destul de bogat, Strike. Îmi pare rău că sunt grosolan în privința asta, dar n-am ce să fac. Tata mi-a lăsat o avere considerabilă. M-am interesat şi eu cam cât se plăteşte pentru genul ăsta de lucruri şi aş fi fost bucuros să te plătesc dublu.

Un onorariu dublu. Conştiința lui Strike, cândva fermă şi rigidă, fusese slăbită de repetatele lovituri ale sorții, iar asta era o lovitură de knockout. Eul său inferior deja se zbenguia în tărâmul speculației fericite: o lună de muncă îi va aduce destui bani cât să-şi plătească secretara temporară şi o parte din restanțele la chirie; două luni, datoriile cele mai presante… trei luni, o parte din descoperirea de cont dispărută… patru luni…

Dar John Bristow vorbea peste umăr în timp ce se apropia de uşă, strângând şi mototolind plicul pe care Strike refuzase să-l ia.

— Am vrut să fii tu datorită lui Charlie, dar am aflat unele lucruri şi despre tine, nu sunt chiar un idiot desăvârşit. Poliția militară, ramura de investigații speciale, nu? Şi decorat, pe deasupra. Nu pot să spun că am fost impresionat de biroul tău – Bristow aproape că striga acum, iar Strike era conştient că vocile feminine înăbuşite din biroul exterior tăcuseră –, dar se pare că m-am înşelat şi poți să-ți permiți să refuzi un job. Excelent! S-o lăsăm baltă. Sunt sigur c-am să găsesc pe altcineva să facă treaba. Scuze pentru deranj!

4

Conversația celor doi bărbați se transmisese, cu claritate crescândă, prin peretele despărțitor subțire timp de două minute; acum, în liniștea subită așternută după oprirea ciocanului pneumatic, vorbele rostite de Bristow se auzeau foarte limpede.

Numai pentru propriul amuzament, cuprinsă de euforia acestei zile fericite, Robin încercase să joace convingător rolul de secretară permanentă a lui Strike, fără să-i dea de înțeles prietenei lui Bristow că nu lucra pentru detectivul particular decât de o jumătate de oră. Își ascunse cât putu de bine orice semn de surprindere sau de emoție la izbucnirea strigătelor, dar instinctiv era de partea lui Bristow, oricare ar fi fost cauza conflictului. Profesia lui Strike și ochiul lui învinețit exercitau o anumită atracție obosită, dar față de ea avusese o atitudine deplorabilă, iar sânul stâng încă o durea.

Prietena lui Bristow privise fix la ușa închisă încă din momentul în care vocile bărbaților începuseră să se audă peste zgomotul ciocanului pneumatic. Îndesată și foarte brunetă, cu un mers șchiopătat și ceea ce ar fi putut să fie o „monosprânceană” dacă nu le-ar fi pensat, părea să fie supărată din naștere. Robin observase adesea cum cuplurile tindeau să fie de un farmec personal aproximativ echivalent, deși firește că factori precum banii puteau să asigure în multe cazuri un partener care arăta semnificativ mai bine decât cel în cauză. Lui Robin i se părea adorabil că Bristow, care, pornind de la argumentele costumului său elegant și cel al firmei prestigioase unde lucra, ar fi putut să pună ochii pe cineva mult mai drăguț, o alesese pe fata aceasta, despre care presupunea că e mai caldă și mai blândă decât sugera înfățișarea ei.

— Ești sigură că nu vrei o cafea, Alison? o întrebă ea.

Fata se uită în jur ca și cum ar fi fost surprinsă că i se vorbise, de parcă uitase că Robin se afla acolo.

— Nu, mulțumesc, spuse ea cu o voce gravă, surprinzător de melodioasă. Știam c-o să se supere, adăugă cu un fel de satisfacție ciudată. Am încercat să-l conving să nu facă asta, dar n-a vrut să asculte. Se pare că acest așa-zis detectiv îl refuză. Așa-i trebuie.

Surprinderea trebuie să se fi arătat pe fața lui Robin, pentru că Alison continuă, ușor nerăbdătoare:

— Ar fi mai bine pentru John dacă ar accepta realitatea. Fata s-a sinucis. Restul familiei s-a împăcat cu situația, nu ştiu de ce el nu poate.

N-avea niciun rost să pretindă că nu ştia despre ce vorbea femeia. Toată lumea ştia ce se întâmplase cu Lula Landry. Robin îşi putea aminti cu exactitate unde se aflase când auzise că modelul se aruncase în brațele morții într-o noapte înghețată de ianuarie: stătea la chiuveta din bucătăria casei părinților ei. Auzise vestea la radio şi scosese un mic țipăt de surprindere, după care, în cămaşă de noapte, alergase din bucătărie să-i spună lui Matthew, venit în vizită în weekend. Cum putea să te afecteze aşa de mult moartea unei persoane pe care nu ai cunoscut-o? Robin fusese o mare admiratoare a felului cum arăta Lula Landry. Nu-i plăcea prea mult propriul ei colorit de lăptăreasă: modelul avusese tenul închis, un chip luminos, oase fine şi o înfățişare aprigă.

— N-a trecut aşa de mult de când a murit.

— Trei luni, spuse Alison, scuturând ziarul pe care-l citea, *Daily Express.* E bun de ceva omul ăsta?

Robin remarcase expresia disprețuitoare a lui Alison în timp ce observa starea de degradare şi aspectul neîngrijit incontestabil al micii anticamere, mai ales că tocmai văzuse, online, biroul imaculat şi somptuos în care lucra cealaltă femeie. Prin urmare, îi răspunse motivată fiind mai degrabă de respectul de sine, decât de vreo dorință de a-l proteja pe Strike.

— O, da, replică ea cu calm. E unul dintre cei mai buni.

Deschise un plic roz, împodobit cu pisicuțe, cu aerul uneia care zilnic trebuia să răspundă unor exigențe mult mai complexe şi mai interesante decât şi-ar fi putut imagina Alison.

Între timp, Strike şi Bristow se confruntau din colțurile opuse ale biroului interior, unul furios, celălalt căutând o cale de a-şi inversa poziția fără să-şi arunce peste bord respectul de sine.

— Tot ce vreau, Strike, rosti răguşit Bristow, cu fața uscățivă intens colorată, este să se facă *dreptate.*

Ai fi zis că lovise un diapazon divin, aşa de tare răsună cuvântul în biroul dărăpănat, provocând o notă abia auzită dar răsunătoare în pieptul lui Strike. Bristow localizase flacăra de veghe pe care Strike o adăpostea când totul în jurul lui se năruia. Avea nevoie disperată de bani, dar Bristow îi dăduse un alt motiv, mai bun, pentru a renunța la scrupule.

— OK. Am înțeles. Vorbesc serios, John, chiar am înțeles. Hai, vino şi ia loc. Dacă încă mai vrei ajutorul meu, mi-ar plăcea să ți-l dau.

Bristow se uită crunt la el. În birou nu se mai auzea niciun zgomot în afară de strigătele îndepărtate ale muncitorilor de jos.

— Ai vrea ca… ăă… soția ta, nu? Să vină şi ea?

— Nu, replică Bristow încă încordat, cu mâna pe clanță. Alison e de părere că nu trebuie să fac asta. De fapt, nici nu ştiu de ce a ținut să vină cu mine. Probabil din speranța că ai să mă refuzi.

— Te rog… ia loc. Hai să discutăm problema cum se cuvine.

Bristow şovăi, apoi se întoarse la scaunul pe care îl părăsise.

Renunțând în sfârşit la reținere, Strike luă un biscuit cu ciocolată şi-l vârî cu totul în gură. Scoase din sertar un blocnotes nefolosit, îl deschise, luă şi un pix şi reuşi să înghită biscuitul în timpul care-i trebui lui Bristow să se aşeze din nou.

— Pot să iau ăla? sugeră el, arătând spre plicul pe care Bristow continua să-l țină în mână.

Avocatul i-l întinse de parcă nu era sigur că putea avea încredere să i-l încredințeze lui Strike. Acesta, care nu dorea să-i parcurgă conținutul de față cu Bristow, îl puse deoparte bătându-l uşor cu palma, gest menit să arate că obiectul devenise acum o componentă prețioasă a investigației, şi-şi pregăti pixul.

— John, mi-ar fi de mare ajutor dacă ai putea să-mi faci o scurtă descriere a ceea ce s-a întâmplat în ziua în care sora ta a murit.

Metodic şi meticulos din fire, Strike fusese antrenat să-şi desfăşoare anchetele la un standard ridicat şi riguros. Mai întâi, dă-i voie martorului să-şi spună povestea cu propriile cuvinte: fluxul neîntrerupt scotea adesea la iveală detalii, inconsecvențe aparente, care ulterior se dovedeau a fi fragmente prețioase de dovezi. După ce primul şuvoi de impresii şi amintiri era recoltat, venea momentul pentru solicitarea şi aranjarea riguroasă şi precisă a faptelor: *oameni, locuri, proprietăți…*

— Oh, spuse Bristow, care părea, după toată vehemența cu care vorbise, nesigur de unde să înceapă. Nu prea… să vedem…

— Când ai văzut-o ultima oară? îi sări Strike în ajutor.

— Păi să fi fost… da, în dimineața de dinainte de a muri. Ne-am… am avut o discuție în contradictoriu, la drept vorbind, deşi slavă Domnului că am aplanat-o.

— La ce oră se întâmpla asta?

— Devreme. Înainte de nouă, eu eram în drum spre birou. Cred că pe la nouă fără un sfert.

— Şi care a fost obiectul discuției?

— A, prietenul ei, Evan Duffield. Tocmai reluaseră relația. Familia crezuse că s-a terminat şi cu toții eram foarte încântați. Este o persoană oribilă, dependent de droguri şi priceput nevoie mare să-şi facă singur reclamă; nu ți-ai putea închipui o influență mai nefastă asupra Lulei. Poate că am fost cam aspru, îmi… îmi dau seama acum. Eram mai mare cu unsprezece ani decât Lula. Ştii, aveam un sentiment protector față de ea. Poate că uneori eram

autoritar. Ea-mi spunea mereu că nu înțeleg.

— Ce anume nu înțelegeai?

— Păi… toate. Avea o grămadă de probleme. Probleme cu faptul că fusese adoptată. Că era o persoană de culoare într-o familie de albi. Zicea că mie mi-a fost uşor… că eu nu ştiu cum e. Poate că avea dreptate.

Clipi iute îndărătul ochelarilor.

— De fapt, cearta a fost continuarea unei dispute pe care o avuseserăm la telefon în seara precedentă. Pur şi simplu nu-mi venea să cred că fusese atât de proastă încât să revină la Duffield. Uşurarea pe care am simțit-o când s-au despărțit… adică, ținând cont de faptul că ea însăşi avusese probleme cu drogurile, să se cupleze cu un narcoman…

Trase aer în piept.

— Ea nu voia nici să audă. Niciodată n-a vrut să asculte. Era furioasă pe mine. De fapt, i-a dat instrucțiuni paznicului clădirii să nu-mi dea voie să intru a doua zi de dimineață, dar… mă rog, Wilson m-a lăsat să trec.

„Umilitor, totuşi”, se gândi Strike, „să fii nevoit să apelezi la mila portarului”.

— Nu aş fi urcat la ea, spuse Bristow pe un ton nefericit, petele de culoare acoperindu-i din nou gâtul subțire, dar trebuia să-i returnez contractul cu Somé; îmi ceruse să mă uit peste el şi trebuia să-l semneze… Putea să fie destul de blazată în privința unor lucruri de acest gen. În tot cazul, n-a fost prea încântată că mi s-a permis să vin la ea şi ne-am certat din nou, dar disputa s-a domolit foarte repede. S-a calmat. Aşa că i-am spus atunci că mama ar aprecia o vizită din partea ei. Ştii, mama tocmai ieşise din spital, unde îi făcuseră o histerectomie. Lula a spus că poate-o să treacă s-o vadă mai târziu, la locuința ei, dar că nu putea să fie sigură. Avea lucruri de făcut.

Bristow trase adânc aer în piept. Genunchiul lui drept începu să se bâțâie din nou în sus şi în jos, iar palmele lui cu articulații firave ai fi zis că se spală una pe cealaltă într-un spectacol tăcut.

— N-aş vrea să-ți faci o părere proastă despre ea. Oamenii o credeau egoistă, dar era cea mai mică din familie şi destul de răsfățată, apoi a fost bolnavă şi, firesc, a fost centrul atenției tuturor, după care a fost aruncată în această viață extraordinară în care lucrurile şi oamenii roiau în jurul ei, iar paparazzii o urmăreau pretutindeni. Nu era o existență normală.

— Nu, fu Strike de acord.

— Deci, în tot cazul, i-am spus Lulei cât de amețită de la medicamente şi de suferindă era mama, iar ea mi-a zis că poate o să se ducă s-o vadă mai târziu. Am plecat. Am trecut pe la birou ca

să iau nişte dosare de la Alison, pentru că voiam să lucrez acasă la mama în ziua aceea şi să-i țin companie. Apoi am văzut-o pe Lula în apartamentul mamei, pe la jumătatea dimineții. A stat un timp cu mama în dormitor până când a venit unchiul meu în vizită, apoi a trecut prin biroul în care lucram ca să-şi ia la revedere. M-a îmbrățişat înainte să...

Vocea lui Bristow cedă şi acesta îşi coborî privirea în poală.

— Mai vrei nişte cafea? sugeră Strike.

Bristow clătină din cap. Ca să-i dea un răgaz să-şi revină, Strike luă tava şi se îndreptă spre biroul exterior.

Prietena lui Bristow îşi ridică privirea din ziar, încruntându-se la apariția lui Strike.

— N-ați terminat? întrebă ea.

— Evident că nu, spuse Strike, fără să încerce să zâmbească.

Femeia se uită crunt la Strike, care îi spuse lui Robin:

— Poți să-mi mai dai o ceaşcă de cafea, ăăă...?

Robin se ridică şi preluă în tăcere tava.

— John trebuie să ajungă la birou la zece şi jumătate, îl informă Alison pe Strike, pe un ton ceva mai ridicat. Trebuie să plecăm de-aici în maximum zece minute.

— O să țin minte, o asigură Strike afabil, înainte de a se întoarce în biroul interior, unde Bristow şedea într-o poziție ca de rugăciune, cu capul aplecat deasupra mâinilor împreunate.

— Îmi pare rău, murmură el, în timp ce Strike se aşeza în fotoliu. Mi-e încă greu să vorbesc despre asta.

— Nicio problemă, spuse Strike, luându-şi din nou blocnotesul. Deci, Lula a venit s-o vadă pe mama ta? La ce oră?

— Pe la unsprezece. Totul a reieşit la anchetă, ce a făcut după aceea. I-a spus şoferului să o ducă la un magazin care-i plăcea ei, după care s-a întors acasă. Avea o întâlnire cu un make-up artist şi de față a fost şi prietena ei, Ciara Porter. Trebuie s-o fi văzut pe Ciara Porter, e manechin şi ea. Foarte blondă. Au fost fotografiate împreună ca îngeri, probabil că ai văzut: goale, în afară de poşete şi aripi. Somé a folosit fotografia în campania lui publicitară după moartea Lulei. Lumea spune că a fost o chestie lipsită de gust. Deci, Lula şi Ciara au petrecut împreună după-amiaza acasă la Lula, după care au ieşit să cineze în oraş, unde s-au întâlnit cu Duffield şi cu alți oameni. Întregul grup s-a dus apoi la Uzi, clubul de noapte, unde au stat până după miezul nopții. A urmat cearta dintre Duffield şi Lula. O mulțime de oameni au văzut incidentul. El chiar a bruscat-o puțin, încercând s-o rețină, dar ea a părăsit clubul singură. După aceea, toată lumea a crezut că el a făcut-o, dar s-a dovedit că a avut un alibi beton.

— A scăpat pe baza mărturiei dealerului său de droguri, nu-i

aşa? întrebă Strike, care continua să scrie.

— Da, întocmai. Deci... deci Lula s-a întors acasă pe la unu şi douăzeci. A fost fotografiată când a intrat în clădire. Probabil că-ți aminteşti imaginea. A apărut peste tot după aceea.

Strike îşi amintea: una dintre cele mai fotografiate femei din lume, cu capul aplecat, umerii strânşi, privirea încărcată şi brațele strânse în jurul corpului, ferindu-şi fața de fotografi. De îndată ce verdictul de sinucidere a fost stabilit clar, poza căpătase un aspect macabru: tânără bogată şi frumoasă, cu mai puțin de o oră înainte de moarte, încercând să-şi ascundă starea jalnică de obiectivele pe care le curtase şi care o adorau atât de mult.

— De obicei fotografii stăteau la uşa ei?

— Da, mai ales dacă ştiau că e cu Duffield sau dacă voiau s-o surprindă când se întorcea acasă beată. Dar în noaptea aia nu erau acolo doar pentru ea. Un rapper american urma să vină să se cazeze acolo în seara aceea; îl cheamă Deeby Macc. Compania lui de discuri închinase apartamentul de sub al ei. În final, tipul n-a mai dormit acolo, fiindcă i-a fost mai la îndemână să se ducă la un hotel, având în vedere că toată poliția mişuna prin clădire. Dar fotografii care urmăriseră maşina Lulei după ce-a plecat de la Uzi s-au alăturat celor care-l aşteptau pe Macc în fața clădirii, aşa că s-a strâns o mulțime considerabilă la intrare, deşi, după ce Lula a intrat, s-au cam împrăştiat care încotro. Se pare că au primit informația că Macc nu va ajunge acolo decât peste câteva ore. Era o noapte amarnic de friguroasă. Ningea. Temperatura, sub zero grade. Aşa că strada era pustie când a căzut.

Bristow clipi şi mai luă o gură de cafea rece, iar Strike se gândi la paparazzii care plecaseră înainte ca Lula să cadă de la balcon. „Închipuie-ți, îşi zise el, cât ar fi primit pentru un instantaneu cu plonjonul spre moarte al Lulei Landry; probabil destul ca să se pensioneze.”

— John, prietena ta zice că trebuie să fii undeva la zece şi jumătate.

— Ce?

Bristow păru să revină la normalitate. Se uită la ceasul scump de la mână şi exclamă:

— Dumnezeule, nici nu mi-am dat seama că am stat aici atât de mult. Ce... ce se întâmplă acum? întrebă el, părând uşor tulburat. O să-mi citeşti notițele?

— Da, fireşte, îl asigură Strike, şi-am să te sun peste vreo două zile, după ce voi fi făcut câteva chestii preliminare. Mă aştept să am mai multe întrebări atunci.

— În regulă, spuse Bristow, ridicându-se în picioare uşor amețit. Uite... cartea mea de vizită. Şi cum vrei să-ți plătesc?

— Un avans pe o lună ar fi excelent, spuse Strike.

Înăbuşindu-şi nişte accese plăpânde de ruşine şi amintindu-şi că Bristow însuşi se oferise să-i dea un onorariu dublu, rosti o sumă exorbitantă şi, spre încântarea lui, Bristow nu recurse la subterfugii, nici nu-l întrebă dacă acceptă plata cu cârdul şi nici măcar nu-i promise că-i va aduce banii mai târziu, ci scoase un carnet de cecuri adevărat şi un pix.

— Dacă, să zicem, un sfert din sumă ar putea fi cash, adăugă Strike, forțându-şi norocul.

Şi, pentru a doua oară în acea dimineață, Strike rămase uluit când Bristow spuse:

— Chiar m-am întrebat dacă ai prefera...

Apoi scoase un teanc de bancnote de cincizeci de lire pe lângă cec.

Ieşiră în biroul exterior chiar în clipa când Robin se pregătea să intre cu cafeaua caldă pentru Strike. Prietena lui Bristow se ridică în momentul în care uşa se deschise şi împături ziarul cu aerul uneia care fusese lăsată să aştepte prea mult. Era aproape la fel de înaltă ca Bristow, corpolentă, cu o expresie ursuză şi nişte mâini mari, bărbăteşti.

— Deci ai acceptat s-o faci, nu-i aşa? îl întrebă ea pe Strike.

Acesta avu impresia că femeia credea că el profita de prietenul ei bogat. Şi era foarte posibil să aibă dreptate.

— Da, John m-a angajat, replică el.

— Ei da, spuse ea fără cordialitate. Cred că eşti încântat, John.

Avocatul îi zâmbi, iar ea oftă şi-l bătu uşurel pe braț, cum ar fi făcut o mamă tolerantă, dar uşor exasperată, cu un copil. John Bristow ridică mâna în chip de salut, apoi îşi urmă prietena la ieşirea din încăpere, zgomotul paşilor lor auzindu-se pe scara de metal.

5

Strike se întoarse spre Robin, care se aşezase la loc în fața computerului. Cafeaua lui stătea lângă teancurile de scrisori frumos ordonate pe birou.

— Mulțumesc, spuse el, sorbind din cafea, şi pentru bilet. De ce eşti angajată temporar?

— Cum adică? întrebă Robin, privindu-l cu suspiciune.

— Păi, ştii să scrii corect. Te prinzi repede. Ai inițiativă – chiar, de unde au apărut ceştile şi tava? Cafeaua şi biscuiții?

— Le-am împrumutat pe toate de la domnul Crowdy. I-am spus că i le ducem înapoi pe la prânz.

— Domnul cine?

— Domnul Crowdy, tipul de jos. Designerul grafic.

— Şi ți le-a dat el, pur şi simplu?

— Da, spuse Robin, uşor defensiv. M-am gândit că, dacă tot îi oferiserăm clientului nostru cafea, trebuia să i-o şi aducem.

Folosirea pronumelui la plural avu efectul unei mângâieri pentru starea lui de spirit.

— Ei bine, află de la mine că ai dat dovadă de o eficiență mai presus de tot ce mi-au mai trimis cei de la Temporary Solutions. Îmi cer scuze că ți-am tot zis Sandra; aşa o chema pe fata de dinaintea ta. Cum te numeşti, de fapt?

— Robin.

— Robin, repetă el. O să fie uşor de ținut minte.

Îi trecu prin minte să facă o aluzie glumeață la Batman şi partenerul lui de nădejde, dar gluma nepotrivită îi muri pe buze când fața ei căpătă o nuanță de roz-aprins. Prea târziu, îşi dădu seama că o interpretare extrem de nefericită putea fi pusă pe seama vorbelor sale inocente. Robin îşi roti scaunul pivotant spre monitorul computerului, astfel încât Strike nu mai văzu decât marginea unui obraz aprins. Într-un moment încremenit de ruşinare reciprocă, încăperea păru să se reducă la dimensiunile unei cabine telefonice.

— O să ies puțin pe-afară, spuse Strike, punând pe birou cafeaua practic neatinsă şi mergând cu spatele către uşă, de unde îşi luă şi pardesiul, care era atârnat acolo. Dacă sună cineva…

— Domnule Strike… înainte să plecați, cred că trebuie să vedeți

asta.

Încă roşie la faţă, Robin luă de deasupra unui teanc de scrisori deschise, aflat lângă computer, o foaie de culoare roz şi un plic de aceeaşi culoare, pe care le pusese într-o pungă transparentă de plastic. Strike observă inelul de logodnă când fata ridică lucrurile.

— Este o ameninţare cu moartea, spuse ea.

— A, da, făcu Strike. Nimic îngrijorător. Primesc cam câte una pe săptămână.

— Dar...

— Este un fost client nemulţumit. Un pic cam dereglat la minte. Crede că nu-mi dau seama cine e dacă foloseşte hârtia aia.

— Dar, totuşi... n-ar trebui să o vadă şi cei de la poliţie?

— Adică, să le dăm motive să râdă?

— Păi, nu e ceva amuzant, e o ameninţare cu moartea! spuse ea, iar Strike îşi dădu seama de ce pusese scrisoarea şi plicul în punga de plastic. Gestul ei avu darul să îl mişte uşor.

— Pune-o la dosar cu celelalte, spuse el, arătând spre fişetele din colţ. Dacă avea de gând să mă ucidă, ar fi comis-o până acum. Undeva acolo o să găseşti scrisorile trimise într-o perioadă de şase luni. Crezi că te descurci să aperi fortul cât sunt eu plecat?

— Mă descurc, spuse fata, iar el se amuză de nota acră din vocea ei şi de dezamăgirea vădită că nimeni n-o să ia amprentele de pe ameninţarea cu moartea scrisă pe hârtia împodobită cu pisicuţe.

— Dacă ai nevoie de mine, găseşti numărul meu de mobil pe cărţile de vizită din sertarul de sus.

— Perfect, spuse ea, fără să se uite nici la sertar, nici la el.

— Dacă vrei să ieşi să iei masa, nu e nicio problemă. E şi o cheie de rezervă în vreun sertar pe undeva.

— OK.

— Ne vedem mai târziu, atunci.

Se opri imediat după uşa de sticlă, în pragul micii toalete umede. Presiunea din vezică devenea dureroasă, dar simţea că eficienţa fetei şi preocuparea sa impersonală o îndreptăţeau la o oarecare consideraţie. Hotărând să aştepte până ajungea la local, Strike începu să coboare scara.

Ajuns în stradă, îşi aprinse o ţigară, o luă la stânga şi trecu pe lângă 12 Bar Café, pe aleea îngustă a pieţei Denmark, trecând pe lângă o vitrină plină cu chitare multicolore şi ziduri acoperite cu fluturaşi de reclamă care fâlfâiau în vânt, departe de duduitul neobosit al ciocanului pneumatic. Ocolind molozul şi dărâmăturile din strada de la baza clădirii Center Point, păşi grăbit pe lângă o imensă statuie aurită a lui Freddie Mercury, care stătea deasupra intrării în Dominion Theatre de peste drum, cu capul plecat şi un pumn ridicat în aer, ca un zeu păgân al haosului.

Fațada ornată în stil victorian a pubului Tottenham se ridica în spatele grămezii de moloz şi al lucrărilor de reparare a drumului, iar Strike, încântat de suma considerabilă de bani din buzunar, împinse uşile şi pătrunse într-o atmosferă victoriană liniştită, cu armături din alamă şi lemn negru sculptat şi lucios. Separeurile din geam mat, banchetele din piele învechită, oglinzile de la bar poleite cu aur, heruvimii şi cornurile abundenței vorbeau despre o lume încrezătoare şi ordonată aflată într-un contrast mulțumitor cu strada în ruine. Strike comandă o halbă de Doom Bar şi se duse în spatele pubului aproape gol, unde-şi aşeză berea pe o masă circulară înaltă, sub cupola stridentă de sticlă din tavan, după care se duse direct la toaleta bărbaților, unde mirosea puternic a urină.

După zece minute şi simțindu-se considerabil mai în largul lui, Strike băuse cam o treime din bere, ceea ce adâncea efectul anestezic al epuizării sale. Berea de Cornwall avea gust de acasă, de pace şi de siguranță de mult dispărută. Exact vizavi de el era o pictură mare şi neclară a unei fecioare victoriene, dansând cu trandafiri în mâini. Flirtând cu reticență în timp ce privea spre el printr-o ploaie de petale, cu pieptul enorm înveşmântat în alb, era la fel de diferită de o femeie adevărată ca şi masa pe care-şi pusese berea sau ca bărbatul obez cu părul prins în codiță care manevra pompele de la bar.

Iar acum gândurile lui Strike reveniră la Charlotte, care era o femeie adevărată, fără doar şi poate. Frumoasă, periculoasă ca o vulpe încolțită, deşteaptă, uneori amuzantă şi, după cum se exprimase prietenul cel mai vechi al lui Strike, „nebună de legat". Oare se terminase, chiar se terminase, de data asta? Învăluit în propria-i oboseală, Strike îşi aminti scenele din noaptea trecută şi de dimineață. În sfârşit, ea făcuse ceva ce el nu putea să ierte, iar durerea va fi, fără îndoială, înfiorătoare după ce efectul anestezicului va fi trecut. Dar, între timp, erau unele aspecte practice care trebuiau rezolvate. Până atunci, locuiseră în apartamentul Charlottei; adică în căsuța ei stilată şi scumpă din Holland Park Avenue, ceea ce însemna că, începând de la ora două noaptea, el devenise în mod voluntar un om fără adăpost.

(„Bluey, mută-te la mine. Pentru numele lui Dumnezeu, ştii bine că aşa e logic. Poți să economiseşti bani în timp ce-ți construieşti afacerea, iar eu pot să am grijă de tine. Nu trebuie să rămâi de capul tău în timpul recuperării. Bluey, nu fi caraghios..."

Nimeni n-avea să-i mai spună vreodată Bluey. Bluey murise.)

Era pentru prima oară în cursul relației lor lungi şi tumultuoase când el pleca. În cele trei ocazii anterioare, Charlotte fusese cea care spusese stop. Între ei existase întotdeauna o înțelegere nerostită că, dacă el avea să plece vreodată, dacă el decidea că se

umpluse paharul, despărțirea ar fi avut o cu totul altă amploare decât cele provocate de ea, căci, oricât de dureroase şi de neplăcute ar fi fost, niciuna dintre ele nu crease senzația că ar fi fost definitivă.

Drept răzbunare, Charlotte nu va cunoaşte liniştea până când nu-l va răni cât de tare va putea. Scena din dimineața aceea, când îl urmărise până în birou, neîndoios că nu fusese decât o prevestire a ceea ce avea să se desfăşoare în lunile, poate chiar anii care urmau. Nu mai cunoscuse pe nimeni cu o asemenea poftă de răzbunare.

Strike şchiopătă până la bar, îşi luă încă o halbă de bere şi se întoarse la masă pentru continuarea reflecțiilor sumbre. Faptul că o părăsise pe Charlotte îl lăsase în pragul unei sărăcii lucii. Era atât de înglodat în datorii, încât tot ce stătea între el şi un sac de dormit într-un prag de uşă era John Bristow. Într-adevăr, dacă Gillespie îi cerea să înapoieze împrumutul cu care plătise acontul pentru birou, Strike n-ar fi avut alternativă la dormitul în stradă.

(„Am sunat doar ca să văd cum merg lucrurile, domnule Strike, pentru că rata de luna asta tot n-a sosit... Putem să ne aşteptăm s-o primim în următoarele zile?")

Şi, în sfârşit (pentru că tot începuse să-şi cerceteze neajunsurile vieții, de ce să nu facă o analiză cuprinzătoare), mai era şi îngrăşatul din ultima vreme. Nouă kilograme şi jumătate bătute pe muchie; şi nu era doar faptul că se simțea gras şi ieşit din formă, ci şi efortul suplimentar inutil pe care-l exercita asupra protezei care îi înlocuia partea de jos a piciorului, sprijinită acum de bara de alamă de sub masă. Strike începuse să meargă ca un şchiop numai din cauză că încărcătura adițională provoca un plus de frecare. Lungul drum pe jos prin Londra la orele mici ale nopții, cu ranița pe umăr, nu-i fusese de ajutor. Ştiind că se îndreaptă spre penurie, hotărâse să ajungă acolo în cea mai ieftină manieră posibilă.

Se întoarse la bar ca să-şi comande a treia bere. Revenit la masa de sub cupolă, scoase telefonul mobil şi-şi sună un prieten de la Poliția Metropolitană, a cărui prietenie, deşi veche de doar câțiva ani, fusese forjată în condiții excepționale.

Aşa cum Charlotte era singura persoană care-i spunea „Bluey", inspectorul de poliție Richard Anstis era singurul care-i zicea lui Strike „Mystic Bob", nume pe care îl şi strigă în gura mare când auzi vocea prietenului său.

— Vreau să-mi faci un serviciu, îi spuse Strike lui Anstis.

— Numeşte-l.

— Cine s-a ocupat de cazul Lula Landry?

În timp ce căuta prin evidențele poliției, Anstis îl întrebă despre afacere, piciorul drept şi logodnică. Strike minți în legătură cu

starea tuturor celor trei subiecte.

— Mă bucur să aud, spuse cu voioşie Anstis. OK, uite numărul de telefon al lui Wardle. E băiat de treabă; se iubeşte pe sine însuşi, dar o să te descurci mai bine cu el decât cu Carver; ăla e un nemernic. Pot să-ți pun o vorbă bună la Wardle. Îl sun chiar acum pentru tine, dacă vrei.

Strike scoase un prospect pentru turişti dintr-o vitrină de pe perete şi copie numărul lui Wardle în spațiul de lângă o imagine cu Garda Călare.

— Când veniți pe la noi? întrebă Anstis. Vino cu Charlotte într-o seară.

— Da, ar fi minunat. Îți dau un semn... dar acum am multă treabă.

După ce încheie convorbirea, Strike rămase adâncit în gânduri o vreme, apoi sună o cunoştință mult mai în vârstă decât Anstis, al cărei drum în viață o luase aproximativ într-o direcție opusă.

— Îți cer un contraserviciu, amice, spuse Strike. Am nevoie de nişte informații.

— Despre ce?

— Tu să-mi spui. Am nevoie de ceva cu care să forțez mâna unui polițai.

Conversația se prelungi timp de douăzeci şi cinci de minute, cu multe pauze, care deveniră mai lungi şi mai semnificative, până când, în final, Strike primi o adresă aproximativă şi două nume, pe care le notă de asemenea lângă Garda Călare, precum şi un avertisment, pe care nu-l mai notă, dar îl asimilă în spiritul în care ştia că-i fusese transmis. Convorbirea se încheie pe o notă amicală, iar Strike, care acum căsca cu poftă, formă numărul lui Wardle, aproape imediat răspunzându-i o voce puternică şi tăioasă.

— Wardle.

— Da, alo. Mă numesc Cormoran Strike şi...

— Cine zici că eşti?

— Cormoran Strike, aşa mă numesc.

— A, da, spuse Wardle. Anstis tocmai m-a sunat. Eşti detectivul particular, nu? Anstis mi-a zis că eşti interesat să vorbim despre Lula Landry?

— Da, sunt, spuse Strike, înăbuşindu-şi un alt căscat în timp ce examina panourile pictate ale tavanului; dezmățuri bahice care deveneau, sub privirile lui, o petrecere a zânelor: *Visul unei nopți de vară,* un bărbat cu cap de măgar. Dar ce-aş vrea eu cu adevărat este dosarul.

Wardle râse.

— Amice, doar nu mi-ai salvat viața!

— Am ceva informații de care ai putea fi interesat. Mă gândeam

c-am putea să facem un schimb.

Urmă o pauză scurtă.

— Presupun că nu vrei să facem acest schimb la telefon?

— Întocmai, spuse Strike. Ai vreun loc unde-ți place să bei o bere după o zi grea de muncă?

După ce-şi notă numele unui pub din apropiere de Scotland Yard şi conveni că din ziua aceea într-o săptămână (mai devreme nefiind posibil) era bine şi pentru el, Strike încheie convorbirea.

Nu întotdeauna fusese aşa. Cu doi ani în urmă, era în măsură să comande supunerea martorilor şi a suspecților. Era la fel ca Wardle, un om al cărui timp avea o valoare mai mare decât a majorității colegilor săi şi care putea să hotărască unde, când şi cât de lungi urmau să fie interogatoriile. Ca şi Wardle, nu avea nevoie de uniformă, pentru că prestigiul şi caracterul oficial al funcției erau veşmintele lui permanente. Acum, era un ins şchiopătând, într-o cămaşă şifonată, valorizându-şi vechile cunoştințe în încercarea de a face un târg cu nişte polițişti care altădată ar fi fost bucuroşi să-i răspundă la telefon.

— Bulangiu! rosti el cu glas tare, stârnind ecou în pahar.

A treia bere alunecase atât de uşor, încât abia dacă mai rămăseseră două degete nebăute.

Mobilul îi sună; aruncând o privire la ecran, văzu că era numărul de la birou. Fără îndoială că Robin încerca să-i dea de veste că Peter Gillespie sunase după bani. Aşteptă să intre mesageria vocală, goli halba şi plecă.

Strada era luminată şi rece, pavajul umed, iar băltoacele de un argintiu intermitent provocat de norii care treceau în goană prin fața soarelui. Strike îşi aprinse încă o țigară la ieşire şi stătu să o fumeze în arcada de la Tottenham, uitându-se la lucrătorii care roboteau în jurul gropii din drum. Terminând țigara, o luă agale pe Oxford Street, ca să-şi omoare timpul până la plecarea secretarei trimise de Temporary Solutions şi apoi să poată dormi în linişte.

6

Robin aşteptase zece minute, ca să se convingă că Strike nu avea de gând să se întoarcă, înainte de a da câteva telefoane pline de încântare de la telefonul ei mobil. Vestea logodnei a fost primită de prietenele ei fie cu chiote de satisfacție, fie cu comentarii invidioase, şi unele, şi altele provocându-i la fel de multă plăcere. La prânz, s-a recompensat cu o oră de pauză, şi-a cumpărat trei reviste pentru mirese şi un pachet de biscuiți dietetici (fapt care îi aduse o datorie de patruzeci şi două de penny la puşculița pentru cheltuieli mărunte, o cutie de tablă pe care era lipită o etichetă) şi s-a întors în biroul pustiu, unde a petrecut fericită patruzeci de minute examinând buchete şi rochii de mireasă, simțind în tot corpul furnicături de entuziasm.

Când ora pentru prânz pe care şi-o acordase singură se termină, Robin se spălă pe mâini şi-i înapoie domnului Crowdy ceştile şi tava şi biscuiții. Observând cu cât elan încercase acesta s-o atragă într-o conversație la a doua ei apariție, cu ochii rătăcind distrați de la gura la sânii ei, Robin se hotărî să-l evite pentru restul săptămânii.

Văzând că Strike îşi prelungea absența şi neavând altă ocupație, Robin făcu ordine în sertare, aruncând ceea ce presupuse că erau reziduurile acumulate ale celorlalte secretare temporare: două pătrățele de ciocolată cu lapte pline de praf, o pilă pentru unghii tocită şi multe bucățele de hârtie cu numere de telefon anonime şi mâzgăleli. Găsi o cutie cu agrafe metalice dintr-un model vechi, nemaivăzut de ea până atunci, şi un număr considerabil de carnețele albastre, cu foi albe, care, deşi neinscripționate în vreun fel, aveau un aer oficial. Cu experiența ei în lumea birourilor, Robin avea senzația că acestea fuseseră şterpelite dintr-un dulap cu rechizite de birotică al unei instituții.

Telefonul din birou suna când şi când. Noul ei şef părea a fi un personaj cu multe nume. Un tip a vrut să discute cu „Oggy"; un altul, cu „Monkey Boy", în vreme ce o voce uscată şi poticnită a cerut ca „domnul Strike" să-l sune cât mai curând posibil pe domnul Peter Gillespie. De fiecare dată, Robin a apelat mobilul lui Strike, dar a ajuns doar la mesageria vocală. Prin urmare, a lăsat mesaje verbale, a scris pe câte un bilețel numele şi numărul de telefon ale fiecărui apelant, după care a dus bilețelele în biroul lui

Strike şi le-a lipit ordonat pe masa de lucru.

Ciocanul pneumatic continua să huruie afară. Pe la două, tavanul a început să scârţâie când ocupantul apartamentului de deasupra a devenit mai activ. Altfel, Robin putea să creadă că e singură în toată clădirea. Treptat, singurătatea, asociată cu senzaţia de încântare pură care ameninţa să-i facă să explodeze cutia toracică ori de câte ori îi cădeau ochii pe inelul de la mâna stângă, o îmbărbătară. Începu să facă ordine şi curăţenie în cămăruţa aflată sub controlul ei interimar.

În pofida aerului general sărăcăcios şi a unei mizerii de suprafaţă, Robin descoperi curând o structură organizatorică solidă, pe placul firii ei metodice şi ordonate. Dosarele din carton maro (demodate într-un mod ciudat, în zilele acestea de dominaţie a plasticului în culori vii) aliniate pe rafturile din spatele biroului ei erau aranjate în ordine cronologică, fiecare având pe cotor un număr de serie scris de mână. Deschise unul dintre ele şi văzu că agrafele metalice fuseseră folosite pentru prinderea sigură a foilor volante de hârtie în fiecare dosar. Mare parte din materialul dinăuntru era scris de mână, într-o manieră înşelătoare, greu de citit. Poate că aşa lucra poliţia; poate că Strike lucrase înainte în poliţie.

Robin descoperi teancul de ameninţări cu moartea scrise pe hârtie roz, la care Strike făcuse aluzie, în sertarul de mijloc al fişetului, alături de un teanc subţire de angajamente de confidenţialitate. Luă unul dintre ele şi îl citi: un formular simplu, care îi cerea semnatarului să se abţină să discute, în afara orelor de program, despre oricare dintre numele ori informaţiile la care avusese acces în timpul zilei de muncă. Robin se gândi un moment, apoi semnă şi dată cu atenţie unul dintre documente, îl duse în biroul interior al lui Strike şi îl aşeză pe masa lui de lucru, astfel încât să-şi poată adăuga numele pe linia punctată corespunzătoare. Semnarea unilaterală a acestui angajament de confidenţialitate îi readuse o parte din mistica, ba chiar fascinaţia pe care şi le imaginase aflându-se dincolo de uşa din sticlă gravată, înainte ca aceasta să se deschidă brusc, iar ieşirea intempestivă a lui Strike cât pe ce să o rostogolească pe scară în jos.

Abia după ce aşeză formularul pe biroul lui Strike, observă raniţa înghesuită într-un colţ în spatele fişetului.

Printre dinţii desfăcuţi ai fermoarului se iţeau marginea unei cămăşi murdare, un ceas deşteptător şi o savonieră. Robin închise uşa dintre cele două birouri de parcă fără voia ei văzuse ceva jenant şi intim. Adăugă mental frumoasa brunetă care ieşise grăbită din clădire de dimineaţă, diferitele răni ale lui Strike şi ceea ce părea să fi fost, în retrospectivă, o urmărire uşor întârziată, dar hotărâtă. În

noua şi fericita ei stare de logodnică, Robin era dispusă să simtă o compasiune disperată pentru oricine ar fi avut o viață amoroasă mai puțin norocoasă decât a ei – dacă mila disperată putea descrie plăcerea desăvârşită pe care o simțea de fapt la gândul paradisului ei.

La cinci, în absența prelungită a şefului ei temporar, Robin decise că era liberă să plece acasă. Îşi completă fredonând fişa de pontaj, începând să cânte de-a binelea când se încheia la trenci. Apoi încuie uşa biroului, strecură cheia de rezervă în cutia de scrisori şi coborî treptele metalice cu oarecare prudență, îndreptându-se spre Matthew şi spre casă.

7

Strike îşi petrecu începutul după-amiezii în clădirea Universităţii London Union, unde, trecând cu pas hotărât şi cu faţa uşor încruntată pe lângă recepţie, dobândi accesul la duşuri fără să i se pună piedici sau să i se ceară legitimaţia de student. Mâncase într-o cafenea un rulou cu şuncă destul de vechi şi o tabletă de ciocolată. După asta, rătăcise, aproape nemaivăzând pe unde merge de oboseală, fumând între prăvăliile ieftine din care îşi cumpărase, cu banii de la Bristow, cele câteva lucruri necesare acum când nu mai avea parte de masă şi cazare. Începutul serii îl găsi într-un restaurant italian, cu câteva cutii mari proptite în spate, lângă bar, şi trăgând de bere până când mai că uită motivul pentru care îşi omora timpul.

Se făcuse aproape opt când ajunse din nou la birou. Aceasta era ora la care Londra i se părea cea mai atrăgătoare. Ziua de lucru terminată, ferestrele puburilor erau calde şi semănau cu nişte nestemate, străzile zumzăiau de viaţă, iar permanenţa neostenită a clădirilor îmbătrânite ale oraşului, îmblânzită de iluminatul stradal, devenea liniştitoare într-un mod straniu. Am văzut o mulţime ca tine, păreau ele să murmure alinător, în timp ce mergea şchiopătând pe Oxford Street, cărând un pat de campanie ambalat într-o cutie. Şapte milioane de inimi băteau în proximitatea imediată în acest oraş vechi şi zbuciumat, multe dintre ele fiind, la urma urmelor, cuprinse de dureri mai mari decât a lui. Mergând ostenit pe lângă prăvăliile la ora închiderii, cu cerul de deasupra preschimbându-se în indigo, Strike găsea consolare în vastitate şi anonimat.

A fost o adevărată performanţă să ducă patul de campanie în sus, pe casa scării, până la etajul al doilea, iar când a ajuns la uşa ce-i purta numele, durerea din extremitatea piciorului drept era înfiorătoare. A stat rezemat un moment, lăsându-şi întreaga greutate pe piciorul stâng, gâfâind în uşa de sticlă şi privind cum se abureşte.

— Dobitoc umflat, spuse el cu glas tare. Un dinozaur bătrân şi fără vlagă, aia eşti!

Ştergându-şi sudoarea de pe frunte, descuie uşa şi împinse diversele cumpărături dincolo de prag. În biroul interior, trase masa

de lucru într-o parte şi-şi aranjă patul, desfăcu sacul de dormit şi-şi umplu ceainicul ieftin la chiuveta de dincolo de uşa de sticlă.

Cina lui era încă într-o cutie de tăiței Pot Noodle, pe care o alesese fiindcă îi amintea de lucrurile pe care le purta în pachetul cu rații de hrană: o asociere profund înrădăcinată între alimentele care se puteau încălzi şi rehidrata uşor şi locurile de dormit improvizate l-a făcut să aleagă automat conserva. După ce apa din ceainic a fiert, o adăugă în cutie şi mâncă pastele rehidratate cu o furculiță de plastic pe care o luase de la cafeneaua ULU, stând pe fotoliul din birou şi privind în jos la strada aproape pustie, cu maşinile care se vedeau trecând cu viteză în lumina amurgului la capătul drumului şi ascultând bubuitul hotărât al basului de la 12 Bar Café, situat cu două etaje mai jos.

Dormise în locuri şi mai neprielnice. Pardoseala din piatră a unei parcări multietajate din Angola, uzina metalică bombardată unde îşi ridicaseră corturile şi tuşea de la trezirea matinală, prin care îşi curățau de funingine neagră căile respiratorii; şi, cel mai rău dintre toate, dormitorul comun umed şi rece din Norfolk, în care mama lui îi târâse pe el şi pe sora lui vitregă pe când aveau opt şi, respectiv, şase ani. Îşi aminti de tihna lipsită de confort a paturilor de spital în care zăcuse câteva luni şi diferitele stabilimente (tot cu mama lui), precum şi de pădurile înghețate în care campase în timpul manevrelor militare. Oricât de rudimentar şi de neprietenos părea patul de campanie întins sub becul fără abajur, era luxos prin comparație cu toate acestea.

Cumpărarea celor trebuincioase şi de asigurare a necesităților esențiale pentru propria persoană îl transportase pe Strike înapoi în starea cazonă familiară în care faci ceea ce trebuie să faci, fără să pui întrebări şi fără să te plângi. Aruncă la gunoi recipientul de Pot Noodle, aprinse veioza şi se aşeză la biroul unde Robin îşi petrecuse cea mai mare parte a zilei.

În timp ce asambla elementele brute ale unui nou dosar – copertele cartonate, foile de scris albe şi agrafa metalică; blocnotesul în care consemnase discuția cu Bristow; prospectul publicitar din pubul Tottenham; cartea de vizită a lui Bristow – observă noua ordine din sertare, absența prafului de pe monitor, dispariția ceştilor goale şi a gunoiului, precum şi un miros slab de Pledge. Uşor intrigat, deschise puşculița pentru cheltuieli şi găsi acolo un bilet cu scrisul ordonat şi rotund al lui Robin, prin care aceasta îl informa că îi datorează patruzeci şi doi de penny pentru biscuiții cu ciocolată. Strike scoase din portofel patruzeci de lire din teancul de bani primiți de la Bristow şi-i puse în puşculiță. Apoi, ca după un gând întârziat, mai numără patruzeci şi doi de penny în monede pe care le depuse deasupra.

Apoi, cu unul dintre pixurile pe care Robin le ordonase în sertarul de sus, Strike se apucă să scrie, curgător şi rapid, începând cu menţionarea datei. Notele legate de discuţia cu Bristow le rupse din blocnotes şi le ataşă separat la dosar; consemnă acţiunile pe care le întreprinsese până atunci, inclusiv telefoanele date lui Anstis şi Wardle, notând şi numerele de telefon ale acestora (dar detaliile legate de celălalt prieten al său, care îi furnizase nume şi adrese utile, nu ajunseră în dosar).

În sfârşit, Strike atribui noului său caz un număr de serie, pe care-l scrise pe cotor, împreună cu legenda Moarte neaşteptată, Lula Landry, înainte de a depozita dosarul la locul lui din partea dreaptă a raftului.

Acum, în sfârşit, deschise plicul care, după spusele lui Bristow, conţinea toate acele indicii vitale pe care poliţia le omisese. Scrisul avocatului, curgător şi ordonat, era înclinat spre stânga, în rânduri dese. După cum promisese Bristow, conţinutul se ocupa în principal cu acţiunile unui bărbat pe care el îl numise „Fugarul".

Fugarul era un bărbat negru înalt, cu faţa ascunsă de o eşarfă şi care apărea în materialul filmat de una dintre camerele de supraveghere într-un autobuz de noapte ce făcea cursa Islington-West End. Individul se urcase în autobuz cam cu cincizeci de minute înainte ca Lula Landry să moară. În continuare a fost văzut pe filmările camerelor cu circuit închis în Mayfair, mergând în direcţia locuinţei lui Landry, la ora 1:39. În înregistrare, omul se opreşte ca să consulte o bucată de hârtie (pos. O adresă sau o hartă? adăugase Bristow cu solicitudine în însemnările sale) înainte să dispară din imagine.

Filmarea făcută de aceeaşi cameră cu circuit închis la scurt timp după aceea îl arată pe Fugar sprintând înapoi prin faţa camerei la 2:12 şi dispărând din peisaj. Al doilea bărbat negru alergând şi el pos. ţine de şase? Deranjat în timpul furtului de maşină? În acel moment, o alarmă de maşină s-a declanşat după colţ, scrisese Bristow.

În sfârşit, mai era o filmare cu un negru care seamănă mult cu Fugarul, mergând pe un drum din apropiere de Gray's Inn Square, la câteva mile distanţă, mai târziu, în dimineaţa morţii lui Landry. Faţa tot ascunsă, menţionase Bristow.

Strike se opri să-şi maseze ochii, tresărind – uitase că unul dintre ei era vânăt. Acum se afla în acea stare aiuritoare şi spasmodică, semn al unei adevărate epuizări. Cu un oftat lung şi zgomotos, se gândi la însemnările lui Bristow, ţinând cu mâna lui păroasă pixul pregătit să facă propriile adnotări.

Poate că Bristow interpreta legea obiectiv şi lipsit de înverşunare în biroul care îi asigurase această carte de vizită gravată elegant, dar conţinutul plicului nu făcea decât să-i confirme lui Strike

părerea că viața personală a clientului său era dominată de o obsesie nejustificată. Oricare ar fi fost originea preocupării lui Bristow față de Fugar – fie pentru că nutrea o teamă secretă față de „baubaul” urban, infractorul negru, fie dintr-un alt motiv mai profund şi mai personal –, era de neconceput ca polițiştii să nu-i fi anchetat pe Fugar şi pe însoțitorul lui (posibil, omul de şase sau poate un hoț de maşini) şi de bună seamă că avuseseră un motiv întemeiat să-l excludă din cercul vinovaților.

Căscând zgomotos, Strike trecu la a doua pagină a însemnărilor lui Bristow.

La 1 45, Derrick Wilson, paznicul de serviciu noaptea la recepţie, nu s-a simţit bine şi s-a dus în baia din spate, unde a rămas cam un sfert de oră. Timp de cincisprezece minute înainte de moartea Lulei, holul clădirii în care locuia aceasta a rămas nesupravegheat şi oricine ar fi putut să intre şi să iasă fară să fie văzut. Wilson a ieşit din baie abia după căderea Lulei, când a auzit-o ţipând pe Tansy Bestigui.

Această fereastră de oportunităţi se potriveşte exact cu momentul în care Fugarul ar fi ajuns în Kentigern Gardens, nr. 18, dacă ar fi trecut de camera de supraveghere de la intersecţia dintre şoselele Alderbrook şi Bellamy la 1 39.

— Şi cum, murmură Strike masându-şi fruntea, a văzut prin uşa de la intrare, ca să ştie că paznicul era la budă?

Am vorbit cu Derrick Wilson, e bucuros să fie interogat.

„Pariez că i-ai dat bani pentru asta”, îşi zise Strike, observând numărul de telefon al paznicului sub aceste cuvinte în chip de concluzie.

Lăsă jos pixul cu care intenționase să adauge propriile observații şi prinse la dosar însemnările lui Bristow. Apoi stinse veioza de birou şi merse şchiopătând să urineze la toaleta de pe palier. După ce se spălă pe dinți deasupra chiuvetei crăpate, încuie uşa de sticlă, îşi fixă ceasul deşteptător şi se dezbrăcă.

În lumina de neon a felinarului stradal de afară, Strike îşi desfăcu încet curelele protezei, desprinzând-o de ciotul dureros, scoțând şi căptuşeala din gel, care nu mai reuşea să atenueze cum trebuie durerea. Lăsă piciorul fals lângă telefonul pus la încărcat, se vârî în sacul de dormit şi se întinse cu palmele sub ceafă, privind în sus la tavan. În aceste clipe, aşa cum se temuse, oboseala de plumb a corpului nu era suficientă ca să-i liniştească mintea care dădea rateuri. Vechea infecție era din nou activă, chinuindu-l şi nedându-i pace.

Oare ce făcea ea acum?

Cu o seară în urmă, într-un univers paralel, trăia într-un apartament frumos din zona cea mai râvnită a Londrei, cu o femeie ce îl făcea pe orice bărbat care punea ochii pe ea să-l trateze pe

Strike cu un soi de invidie neîncrezătoare.

„De ce nu te muți cu mine? Of, pentru numele lui Dumnezeu, nu ți se pare că e logic aşa? De ce nu?”

A ştiut, din prima clipă, că e o greşeală. Mai încercaseră şi de fiecare dată rezultatul a fost şi mai dezastruos decât înainte.

„Suntem logodiți, pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu vrei să trăieşti cu mine?”

Charlotte spusese lucruri care trebuiau să constituie dovezi că, în procesul care aproape că însemna pierderea lui pentru totdeauna, ea se schimbase la fel de irevocabil ca şi el, când rămăsese cu un picior şi jumătate.

„Nu-mi trebuie inel. Nu fi ridicol, Bluey. Ai nevoie de toți banii pentru noua ta firmă.”

Închise ochii. După dimineața aceasta, nu mai exista cale de întoarcere. Îl mințise de prea multe ori, legat de ceva prea serios. Dar rememoră totul din nou, ca pe o operație aritmetică pe care o rezolvase de mult, temându-se să nu fi comis cine ştie ce greşeală elementară. Cu minuțiozitate, adună laolaltă datele care se schimbau permanent, refuzul de a se duce la farmacist sau la doctor, furia cu care ea respinsese orice solicitare de clarificare şi apoi anunțul subit că totul se terminase, fără nicio urmă de dovadă că fusese ceva real. Alături de toate celelalte circumstanțe dubioase, era certitudinea, pe care el o dobândise cu suferință, a mitomaniei Charlottei, a nevoii ei de a provoca, de a tachina, de a testa.

„Să nu-ndrăzneşti să mă *investighezi,* că dai de dracu'! Să nu-ndrăzneşti să mă tratezi ca pe un *soldățoi* drogat. Nu sunt un caz care trebuie rezolvat. Tu zici că mă iubeşti şi nu vrei să crezi ce-ți spun nici măcar în privința *asta...”*

Dar minciunile pe care le spunea erau împletite în țesătura ființei, a vieții ei. Aşa că a trăi cu ea şi a o iubi a însemnat să se lase prins încet în plasa lor, să se lupte cu ea pentru adevăr, să se chinuie să mențină un punct de sprijin în realitate. Cum a fost posibil ca el, care din cea mai fragedă copilărie simțise nevoia să cerceteze, să ştie sigur, să afle adevărul din cele mai mici enigme, să se îndrăgostească atât de tare şi pentru atât de mult timp de o fată care spunea minciuni cu uşurința cu care alte femei respirau?

„S-a terminat”, îşi spuse el. „Trebuia să se întâmple.”

Dar nu voise să-i spună lui Anstis şi nu îndrăznea să spună nimănui altcuiva, deocamdată. Avea prieteni în toată Londra care l-ar fi primit cu bucurie, care şi-ar fi deschis camerele de oaspeți şi frigiderele, dornici să-l consoleze şi să-l ajute. Totuşi, prețul tuturor acestor paturi confortabile şi mese gătite acasă ar fi fost să stea la masa din bucătărie, după ce copiii îmbrăcați în pijamale curate

erau trimişi la culcare, şi să retrăiască bătălia finală murdară cu Charlotte, supunându-se compasiunii şi milei revoltate a prietenelor şi soţiilor prietenilor lui. Ca să scape de toate astea, prefera solitudinea sumbră, tăiţeii conservaţi şi sacul de dormit.

Simţea încă laba piciorului lipsă, smulsă din picior cu doi ani şi jumătate în urmă. Era acolo, sub sacul de dormit; dacă voia, putea să-şi îndoaie degetele lipsă. Aşa istovit cum era, Strike avu nevoie de ceva timp ca să adoarmă, iar când aţipi, Charlotte pătrundea şi dispărea din fiecare vis, splendidă, dojenitoare şi bântuită.

Partea a II-a

Non ignara mali miseris succurrere disco.

Nefiind străină nenorocirii, învăț să uşurez suferința altora.

Virgiliu, *Eneida,* Cartea 1

1

— „Cu toate tonele de hârtie de ziar şi orele de discuții televizate care au fost dedicate morții Lulei Landry, rareori s-a pus întrebarea: *de ce ne pasă?*

A fost o fată frumoasă, desigur, iar fetele frumoase au ajutat la creşterea vânzărilor încă de când Dana Gibson desena sirene cu pleoape languroase pentru *New Yorker.*

Era neagră, de asemenea, sau, mai degrabă, o nuanță delicioasă de *café au lait,* iar asta, ni s-a tot spus, a reprezentat un progres într-o industrie preocupată numai de suprafețe. (Am oarece îndoieli: nu e posibil ca, în acest sezon, *café au lait* să fi fost nuanța «la modă»? Am văzut cumva o invazie de femei de culoare în această industrie după Landry? A revoluționat cumva succesul ei ideile noastre privind frumusețea feminină? Se vând mai bine acum păpuşile Barbie negre decât cele albe?)

Familia şi prietenii Lulei Landry, ființa reală, vor fi nefericiți, desigur, şi au profunda mea compasiune. Noi, totuşi, publicul cititor şi spectator, nu avem nicio durere personală care să ne justifice excesele. Zilnic, femei tinere mor în circumstanțe «tragice» (adică, nefireşti): în accidente rutiere, ca urmare a unor supradoze şi, uneori, pentru că au încercat să se înfometeze ca să se încadreze în standardele de frumusețe afişate de Landry şi tagma ei. Acordăm noi acestor fete decedate mai mult decât un gând trecător, când întoarcem pagina ziarului şi le ascundem chipurile banale?"

Robin făcu o pauză ca să ia o gură de cafea şi să-şi dreagă glasul.

— Până aici, multă ipocrizie, murmură Strike.

Stătea la un capăt al biroului lui Robin, lipind fotografii într-un dosar deschis, numerotându-le pe fiecare şi scriind câte o descriere a subiectului fiecăreia într-un index de la spate. Robin continuă de unde rămăsese, citind de pe ecranul monitorului.

— „Interesul şi chiar durerea disproporționate pe care le manifestăm merită examinate. Până în clipa când Landry a făcut saltul care i-a fost fatal, putem estima fără riscuri că zeci de mii de femei ar fi schimbat locul cu ea. Fete tinere au depus suspinând flori sub balconul apartamentului de 4,5 milioane de lire al lui Landry după ce cadavrul ei zdrobit a fost luat de acolo. Au reuşit

ascensiunea şi prăbuşirea brutale ale Lulei Landry să o facă măcar pe una dintre aspirantele la cariera de model să renunțe la obținerea celebrității de tabloid?”

— Nu mai spune! zise Strike. Cu ea vorbeam, nu cu tine, adăugă el grăbit. Autoarea e o femeie, nu?

— Da, o anumită Melanie Telford, spuse Robin, derulând imaginea în partea de sus a paginii, unde apărea imaginea unei blonde cu guşă, de vârstă mijlocie. Vrei să sar peste restul articolului?

— Nu, nu, continuă.

Robin îşi drese din nou glasul şi continuă.

— „Răspunsul, desigur, este nu.” Asta se referă la aspirantele la cariera de model.

— Da, am priceput.

— În regulă... „La o sută de ani după Emmeline Pankhurst, o generație de fete pubere nu are alt ideal decât să fie redusă la statutul unei păpuşi decupate din hârtie, un avatar plat ale cărui aventuri ficționalizate maschează atâta tulburare şi nefericire, încât s-a aruncat de la fereastra apartamentului situat la al treilea nivel. Aparența înseamnă totul: designerul Guy Somé s-a grăbit să informeze presa că fata a sărit în gol purtând una dintre rochiile sale, model care s-a vândut integral în douăzeci şi patru de ore după moartea ei. Ce reclamă mai bună se putea găsi decât că Lula Landry a ales să plece la întâlnirea cu Creatorul într-o rochie Somé?

Nu, noi nu jelim dispariția tinerei femei, pentru că ea nu era mai reală pentru cei mai mulți dintre noi decât fetele Gibson izvorâte din penița lui Charles Dana Gibbson. Ceea ce jelim noi este imaginea concretă care apărea într-o multitudine de tabloide şi reviste mondene. O imagine care ne-a vândut haine şi genți şi o idee despre celebritate care, în urma dispariției ei, s-a dovedit a fi goală şi efemeră ca un balon de săpun. Ceea ce ne lipseşte de fapt, dacă am fi îndeajuns de sinceri ca să recunoaştem, sunt isprăvile amuzante ale acelei fete subțirele, mereu amatoare de plăceri, de a cărei existentă de eroină de benzi desenate caracterizată de abuzul de droguri, scandaluri, haine elegante şi cu un prieten periculos şi oscilant nu ne mai putem bucura.

Înmormântarea lui Landry a fost relatată la fel de generos ca orice nuntă a celebrităților în revistele de scandal care se hrănesc pe seama celor faimoşi şi ai căror editori îi vor plânge cu siguranță dispariția mai abitir decât cei mai mulți dintre noi. Ni s-a acordat privilegiul de a vedea imagini ale diferitelor vedete în lacrimi, dar familiei sale i s-a repartizat cea mai mică fotografie dintre toate; se vede treaba că erau un grup surprinzător de nefotogenic.

Şi totuşi, relatarea unei persoane îndoliate m-a mişcat realmente. Răspunzând unui ins pe care e posibil să nu-l fi bănuit a fi reporter, femeia a dezvăluit că o cunoscuse pe Landry la un centru de tratament şi că acolo se împrieteniseră. A ocupat un loc într-o strană din spate ca să-şi ia rămas-bun şi a plecat la fel de tăcută. Nu şi-a vândut povestea presei, spre deosebire de mulţi alţii care au cunoscut-o pe Landry în viaţă. Faptul că a inspirat o afecţiune sinceră unei fete obişnuite s-ar putea să ne spună ceva mişcător despre adevărata Lula Landry. Cât despre noi, ceilalţi..."

— Şi nu-i dă un nume acestei fete obişnuite de la centrul de tratament? o întrerupse Strike.

Robin cercetă articolul în tăcere.

— Nu.

Strike îşi scărpină bărbia imperfect rasă.

— Bristow n-a pomenit de nicio prietenă de la centrul de tratament.

— Crezi c-ar putea fi importantă? întrebă cu interes Robin, întorcându-şi scaunul ca să se uite la el.

— Ar putea fi interesant de discutat cu cineva care a cunoscut-o pe Landry la terapie, în loc de cluburile de noapte.

Strike o rugase pe Robin să caute legăturile lui Landry pe internet numai pentru că nu avea ce altceva să-i dea de făcut. Deja îl sunase pe Derrick Wilson, paznicul clădirii, şi aranjase o întâlnire cu Strike vineri dimineaţa la Phoenix Café din Brixton. Corespondenţa zilei cuprinsese două circulare şi o solicitare finală; nu fuseseră apeluri telefonice şi fata deja organizase în birou tot ce putea fi ordonat alfabetic, stivuit sau aranjat în funcţie de tip şi de culoare.

Prin urmare, inspirat de eficienţa ei în materie de Google din ziua precedentă, îi dăduse această sarcină destul de inutilă. În ultima oră şi ceva, Robin citise diverse materiale şi articole despre Landry şi colaboratorii ei, în vreme ce Strike punea ordine într-un teanc de chitanţe, facturi de telefon şi fotografii legate de singurul lui caz curent.

— Atunci, să văd dacă găsesc ceva despre fata aceea? întrebă Robin.

— Mda, spuse Strike absent, examinând o poză cu un individ îndesat şi chelios, îmbrăcat în costum, şi o roşcată foarte arătoasă, în blugi mulaţi.

Bărbatul în costum era domnul Geoffrey Hook; roşcata, în schimb, nu semăna deloc cu doamna Hook, care, înainte de sosirea lui Bristow în biroul lui, fusese singurul client al lui Strike. Acesta vârî fotografia în dosarul doamnei Hook şi o etichetă cu nr. 12, în vreme ce Robin reveni la computerul ei.

Timp de câteva minute, doar foşnetul fotografiilor şi loviturile unghiilor scurte ale lui Robin pe taste tulburară liniştea din încăpere. Uşa către biroul interior din spatele lui Strike era închisă ca să ascundă vederii patul de campanie şi alte semne ale faptului că locuia acolo, iar aerul era încărcat de aromă artificială de lămâi verzi, asta după ce Strike folosise din belşug un odorizant de cameră ieftin înainte de sosirea lui Robin. Pentru ca ea să nu perceapă vreo urmă de interes sexual în decizia lui de a se aşeza la celălalt capăt al biroului ei, se prefăcu că observă inelul ei de logodnă pentru prima oară înainte de a se aşeza, apoi susținu o conversație politicoasă, studiat impersonală, despre logodnicul ei timp de cinci minute. Află astfel că îl chema Matthew şi că era contabil de curând autorizat; că, pentru a trăi cu Matthew, Robin se mutase la Londra din Yorkshire în urmă cu o lună şi că angajările temporare fuseseră o măsură provizorie înainte de a-şi găsi un job permanent.

— Crezi c-ar putea fi într-una din pozele astea? întrebă Robin după o vreme. Fata de la centrul de tratament?

Ecranul se umpluse cu fotografii de dimensiuni identice, fiecare arătând unul sau mai mulți oameni îmbrăcați în haine de culoare închisă, toți mergând de la stânga la dreapta, spre locul înmormântării. Bariere de siguranță şi fețele neclare ale unei mulțimi alcătuiau fundalul fiecărei imagini.

Cea mai frapantă dintre toate era poza unei fete foarte înalte, palide, cu părul auriu prins la spate într-o coadă de cal, pe capul căreia stătea cocoțat un aranjament din plasă şi pene. Strike o recunoscu, pentru că toată lumea ştia cine este: Ciara Porter, modelul cu care Lula îşi petrecuse o mare parte din ultima zi trăită de ea pe pământ; prietena cu care Landry fusese fotografiată în una dintre cele mai cunoscute imagini din cariera sa. Părea să fi venit singură, pentru că nu se vedea nicio mână fără corp care să-i susțină brațul subțire sau să se sprijine pe spatele ei lung.

Lângă poza cu Porter era cea a unui cuplu, având legenda *Producătorul de film Freddie Bestigui şi soția sa, Tansy.* Bestigui era clădit ca un taur, cu picioare scurte, un piept larg şi rotund şi gâtul gros. Avea părul cenuşiu şi tuns foarte scurt; chipul lui era o masă încrețită de pliuri, pungi şi alunițe, din care un nas cărnos se ițea ca o tumoare. Cu toate acestea, constituia o siluetă impozantă în pardesiul negru şi scump, cu soția lui tânără şi scheletică la braț. Aproape nimic nu se putea discerne din adevărata înfățişare a lui Tansy, în spatele gulerului din blană ridicat al pardesiului şi al ochelarilor de soare rotunzi şi enormi.

Ultima din şirul de sus de fotografii era cea etichetată *Guy Somé, designer vestimentar.* Era un bărbat negru subțirel, care purta o

manta de culoare bleumarin cu o croială extravagantă. Avea fața aplecată, iar expresia nu i se putea desluşi, din cauza felului în care cădea lumina pe capul lui negru, deşi trei cercei mari cu diamante în lobul îndreptat spre aparatul foto prinseseră flashurile şi scânteiau ca nişte stele. Ca şi Porter, părea să fi sosit neînsoțit, cu toate că un mic grup de persoane îndoliate, nevrednice de legende proprii, fuseseră surprinse în cadrul imaginii.

Strike îşi trase scaunul mai aproape de ecran, având grijă totuşi să păstreze o distanță mai lungă de un braț între el şi Robin. Una dintre fețele neidentificate, pe jumătate tăiată de marginea pozei, era a lui John Bristow, uşor de recunoscut după buza de sus prea scurtă şi dinții ca de hamster. Îşi ținea brațul petrecut pe după o femeie vârstnică, cu părul alb, cu o expresie îndurerată; avea fața suptă şi fantomatică, goliciunea durerii ei fiind impresionantă. În spatele acestei perechi, se vedea un bărbat înalt, cu un aer semeț, care lăsa impresia că regretă împrejurările în care se află.

— Nu văd pe nimeni care ar putea fi această fată obişnuită, spuse Robin, mişcând mouse-ul ca să se poată vedea alte imagini ale oamenilor celebri şi frumoşi cu înfățişări triste şi grave. A, uite... Evan Duffield.

Era îmbrăcat într-un tricou negru, jeanşi negri şi un pardesiu negru, croit în stil cazon. Părul lui era de asemenea negru; avea fața alcătuită din planuri drepte şi scobituri; ochii albaştri glaciali priveau direct în obiectivul camerei. Deşi mai înalt decât cele două personaje care-l încadrau, părea fragil prin comparație cu ei: un bărbat corpolent, îmbrăcat în costum, şi o femeie vârstnică, cu o înfățişare anxioasă, care avea gura deschisă şi tocmai făcea un gest de parcă ar fi vrut să elibereze drumul dinaintea lor. Cei trei îi aminteau lui Strike de nişte părinți care îşi aduceau copilul bolnav de la o petrecere. Strike observă că, în pofida aerului de dezorientare şi de nefericire, Duffield avusese mare grijă să-şi aplice conturul de ochi.

— Uită-te la florile alea!

Duffield alunecă spre marginea de sus a ecranului şi dispăru. Robin se oprise la fotografia unei coroane enorme a cărei formă îi sugeră lui Strike mai întâi o inimă, până să-şi dea seama că reprezenta două aripi de înger curbate, compuse din trandafiri albi. O altă poză inclusă în cadru arăta un prim-plan al cartonaşului ataşat.

— „Odineşte-te în pace, înger Lula. Deeby Macc", citi Robin cu glas tare.

— Deeby Macc? Rapperul? Vasăzică, se cunoşteau cei doi, nu?

— Nu, nu cred. Dar s-a făcut mare caz de faptul că el a închiriat un apartament în clădirea unde stătea Lula. Doar numele ei a fost

menționat în vreo două dintre cântecele lui, nu? Presa a fost foarte entuziasmată de faptul că el s-a cazat acolo…

— Văd că eşti bine informată pe tema asta…

— A, ştii, ce-am citit prin reviste, spuse Robin vag, revenind la fotografiile cu înmormântarea.

— Ce fel de nume e ăsta, „Deeby”? se întrebă Strike cu voce tare.

— Vine de la inițialele lui. De fapt, e „D.B.”, rosti ea clar. Adevăratul lui nume e Daryl Brandon Macdonald.

— Eşti fan al muzicii rap, nu?

— Nu, spuse Robin, cu ochii la ecran. Doar că-mi amintesc lucruri din astea.

Închise imaginile pe care le examinaseră şi începu din nou să bată la tastatură. Strike se întoarse la fotografiile lui. Următoarea îl arăta pe Geoffrey Hook sărutându-şi însoțitoarea cu părul brun-roşcat, palpându-i în acelaşi timp fesa mare, acoperită de pânză groasă, la ieşirea din stația de metrou Ealing Broadway.

— Am găsit un fragment de film pe Youtube, uite, spuse Robin. Deeby Macc vorbind despre Lula după moartea ei.

— Ia să-l vedem, spuse Strike, împingându-şi fotoliul înainte cam o jumătate de metru, apoi, gândindu-se mai bine, îl retrase un sfert de metru.

Micul videoclip, filmat neclar, la dimensiunea de 7,5 pe 10 centimetri, se trezi la viață. Un bărbat negru solid, purtând un fel de bluză cu glugă ce avea pe piept un pumn din capse, stătea într-un fotoliu din piele neagră, cu fața la un reporter nevăzut. Era ras în cap şi purta ochelari de soare.

— … Sinuciderea Lulei Landry? spunea reporterul englez.

— A fost o nenorocire, omule, o nenorocire, replică Deeby, mângâindu-şi cu palma capul neted.

Avea o voce lină, profundă şi răguşită, cu o urmă foarte slabă de sâsâit.

— Asta îți fac ăştia când ai succes: te vânează şi te sfâşie. Asta face invidia, prietene. Nenorocita de presă a împins-o pe fereastra aia. Eu zic s-o lăsăm să se odihnească în pace. Acum, ea are parte de linişte.

— O primire cam şocantă la Londra pentru tine, spuse reporterul, cu Lula, ştii, căzând, cum s-ar zice, prin fața ferestrei tale?

Deeby Macc nu răspunse imediat. Nemişcat, privea lung la reporter prin lentilele opace. Apoi, spuse:

— N-am fost acolo, sau ți-a spus cineva c-aş fi fost?

Râsul nervos, repede înăbuşit, al reporterului se auzi ca un scâncet strident.

— Doamne, nu, nici vorbă… nu…

Deeby întoarse capul şi se adresă cuiva din afara cadrului de filmare.

— Crezi că trebuia să-mi fi adus avocații?

Reporterul izbucni într-un râs linguşitor. Deeby îl privi din nou, fără să zâmbească.

— Deeby Macc, spuse reporterul cu sufletul la gură, mulțumesc foarte mult pentru timpul acordat.

O mână albă întinsă îşi făcu apariția pe ecran; Deeby îşi ridică mâna strânsă în pumn. Mâna albă se recompuse şi cei doi îşi loviră încheieturile degetelor. Cineva din afara imaginii râse batjocoritor. Videoclipul se termină.

— „Nenorocita de presă a împins-o pe fereastra aia", repetă Strike, revenind cu fotoliul la poziția inițială. Interesant punct de vedere.

Simți vibrația telefonului în buzunarul pantalonilor şi-l scoase afară. Vederea numelui lui Charlotte ataşat unui mesaj nou îi inundă corpul cu adrenalină, de parcă tocmai zărise un animal de pradă gata să atace.

O să fiu plecată vineri dimineaţa între 9 şi 12 dacă vrei să-ţi iei lucrurile.

— Poftim?

Avusese impresia că Robin tocmai spusese ceva.

— Am spus că e aici un articol oribil despre mama ei naturală.

— OK, citeşte-l, te rog.

Îşi vârî telefonul la loc în buzunar. În timp ce-şi apleca din nou capul mare peste dosarul doamnei Hook, gândurile păreau să reverbereze de parcă un gong fusese izbit în interiorul capului său.

Charlotte se purta într-un mod sinistru de rezonabil, mimând un calm de adult. Dusese duelul lor nesfârşit şi complex la un nou nivel, niciodată atins sau testat: „Acum, hai s-o facem ca nişte oameni maturi". Poate că se va pomeni cu un cuțit înfipt între omoplați în momentul în care ar fi intrat în apartamentul ei; poate că, ajuns în dormitor, îi va descoperi cadavrul, cu încheieturile mâinilor tăiate, zăcând într-o baltă de sânge închegat în fața şemineului.

Vocea lui Robin se auzea ca zumzetul de fundal al unui aspirator de praf. Cu un efort, îşi concentră din nou atenția.

— „... vândut povestea romantică a legăturii ei cu un tânăr de culoare la toți jurnaliştii de tabloide care au fost dispuşi să plătească. În tot cazul, povestea lui Marlene Higson n-a avut nimic romantic, după cum îşi amintesc vechii ei vecini.

«Făcea sex pe bani», spune Vivian Cranfield, care locuia în apartamentul de deasupra celui al lui Higson în perioada când a rămas gravidă cu Landry. «Bărbații intrau şi ieşeau din casa ei la

orice oră din zi şi din noapte. N-a ştiut niciodată cine era tatăl copilului, putea să fie oricare dintre ei. Nu şi-a dorit niciodată copilul. Şi-acum îmi amintesc cum plângea în hol în timp ce maică-sa avea treabă cu un client. Mititica, abia putea să meargă, în scutec... cred că a sunat cineva la Serviciul Social, nu după mult timp. A fost cel mai bun lucru care i s-a întâmplat fetiței, faptul că a fost adoptată.»

Adevărul o va şoca, fără îndoială, pe Landry, care a povestit pe larg presei despre reunirea cu mama ei biologică, după multă vreme regăsită..." Articolul a fost scris, explică Robin, înainte de moartea Lulei.

— Mda, spuse Strike, închizând brusc dosarul. Ce zici de-o plimbare?

2

Camerele de filmat arătau ca nişte cutii de pantofi răuvoitoare în vârful stâlpilor de susţinere, fiecare având câte un singur ochi orb şi negru. Erau îndreptate în direcţii opuse, cuprinzând lungimea arterei Alderbrook Road, năpădită de pietoni şi maşini. Ambele trotuare erau pline de magazine, baruri şi cafenele. Omnibuzele huruiau în susul şi în josul pistelor speciale.

— Aici a fost surprins pe înregistrare Fugarul lui Bristow, observă Strike, întorcându-se cu spatele la Alderbrook Road ca să privească spre mult mai liniştitul Bellamy Road, care ducea, străjuit de case înalte şi somptuoase, în inima rezidenţială a cartierului Mayfair. A trecut pe-aici la douăsprezece minute după ce ea a căzut... asta ar fi ruta cea mai rapidă dinspre Kentigern Gardens. Autobuzele de noapte circulă pe-aici. Şi e locul cel mai bun de unde să iei un taxi. Nu că ar fi o mişcare inteligentă dacă tocmai ai ucis o femeie.

Se cufundă iar într-un ghid al oraşului extrem de uzat. Strike nu părea îngrijorat de faptul că putea fi luat drept turist. Fără îndoială, îşi zise Robin, că nici n-ar conta, ţinând cont de cât e de solid.

În cursul scurtei sale cariere de angajată temporară, lui Robin i se ceruse să facă unele lucruri care depăşeau termenii unui contract de secretariat, astfel că fusese puţin iritată de propunerea lui Strike de a ieşi la o plimbare. A fost încântată totuşi să-l achite pe acesta de orice intenţie de a flirta. Lunga plimbare până în acest punct avusese loc într-o tăcere aproape desăvârşită, Strike fiind aparent cufundat în gânduri, consultându-şi harta din când în când.

Totuşi, când ajunseră în Alderbrook Road, acesta spusese:

— Dacă vezi ceva sau te gândeşti la ceva care mie mi-a scăpat, să-mi spui, te rog.

Era ceva de-a dreptul emoţionant: Robin se mândrea cu calităţile ei de observator. Acesta era unul dintre motivele care o făcuseră să nutrească în taină ambiţia pe care bărbatul corpolent de lângă ea o trăia. Privi cu inteligenţă în susul şi în josul străzii, încercând să-şi imagineze ce ar fi fost în stare să facă o persoană, într-o noapte geroasă, la ora două şi la o temperatură sub zero grade.

— Pe aici, spuse Strike, înainte ca ei să-i vină vreo idee, aşa că

pornită, unul lângă altul, pe Bellamy Road.

Drumul o cotea lin la stânga şi continua preţ de vreo şaizeci de case, care erau aproape identice, cu uşile lucioase şi negre, cu balustrade scurte de o parte şi de alta ale unor trepte albe, curate şi cu ghivece mari, cu plante tunse ornamental. Ici-colo vedeai lei din marmură şi plăci din bronz, pe care se puteau citi nume şi acreditări profesionale; candelabrele sclipeau de la ferestrele de sus, iar o uşă deschisă lăsa să se vadă o pardoseală cu model de tablă de şah, picturi în ulei cu rame aurii şi o scară georgiană.

În timp ce mergeau, Strike se gândea la unele dintre informaţiile pe care Robin reuşise să le găsească în dimineaţa aceea pe internet. După cum bănuia Strike, Bristow nu fusese sincer când afirmase că poliţia nu făcuse niciun efort ca să-i găsească pe Fugar şi pe acolitul lui. Îngropate în relatările de presă voluminoase şi excesive care supravieţuiseră online erau apeluri către cei doi bărbaţi să iasă la iveală, dar se pare că acestea rămăseseră fără niciun rezultat.

Spre deosebire de Bristow, nimic din toate astea nu-i sugera lui Strike incompetenţa poliţiei sau că vreun suspect rămăsese neinterogat. Declanşarea subită a unei alarme de maşină în jurul momentului când cei doi indivizi au părăsit în goană zona constituia un motiv temeinic pentru reţinerea lor de a sta de vorbă cu poliţia. Mai mult, Strike nu ştia dacă Bristow era familiarizat cu calitatea variabilă a filmărilor făcute cu camerele de supraveghere cu circuit închis, dar el avea o bogată experienţă cu imagini alb-negru frustrant de înceţoşate din care era imposibil să desprinzi o asemănare adevărată.

Strike mai observase că Bristow nu suflase o vorbă în persoană sau în scris despre dovezile ADN adunate din apartamentul surorii sale. Avea o bănuială puternică, bazată pe faptul că poliţia îi exclusese pe Fugar şi pe prietenul său de la alte investigaţii, că nu se găsise nicio urmă de ADN străin acolo. Totuşi, Strike ştia că un tulburat mental adevărat ar desconsidera cu entuziasm banalităţi precum dovezile ADN, invocând contaminarea probelor sau conspiraţia. Oamenii de acest fel văd ceea ce vor să vadă, orbi la adevărul implacabil, dar supărător.

Dar căutările matinale pe Google sugeraseră o posibilă explicaţie pentru fixaţia lui Bristow asupra Fugarului. Sora sa îşi căutase rădăcinile biologice şi reuşise să-şi descopere mama naturală, care, trecând cu îngăduinţă peste setea de senzaţional a presei, părea un personaj dubios. Fără îndoială că dezvăluiri precum cele pe care Robin le găsise online ar fi fost neplăcute nu doar pentru Landry, ci şi pentru întreaga ei familie adoptivă. Oare faptul că Bristow credea că Lula, atât de norocoasă în unele privinţe, îşi sfidase soarta să fi

fost una dintre cauzele instabilității acestuia (căci Strike nu se putea amăgi că noul lui client îi crease impresia unui om echilibrat)? Că ea își provocase necazuri în încercarea de a-și descoperi tainele originilor ei; că deșteptase un demon din trecutul îndepărtat care o ucisese? Ăsta să fi fost motivul pentru care ideea de bărbat negru în apropierea ei îl tulburase atât de mult?

Strike și Robin se cufundau tot mai adânc în enclava celor înstăriți până când ajunseră la intersecția cu Kentigern Gardens. Ca și Bellamy Road, aceasta proiecta o aură de prosperitate intimidantă, rezervată. Erau case victoriene înalte, din cărămidă roșie, pavoazate cu piatră și ferestre cu frontoane masive la toate cele patru etaje, având propriile balconașe din piatră. Porticuri din marmură albă încadrau fiecare intrare și trei trepte albe duceau de la trotuar la ușile frontale negre, parcă și mai lucioase. Totul părea foarte scump – era extrem de bine întreținut, curat și ordonat. Doar câteva mașini erau parcate acolo; un mic semn anunța că, pentru acest privilegiu, era nevoie de un permis special.

Nemaifiind scos în evidență de banda de siguranță întinsă de poliție și de jurnaliștii adunați, numărul 18 se retrăsese într-o fermecătoare armonie cu vecinii săi.

— Balconul de la care a căzut se află la ultimul etaj, spuse Strike. Aș aprecia, la o înălțime de circa doisprezece metri.

Contemplă frontonul frumos. Robin observă că balcoanele de la cele trei etaje de sus erau înguste, abia lăsând loc de stat în picioare între balustradă și ferestrele lungi.

— Ideea e, îi spuse Strike lui Robin, pe când cerceta cu privirea balconul de sus, că, dacă împingi pe cineva de la înălțimea aia, nu e sigur că o să moară.

— Oh… dar cum să nu? protestă Robin, contemplând distanța înfiorătoare dintre balconul de sus și duritatea pavajului.

— Ai fi surprinsă. Am petrecut o lună într-un pat alăturat cu al unui galez care a fost aruncat de o explozie de pe o clădire cam de aceeași înălțime. Și-a zdrobit picioarele și pelvisul, a avut o hemoragie internă abundentă, dar e încă în viață.

Robin aruncă o privire către Strike, întrebându-se de ce stătuse în pat o lună; dar detectivul nu o mai băga în seamă, uitându-se acum încruntat la ușa din față.

— Interfon, murmură el, remarcând pătratul metalic cu butoane, și o cameră video deasupra ușii. Bristow n-a pomenit de vreo cameră. Poate că e nouă.

Timp de câteva minute, testă o serie de teorii pe fundalul fațadelor intimidante din cărămidă roșie ale acestor fortărețe fantastic de scumpe. Mai înainte de toate, de ce alesese Lula Landry să locuiască aici? Liniștit, tradițional, apăsător, Kentigern Gardens

era cu siguranță domeniul natural al unui tip diferit de oameni bogați: oligarhii ruşi şi arabi; magnații corporatişti care-şi împărțeau timpul între oraş şi proprietățile lor rurale; văduve înstărite, descompunându-se lent în mijlocul colecțiilor lor de artă. I se părea o alegere de domiciliu ciudată pentru o fată de douăzeci şi trei de ani, care, conform tuturor relatărilor pe care Robin i le citise în dimineața aceea, îşi petrecea vremea cu o gaşcă de indivizi sofisticați şi creativi, a căror idee despre stil avea mai mult de-a face cu strada decât cu saloanele.

— Pare foarte bine protejată, nu? spuse Robin.

— Da, pare. Şi asta fără mulțimea de paparazzi care păzeau clădirea în noaptea aceea.

Strike se rezemă de balustrada neagră de la numărul 23, privind lung la numărul 18. Ferestrele de la fosta reşedință a Lulei Landry erau mai înalte decât cele de la etajele inferioare, iar balconul, spre deosebire de celelalte două, nu fusese decorat cu arbuşti ornamentali. Strike scoase din buzunar un pachet de țigări şi-i oferi una lui Robin; ea clătină din cap, surprinsă, pentru că nu-l văzuse fumând în birou. După ce-şi aprinse țigara şi trase un fum adânc în piept, Strike spuse, cu ochii la uşa din față:

— După părerea lui Bristow, cineva a intrat şi-a ieşit din clădire în noaptea aceea, fără să fie observat.

Robin, care deja ajunsese la concluzia că acea clădire este impenetrabilă, crezu că Strike se pregătea să-i desființeze teoria, dar se înşela.

— Dacă s-a întâmplat, spuse Strike, cu ochii în continuare lipiți de uşă, a fost ceva plănuit şi încă bine. Nimeni n-ar fi putut să treacă de fotografi, de interfon, de paznic şi de uşa interioară închisă şi apoi să iasă, doar bazându-se pe noroc. Chestia e, adăugă el scărpinându-şi bărbia, că gradul acesta de premeditare nu se potriveşte cu o crimă atât de în pripă.

Lui Robin, expresia „în pripă” i se păru neobişnuită.

— Să împingi pe cineva peste balcon este o chestie pe care o faci sub imboldul momentului, explică Strike, de parcă i-ar fi simțit reticența. Sânge înfierbântat. Orbire temporară.

Compania lui Robin i se părea mulțumitoare şi liniştitoare, nu doar pentru că îi asculta atentă fiecare cuvânt şi nu căuta să-i întrerupă tăcerile, ci şi pentru că micul inel cu safir de pe degetul inelar era ca o barieră clară şi fără drept de apel: până aici, niciun pas mai departe. Lui îi convenea de minune. Era liber să se grozăvească, într-o manieră foarte moderată, aceasta fiind una dintre puținele plăceri care-i mai rămăseseră.

— Şi dacă ucigaşul era deja înăuntru?

— Asta ar fi mult mai plauzibil, spuse Strike, iar Robin se simți

foarte încântată de ea însăşi. Iar dacă un ucigaş se afla deja înăuntru, avem de ales între paznic, unul sau ambii soți Bestigui ori vreo persoană necunoscută care stătea ascunsă în clădire fără să ştie nimeni. Dacă ar fi vorba de soții Bestigui sau de Wilson, nu mai avem problema intratului şi ieşitului; nu aveau decât să se întoarcă la locurile în care ar fi trebuit să se afle. Mai exista riscul ca ea să supraviețuiască, rănită, să spună povestea, dar o crimă nepremeditată, impetuoasă ar avea mult mai multă logică dacă unul dintre ei ar fi comis-o. O ceartă şi o îmbrânceală sub imperiul furiei oarbe.

Strike îşi fuma țigara şi continua să cerceteze fațada clădirii, mai ales intervalul dintre ferestrele de la primul etaj şi cele de la etajul al treilea. Se gândea în principal la Freddie Bestigui, producătorul de film. Conform celor găsite de Robin pe internet, Bestigui dormea în pat când Lula Landry s-a rostogolit peste balconul situat mai sus cu două etaje. Faptul că soția lui Bestigui dăduse alarma şi susținuse insistent că ucigaşul este încă sus în timp ce soțul ei se afla lângă ea dădea de înțeles că ea, cel puțin, nu-l considera vinovat. Cu toate acestea, Freddie Bestigui fusese omul aflat cel mai aproape de fata moartă în momentul morții ei. Din experiența lui Strike, diletanții erau obsedați de motive; în schimb, pentru un profesionist, oportunitatea avea prioritate.

Confirmându-şi fără ştiința ei statutul de civil, Robin întrebă:

— Dar de ce ar alege cineva miezul nopții ca să aibă o ceartă cu ea? N-a ieşit la iveală nimic din care să reiasă că nu se înțelegea cu vecinii, nu? Iar Tansy Bestigui categoric n-ar fi putut s-o facă, nu? De ce ar fi alergat jos ca să-l anunțe pe paznic că tocmai a împins-o pe Lula peste balcon?

Strike nu-i răspunse direct; părea să-şi urmărească propriul şir de gânduri şi, după un moment, două, replică:

— Bristow a făcut fixație pe sfertul de oră de după ce sora sa a intrat în clădire, după ce fotografii au plecat şi paznicul şi-a abandonat biroul pentru că i se făcuse rău. Asta înseamnă că, pentru un scurt timp, pe hol s-a putut circula fără oprelişti – dar cum putea cineva din afara clădirii să ştie că Wilson îşi părăsise postul? Uşa din față nu e din sticlă.

— În plus, veni observația pătrunzătoare a lui Robin, ar fi trebuit să ştie codul pentru deschiderea uşii din față.

— Oamenii devin delăsători. Dacă cei care răspund de securitatea clădirii nu-l schimbă cu regularitate, o mulțime de indezirabili ar fi putut cunoaşte codul ăla. Hai să aruncăm o privire acolo.

Merseră în tăcere până la capătul străzii Kentigern Gardens, unde găsiră o alee îngustă care trecea, într-un unghi uşor oblic,

prin spatele clădirii lui Landry. Destul de largă ca să poată încăpea o singură maşină, era luminată din plin şi lipseau locurile potrivite pentru ascunzători, cu ziduri lungi, înalte şi netede de ambele părţi ale aleii pietruite. Ajunseră în timp util la nişte uşi de garaj mari, acţionate electric, cu un semn imens pe care scria *PRIVAT,* fixat pe peretele de lângă ele – păzeau intrarea în parcarea subterană rezervată celor ce locuiau pe Kentigern Gardens.

Când aprecie că se aflau aproximativ la acelaşi nivel cu numărul 18, Strike făcu un salt, se prinse de partea de sus a zidului şi se ridică pentru a se uita la un lung şir de grădini mici, atent îngrijite. Între fiecare petic de gazon fin şi bine tuns şi casa căreia îi aparţinea se afla câte o scară umbrită care ducea la subsol. Oricine ar fi vrut să se caţăre pe partea din spate a casei ar fi avut nevoie, după opinia lui Strike, de scări sau de un partener care să-l ajute şi de nişte frânghii solide.

Se lăsă să alunece în josul zidului, emiţând un geamăt înăbuşit de durere când ateriză pe piciorul cu proteză.

— Nu-i nimic, spuse el când Robin scoase un zgomot de îngrijorare; fata observase o vagă urmă de şchiopătat şi se întrebă dacă nu cumva şeful ei îşi scrântise glezna.

Frecarea de la capătul ciotului nu era atenuată de mersul pe pietrele de caldarâm. Dată fiind construcţia rigidă a gleznei false, era mult mai dificil de navigat pe suprafeţe neuniforme. Strike se întrebă cu mâhnire dacă fusese cu adevărat necesar să se caţăre pe zidul acela. Poate că Robin era o fată drăguţă, dar nu se putea măsura nici pe departe cu femeia pe care tocmai o părăsise.

3

— Şi eşti sigură că e detectiv? Pentru că oricine poate face asta. Oricine poate căuta informații despre oameni pe Google.

Matthew era nervos după o zi lungă, un client nemulțumit şi o întrevedere nesatisfăcătoare cu noul său şef. Nu aprecia ceea ce lui i se părea o admirație naivă şi deplasată pentru un alt bărbat din partea logodnicei sale.

— Nu *el* a căutat pe Google, spuse Robin. *Eu* am făcut asta, în timp ce el lucra la un alt caz.

— Ei bine, nu-mi place cum sună descrierea sediului ăluia. Robin, omul ăla doarme în propriul birou! Nu ți se pare că e ceva dubios aici?

— Ți-am spus, cred că tocmai s-a despărțit de partenera lui. '

— Ei da, cum să nu, exact asta i s-a întâmplat, zise Matthew.

Robin lăsă farfuria lui să cadă peste a ei şi plecă iritată din bucătărie. Era supărată pe Matthew şi, totodată, vag necăjită şi din cauza lui Strike. Îi plăcuse în ziua aceea s-o urmărească pe cunoştința Lulei Landry în cyberspațiu. Dar, privind situația retrospectiv, prin ochii lui Matthew, i se părea acum că Strike îi dăduse să facă un lucru inutil, doar ca să-i ocupe timpul.

— Uite, eu nu *zic* nimic, spuse Matthew din uşa bucătăriei. Doar că omul mi se pare ciudat. Şi care-i treaba cu aceste mici plimbări de după-amiază?

— N-a fost *o mică plimbare de după-amiază,* Matt. Am mers să vedem scena… ne-am dus să vedem locul unde clientul crede că s-a întâmplat ceva.

— Robin, nu-i nevoie să faci un secret aşa de mare din asta, replică Matthew, râzând.

— Am semnat un angajament de confidențialitate, se răsti ea la el, peste umăr. Nu pot să-ți vorbesc despre caz.

— *Despre caz!* spuse Matthew, râzând scurt, dispreţuitor.

Robin se mişca prin bucătăria micuță, punând la locul lor ingredientele şi trântind uşile bufetului. După o vreme, privind-o cum se agita de colo-colo, Matthew ajunse să creadă că poate fusese nedrept. Se apropie pe la spate în timp ce ea arunca resturile în coşul de gunoi, o cuprinse cu brațele, îşi îngropă fața în ceafa ei, apoi îi prinse şi-i mângâie sânul care purta vânătăile provocate fără

voia lui de Strike, fapt ce îi influențase în mod irevocabil impresia lui Matthew despre individ. Murmură vorbe de împăcare în părul de culoarea mierii al lui Robin. Dar ea se desprinse de el ca să aşeze farfuriile în chiuvetă.

Robin simțea că propria ei valoare fusese pusă la îndoială. Strike păruse interesat de lucrurile pe care ea le găsise online. Strike fusese recunoscător pentru eficiența şi inițiativa ei.

— Câte interviuri serioase ai programate săptămâna viitoare? întrebă Matthew când ea dădu drumul la robinetul de apă rece.

— Trei, strigă Robin peste zgomotul apei, frecând cu agresivitate farfuria de sus.

Aşteptă până când el se retrase în camera de zi şi abia apoi opri robinetul. Observă că în montura inelului de logodnă se prinsese o bucățică de mazăre congelată.

4

Strike ajunse la apartamentul Charlottei vineri dimineața, la nouă şi jumătate. Îşi făcuse socoteala că asta îi oferea o oră şi jumătate ca să părăsească locuința înainte de sosirea lui, presupunând că într-adevăr intenționa să plece, şi nu să rămână să-l aştepte. Clădirile albe, mărețe şi grațioase care mărgineau strada largă; platanii; măcelăria, care dădea impresia că rămăsese încremenită în anii 1950; cafenelele pline cu oameni din jumătatea superioară a clasei mijlocii; restaurantele elegante; întotdeauna i se păruseră uşor ireale şi teatrale. Poate că ştiuse mereu, în adâncul lui, că nu va rămâne, că nu era locul lui acolo.

Până în clipa când a descuiat uşa din față, s-a aşteptat să o găsească acolo. Totuşi, de îndată ce a trecut pragul, a ştiut că locul era pustiu. Domnea acea linişte destinsă, care vorbeşte doar despre indiferența camerelor nelocuite, iar paşii lui sunau străini şi excesiv de zgomotoşi în timp ce străbătea holul.

Patru cutii de carton îl aşteptau în mijlocul camerei de zi, deschise, ca el să le poată inspecta conținutul. Acolo se aflau lucrurile sale ieftine şi utile, îndesate claie peste grămadă ca nişte obiecte de la o vânzare de vechituri. Ridică la întâmplare câteva ca să vadă ce era mai jos, dar nimic nu părea zdrobit, sfâşiat sau acoperit cu vopsea. Alții de vârsta lui aveau case şi maşini de spălat, automobile şi televizoare, mobilă, grădini, biciclete de teren şi maşini de tuns iarba. El avea patru cutii cu răhățişuri şi un set de amintiri disparate.

Încăperea tăcută în care se afla emana un bun-gust sigur de sine, cu covorul antic şi pereții roz-deschis; mobilierul splendid din lemn negru şi rafturile încărcate până la refuz cu cărți. Singura schimbare pe care o sesiză față de seara de duminică se afla pe marginea de sticlă a mesei de lângă sofa. Duminică seara, acolo era o fotografie cu el şi Charlotte, râzând pe plaja de la St Mawes. Acum, un portret alb-negru de studio al tatălui decedat al Charlottei zâmbea blajin din aceeaşi ramă argintie.

Pe polița şemineului şedea rezemat un portret al Charlottei la optsprezece ani, în ulei. Era imaginea unui înger florentin într-un nor de păr lung şi negru. Ai ei erau genul de familie care îi angaja pe pictori să le imortalizeze copiii: un trecut de care Strike se

simțea teribil de străin și unul pe care ajunsese să-l știe ca pe o țară necunoscută și periculoasă. De la Charlotte învățase că genul de bani pe care el nu-i cunoscuse niciodată puteau să coexiste cu nefericirea și sălbăticia. Familia ei, în ciuda manierelor elegante, a suavității și flerului, a erudiției și a ostentației ocazionale, era și mai nebună și mai străină decât a lui. Asta a constituit o puternică legătură între ei, când el și Charlotte au ajuns să fie împreună.

Un gând răzleț și ciudat îi veni în minte acum, când se uita la acel portret: că pentru acest motiv fusese pictat, ca, într-o zi, ochii aceia mari, căprui să-l vadă cum pleacă. Oare o fi știut Charlotte cum se va simți el, plimbându-se prin apartamentul pustiu sub ochii acelui uluitor portret al ei de la optsprezece ani? Își dăduse ea seama că pictura va avea un efect mai puternic chiar decât prezența ei fizică?

Se întoarse într-o parte, trecând prin celelalte camere, dar nu-i lăsase nimic de făcut. Orice urmă care ținea de el, de la ața dentară la bocancii militari, fusese luată și depozitată în cutii. Studie dormitorul cu atenție deosebită, iar încăperea se uită înapoi la el calmă și netulburată, cu scândurile negre ale podelei, draperiile albe și măsuța de toaletă delicată. Patul, la fel ca portretul, părea o prezență vie, care respira. *Amintește-ți ce s-a întâmplat aici și ceea ce nu se va mai întâmpla niciodată.*

Cără cele patru cutii una câte una până în pragul ușii, la ultimul drum întâlnindu-se față în față cu vecinul de la ușa alăturată, cu zâmbetul lui afectat, care tocmai își încuia ușa. Purta tricouri de rugby cu gulerul ridicat și întotdeauna râdea în hohote la cele mai nevinovate vorbe de duh ale Charlottei.

— Ți-a dat papucii? întrebă el.

Strike îi trânti ușa în nas.

Scoase cheile de la intrare de pe inel în fața oglinzii din hol și le așeză cu grijă pe masa în formă de semilună, lângă bolul cu petale de flori uscate. În oglindă, fața lui Strike se vedea plină de riduri și murdară; ochiul drept era tot umflat, galben și mov. O voce din urmă cu șaptesprezece ani ajunse la el în tăcerea care-l înconjura: „Cum mama dracului a putut un flocea ca tine să ajungă în situația *asta,* Strike?" Și, stând în holul pe care n-avea să-l mai vadă vreodată, i se părea și lui incredibil că i se întâmplase.

Un ultim moment de nebunie, în intervalul dintre două bătăi de inimă, asemenea celui care-l făcuse să se repeadă în urmărirea ei cu cinci zile mai devreme: va rămâne aici, la urma urmelor, așteptând-o să revină. Pentru ca apoi să-i prindă fața perfectă în palme și să-i spună: „Hai să mai încercăm o dată".

Dar deja încercaseră, iar și iar și iar, și, de fiecare dată, când primul val de dor reciproc se domolea, ruina urâtă a trecutului

ieşea din nou la iveală, umbra sa întinzându-se întunecată peste tot ce încercau să reclădească.

Închise uşa de la intrare în urma lui pentru ultima oară. Vecinul gălăgios dispăruse. Strike coborî cele patru cutii pe treptele ce duceau la trotuar şi aşteptă să treacă un taxi.

5

Strike o prevenise pe Robin că va ajunge târziu la birou în ultima ei zi acolo. Îi dăduse cheia de rezervă şi-i spusese să intre singură.

Fusese doar foarte uşor rănită de felul relaxat în care el pronunțase „ultima”. Îi sugera că, oricât de bine se înțeleseseră, deşi într-o manieră precautăşi profesională; oricât de mai bine organizat era biroul lui acum şi oricât de mai curată era oribila toaletă de dincolo de uşa din sticlă; oricât de mai bine arăta soneria de la parter, fără hârtia aia ruptă lipită cu scotch, ci având acum un nume scris clar în suportul din plastic (îi luase o jumătate de oră şi o costase două unghii rupte ca să desprindă capacul din suport); oricât de eficientă fusese ea în preluarea mesajelor, oricât de inteligent discutaseră despre ucigaşul aproape sigur inexistent al Lulei Landry, Strike numărase zilele până când se putea descotorosi de ea.

Faptul că nu-şi putea permite o secretară temporară era cât se poate de evident. Avea doar doi clienți; părea să nu aibă unde locui (după cum tot pomenea Matthew, ca şi cum a dormi într-un birou era semnul unei destrăbălări îngrozitoare); Robin înțelegea, fireşte, că, din punctul de vedere al lui Strike, nu avea nicio logică să o păstreze. Dar ea nu aştepta cu nerăbdare ziua de luni. Avea să ajungă într-un birou nou şi străin (Temporary Solutions deja îi dăduse adresa prin telefon); un loc ordonat, luminos şi aglomerat, fără îndoială plin cu femei bârfitoare aşa cum erau cele mai multe dintre aceste birouri, toate angajate în activități care pentru ea însemnau mai puțin decât nimic. Poate că Robin nu credea într-un asasin; ştia că nici Strike nu credea. Dar procesul demonstrării inexistenței acestuia o fascina.

Pentru Robin, întreaga săptămână fusese mai palpitantă decât i-ar fi mărturisit vreodată lui Matthew. Totul, chiar şi sunatul de două ori pe zi la BestFilms, compania de producție a lui Freddie Bestigui, şi primirea de refuzuri repetate la solicitarea de a fi pusă în legătură cu producătorul de film, îi dăduse un sentiment al importanței pe care îl trăise rar în viața ei profesională. Robin era fascinată de funcționarea interioară a minții celorlalți oameni: parcursese pe jumătate drumul spre o diplomă în psihologie când un incident neprevăzut pusese capăt carierei sale universitare.

La zece şi jumătate, când Strike încă nu se întorsese la birou, apăru totuşi o femeie având pe chip un zâmbet neliniştit, îmbrăcată cu o haină portocalie şi o beretă violet tricotată. Era doamna Hook, un nume pe care Robin îl cunoştea, fiind singurul celălalt client al lui Strike. Robin o instală pe doamna Hook pe canapeaua lăsată de lângă biroul ei şi îi aduse o ceaşcă de ceai. (Reacționând la descrierea jenată făcută de Robin lascivului domn Crowdy, Strike cumpărase nişte ceşti ieftine şi o cutie cu pliculețe de ceai.)

— Ştiu că am venit devreme, spuse doamna Hook pentru a treia oară, luând sorbituri mici, ineficiente, din ceaiul fierbinte. Nu te-am mai văzut până acum. Eşti nouă?

— Sunt angajată temporar, răspunse Robin.

— După cum probabil ai ghicit, e vorba de soțul meu, spuse doamna Hook, fără să asculte. Cred că vezi femei ca mine tot timpul, nu-i aşa? Care vor să afle ce e mai rău. Am şovăit ani de-a rândul. Dar e mai bine să ştii, nu-i aşa? E mai bine să ştii. Am crezut că o să-l găsesc aici pe Cormoran. E plecat la un alt caz?

— Întocmai, spuse Robin, care bănuia că Strike făcea de fapt ceva legat de misterioasa lui viață personală.

Când îi spusese că o să întârzie, îi lăsase impresia că are ceva de ascuns.

— Ştii cine e tatăl lui? întrebă doamna Hook.

— Nu, nu ştiu, zise Robin, crezând că era vorba de soțul sărmanei femei.

— Jonny Rokeby, spuse doamna Hook, cu un soi de încântare dramatică.

— Jonny Roke…

Robin îşi ținu respirația, dându-şi seama simultan că doamna Hook se referise la Strike si că silueta masivă a acestuia se profila dincolo de uşa de sticlă. Se vedea că Strike căra ceva foarte mare.

— O clipă, doamnă Hook, spuse ea.

— Ce e? întrebă Strike, uitându-se pe după muchia cutiei de carton, când Robin ieşi repede pe uşa de sticlă, închizând-o în urma ei.

— Doamna Hook e aici, şopti ea.

— Of, la dracu'! A venit cu o oră mai devreme.

— Ştiu. M-am gândit că poate vrei să… ăă… îți organizezi puțin biroul înainte s-o primeşti acolo.

Strike lăsă cutia pe podeaua metalică.

— Trebuie să car astea aici din stradă, spuse el.

— Te-ajut eu, se oferi Robin.

— Nu, tu du-te şi fă conversație politicoasă. Doamna Hook urmează nişte ore de ceramică artizanală şi crede că soțul ei se culcă cu contabila lui.

Strike plecă şchiopătând pe scări în jos, lăsând cutia lângă uşa de sticlă.

Jonny Rokeby; să fie adevărat?

— E pe drum, vine dintr-o clipă în alta, o anunță cu voioşie Robin pe doamna Hook, reaşezându-se la birou. Domnul Strike mi-a spus că faceți ceramică. Întotdeauna mi-am dorit să încerc…

Timp de cinci minute, Robin abia dacă ascultă întâmplările de la orele de ceramică şi despre tânărul drăguț şi înțelegător care le preda cursul. Apoi, uşa de sticlă se deschise şi Strike intră, fără povara cutiilor şi zâmbindu-i politicos doamnei Hook, care sări în picioare ca să-l întâmpine.

— Oh, Cormoran, ochiul tău! spuse ea. Te-a lovit cineva?

— Nu, zise Strike. Dacă-mi acordați un moment, doamnă Strike, mă duc să vă scot dosarul.

— Ştiu că am venit mai devreme, Cormoran, şi-mi pare teribil de rău… N-am putut să dorm toată noaptea…

— Dați-mi, vă rog, ceaşca, doamnă Hook, spuse Robin şi reuşi să-i distragă atenția ca să nu vadă, în secunda care-i trebui lui Strike ca să se strecoare prin uşa interioară, patul de campanie, sacul de dormit şi ceainicul.

Câteva minute mai târziu, Strike ieşi de acolo însoțit de un damf de lămâi verzi artificiale, iar doamna Hook dispăru, aruncându-i o privire îngrozită lui Robin, în biroul lui. Uşa se închise în urma lor.

Robin se aşeză din nou la biroul ei. Deschisese deja corespondența de dimineață. Se rotea într-o parte şi-n alta cu scaunul pivotant; apoi trecu la computer şi deschise Wikipedia. După care, cu un aer detaşat, de parcă n-ar fi fost conştientă de ceea ce făceau degetele ei, tastă cele două nume: *Rokeby Strike.*

Imediat apăru articolul corespunzător, având în partea de sus o fotografie alb-negru a unui om pe care-l recunoscu instantaneu, celebru de patru decenii. Avea o față îngustă de arlechin şi ochi nestăpâniți, uşor de caricaturizat, cel stâng fiind puțin pieziş ca urmare a unui strabism uşor; avea gura larg deschisă, sudoarea îi curgea pe față, iar părul îi flutura în timp ce urla în microfon.

Jonathan Leonard Jonny Rokeby, n. 1 august 1948, este solistul trupei de rock din anii 70 The Deadbeats, membru al Rock and Roll Hall of Fame, multiplu câştigător al premiilor Grammy

Strike nu semăna deloc cu el. Singura vagă asemănare era în inegalitatea ochilor, care la Strike era, în definitiv, o stare trecătoare.

Robin citi mai jos:

Albumul Hold it Back în 1975, cu care a câştigat mai multe discuri de platină. Un turneu cu audienţă record în America a fost întrerupt de o razie antidrog in LA, soldată cu arestarea noului chitarist David Carr,

cu care

apoi ajunse la **Viaţa personală:**

Rockeby a fost căsătorit de trei ori: cu o prietenă de la şcoala de arte, Shirley Mullens 1969-1973, cu care a avut o fică, Maimie, cu modelul, actriţa şi activista pentru drepturile omului Carla Astoffi 1975-1979, cu care a avut două fiice, prezentatoarea de televiziune Gabriella Rokeby şi designerul de bijuterii Daniella Rockeby, şi din 1981 până în prezent, cu producătoarea de film Jenny Graham, cu care are doi fii, Edward şi Al. Rockeby mai are o fiica, Prudence Donleavy, din relaţia cu actriţa Lindsey Fanthrope, şi un fiu, Cormoran, cu Leda Strike, o supergroupie din anii 1970.

Un țipăt sfâşietor se auzi în biroul din spatele lui Robin. Aceasta sări în picioare, scaunul cu rotile zburând de sub ea. Țipătul deveni mai puternic şi mai strident. Robin se grăbi să deschidă uşa interioară.

Doamna Hook, dezbrăcată de haina portocalie şi bereta violet şi purtând ceea ce arăta ca un halat înflorat pentru atelierul de ceramică, se aruncase la pieptul lui Strike şi-l lovea cu pumnii, în tot acest timp scoțând un zgomot ca şuierul unui ceainic în care clocoteşte apa. Țipătul monoton continuă până când se părea că femeia ori îşi trăgea sufletul, ori se sufoca.

— Doamna Hook! strigă Robin şi apucă pe la spate brațele flasce ale femeii, încercând să-l elibereze pe Strike de responsabilitatea de a se feri de ea.

Totuşi, doamna Hook se arătă a fi mult mai puternică decât părea. Deşi se oprise ca să respire, continuă să-l lovească pe Strike până când acesta, nemaiavând de ales, îi prinse şi-i imobiliză încheieturile mâinilor.

La care, doamna Hook se smulse din strânsoarea lui neglijentă şi se aruncă asupra lui Robin, hăulind ca un câine.

Bătând-o uşor pe spate pe femeia zguduită de plâns, Robin o făcu să se deplaseze, puțin câte puțin, înapoi în biroul exterior.

— E în regulă, doamnă Hook, e în regulă, spuse ea liniştitor, dirijând-o pe canapea. Haideți să vă fac un ceai. O să fie bine.

— Îmi pare foarte rău, doamnă Hook, spuse Strike pe un ton oficial, din usa biroului său. Nu e niciodată uşor să primeşti asemenea veşti.

— Am crezut că e Valerie, scânci doamna Hook, prinzându-şi în mâini capul cu părul răvăşit, legănându-se înainte şi înapoi pe canapeaua care gemea. Am crezut că e Valerie, n-nu, propria… n-nu propria mea *soră.*

— Mă duc să aduc ceaiul! rosti în şoaptă Robin, oripilată.

Aproape că ieşise pe uşă cu ceainicul, când îşi aminti că lăsase deschis pe ecran articolul despre viața lui Jonny Rokeby. Ar fi părut

prea ciudat să se repeadă înapoi ca să-l închidă în toiul acestei crize, aşa că se grăbi să iasă din cameră, sperând că Strike va fi prea ocupat cu doamna Hook pentru a observa.

Alte patruzeci de minute au trecut până când doamna Hook şi-a băut a doua ceaşcă de ceai şi a plâns, consumând jumătate din rola de hârtie igienică pe care Robin a adus-o din toaleta de pe palier. În sfârşit, a plecat, cu pieptul scuturat de suspine şi ştergându-şi în continuare lacrimile, ţinând strâns dosarul plin cu poze incriminatoare si indexul care detalia orele si locurile unde fuseseră făcute.

Strike aşteptă până când femeia ajunse la capătul străzii, apoi ieşi, fredonând voios, ca să cumpere sendvişuri pentru el şi Robin, pe care le mâncară împreună la biroul ei. A fost cel mai prietenos gest pe care îl făcuse în timpul săptămânii petrecute împreună, iar Robin era sigură că motivul îl constituia conştiinţa faptului că în curând avea să scape de ea.

— Ştii că mă duc în după-amiaza asta să-l interoghez pe Derrick Wilson? întrebă el.

— Paznicul care a făcut diaree, spuse Robin. Da.

— O să fii plecată când mă întorc, aşa c-am să-ţi semnez fişa de pontaj înainte să plec. Şi, ascultă, mulţumesc pentru...

Strike arătă cu capul spre canapeaua acum goală.

— A, nicio problemă. Biata femeie.

— Da. Are dovezile împotriva lui, oricum. Şi, continuă el, mulţumesc pentru tot ce ai făcut săptămâna asta.

— Mi-am făcut datoria, spuse Robin cu inima uşoară.

— Dacă mi-aş putea permite o secretară... dar mă aştept să obţii un salariu serios ca asistentă personală a vreunui barosan.

Robin se simţi ofensată într-un mod care-i era neclar.

— Nu e genul de job pe care să mi-l doresc, spuse ea.

Urmă o tăcere uşor încordată.

Strike trecea printr-o mică luptă interioară. Perspectiva de a găsi gol biroul lui Robin săptămâna viitoare i se părea una sumbră; găsea compania ei plăcut nesolicitantă, iar eficienţa ei, înviorătoare; dar ar fi fost cu siguranţă jalnic, ba chiar de-a dreptul extravagant, să plătească pentru companie, de parcă ar fi fost vreun magnat victorian, bogat şi bolnăvicios. Temporary Solutions erau rapaci în solicitarea comisionului; Robin era un lux pe care nu şi-l putea permite. Faptul că ea nu-i pusese întrebări despre tatăl lui (căci Strike observase articolul de pe Wikipedia despre Jonny Rokeby pe monitorul computerului) îl impresionase şi mai mult, căci asta demonstra o putere de reţinere neobişnuită şi era un standard după care îşi judeca adesea noile cunoştinţe. Dar asta nu schimba cu nimic aspectele pragmatice ale situaţiei: fata trebuia să plece.

Şi totuşi, nu lipsea mult să simtă pentru ea ceea ce simţise pentru un şarpe-de-casă pe care reuşise să-l prindă în Trevaylor Woods când avea unsprezece ani şi pentru care o implorase îndelung pe mătuşa Joan: *„Te rooog,* lasă-mă să-l păstrez... *te rooog...”*

— Cred că e timpul să plec, spuse el după ce-i semnă pontajul şi aruncă ambalajul sendvişului şi sticla de apă goală în coşul de sub biroul ei. Mulţumesc pentru tot, Robin. Succes la vânătoarea de joburi.

Îşi luă din cuier pardesiul şi plecă prin uşa de sticlă.

În capul scării, exact în locul în care fusese cât pe ce s-o omoare şi apoi o salvase, se opri în loc. Instinctul îl sâcâia ca un câine enervant.

Uşa de sticlă se deschise cu zgomot în spatele lui, făcându-l să se întoarcă. Robin era roşie în obraji.

— Uite, spuse ea. Am putea încheia un contract privat, îi ocolim pe cei de la Temporary Solutions şi poţi să mă plăteşti direct.

El ezită.

— Nu le plac chestiile astea celor de la agenţiile de acest tip. Vei fi eliminată din serviciile lor.

— Nu contează. Am trei interviuri pentru joburi permanente săptămâna viitoare. Dacă n-ai avea nimic împotrivă să-mi iau nişte ore libere ca să mă duc la ele...

— Da, nicio problemă, spuse el, înainte să se poată abţine.

— Păi, atunci, aş putea să mai rămân o săptămână, două.

O pauză. Raţiunea intră într-o încăierare scurtă şi violentă cu instinctul şi tendinţa firească şi se pomeni covârşită.

— Mda... în regulă. Păi, în cazul ăsta, vrei să mai încerci să dai de Freddie Bestigui?

— Da, fireşte, spuse Robin, mascându-şi încântarea îndărătul unei eficienţe calme.

— Atunci, ne vedem luni după-amiază.

A fost primul zâmbet larg pe care a îndrăznit să i-l adreseze vreodată. Probabil că ar fi trebuit să fie supărat pe sine însuşi; cu toate acestea, Strike ieşi în începutul de după-amiază răcoroasă fără să simtă vreun regret, ci mai degrabă un sentiment bizar de optimism renăscut.

6

Strike încercase odată să numere şcolile la care învățase în copilărie şi ajunsese la şaptesprezece, cu bănuiala că uitase vreo două. N-a inclus şi scurta perioadă de presupusă educație şcolară la domiciliu care avusese loc în cele două luni când trăise cu mama şi sora lui vitregă într-un adăpost ilegal de pe Atlantic Road din Brixton. Prietenul de atunci al mamei sale, un muzician rastafarian alb care se rebotezase cu numele de Shumba, era de părere că sistemul şcolar consolida valorile patriarhale şi materialiste care nu trebuiau să-i corupă copiii vitregi, rezultați în urma unor concubinaje. Principala lecție pe care Strike a învățat-o în cele două luni de şcoală la domiciliu a fost aceea potrivit căreia canabisul, chiar şi dacă este administrat pe cale spirituală, îl poate face pe cel care-l ia atât nesimțitor, cât şi paranoic.

Făcu un ocol inutil prin Brixton Market în drum spre cafeneaua unde urma să-l întâlnească pe Derrick Wilson. Mirosul de peşte al arcadelor acoperite; fațadele deschise, colorate ale supermarketurilor, pline cu fructe şi legume neobişnuite din Africa şi Indiile de Vest; măcelăriile arăbeşti tradiționale şi saloanele de coafură, cu fotografii mari înfăţişând cosițe şi bucle împodobite, şi şiruri întregi de capete din polistiren alb împodobite cu peruci din vitrine: toate acestea îl purtară pe Strike înapoi în timp cu douăzeci şi şase de ani, la lunile petrecute hoinărind pe străzile din Brixton împreună cu Lucy, sora lui vitregă mai mică, în vreme ce maică-sa şi Shumba moțăiau amorțiți pe perne murdare în adăpost, discutând vag conceptele spirituale în care copiii trebuie educați.

La şapte ani, Lucy tânjea după un păr ca al fetelor din Caraibi. Pe parcursul lungului drum de întoarcere la St Mawes, care pusese capăt traiului lor din Brixton, ea îşi exprimase, de pe bancheta din spate a maşinii Morris Minor a unchiului Ted şi a mătuşii Joan, dorința fierbinte de a avea cosițe împletite cu mărgele. Strike îşi amintea răspunsul aprobativ calm al mătuşii Joan, cum că stilul era foarte frumos, cu un rid de încruntare între sprâncene reflectat în oglinda retrovizoare. Joan încercase, cu un succes tot mai mic de-a lungul anilor, să nu o discrediteze pe mamă în fața copiilor. Strike nu a aflat niciodată cum reuşise unchiul Ted să descopere unde trăiau; tot ce ştia e că el şi Lucy au intrat în adăpost într-o

după-amiază şi l-au găsit pe fratele uriaş al mamei lor stând în mijlocul încăperii şi ameninţându-l pe Shumba că-i umple nasul de sânge. În două zile, el şi Lucy erau înapoi în St Mawes, la şcoala primară unde învăţaseră cu intermitenţe ani de-a rândul, reluând legăturile cu vechii prieteni ca şi cum nu plecaseră niciodată, şi pierzând imediat accentele pe care le adoptaseră pentru camuflaj, prin locurile în care Leda îi dusese ultima oară.

Nu avusese nevoie de indicaţiile de orientare pe care Derrick Wilson i le dăduse lui Robin, pentru că ştia de mult Phoenix Café de pe Coldharbour Lane. Uneori, Shumba şi mama lui îi duceau acolo: un local mic, zugrăvit în maro, cu aspect de şopron, unde puteai (dacă nu erai vegetarian, ca Shumba şi mama lui) să mănânci nişte mici dejunuri copioase şi delicios gătite, cu ouă şi şuncă din belşug şi căni cu ceai de culoarea tecului. Rămăsese aproape la fel cum îşi amintea: intim, agreabil şi prăfuit, pereţii acoperiţi cu oglinzi reflectând mesele din pal melaminat care imitau lemnul, dalele pătate de gresie roşu-închis şi albe şi tavanul de culoarea făinii de manioc acoperit cu tapet presat. Chelneriţa bondoacă, de vârstă mijlocie, avea părul scurt şi drept, iar la urechi îi atârnau cercei oranj din plastic. Se dădu la o parte ca să-l lase pe Strike să treacă pe lângă tejghea.

Un bărbat caraibian masiv stătea singur la o masă, citind un exemplar din *Sun,* sub un ceas din plastic pe care se putea citi legenda *Pukka Pies.*

— Derrick?

— Da… tu eşti Strike?

Strike strânse mâna mare şi uscată a lui Wilson şi se aşeză. Estimă că Wilson, ridicat în picioare, avea aceeaşi înălţime ca şi el. Muşchii şi grăsimea umflau mânecile bluzei de paznic. Avea părul tuns scurt, ochii migdalaţi şi era proaspăt ras. Strike comandă plăcintă cu piure de cartofi de pe tăbliţa aflată pe zidul din spate, pe care meniul era scris cu creta, reflectând încântat că putea să treacă 4,75 lire la cheltuieli.

— Da, plăcinta cu piure de-aici e bună, zise Wilson.

O uşoară inflexiune caraibiană îi înviora accentul londonez. Avea o voce profundă, calmă şi măsurată. Strike se gândi că, în uniformă de paznic, ar fi fost o prezenţă liniştitoare.

— Mulţumesc c-ai acceptat să te întâlneşti cu mine, apreciez. John Bristow nu e mulţumit cu rezultatele anchetei legate de sora lui. M-a angajat să reanalizez dovezile.

— Mda, spuse Wilson. Ştiu.

— Cât ţi-a dat ca să vorbeşti cu mine? întrebă Strike într-o doară.

— Douăşcinci de lire, spuse el. Dar dacă-l face pe om să se simtă

mai bine, de ce nu? N-o să schimbe nimic. Fata s-a sinucis. Dar pune-ți întrebările. Nu mă deranjează.

Închise ziarul. Pe prima pagină era o imagine a lui Gordon Brown, cu pungi la ochi şi arătând extenuat.

— Chiar dac-ai mai trecut prin toate astea cu poliția, spuse Strike, deschizându-şi blocnotesul şi aşezându-l lângă farfurie, mi-ar prinde bine să aud, la prima mână, ce s-a întâmplat în noaptea aceea.

— Da, nicio problemă. Şi Kieran Kolovas-Jones s-ar putea să vină, adăugă Wilson.

Părea să se aştepte ca Strike să ştie despre cine era vorba.

— Cine? întrebă Strike.

— Kieran Kolovas-Jones. Era şoferul Lulei. Vrea să discute cu tine.

— OK, excelent, spuse Strike. Când ajunge aici?

— Habar n-am. E în timpul serviciului. O să vină dac-o să poată.

Chelnerița puse o cană de ceai în fața lui Strike, care îi mulțumi şi îşi pregăti pixul. Înainte să-l poată întreba ceva pe Wilson, acesta spuse:

— Eşti fost militar, aşa mi-a zis domnul Bristow.

— Da, spuse Strike.

— Nepotu-miu e în Afganistan, spuse Wilson, sorbind din ceai. Provincia Helmand.

— În ce regiment?

— Signals, răspunse Wilson.

— De cât timp e acolo?

— De patru luni. Maică-sa nu mai are somn, zise Wilson. Cum de-ai plecat?

— Am rămas fără un picior, spuse Strike, cu o sinceritate care nu-i era caracteristică.

Era doar o parte din adevăr, cel mai uşor de comunicat unui străin. Putea să mai rămână. Şefii erau dornici să-l păstreze. Dar pierderea gambei şi a labei piciorului nu făcuse decât să precipite o decizie pe care o simțise cum se furişează în mintea lui în ultimii doi ani. Ştia că punctul lui personal de cumpănă se apropia; acel moment după care, dacă nu pleca, i-ar fi fost prea greu să se desprindă, să se readapteze la viața de civil. Armata te modelează, aproape imperceptibil, cu anii. Te uzează, aducându-te într-o conformitate superficială care te face să fii mai uşor de manipulat de forța uriaşă a vieții militare. Strike nu se lăsase niciodată complet dat la fund şi a decis să plece înainte să se întâmple asta. Chiar şi aşa, îşi amintea de SIB cu o duioşie neştirbită de pierderea piciorului. S-ar fi bucurat să-şi poată aduce aminte şi de Charlotte cu aceeaşi afecțiune necomplicată.

Wilson luă act de explicația lui Strike cu o mişcare lentă a capului.

— Dură treabă, spuse el cu o voce gravă.

— Lasă că am scăpat uşor, prin comparație cu alții.

— Mda. Un tip din plutonul nepotului a murit într-o explozie acum două săptămâni.

Wilson sorbi din ceai.

— Cum te-ai înțeles cu Lula Landry? întrebă Strike, cu pixul pregătit. O vedeai des?

— Doar când intra şi ieşea, trecând pe lângă recepție. De fiecare dată zicea bună, te rog şi mulțumesc, adică mai mult decât reuşesc să facă mulți dintre bogătaşii ăştia nemernici, spuse Wilson laconic. Cea mai lungă discuție pe care am avut-o vreodată a fost despre Jamaica. Se gândea să facă un job acolo; m-a întrebat un' să stea, cum e pe-acolo. Şi mi-a dat un autograf pentru nepotul meu, Jason, de ziua lui de naştere. Mi-a semnat pe o felicitare, am trimis-o în Afganistan. Doar cu trei săptămâni înainte să moară. După aia, mă întreba de Jason de câte ori ne vedeam şi mi-a plăcut de ea pentru asta, ştii? Mă aflu în meseria asta de multă vreme. Sunt oameni care se aşteaptă să te laşi împuşcat pentru ei, dar nu-şi amintesc cum te cheamă. Da, era valabilă fata.

Plăcinta cu piure a lui Strike sosi, aburindă. Cei doi bărbați îi acordară un moment de tăcere respectuoasă, în timp ce priveau farfuria umplută cu vârf. Salivând de poftă, Strike luă cuțitul şi furculița şi spuse:

— Poți să-mi povesteşti ce s-a întâmplat în noaptea în care Lula a murit? A ieşit? La ce oră?

Paznicul îşi scărpină antebrațul gânditor, trăgând în sus de mâneca bluzei. Strike observă acolo nişte tatuaje, cruci şi inițiale.

— Păi, abia să fi trecut de şapte în seara aia. Era cu prietena ei, Ciara Porter. Îmi amintesc pentru că, tocmai când ele ieşeau, domnul Bestigui intra. Țin minte asta fiindcă el i-a spus ceva Lulei. N-am auzit ce i-a spus. Totuşi, ei nu i-a plăcut. Mi-am dat seama după expresia de pe fața ei.

— Ce fel de expresie?

— Ofensată, spuse Wilson, având răspunsul pregătit. Pe urmă, le-am văzut pe amândouă pe monitor, Lula şi Porter, urcându-se în maşină. Ştii, avem o cameră video deasupra uşii. E legată de monitorul de la recepție, ca să vedem cine sună să intre.

— Face şi înregistrări? Pot să văd caseta?

Wilson clătină din cap.

— Domnul Bestigui n-a vrut aşa ceva pe uşă. Niciun aparat de înregistrare. El a fost primul care a cumpărat un apartament aici, înainte ca restul să fie terminate, aşa că a avut un cuvânt de spus

în privința aranjamentelor.

— Atunci, camera aia e doar ca un vizor tehnologizat, nu?

Wilson încuviință din cap. Avea o cicatrice fină care pornea de sub ochiul stâng şi cobora până în mijlocul obrazului.

— Da. Deci, le-am văzut pe fete urcându-se în maşină. Kieran, tipul care o să vină aici, nu era şoferul ei în noaptea aia. Trebuia să-l aducă pe Deeby Macc.

— Cine i-a fost şofer în acea noapte?

— Un tip pe care-l cheamă Mick, de la Execars. L-a mai avut ca şofer. Am văzut cum se îngrămădeau toți fotografii în jurul maşinii, în timp ce pleca. Au bântuit prin preajmă toată săptămâna, pen'că ştiau că se împăcase cu Evan Duffield.

— Ce-a făcut Bestigui, după ce Lula şi Ciara au plecat?

— Şi-a luat corespondența de la mine şi s-a dus în apartamentul lui de la etaj.

Strike lăsa jos furculița după fiecare înghițitură, ca să facă însemnări.

— După asta, a mai intrat sau a mai ieşit cineva?

— Da, cei de la firma de catering – au urcat la soții Bestigui, pentru că în seara aceea aveau musafiri. Un cuplu de americani a sosit imediat după opt şi s-a dus sus în Apartamentul Unu, după care nimeni n-a mai intrat şi n-a mai ieşit până când aceştia au plecat din clădire, pe la miezul nopții. N-am mai văzut pe nimeni altcineva până pe la unu şi jumătate, când Lula s-a întors acasă. I-am auzit pe paparazzi strigându-i numele afară. Se adunase ditamai mulțimea între timp. Câțiva o urmăriseră de la clubul de noapte şi mai erau cei care se aflau deja acolo, aşteptându-l pe Deeby Macc. Trebuia să ajungă acolo pe la douăsprezece şi jumătate. Lula a apăsat butonul şi i-am dat drumul să intre.

— N-a format codul pe tastatura?

— Nu, cu toți ăia în jurul ei; voia să intre rapid. Toți zbierau, se băgau în sufletul ei.

— N-ar fi putut să intre prin parcarea subterană ca să-i evite?

— Ba da, uneori mai făcea asta când era Kieran cu ea, pentru că îi dăduse telecomanda pentru uşile electrice ale garajului. Dar Mick nu avea telecomandă, aşa că a trebuit să intre prin față. Am salutat-o şi am întrebat-o de zăpadă, pentru că avea ceva fulgi în păr; tremura de frig, avea doar o rochiță subțirică pe ea. A spus că temperatura era mult sub zero, ceva de genul ăsta. Apoi a zis: „Ce bine-ar fi dac-ar pleca dracului de-aici. Au de gând să stea toată noaptea?" Despre paparazzi vorbea. I-am spus că încă-l mai aşteaptă pe Deeby Macc, care întârzia. Părea şucărită. Apoi s-a urcat în lift şi a urcat în apartament.

— Părea şucărită?

— Da, şucărită rău.
— Atât de şucărită încât să-şi ia viața?
— Nu, spuse Wilson. Doar supărată.
— Şi pe urmă, ce s-a întâmplat?
— Pe urmă, spuse Wilson, a trebuit să mă duc la budă. Mă deranjasem rău la burtă. Trebuia să ies afară. Urgent, ştii. M-am molipsit de la Robson. Era în medical de la stomac. Cre' c-am fost plecat cam un sfert de oră. N-am avut de ales. Niciodată n-am pățit o chestie ca asta. Încă eram la budă când a început țipătul. Ba nu, se corectă el, mai întâi am auzit o bubuitură. O bubuitură mare în depărtare. Mi-am dat seama mai târziu că trebuie să fi fost cadavrul – adică Lula – care căzuse. *După aia* a s-a auzit țipătul, tot mai tare, venind în jos pe scări. Aşa că mi-am tras repede pantalonii, am ieşit grăbit în hol şi am văzut-o pe doamna Bestigui tremurând, zbierând şi agitându-se ca o nebună, în chiloți şi sutien. Zicea că Lula e moartă, că a fost îmbrâncită de pe balcon de un ins aflat în apartamentul ei. I-am zis să stea pe loc şi am dat fuga la uşa din față. Şi atunci am văzut-o. Zăcea în mijlocul drumului, cu fața în jos, în zăpadă.
Wilson bău din ceai si continuă să tină cana în mâna lui mare în timp ce spunea:
— Avea capul pe jumătate zdrobit. Sânge în zăpadă. Mi-am dat seama că avea gâtul rupt. Şi mai era… mda.
Mirosul dulceag şi de neconfundat al creierului uman păru să-i umple nările lui Strike. Îl simțise de multe ori. Nu-l uiți niciodată.
— Am alergat din nou înăuntru, reluă Wilson. Amândoi soții Bestigui erau în hol; el încerca s-o ducă înapoi la etaj, să pună pe ea nişte haine, iar ea continua să țipe. Le-am spus să sune la poliție şi să stea cu ochii pe lift, în caz că ucigaşul încerca să coboare pe acolo. Am luat şperaclul din camera din spate şi am fugit la etaj. Nu era nimeni în casa scării. Am descuiat uşa de la apartamentul Lulei…
— Nu ți-a dat prin cap să iei ceva cu tine, ca să te aperi? îl întrerupse Strike. Dacă bănuiai că se afla cineva înăuntru? Cineva care tocmai ucisese o femeie?
Urmă o pauză lungă, cea mai lungă de până atunci.
— N-am crezut că-mi trebuie ceva, spuse Wilson. Mi-am zis că pot să-l prind, fără probleme.
— Pe cine?
— Pe Duffield, spuse calm Wilson. Am crezut că Duffield e acolo.
— De ce?
— M-am gândit c-o fi intrat când eram la budă. Ştia codul de la intrare. Am zis că s-o fi dus sus şi ea l-a lăsat să intre. I-am mai auzit certându-se înainte. L-am auzit când era supărat. Da. Am

crezut că el a împins-o. Dar când am ajuns în apartament, era gol. M-am uitat în toate camerele şi nu era nimeni acolo. Am deschis şi şifonierele, dar nimic. Fereastra de la salon era larg deschisă. În noaptea aia, era frig de-ngheța apa. N-am închis fereastra, n-am atins nimic. Am ieşit şi am apăsat butonul liftului. Uşile s-au deschis imediat; era încă la etajul ei şi era gol. Am alergat iar jos. Soții Bestigui erau în apartament când am trecut pe lângă uşa lor. I-am auzit; ea continua să țipe, iar el striga la ea. Nu ştiam dacă sunaseră la poliție încă. Mi-am luat mobilul de la birou şi m-am dus din nou la uşa de la intrare, înapoi la Lula, pentru că... ei bine, nu-mi plăcea s-o las să zacă acolo. Aveam de gând să sun la poliție din stradă, să fiu sigur că vine. Dar am auzit sirena până să apuc să apăs pe nouă. Au fost rapizi.

— Unul dintre soții Bestigui sunase, da?

— Da. Sunaseră. Doi polițişti în uniformă într-o maşină de patrulare.

— OK, zise Strike. Vreau să lămurim acest punct: ai crezut-o pe doamna Bestigui când a spus că a auzit un bărbat în apartamentul de la ultimul etaj?

— O, da, spuse Wilson.

— De ce?

Wilson se încruntă uşor, gândindu-se, privind strada peste umărul drept al lui Strike.

— Doar nu-ți dăduse până în acel moment niciun detaliu, nu? întrebă Strike. Nimic despre ce făcea ea când l-a auzit pe acel bărbat? Nimic care să explice de ce era trează la două noaptea.

— Nu, spuse Wilson. Nu mi-a dat nicio explicație de genul ăsta. Ştii, era felul în care se comporta. Isteric. Tremurând ca un câine ud. Zicea întruna: „E un bărbat acolo sus, el a aruncat-o peste balcon”. Era speriată de-a binelea. Dar nu era nimeni acolo; pot să-ți jur asta pe viața copiilor mei. Apartamentul era gol, liftul era gol, casa scării era şi ea goală. Dacă ar fi fost acolo, unde-a dispărut?

— A venit poliția, spuse Strike, întorcându-se cu gândul la strada întunecoasă şi plină de zăpadă şi la cadavrul zdrobit. Ce s-a întâmplat pe urmă?

— Când doamna Bestigui a văzut maşina poliției pe fereastră, s-a întors imediat pe scări în cămaşă de noapte, cu soțul alergând după ea; a ieşit în stradă, în ninsoare, şi a început să zbiere la ei că în clădire e un criminal. Luminile au început să se aprindă peste tot. Fețe la ferestre. Jumătate de stradă s-a trezit. Oamenii ieşeau pe trotuare. Un polițist a rămas lângă cadavru, chemând întăriri prin radio, iar celălalt a venit cu noi – cu mine şi cu soții Bestigui – în clădire. Le-a spus soților să se ducă în apartament şi să aştepte acolo, iar pe mine m-a pus să-i arăt clădirea. Ne-am dus din nou la

etajul de sus. Am deschis uşa Lulei, i-am arătat apartamentul, fereastra deschisă. A verificat locul. I-am arătat liftul, rămas tot la etajul ei. Am coborât pe scări. M-a întrebat de apartamentul de la mijloc, pe care l-am deschis cu şperaclul.

Wilson îşi drese glasul şi continuă:

— Era întuneric şi alarma s-a declanşat când am intrat. Până să găsesc întrerupătorul sau să ajung la panoul alarmei, polițaiul a intrat direct în masa din mijlocul holului şi a răsturnat o vază masivă cu flori. Aia s-a zdrobit şi cioburile, apa şi florile s-au împrăştiat pe toată podeaua. Asta a provocat o mare belea mai târziu... Am verificat apartamentul. Gol, toate dulapurile, toate camerele. Ferestrele erau închise şi încuiate. Ne-am întors în hol. Între timp, sosiseră polițiştii în civil. Mi-au cerut cheile de la sala de sport, piscină şi parcarea de la subsol. Unul dintre ei s-a dus să-i ia o declarație doamnei Bestigui, altul stătea afară, în fața clădirii, cerând alte ajutoare, pentru că începuseră să iasă tot mai mulți vecini în stradă, şi jumătate dintre ei vorbeau la telefon în timp ce stăteau acolo, unii făceau şi poze. Polițiştii în uniformă încercau să-i facă să se întoarcă în casele lor. Ningea, o ninsoare foarte puternică... Au ridicat un cort deasupra cadavrului când au sosit medicii legişti. Presa a ajuns tot cam pe-atunci. Poliția a îngrădit jumătate de stradă cu bandă şi a blocat-o cu maşinile.

Strike îşi golise farfuria. O împinse într-o parte, comandă alte căni de ceai pentru amândoi şi îşi luă din nou pixul.

— Câți oameni lucrează la numărul optsprezece?

— Sunt trei paznici – eu, Colin McLeod şi Ian Robson. Lucrăm în schimburi, cineva e întotdeauna de serviciu, zi şi noapte. În noaptea aia trebuia să fiu liber, dar Robson m-a sunat cam pe la patru după-masa, mi-a zis că are o infecție la stomac şi că se simte foarte rău. Aşa că i-am zis că rămân eu, stau până vine schimbul următor. Făcuse schimb cu mine luna trecută, aşa că aveam ocazia să rezolv o mică problemă de familie. Îi eram dator. Aşa că nu trebuia să fiu eu acolo, spuse Wilson şi, pentru o clipă, rămase tăcut, gândindu-se la cum ar fi trebuit să fie lucrurile.

— Ceilalți paznici se înțelegeau şi ei bine cu Lula?

— Da, ți-ar spune la fel ca mine. Cumsecade fata.

— Cine mai lucrează acolo?

— Mai avem două cameriste poloneze. Amândouă vorbesc engleza stricat. N-o să obții mare lucru de la ele.

Mărturia lui Wilson, se gândea Strike în timp ce mâzgălea într-unul dintre blocnotesurile SIB pe care le şterpelise la ultima lui vizită la Aldershot, era de o calitate neobişnuită: concisă, precisă şi atentă la detalii. Foarte puțini oameni răspundeau la întrebările care li se puneau; şi mai puțini ştiau cum să-şi organizeze ideile

astfel încât să nu mai fie nevoie de întrebări suplimentare care să scoată informațiile de la ei. Strike era obişnuit să facă pe arheologul printre ruinele amintirilor traumatizate ale oamenilor. Se dăduse drept confidentul mardeiaşilor; îi bruscase pe cei înfricoşați, îi momise pe cei periculoşi şi le întinsese capcane şireților. Nicio iscusință de acest fel nu a fost necesară cu Wilson, care părea aproape rătăcit într-un năvod fără rost prin paranoia lui John Bristow.

Cu toate acestea, Strike avea obişnuința incurabilă a scrupulozității. Să rasolească acest interviu ar fi fost la fel de neconceput pentru el ca şi ideea de a-şi petrece ziua în chiloți, lungit în patul de campanie şi fumând. Atât prin înclinație, cât şi prin antrenament, pentru că datora respect atât sieşi, cât şi clientului, continua să dea dovadă de aceeaşi meticulozitate pentru care, în armată, fusese şi elogiat, şi detestat.

— Putem să revenim puțin şi să recapitulăm ziua de dinaintea morții Lulei? La ce oră ai ajuns la post?

— La nouă, ca întotdeauna. Am preluat postul de la Colin.

— Țineți un registru cu cei care intră şi cei care ies din clădire?

— Da, îi punem pe toți să semneze la intrare şi la ieşire, în afară de rezidenți. E un registru la recepție.

— Îți mai aminteşti cine a intrat şi cine a ieşit în ziua aceea?

Wilson ezită.

— John Bristow a venit să-şi vadă sora dimineață devreme, nu-i aşa? îl ajută Strike. Dar ea îți spusese să nu-i dai drumul sus.

— Ți-a spus asta, nu-i aşa? întrebă Wilson, arătându-se vag uşurat. Da, aşa mi-a zis. Dar mie mi-a fost milă de om, ştii? Avea un contract pe care trebuia să i-l înapoieze; îşi făcea griji în privința lui, aşa că l-am lăsat să urce.

— A mai intrat şi altcineva în clădire, despre care să ştii?

— Da, Lechsinka era deja acolo. E una dintre cameriste, întotdeauna soseşte la şapte; tocmai dădea cu mopul prin casa scării când am intrat. Nimeni altcineva n-a mai venit până la băiatul de la compania de securitate, ca să verifice alarmele. Facem asta la fiecare şase luni. Cre' c-a ajuns în jur de nouă şi patruzeci, ceva de genul ăsta.

— Era un om pe care-l cunoşteai, băiatul de la firma de securitate?

— Nu, era un tip nou. Foarte tânăr. De fiecare dată trimit pe cineva nou. Doamna Bestigui şi Lula nu plecaseră încă de-acasă, aşa că l-am dus în apartamentul din mijloc, i-am arătat panoul de securitate şi i-am zis să înceapă. Lula a ieşit cât eu încă eram acolo, arătându-i individului cutia cu siguranțe şi butoanele de panică.

— Ai văzut-o ieşind, da?

— Da, a trecut pe lângă uşa deschisă.
— Te-a salutat?
— Nu.
— Ziceai că de obicei salută.
— Nu cred că m-a observat. Arăta de parcă se grăbea. Se ducea s-o vadă pe mama ei bolnavă.
— De unde ştii, dacă n-a vorbit cu tine?
— De la anchetă, spuse succint Wilson. După ce i-am arătat tehnicianului unde se aflau toate cele, m-am întors la parter, iar după ce doamna Bestigui a ieşit în oraş, i-am deschis şi la ei în apartament ca să le verifice şi lor sistemul. Nu avea nevoie de mine să stau acolo; pozițiile panourilor cu siguranțe şi ale butoanelor de panică sunt identice în toate apartamentele.
— Unde era domnul Bestigui?
— Deja plecase la muncă. Pleacă la opt, în fiecare zi.
Trei bărbați cu căşti de protecție şi veste galbene fluorescente intrară în cafenea şi se aşezară la o masă învecinată, cu ziarele la subsuoară, având bocancii de lucru plini de mizerie.
— Cam cât timp ai fost plecat de la recepție de fiecare dată când l-ai însoțit pe băiatul de la firma de securitate?
— Cre' că cinci minute în apartamentul de mijloc, spuse Wilson. Câte un minut pentru celelalte.
— Când a plecat tehnicianul?
— Spre sfârşitul dimineții. Nu-mi amintesc exact.
— Dar eşti sigur c-a plecat?
— Oh, da.
— A mai venit cineva în vizită?
— Au mai fost câteva livrări, dar a fost o zi liniştită în comparație cu restul săptămânii.
— În primele zile ale săptămânii a fost mai aglomerat?
— Da, o mulțime de intrări si de ieşiri, din cauză că Deeby Macc sosea din LA. Oamenii din echipa de producție au tot intrat şi au ieşit din Apartamentul Doi, verificând cum era aranjat locul pentru el, umplând frigiderul şi alte alea.
— Îți poți aminti ce livrări au fost în ziua aceea?
— Pachete pentru Macc şi Lula. Şi trandafiri – l-am ajutat pe băiatul care le-a adus, fiindcă au fost aduşi într-o vază masivă – Wilson îşi depărtă mâinile ca să arate dimensiunile – uriaşă de-a dreptul, şi am aşezat-o pe o masă din holul Apartamentului Doi. Aia-i vaza care s-a sfărâmat.
— Ziceai că asta a provocat o belea. Ce-ai vrut să zici?
— Domnul Bestigui trimisese florile pentru Deeby Macc, iar când a auzit că s-a ales praful de ele, s-a şucărit rău. Țipa ca un nebun.
— Când a fost asta?

— În timp ce poliția era acolo. Când încercau s-o interogheze pe nevastă-sa.

— O femeie tocmai murise căzând prin fața ferestrei lui şi el era supărat că nu ştiu cine-i distrusese florile?

— Da, spuse Wilson, ridicând uşor din umeri. Aşa e el.

— Îl cunoştea pe Deeby Macc?

Wilson ridică iar din umeri.

— Rapperul ăsta a ajuns până la urmă în apartament?

Wilson clătină din cap.

— După tot balamucul ăsta de la noi, omul s-a dus la un hotel.

— Cât timp ai fost plecat de la recepție atunci când l-ai ajutat pe băiat să ducă florile în Apartamentul Doi?

— Să fi fost vreo cinci minute; cel mult zece. După asta, am stat la birou toată ziua.

— Ai pomenit de nişte pachete pentru Macc şi Lula.

— Da, de la un designer, dar eu i le-am dat lui Lechsinka să le ducă în apartamente. Erau nişte haine pentru el şi genți pentru ea.

— Şi, din câte ştii tu, toți cei care au intrat în ziua aceea au şi ieşit?

— Oh, da, spuse Wilson. Totul e trecut în registrul de la recepție.

— Cât de des se schimbă codul de la interfon?

— S-a schimbat de când Lula a murit, pentru că, până şi-au terminat polițiştii treaba, jumătate din Poliția Metropolitană îl cunoştea, spuse Wilson. Dar nu se schimbase deloc în cele trei luni cât a locuit Lula acolo.

— Poți să-mi spui ce cod era?

— Unu nouă şase şase, spuse Wilson.

— „Ei cred că s-a terminat totul”?

— Mda, spuse Wilson. McLeod se plângea mereu de chestia asta. Voia să fie schimbat.

— Câți oameni crezi că ştiau codul de la uşă înainte de moartea Lulei?

— Nu aşa de mulți.

— Comisionarii? Poştaşii? Omul de la gaze?

— Pe oamenii de felul ăsta noi îi lăsăm să intre de fiecare dată, de la birou. Rezidenții nu folosesc de regulă codul, pentru că-i vedem pe monitor şi le deschidem uşa. Tastatura aia e acolo doar pentru cazurile când nu e nimeni la recepție. Uneori suntem în camera din spate sau dăm o mână de ajutor la etaj.

— Şi toate apartamentele au chei separate?

— Da, şi sisteme de alarmă separate.

— Al Lulei era activat?

— Nu.

— Dar piscina şi sala de sport? Au alarme şi ele?

— Au doar chei. Toți cei care locuiesc în clădire primesc un set de chei de la piscină şi sală, împreună cu cheile de la apartament. Şi o cheie de la uşa care duce la parcarea subterană. Uşa aia are alarmă fixată pe ea.
— Era activată?
— Habar n-am, nu eram de față când au verificat-o. Ar fi trebuit să fie. Tipul de la securitate a verificat toate alarmele în dimineața aia.
— Erau încuiate toate aceste uşi în acea noapte?
Wilson ezită.
— Nu toate. Uşa de la piscină era deschisă.
— Ştii cumva dacă a folosit-o cineva în ziua aceea?
— Nu-mi amintesc s-o fi folosit cineva.
— Deci, cât timp a fost descuiată?
— Nu ştiu. Colin a fost de serviciu cu o noapte înainte. El trebuia s-o verifice.
— OK, spuse Strike. După cum ai zis, ai crezut că bărbatul pe care-l auzise doamna Bestigui era Duffield pentru că îi mai auziseşi certându-se înainte. Când a fost asta?
— Cu puțin înainte să se despartă, cam cu două luni înainte să moară. L-a dat afară din apartament şi el bătea cu pumnii şi picioarele în uşă, încercând s-o deschidă cu forța, făcând-o pe Lula în toate felurile. M-am dus acolo ca să-l dau afară.
— Ai folosit forța?
— N-a fost nevoie. Când m-a văzut că vin, şi-a luat lucrurile – îi aruncase haina şi pantofii după el – şi a ieşit trecând pe lângă mine. Era drogat, spuse Wilson. Avea ochii sticloşi, ştii cum e. Transpirat. Un tricou murdar de sus până jos. N-am înțeles niciodată ce dracu’ a văzut Lula la el. Aaa, şi uite-l pe Kieran, adăugă el, cu glasul înviorat. Şoferul Lulei.

7

Un bărbat având în jur de douăzeci şi cinci de ani îşi făcea loc prin aglomeraţia din cafeneaua mică. Era scund, zvelt şi extravagant de chipeş.

— Salut, Derrick, spuse el şi cei doi se salutară amical, strângându-şi mâinile şi ciocnindu-şi încheieturile degetelor, după care Kolovas-Jones luă loc lângă Wilson.

O capodoperă produsă de un indescifrabil cocteil de rase, Kolovas-Jones avea tenul bronzat, cu o nuanţă măslinie, pomeţii dăltuiţi, nasul uşor acvilin, ochii căprui-închis cu gene negre, părul drept pieptănat lins pe spate. Înfăţişarea lui epatantă era scoasă în relief de cămaşa şi cravata conservatoare pe care le purta, iar zâmbetul lui era modest într-un mod studiat, de parcă ar fi căutat să-i dezarmeze pe ceilalţi bărbaţi şi să le înăbuşe din capul locului resentimentele.

— Unde-i maşina? întrebă Derrick.

— Pe Electric Lane, zise Kolovas-Jones, arătând cu degetul mare peste umăr. Am cam douăzeci de minute. Trebuie să mă întorc în West End până la patru. Salut! adăugă el, întinzându-i mâna lui Strike, care i-o strânse. Kieran Kolovas-Jones. Iar dumneata eşti...?

— Cormoran Strike. Derrick zice că ai...

— Da, da, spuse Kolovas-Jones. Nu ştiu dacă are vreo importanţă, probabil că nu, dar poliţia n-a dat doi bani pe chestia asta. Vreau doar să ştiu că am vorbit cu cineva, bine? Nu spun că n-a fost sinucidere, înţelegi, adăugă el. Spun doar că aş vrea să se lămurească odată treaba asta. Cafea, te rog, draga mea, spuse el către chelneriţa de vârstă mijlocie, care rămase impasibilă, insensibilă la şarmul lui.

— Ce te preocupă? întrebă Strike.

— Eram şoferul ei mereu, da? spuse Kolovas-Jones, lansându-se în relatare într-un mod care-i spunea lui Strike că o repetase înainte. Întotdeauna mă cerea pe mine.

— Avea contract cu compania la care lucrezi tu?

— Da. Păi...

— Se face prin biroul de la recepţie, spuse Derrick. Unul dintre serviciile asigurate. Dacă vrea cineva o maşină, noi sunăm la Execars, compania lui Kieran.

— Da, dar întotdeauna mă cerea pe mine, repetă Kolovas-Jones cu fermitate.

— Te-nțelegeai bine cu ea, nu?

— Da, ne-nțelegeam bine, spuse Kolovas-Jones. Ajunseserăm să fim – ştii – nu spun că apropiați – ei bine, da, apropiați, într-un fel. Eram amici; relația depăşise stadiul şofer-client, înțelegi?

— Da? Cât de mult o depăşise?

— Nooo, nimic de genul ăsta, spuse Kolovas-Jones rânjind. Nimic de genul ăsta.

Dar Strike observă că şoferului nu-i displăcea deloc că ideea fusese pusă pe tapet, că fusese considerată plauzibilă.

— Eram şoferul ei de un an. Discutam mult, ştii. Aveam multe în comun. Ştii, trecuturi similare…

— În ce privință?

— Amestecul de rase, spuse Kolovas-Jones. Şi lucruri care au fost un pic cam disfuncționale în familia mea, da, aşa că ştiam de unde venea. N-a cunoscut mulți oameni ca ea, mai ales după ce-a ajuns celebră. Cu care să poată vorbi cum se cuvine.

— Faptul că era metisă era o problemă pentru ea, nu-i aşa?

— Când eşti copil de culoare crescut într-o familie de albi, ce crezi?

— Iar tu ai avut o copilărie asemănătoare?

— Tata e pe jumătate din Indiile de Vest, pe jumătate galez; mama e pe jumătate scouse, jumătate grecoaică. Lula îmi zicea că mă invidiază, spuse el, îndreptându-şi puțin spatele. Zicea: „Tu ştii de unde vii, chiar dacă e, la naiba, de pretutindeni”. Iar de ziua mea de naştere, da, adăugă el de parcă nu reuşise să-l facă pe Strike să înțeleagă pe deplin ceva ce el considera important, mi-a dat o geacă Guy Somé care valora, cred, nouă sute de lire.

Întrucât era evident că se aştepta o reacție din partea lui, Strike încuviință din cap, întrebându-se dacă şoferul venise acolo doar ca să-i spună cuiva cât de apropiat fusese el de Lula Landry. Mulțumit, Kolovas-Jones continuă:

— Deci, aşa, în ziua în care a murit – în ziua precedentă, mai exact – am dus-o cu maşina la mama ei, dimineața, înțelegi? Şi nu era fericită. Nu i-a plăcut niciodată să meargă s-o vadă pe maică-sa.

— De ce?

— Pentru că femeia aia e al naibii de ciudată, spuse Kolovas-Jones. Odată, le-am dus cu maşina pe amândouă, cred că era ziua de naştere a mamei. E de-a dreptul înfiorătoare Lady Yvette. Din două în două vorbe, îi zicea Lulei, *draga mea* în sus, *draga mea* în jos. Stătea atârnată de ea. Al naibii de ciudată şi de posesivă şi exagerată, înțelegi? În tot cazul, în ziua aia, da, mama ei tocmai

ieşise din spital, aşa că n-avea să fie o mare distracţie, nu? Lula nu era nerăbdătoare s-o vadă. Era încordată cum nu o mai văzusem înainte. Şi pe urmă i-am zis că nu puteam să-i fiu şofer în noaptea aia pentru că fusesem rezervat pentru Deeby Macc, şi nici asta nu i-a plăcut.

— De ce?

— Pentru că-i plăcea să mă aibă ca şofer, nu? spuse Kolovas-Jones, ca şi cum Strike ar fi dat dovadă de obtuzitate. O ajutam să scape de paparazzi şi alte chestii, mai făceam şi pe bodyguardul ei, ca să poată intra şi ieşi din diverse locuri.

Printr-un tremur imperceptibil al muşchilor faciali, Wilson reuşi să exprime ce părere avea despre sugestia conform căreia Kieran ar fi potrivit pentru un bodyguard.

— Nu puteai să faci schimb cu un alt şofer şi să rămâi cu ea în loc de Macc?

— Aş fi putut, dar n-am vrut, mărturisi Kolovas-Jones. Sunt un mare fan al lui Deeby. Voiam să-l cunosc. De-aia s-a supărat Lula. În tot cazul, se grăbi el să continue, am dus-o la maică-sa, am aşteptat şi, pe urmă, a venit chestia despre care voiam să-ţi vorbesc, înţelegi? A ieşit din casa mamei şi s-a purtat ciudat. N-am văzut-o niciodată aşa, înţelegi? Tăcută, foarte tăcută. De parc-ar fi fost în stare de şoc sau cam aşa ceva. Apoi mi-a cerut un pix şi a început să scrie ceva pe o bucăţică de hârtie albastră. Nu vorbea cu mine. Nu spunea nimic. Doar scria. Aşa că am dus-o la Vashti, fiindcă trebuia să se-ntâlnească acolo cu o prietenă să ia prânzul, înţelegi…

— Ce e Vashti? Ce prietenă?

— Vashti e un magazin, un *boutique,* aşa i se spune. Are şi-o cafenea înăuntru. Un loc trendy. Iar prietena era…

Kolovas-Jones îşi pocni degetele în mod repetat, încruntându-se.

— Era fata aia cu care s-a împrietenit când a fost internată în spital pentru problemele mintale. Cum naiba o chema? Le mai duceam cu maşina pe amândouă. Dumnezeule… Ruby? Roxy? Raquelle? Ceva de genul ăsta. Locuia la căminul St Elmo din Hammersmith. N-avea o casă a ei. În tot cazul, Lula intră în magazin, da, şi îmi spusese în drum spre maică-sa că o să ia prânzul acolo, înţelegi, dar n-a stat acolo decât un sfert de oră sau aşa ceva şi o văd că iese şi-mi spune s-o duc acasă. Deci, chestia asta a fost puţin cam stranie, corect? Iar Raquelle, sau cum naiba o cheamă – îmi aduc eu aminte – nu era cu ea. De regulă, o duceam pe Raquelle acasă, când ieşeau în oraş împreună. Iar bucăţica de hârtie albastră dispăruse şi ea. Şi Lula nu mi-a spus niciun cuvinţel în drum spre casă.

— Ai pomenit de hârtia asta albastră poliţiştilor?

— Da. Dar lor nu li s-a părut că ar valora ceva, spuse Kolovas-Jones. Au zis că o fi vreo listă de cumpărături.

— Poți să-ți aminteşti cum era?

— Doar că era albastră. Ca hârtia pentru scrisori par avion.

Se uită la ceasul de la mână.

— Tre' să plec în zece minute.

— Deci aia a fost ultima oară când ai văzut-o pe Lula?

— Da, atunci a fost.

Trase de colțul unei unghii.

— Care a fost primul tău gând, când ai auzit că a murit?

— Nu ştiu, spuse Kolovas-Jones, rozându-şi unghia de care trăsese. Eram şocat, de-a binelea. Nu te aştepți la aşa ceva, nu? Mai ales când te-ai văzut cu persoana respectivă cu câteva ore mai devreme. Toată presa a urlat că a fost Duffield, pentru că se certaseră în clubul ăla de noapte şi d-astea. M-am gândit că s-ar putea să fi fost el, ca să-ți spun drept. Ticălosul.

— Îl cunoşteai, nu?

— I-am dus cu maşina de vreo două ori, spuse Kolovas-Jones. Felul cum îi fluturau nările, o anumită încordare a ridurilor din jurul gurii, împreună îmi sugerau că ceva e putred cu el.

— Ce părere aveai despre el?

— Că e un labagiu lipsit de talent.

Cu o virtuozitate neaşteptată, adoptă pe neaşteptate o voce plată, tărăgănată:

— *„Crezi c-o să avem nevoie de el mai târziu, Lules? Mai bine să aştepte, da?”,* spuse Kolovas-Jones plesnind de nervi. Nici măcar o singură dată nu mi-a vorbit direct. Un căcat cu ochi ignorant şi bețiv.

Derrick spuse, sotto voce:

— Kieran e actor.

— Doar roluri secundare, zise Kolovas-Jones. Deocamdată.

Şi făcu o scurtă expunere a dramelor de televiziune în care apăruse, manifestând, după estimarea lui Strike, o dorință pregnantă de a fi considerat mai mult decât se simțea el însuşi c-ar fi; să devină înzestrat, de fapt, cu acea calitate imprevizibilă, periculoasă şi transformatoare: celebritatea. Faptul că a avut-o de-atâtea ori în maşina lui şi încă nu se molipsise de la pasagerii săi trebuie să fi avut (se gândea Strike) darul să-l chinuiască şi, probabil, să-l înfurie.

— Kieran a dat o audiție pentru Freddie Bestigui, zise Wilson. Nu-i aşa?

— Mda, spuse Kolovas-Jones, cu o lipsă de entuziasm care lăsa să se înțeleagă limpede rezultatul.

— Cum s-a întâmplat? întrebă Strike.

— Pe calea obişnuită, spuse Kolovas-Jones, cu o uşoară aroganță. Prin agentul meu.

— Şi, n-a ieşit nimic din asta?

— Au decis să meargă în altă direcție, spuse Kolovas-Jones. Au eliminat partea respectivă.

— OK, deci, l-ai luat pe Deeby Macc de la… de unde? Heathrow? În seara aia?

— Da, de la Terminalul 5, spuse Kolovas-Jones, parcă readus la senzația de realitate lumească şi uitându-se la ceasul de la mână. Uite, trebuie să o iau din loc.

— Pot să te conduc până la maşină? întrebă Strike.

Wilson se arătă încântat să meargă şi el cu ei; Strike achită nota pentru toți trei şi ieşiră din local. Ajunşi pe trotuar, Strike le oferi țigări însoțitorilor săi. Wilson refuză, în schimb, Kolovas-Jones luă una.

Un Mercedes argintiu era parcat la mică distanță, după colț, pe Electric Lane.

— Unde l-ai dus pe Deeby după ce a sosit? întrebă Strike pe când se apropiau de maşină.

— A vrut la un club, aşa că l-am dus la Barrack.

— La ce oră l-ai dus acolo?

— Nu ştiu… unsprezece şi jumătate? Douăsprezece fără un sfert? Era agitat. Mi-a spus că nu vrea să doarmă.

— De ce Barrack?

— Vineri noaptea, la Barrack e cea mai bună reprezentație de hip-hop din Londra, spuse Kolovas-Jones, râzând uşor, de parcă era un lucru cunoscut de toată lumea. Şi cre' că i-a plăcut, fiindcă trecuse de trei când a ieşit de-acolo.

— Deci, l-ai dus la Kentigern Gardens şi ai găsit poliția acolo sau…?

— Deja auzisem la radio ce se întâmplase, spuse Kolovas-Jones. Cei din anturajul lui au început toți să dea telefoane, trezindu-i pe şefii de la compania de discuri, încercând să obțină alte aranjamente. I-au găsit un apartament la Claridges, aşa că l-am dus acolo. Am ajuns acasă abia după cinci. Am dat pe ştiri şi am urmărit totul pe Sky. Absolut incredibil.

— Mă întrebam cine i-a anunțat pe paparazzii care pândeau la numărul optsprezece că Deeby nu avea să ajungă acolo timp de câteva ore. Cineva i-a informat; de-aia au părăsit strada înainte să cadă Lula de la balcon.

— Da? Nu ştiu, spuse Kolovas-Jones.

Grăbi pasul foarte uşor, ajungând la maşină înaintea celorlalți doi şi descuind-o.

— Macc n-a avut multe bagaje cu el? Le-a lăsat în maşina ta?

— Nuu, totul fusese trimis dinainte de compania de discuri, cu câteva zile mai devreme. S-a dat jos din avion doar cu o geantă de voiaj… şi vreo zece bodyguarzi.
— Deci, n-ai fost singurul şofer trimis după el?
— Au fost patru maşini – dar Deeby a plecat cu mine.
— Unde l-ai aşteptat, cât timp a stat în club?
— Am parcat maşina şi am aşteptat, spuse Kolovas-Jones. Cum ieşi din Glasshouse Street.
— Cu celelalte trei maşini? Erați împreună toți?
— Amice, nu o să găseşti patru maşini parcate una lângă alta în centrul Londrei, spuse Kolovas-Jones. Nu ştiu unde au parcat ceilalți.
Continuând să țină portiera deschisă, se uită la Wilson, apoi din nou la Strike.
— Ce importanță au toate astea? întrebă el.
— Eram interesat, spuse Strike, de felul cum se desfăşoară lucrurile când eşti cu un client.
— E al dracului de plictisitor, spuse Kolovas-Jones, cu un acces subit de iritare. Aşa merg lucrurile. Să fii şofer înseamnă să aştepți, în cea mai mare parte a timpului.
— Mai ai telecomanda pentru uşile de la garajul subteran, pe care ți-a dat-o Lula? întrebă Strike.
— Ce? zise Kolovas-Jones, cu toate că Strike ar fi putut să jure că şoferul îl auzise.
Umbra de animozitate era acum nemascată şi părea să-l aibă drept țintă nu doar pe Strike, ci şi pe Wilson, care ascultase fără să comenteze de când făcuse cu glas tare observația potrivit căreia Kieran era şi actor.
— Mai ai…
— Da, o mai am. Doar sunt în continuare şoferul domnului Bestigui, nu? spuse Kolovas-Jones. Bine, tre' să plec. Salutare, Derrick.
Aruncă țigara fumată doar pe jumătate şi se urcă în maşină.
— Dacă-ți mai aminteşti ceva, zise Strike, cum ar fi numele prietenei cu care Lula s-a întâlnit la Vashti, îmi dai un telefon?
Îi întinse lui Kolovas-Jones o carte de vizită. Şoferul, care-şi punea deja centura de siguranță, o luă fără să se uite la ea.
— Am să întârzii.
Wilson ridică mâna în semn de rămas-bun. Kolovas-Jones trânti portiera, porni motorul şi ieşi cu spatele din spațiul de parcare, încruntat.
— E cam ahtiat după celebrități, spuse Wilson, în timp ce maşina se îndepărta.
Era ca un fel de scuză pentru tânărul bărbat.

— Se dă în vânt să le fie şofer. Încearcă să le prindă pe toate vedetele. Doi ani a tot sperat că Bestigui o să-l distribuie în ceva. A fost foarte şucărit când n-a primit rolul ăla.

— Ce rol era?

— Dealer de droguri. Într-un film.

Merseră împreună în direcția stației de metrou Brixton, trecând pe lângă un grup gălăgios de şcolărițe în uniforme cu fuste tricotate albastre. Părul lung şi plin de mărgeluțe al uneia dintre ele îl făcu pe Strike să se gândească, din nou, la sora sa, Lucy.

— Bestigui locuieşte în continuare la numărul optsprezece, nu? întrebă Strike.

— O, da, spuse Wilson.

— Şi celelalte două apartamente?

— E un broker de mărfuri ucrainean care a închiriat Apartamentul Doi, unde locuieşte cu soția. Mai avem un rus interesat de Trei, dar încă n-a făcut o ofertă.

— Există vreo şansă, începu Strike, în momentul în care în drum le ieşi un ins mărunțel, bărbos şi cu o glugă pe cap, aducând cu un profet din Vechiul Testament, care se proptise în fața lor şi scotea încet limba, să vin la un moment dat să arunc o privire înăuntru?

— Da, nicio problemă, spuse Wilson după o pauză în care privirea îi alunecă pe furiş la partea de jos a picioarelor lui Strike. Dă-mi un semn. Dar va trebui să fie când e plecat Bestigui, înțelegi tu. E un scandalagiu şi am nevoie de jobul ăsta.

8

Faptul că ştia că va împărţi iar biroul cu cineva luni adăuga picanterie solitudinii de weekend a lui Strike, făcând-o mai puţin plictisitoare şi mai preţioasă. Patul de campanie putea să rămână desfăcut; uşa dintre cele două birouri putea să rămână deschisă; putea să-şi satisfacă necesităţile fiziologice fără teama de a ofensa. Sătul de mirosul artificial de lămâi verzi, reuşi să deschidă cu forţa fereastra din spatele biroului, înţepenită de vopseaua uscată, ceea ce îngădui unui vânticel rece să împrospăteze cotloanele mucegăite ale celor două încăperi mici. Evitând orice CD, orice melodie care să-l transporte înapoi în acele perioade chinuitoare şi pasionante trăite cu Charlotte, îl alese pe Tom Waits să cânte tare la micul CD-player pe care credea că n-o să-l mai vadă vreodată şi pe care-l găsise totuşi pe fundul uneia dintre cutiile aduse de la Charlotte. Îşi montă televizorul portabil, cu antena lui meschină de interior. Îşi puse hainele murdare într-un sac negru de gunoi şi se duse la o spălătorie automată aflată la mai puţin de un kilometru distanţă. Revenit la birou, îşi puse la uscat cămăşile şi lenjeria de corp pe o sfoară pe care o atârnă pe o latură a biroului interior, după care urmări meciul de la ora trei dintre Arsenal şi Tottenham.

În toate aceste acţiuni prozaice, a avut senzaţia că este însoţit de spectrul care-l bântuise în lunile petrecute în spital. Pândea în colţurile biroului său sărăcăcios; îl auzea vorbindu-i în şoaptă ori de câte ori îi slăbea atenţia pentru treaba pe care o făcea în acel moment. Îl îndemna să se gândească la cât de jos căzuse; la vârsta lui; la sărăcia lui; la viaţa lui sentimentală distrusă; la lipsa unei locuinţe. „Treizeci şi cinci de ani”, şoptea spectrul, „şi nu te poţi lăuda cu nimic pentru toţi anii ăştia de trudă în afară de câteva cutii de carton şi o datorie imensă”. Spectrul îi dirija ochii spre cutiile de bere din supermarket, de unde îşi mai cumpără nişte Pot Noodles; îl ironiza în timp ce încerca să-şi calce cămăşile pe podea. Pe măsură ce ziua se apropia de sfârşit, îl batjocorea pentru obiceiul autoimpus de a fuma afară, în stradă, de parcă ar fi fost tot în armată, de parcă această autodisciplină măruntă ar fi putut să confere o formă şi o ordine prezentului amorf şi dezastruos. Începu să fumeze la birou, chiştoacele adunându-se într-o scrumieră ieftină din tablă pe care o şterpelise, cu mult timp în urmă, dintr-

un bar din Germania.

Dar avea un job, îşi tot reamintea. Un job plătit. Arsenal a învins pe Tottenham, ceea ce avu darul să-l înveselească. Închise televizorul şi, sfidând spectrul, se duse la birou şi începu să lucreze.

Liber acum să colecteze şi să colaţioneze dovezile în orice manieră dorea, Strike continua să se conformeze protocoalelor stabilite prin Legea privind investigarea şi procedura penală. Faptul că el însuşi credea că vânează o creaţie a imaginaţiei deranjate a lui John Bristow nu influenţa cu nimic meticulozitatea şi exactitatea cu care acum transcria însemnările pe care le făcuse în timpul discuţiilor cu Bristow, Wilson şi Kolovas-Jones.

Lucy îl sună la şase seara, în timp ce era cufundat în muncă. Deşi era mai mică decât Strike cu doi ani, sora lui părea să se simtă mai vârstnică. Împovărată, din tinereţe, de o ipotecă, un soţ indiferent, trei copii şi o slujbă obositoare, Lucy părea să tânjească după responsabilitate, de parcă niciodată nu avea destule ancore. Strike bănuise dintotdeauna că ea voia să-şi dovedească sieşi şi lumii întregi că nu avea nimic comun cu mama lor iresponsabilă, care-i târâse pe amândoi prin toată ţara, de la o şcoală la alta, prin case, adăposturi şi tabere, în căutarea următorului motiv de entuziasmare sau a următorului bărbat. Lucy era singura dintre cei opt fraţi vitregi ai săi cu care avusese o copilărie comună; îi era mai dragă decât aproape oricine altcineva din viaţa lui şi totuşi, interacţiunile lor erau adesea nesatisfăcătoare, încărcate cu anxietăţi si dispute familiare. Lucy nu putea ascunde faptul că fratele ei o îngrijora şi o dezamăgea. În consecinţă, Strike era mai puţin înclinat să fie sincer cu ea în privinţa situaţiei lui actuale decât ar fi fost cu mulţi alţi prieteni.

— Da, merge excelent, îi spuse el, fumând la geamul deschis şi privind cum oamenii intrau şi ieşeau din magazinele de la parter. Afacerea s-a dublat în ultima vreme.

— Unde eşti? Aud maşini pe stradă.

— La birou. Am de completat nişte hârţoage.

— Sâmbătă? Şi Charlotte ce zice despre asta?

— E plecată; s-a dus să-şi viziteze mama.

— Cum merg lucrurile între voi doi?

— Minunat, spuse el.

— Sigur?

— Mda, sigur. Ce face Greg?

Ea îi descrise pe scurt cât de ocupat cu munca era soţul ei, apoi reluă atacul.

— Gillespie te mai sâcâie cu plata împrumutului?

— Nu.

— Pentru că ştii ceva, Stick – porecla din copilărie nu era semn bun: încerca să-l înduplece – m-am interesat şi am aflat că ai putea să faci o cerere la Legiunea Britanică pentru…

— La dracu', Lucy! izbucni el, înainte să se mai poată opri.

— Ce e?

Durerea şi indignarea din glasul ei îi erau mult prea familiare, aşa că închise ochii.

— Nu am nevoie de ajutor de la Legiunea Britanică, Luce, bine?

— Nu-i nevoie să fii atât de *mândru*…

— Ce fac băieții?

— Sunt bine. Uite, Stick, mie mi se pare că e scandalos ca Rokeby să-şi pună avocatul să te hărțuiască, după ce că nu ți-a dat niciun bănuț toată viața. Trebuia să-ți facă banii ăia cadou, văzând prin ce treci în viață şi cât de mult a…

— Afacerea merge bine. Am să-mi achit împrumutul, spuse Strike.

La colțul străzii, un cuplu de adolescenți se certa.

— Eşti *sigur* că între tine şi Charlotte totul merge bine? De ce-şi vizitează mama? Credeam că nu se înghit.

— Păi, zilele astea se înțeleg mai bine, spuse el, în timp ce adolescenta gesticulă violent, apoi bătu din picior şi plecă.

— I-ai luat un inel? întrebă Lucy.

— Parcă voiai să mă scapi de Gillespie?

— Ea nu zice nimic că nu i-ai dat un inel?

— Nu zice, răspunse Strike. Spune că nu vrea inel; vrea să-mi investesc toți banii în afacere.

— Serios? făcu Lucy.

Întotdeauna părea să creadă că reuşeşte de minune să-şi disimuleze antipatia profundă față de Charlotte.

— Vii la petrecerea de ziua lui Jack?

— Când e?

— Ți-am trimis invitație de mai bine de o săptămână, Stick!

Se întrebă dacă Charlotte i-o aruncase într-una dintre cutiile pe care le lăsase nedesfăcute pe palier, neavând loc în birou pentru toate lucrurile sale.

— Da, o să vin, spuse el, deşi era lucrul pe care şi-l dorea cel mai puțin să-l facă.

După ce convorbirea se termină, reveni la computer şi-şi continuă treaba. Încheie în scurt timp însemnările legate de discuțiile cu Wilson şi Kolovas-Jones, dar un sentiment de frustrare persista. Era primul caz pe care-l preluase de când ieşise din armată ce necesita mai mult decât o activitate de supraveghere şi parcă era destinat să-i amintească zilnic că fusese deposedat de toată puterea şi autoritatea. Producătorul de film Freddie Bestigui,

omul care se aflase cel mai aproape de Lula Landry în momentul morții acesteia, rămânea de neabordat în spatele secretarelor lui fără chip şi, în ciuda afirmației încrezătoare a lui John Bristow că va fi capabil s-o convingă să stea de vorbă cu Strike, încă nu reuşise să stabilească o discuție cu Tansy Bestigui.

Cu un vag sentiment de neputință şi disprețuindu-şi ocupația aproape tot atât de mult cât o disprețuia logodnicul lui Robin, Strike îşi alungă senzația înjositoare de mâhnire recurgând la noi căutări pe internet legate de caz. Îl găsi pe Kieran Kolovas-Jones online: şoferul spusese adevărul despre episodul din serialul *The Bill* în care avusese două replici (Membrul bandei nr. 2, ,Kieran Kolovas-Jones). Avea şi un agent de teatru, al cărui site web prezenta o mică fotografie a lui Kieran şi o listă scurtă de apariții, incluzând figurație în *Eastenders* şi *Casualty.* Pe pagina principală a site-ului Execars, fotografia lui Kieran era mult mai mare. Aici, stătea singur în uniformă şi cu şapca pe cap, arătând ca o vedetă de film, evident cel mai chipeş şofer dintre angajații firmei.

Dincolo de ferestre, seara se preschimba în noapte; în vreme ce Tom Waits mârâia şi gemea din CD-playerul portabil din colț, Strike urmărea umbra Lulei Landry prin cyberspațiu, făcând din când în când adăugiri la notele pe care deja le scrisese în timp ce vorbise cu Bristow, Wilson şi Kolovas-Jones.

Nu găsi nicio pagină de Facebook pentru Landry, care nu părea să-şi fi făcut nici cont de Twitter. Refuzul său de a alimenta foamea aprigă a fanilor pentru informații personale părea să-i fi inspirat pe alții să umple vidul. Erau nenumărate site-uri dedicate reproducerii pozelor ei şi comentariilor obsesive privind viața ei. Dacă măcar jumătate din informațiile de aici erau reale, însemna că Bristow îi oferise lui Strike o versiune parțială şi cosmetizată a pornirii surorii sale spre autodistrugere, o tendință ce părea să fi ieşit la iveală de pe la începutul adolescenței, când tatăl ei adoptiv, Sir Alec Bristow, un bărbat bărbos cu înfățişare jovială, care îşi înființase propria companie de electronice, Albris, a murit brusc în urma unui atac de cord. După aceea, Lula fugise din două şcoli si fusese exmatriculată din a treia, toate fiind instituții private foarte scumpe. Îşi tăiase venele şi fusese găsită într-o baltă de sânge de o prietenă din cămin. Trăise în condiții mizere şi fusese găsită de poliție într-un adăpost provizoriu. Un site intitulat LulaMyInspirationForeva.com, înființat de un fan de sex neprecizat, afirma că modelul îşi câştigase existența, în această scurtă perioadă, ca prostituată.

Apoi a venit internarea în virtutea Legii privind sănătatea mentală, salonul securizat pentru adolescenții suferinzi de boli grave şi diagnosticul de tulburare bipolară. După niciun an, în timp ce se afla la cumpărături într-un magazin de îmbrăcăminte de pe

Oxford Street împreună cu maică-sa, a avut loc abordarea, desprinsă parcă dintr-un basm, de către un agent al unei agenții de modelling.

Primele fotografii ale lui Landry prezentau fața de şaisprezece ani a lui Nefertiti, care reuşea să proiecteze spre lentila obiectivelor foto o combinație extraordinară de experiență în cele lumeşti şi vulnerabilitate, cu picioare lungi şi subțiri ca de girafă şi o cicatrice în zigzaguri pe partea interioară a brațului stâng, pe care editorii de modă păreau s-o fi găsit un adaos interesant la fața ei spectaculoasă, căci uneori era scoasă în evidență în fotografii. Frumusețea extremă a Lulei viza oarecum absurdul, iar farmecul pentru care era elogiată (atât în ferparele din ziare, cât şi pe blogurile isterice) se alătura unei reputații proaste legate de izbucniri bruşte de mânie şi o iritabilitate periculoasă. Presa şi publicul păreau să o fi iubit şi, în acelaşi timp, să le fi plăcut s-o urască. O jurnalistă o găsea „straniu de suavă, posedată de o neaşteptată naivitate"; o alta, „în concluzie, o mică divă calculată, şireată şi dură".

La nouă, Strike se duse pe jos în Chinatown şi îşi cumpără de mâncare; apoi se întoarse la birou, îl schimbă pe Tom Waits cu Elbow şi căută online relatări despre Evan Duffield, omul care, prin consens general, chiar şi al lui Bristow, nu îşi ucisese iubita.

Până când Kieran Kolovas-Jones şi-a manifestat gelozia profesională, Strike n-ar fi putut să spună de ce Duffield era celebru. Acum a descoperit că Duffield fusese scos din obscuritate de participarea la un film independent aclamat de critică, în care jucase rolul unui personaj ce nu putea fi deosebit de el însuşi: un muzician dependent de heroină, care fura ca să-şi poată susține financiar dependența.

Trupa lui Duffield lansase un album favorabil recenzat ca urmare a noii celebrități a vocalistului lor şi se destrămase într-o atmosferă de acrimonie considerabilă cam în perioada în care el a cunoscut-o pe Lula. Ca şi prietena lui, Duffield era extraordinar de fotogenic, chiar şi în fotografiile neretuşate făcute cu teleobiectivul, în care el mergea pe stradă în haine murdare, ba chiar şi în acele instantanee (şi erau câteva) în care se repezea furios la fotografi. Legătura dintre aceşti doi oameni stricați şi frumoşi părea să fi exacerbat fascinația pentru amândoi; fiecare reflectând mai mult interes asupra celuilalt, care ricoşa asupra ambilor; era un fel de mişcare perpetuă.

Moartea prietenei sale îl fixase pe Duffield mai sigur ca oricând pe firmamentul celor idolatrizați, demonizați şi zeificați. În jurul lui pluteau o anumită întunecime şi un anumit fatalism; atât admiratorii, cât şi detractorii lui cei mai fervenți păreau să fie

încântați de ideea că se afla deja cu un picior în lumea de apoi. Că exista o inevitabilitate a coborârii lui în disperare şi uitare de sine. Părea să facă o veritabilă paradă din slăbiciunile lui şi Strike zăbovi câteva minute asupra altor filmulețe, cu imaginea tremurată, de pe Youtube, în care Duffield, amorțit de droguri, vorbea şi vorbea, cu vocea pe care Kolovas-Jones reuşise s-o parodieze atât de bine, despre faptul că moartea nu era altceva decât o plecare de la petrecere şi argumentând confuz că nu trebuie să plângi prea mult dacă trebuie să pleci mai devreme.

În noaptea în care Lula a murit, conform unei multitudini de surse, Duffield a plecat de la clubul de noapte la scurt timp după iubita lui, purtând – iar lui Strike îi venea greu să vadă în asta altceva decât o dorință deliberată de a se da în spectacol – o mască de lup. Relatarea lui privind ceea ce făcuse în restul nopții se poate să nu-i fi mulțumit pe adepții teoriei conspirației de pe internet, dar poliția părea să fi fost convinsă că nu avusese nimic de-a face cu evenimentele ulterioare de la Kentigern Gardens.

Strike îşi urma şirul speculativ al propriilor gânduri pe terenul neregulat al site-urilor şi blogurilor de ştiri. Ici şi colo dădea peste colecții de speculații febrile, de teorii despre moartea lui Landry care evidențiau indicii neglijate de poliție şi păreau să fi hrănit convingerea lui Bristow că exista un ucigaş. LulaMyInspirationForeva avea o lungă listă de Întrebări Fără Răspuns, care includea, la numărul cinci, *„Cine i-a făcut pe paparazzi să plece înainte de prăbuşirea ei?”;* la numărul nouă, *„De ce nu s-au prezentat până acum bărbații cu fețele acoperite care fugeau de la clădirea în care locuia Lula la 2 noaptea?” „Unde sunt şi cine sunt aceştia?”;* iar la numărul treisprezece, *„De ce purta Lula altă ținută decât cea cu care se întorsese acasă, atunci când a căzut de la balcon?”*

La miezul nopții, Strike şi-a deschis o cutie de bere, în timp ce citea despre controversa postumă menționată de Bristow, despre care el fusese vag conştient în timp ce se desfăşura, fără a fi foarte interesat. O nebunie s-a dezlănțuit, la o săptămână după ce ancheta a dat verdictul de sinucidere, în jurul fotografiei publicitare pentru produsele designerului Guy Somé. Aceasta prezenta două modele pozând pe o alee murdară, goale, cu excepția unor genți, eşarfe şi bijuterii strategic plasate. Landry era cocoțată pe un tomberon de gunoi, Ciara Porter fiind întinsă la sol. Amândouă aveau aripi de înger curbate: cele ale lui Porter erau albe, ca de lebădă, ale lui Landry fiind de un negru-verzui ce dădea într-un bronz lucios.

Strike s-a uitat la fotografie câteva minute, încercând să analizeze cu precizie de ce chipul fetei moarte atrăgea privirea într-

un mod atât de irezistibil, cum de reuşea ea să domine imaginea. Cumva ea făcea credibilă neconcordanța, teatralitatea acesteia. Chiar părea să fi fost izgonită din ceruri pentru că era prea coruptă, pentru că râvnea atât de mult accesoriile pe care le strângea asupra ei. Ciara Porter, cu toată frumusețea ei de alabastru, nu devenea altceva decât un contrapunct; în paloarea şi pasivitatea ei, arăta ca o statuie.

Designerul Guy Somé îşi atrăsese multe critici, unele dintre ele virulente, pentru că hotărâse să folosească imaginea. Mulți aveau senzația că individul profita de pe urma morții recente a Lulei Landry şi luau în zeflemea afirmațiile de profundă afecțiune pentru Landry pe care purtătorul de cuvânt al lui Somé le făcuse în numele său. Totuşi, LulaMyInspirationForeva susținea că Lula ar fi dorit ca poza să fie folosită; că ea şi Guy Somé fuseseră prieteni de suflet: *Lula îl iubea pe Guy ca pe un frate şi ar fi vrut ca el să aducă acest ultim omagiu muncii şi frumuseții ei. Este o imagine emblematică ce va trăi veşnic şi va continua să o mențină pe Lula vie în amintirea noastră, a celor care am iubit-o.*

Strike bău ultima gură de bere şi contemplă ultimele cuvinte ale acestei fraze. Nu reuşise niciodată să înțeleagă asumarea intimității pe care fanii o simțeau față de cei pe care nu-i cunoscuseră niciodată. Oamenii se refereau uneori la tatăl lui spunându-i „Bătrânul Jonny” de față cu el, cu o expresie radioasă, ca şi cum ar fi vorbit despre un prieten comun, repetând poveşti şi anecdote preluate din presă de parcă ar fi fost implicați personal. Un ins într-un bar din Trescothick i-a spus odată lui Strike: „La dracu’, îl cunosc pe bătrânul tău mai bine decât tine!” pentru că ştia numele muzicianului de studio care cântase pe cel mai important album al trupei Deadbeats şi care devenise celebru pentru faptul că Rokeby i-a spart un dinte când, furios, a tras o palmă în capul saxofonului.

Se făcuse unu noaptea. Strike devenise aproape surd la bufnetele constante si înăbuşite ale chitarei bas de la parter şi la pârâiturile şi şuierăturile din apartamentul de la mansardă, în care managerul barului se desfăta cu elemente de lux precum duşuri şi mâncare gătită acasă. Obosit, dar nu întru totul pregătit să se bage în sacul de dormit, reuşi să descopere adresa aproximativă a lui Guy Somé căutând în continuare pe internet şi observă cât de aproape era Charles Street de Kentigern Gardens. Apoi tastă adresa web www.arrse.co.uk, ca un om care se urcă automat în cursa locală după un lung schimb la muncă.

Nu mai intrase pe site-ul Army Rumour Service de când Charlotte îl surprinsese, cu luni în urmă, vizitându-l pe computer şi reacționase aşa cum reacționează alte femei când îşi prind partenerii vizionând filme porno online. A izbucnit o ceartă,

generată de ceea ce ea considera a fi faptul că el tânjeşte după vechea lui viaţă, fiind nemulţumit de cea actuală.

Aici se afla mentalitatea cazonă în toate detaliile ei specifice, scrisă într-o limbă pe care şi el putea s-o vorbească fluent. Aici erau acronime pe care le ştia pe dinafară. Glume de neînţeles pentru outsideri. Orice problemă legată de viaţa militară, de la tatăl al cărui băiat fusese brutalizat la şcoala din Cipru la abuzul retrospectiv al prestaţiei premierului la Ancheta Chilcot. Strike trecu de la o postare la alta, uneori pufnind amuzat, totuşi rămânând conştient tot timpul că îşi lăsa garda jos faţă de spectrul pe care-l simţea, acum, suflându-i în ceafă.

Aceasta fusese lumea lui, iar el fusese fericit acolo. Cu toate inconvenientele şi greutăţile vieţii militare, în ciuda faptului că părăsise mediul militar cu o jumătate de picior lipsă, nu regreta nici măcar o zi din timpul petrecut acolo. Şi totuşi, nu fusese unul dintre aceşti oameni, nici când se aflase printre ei. Fusese o maimuţă, apoi un costum, temut şi displăcut în proporţii aproximativ egale de soldatul obişnuit.

Dacă vreodată un tip de la SIB vorbeşte cu tine, trebuie să spui „Nu comentez, vreau un avocat”. La fel, un simplu „Mulţumesc că m-aţi remarcat” va fi suficient.

Strike scoase un ultim mârâit amuzat şi apoi, brusc, închise site-ul şi opri calculatorul. Era atât de obosit, încât avu nevoie de un timp dublu faţă de cel normal ca să-şi desfacă proteza.

9

Duminică dimineața, ceea ce era excelent, de altfel, Strike se duse din nou la ULU ca să facă duş. Încă o dată, umflându-şi în mod conştient statura impozantă şi lăsându-şi trăsăturile fetei să alunece, aşa cum făceau în mod natural, într-o expresie încruntată, se făcu îndeajuns de intimidant ca să respingă orice tentativă de a fi oprit în timp ce trecea, cu privirea în pământ, pe lângă recepție. Zăbovi la vestiare în aşteptarea unui moment mai liniştit, ca să nu fie nevoit să facă duş sub privirile studenților care se schimbau acolo, pentru că imaginea unui picior fals era o caracteristică distinctivă pe care nu voia s-o imprime în memoria nimănui.

Spălat şi bărbierit, luă metroul spre Hammersmith Broadway, bucurându-se de soarele timid care lumina în incinta comercială cu acoperiş de sticlă prin care ieşise în stradă. Magazinele îndepărtate de pe King Street roiau de oameni; ai fi zis că e sâmbătă. Era un centru comercial aglomerat şi în esență fără suflet, şi totuşi Strike ştia că se află la doar zece minute de mers pe jos de zona adormită şi cu aspect rural a malului Tamisei.

În timp ce mergea, cu maşinile huruind pe lângă el, îşi aminti de duminicile copilăriei petrecute în Cornwall, când peste tot se închidea, în afară de biserică şi de plajă. Duminica avea o savoare deosebită în vremurile acelea; liniştea reverberantă, plină de şoapte, clinchetul blând al porțelanurilor şi mirosul de sos de friptură, televizorul la fel de anost ca strada principală pustie şi agitația neobosită a valurilor pe plajă când el şi Lucy se întinseseră epuizați pe prundiş, forțați să apeleze la resurse primitive.

Mama lui îi spusese cândva: „Dacă Joan are dreptate, iar eu am să ajung în iad, în St Mawes o să fie veşnic duminică."

Strike, care se îndepărta de centrul comercial, apropiindu-se de Tamisa, îl sună din mers pe clientul său.

— John Bristow.

— Da, scuze că te deranjez în weekend, John…

— Cormoran? spuse Bristow, devenind imediat prietenos. Nicio problemă, absolut nicio problemă! Cum a fost cu Wilson?

— Foarte bine, foarte utilă întrevederea, mulțumesc. Voiam să ştiu dacă mă poți ajuta s-o găsesc pe o prietenă de-a Lulei. Este o fată pe care a cunoscut-o la terapie. Numele ei de botez începe cu R

– ceva de genul Rachel sau Raquelle – şi locuia la căminul St Elmo din Hammersmith când a murit Lula. Îți sună ceva cunoscut?

Urmă un moment de tăcere. Când Bristow vorbi din nou, dezamăgirea din vocea lui se învecina cu iritarea.

— Despre ce vrei să vorbeşti *cu ea?* Tansy a spus destul de limpede că vocea pe care a auzit-o la etaj era a unui bărbat.

— Nu mă interesează fata ca suspect, ci ca martor. Lula stabilise să se întâlnească cu ea la un magazin, Vashti, imediat după ce s-a văzut cu tine la locuința mamei tale.

— Da, ştiu; asta a reieşit de la anchetă. Adică – mă rog, desigur, îți cunoşti meseria, dar… nu prea văd cum ar putea ea să ştie ceva despre ce s-a întâmplat în noaptea aceea. Uite… stai puțin, Cormoran… Sunt acasă la mama şi mai sunt şi alții pe-aici… trebuie să găsesc un loc mai liniştit…

Strike auzi sunete de mişcare, un „Scuză-mă” murmurat şi Bristow reluă convorbirea.

— Scuză-mă, nu voiam să spun toate astea în fața infirmierei. De fapt, când m-ai sunat, am crezut că e altcineva care mă sună ca să-mi zică despre Duffield. Toate cunoştințele mele m-au sunat să-mi spună.

— Să-ți spună ce anume?

— E evident că nu citeşti *News of the World.* E totul acolo, cu imagini cu tot. Duffield a venit să o viziteze pe maică-mea, aşa, din senin. Cu fotografi în fața casei; a provocat o situație jenantă şi i-a deranjat pe vecini. Eu eram în oraş cu Alison, altfel nu l-aş fi lăsat să intre.

— Şi ce a vrut?

— Bună întrebare. Tony, unchiul meu, crede că voia bani – dar Tony crede mereu că oamenii caută să obțină bani. Oricum, am putere de avocat, aşa că nu era nimic de făcut în privința asta. Dumnezeu ştie de ce a venit. Singura consolare măruntă e că mama nu pare să-şi fi dat seama cine e. Este sub efectul unor analgezice extrem de puternice.

— Cum a aflat presa că o să vină acolo?

— Asta, spuse Bristow, e o întrebare excelentă. Tony crede că i-a anunțat chiar el.

— Cum se simte mama ta?

— Rău, foarte rău. Medicii spun că ar putea să reziste câteva săptămâni sau… sau ar putea să se întâmple în orice moment.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse Strike.

Îşi ridică vocea pentru că trecea pe sub un pasaj rutier, pe care se circula intens şi zgomotos.

— Păi, dacă se întâmplă să-ți aminteşti numele prietenei Lulei…

— Mă tem că tot nu înțeleg de ce eşti atât de interesat de ea.

— Lula a făcut-o pe fata asta să vină tocmai din Hammersmith în Notting Hill, a petrecut un sfert de oră cu ea, după care a plecat. De ce n-a rămas? De ce să te întâlneşti cu cineva doar pentru un timp atât de scurt? S-au certat? Orice lucru ieşit din comun care se întâmplă în jurul unei morţi neaşteptate poate fi relevant.

— Înţeleg, spuse Bristow ezitant. Dar... genul ăsta de comportament nu era chiar ceva ieşit din comun la Lula. Ţi-am spus că uneori era puţin... puţin cam egoistă. Ar fi fost tipic pentru ea să considere că o apariţie simbolică ar mulţumi-o pe fata aia. Ştii, i se întâmpla des să aibă scurte momente de entuziasm faţă de oameni, după care să-i abandoneze.

Dezamăgirea lui Bristow faţă de direcţia aleasă de Strike pentru investigaţie era atât de vădită, încât detectivul simţi că ar fi diplomatic să treacă la o justificare mascată a onorariului imens plătit de clientul său.

— Celălalt motiv pentru care te-am sunat a fost ca să-ţi spun că mâine-seară mă întâlnesc cu unul dintre ofiţerii de la departamentul de investigaţii criminale care s-au ocupat de caz. Eric Wardle. Sper să pun mâna pe dosarul poliţiei.

— Fantastic! exclamă Bristow, părând impresionat. Te-ai mişcat repede.

— Mda, păi am relaţii bune la Poliţia Metropolitană.

— Atunci o să poţi obţine nişte răspunsuri şi despre Fugar! Mi-ai citit însemnările?

— Da, foarte utile, spuse Strike.

— Şi încerc să aranjez un prânz cu Tansy Bestigui săptămâna asta, ca să te poţi vedea cu ea şi să-i auzi mărturia în mod nemijlocit. O sun pe secretara ta, bine?

— Excelent.

Asta era de spus pentru faptul că avea o secretară nevalorificată la maximum şi pe care nu şi-o putea permite, îşi zise Strike, după ce încheie convorbirea: dădea impresia de profesionalism.

Căminul St Elmo pentru cei lipsiţi de adăpost era situat chiar în spatele pasarelei gălăgioase. O rudă umilă, prost proporţionată şi contemporană a casei din Mayfair în care locuise Lula, din cărămidă roşie, cu o faţadă mai umilă şi neîngrijtă; fără trepte din piatră, fără grădină, fără vecini eleganţi, doar o uşă scorojită care dădea direct în stradă, vopseaua exfoliată de la pervazurile ferestrelor şi un aer de clădire lăsată pradă uitării. Lumea modernă utilitaristă o înconjurase treptat, până când o lăsase înghesuită şi mizeră, în dezacord cu împrejurimile, cu pasarela la nici douăzeci de metri distanţă, astfel încât ferestrele de sus dădeau direct către barierele din beton şi coloanele neîntrerupte de maşini. O savoare instituţională inconfundabilă era conferită de butonul mare,

argintiu al soneriei şi de difuzorul de lângă uşă, precum şi de camera video neagră, de o urâţenie impardonabilă, agăţată de buiandrugul uşii într-o cuşcă din sârmă, cu cablurile la vedere.

O tânără costelivă, cu un herpes în colţul gurii, fuma în faţa uşii de la intrare, purtând o bluză bărbătească murdară, în care silueta ei plăpândă părea că se pierde. Stătea rezemată de zid, cu privirea goală îndreptată spre centrul comercial aflat la cinci minute de mers pe jos, iar când Strike apăsă butonul de acces în cămin, îi aruncă o privire profund iscoditoare, aparent evaluându-i potenţialul.

Imediat după uşă, dădeai într-un hol mic, mucegăit, cu podeaua jegoasă şi lambriuri sărăcăcioase din lemn. Două uşi de sticlă încuiate se aflau în stânga şi în dreapta, permiţându-i să întrezărească o sală mare şi goală şi o încăpere laterală cu aspect deprimant, cu o masă plină cu broşuri, o ţintă veche pentru săgeţi şi un perete presărat din plin cu găuri. Drept înainte era un birou de recepţie cu aspect de chioşc, protejat de un alt grilaj metalic.

La birou, o femeie citea ziarul, mestecând gumă. Se arătă suspicioasă şi prost dispusă când Strike o întrebă dacă poate vorbi cu o fată care avea un nume asemănător cu Rachel şi care fusese prietenă cu Lula Landry.

— Eşti ziarist?

— Nu, nu sunt. Sunt prietenul unui prieten.

— Atunci, ar trebui să-i ştii numele, nu crezi?

— Rachel? Raquelle? Ceva de genul ăsta.

Un bărbat chelios intră în chioşc în spatele femeii suspicioase.

— Sunt detectiv particular, spuse Strike, ridicându-şi glasul, iar cheliosul se uită în jur, interesat. Vă las cartea mea de vizită. Am fost angajat de fratele Lulei Landry şi voiam să discut cu…

— A, o cauţi pe Rochelle? întrebă cheliosul, apropiindu-se de grilaj. Nu-i aici, amice. A plecat.

Colega lui, arătându-şi iritarea faţă de disponibilitatea cheliosului de a sta de vorbă cu Strike, îi cedă locul la birou şi dispăru din peisaj.

— Când s-a întâmplat asta?

— De câteva săptămâni. Ba chiar să fi trecut vreo două luni.

— Ai vreo idee unde s-a dus?

— Habar n-am, amice. Probabil că doarme iar sub cerul liber. A venit şi-a plecat de câteva ori bune. E un personaj dificil. Probleme de sănătate mentală. Carrianne ar putea să ştie ceva totuşi, stai puţin. Carrianne! Hei! Carrianne!

Tânăra anemică cu herpes la gură veni din lumina soarelui, cu ochii îngustaţi.

— Ce-i?

— Rochelle, ai văzut-o?

— De ce-aş vrea io s-o văd pe nemernica aia?

— Deci, n-ai văzut-o? întrebă cheliosul.

— Nu. Ai un tutun?

Strike îi dădu o ţigară pe care fata o puse după ureche.

— E tot pe-aci, pe undeva. Janine zicea c-a văz't-o, spuse Carrianne. Rochelle i-a zis c-ar avea un apartament sau ceva. Mincinoasa! Şi că Lula Landry i-a lăsat totul. *Nu.* La ce-ţi trebe Rochelle? îl întrebă ea pe Strike şi era clar că se întreba dacă era vorba de câştigat nişte bani şi dacă nu putea să se bage ea în schimb.

— Doar să-i pun nişte întrebări.

— Despre ce?

— Lula Landry.

— Oh, spuse Carrianne şi ochii ei de jucător abil de cărţi licăriră. Nu erau aşa nişte pretene nemaipomenite. Nu trebe să crezi tot ce-ţi spune jegoasa aia mincinoasă de Rochelle.

— Despre ce a minţit? se interesă Strike.

— Despre orice, dă-o dreacu'! Io zic c-a şmanglit juma' din tot ce-a zis că i-a cumpărat Landry.

— Ei, haide, Carrianne, îi spuse cheliosul cu blândeţe. Fetele chiar *erau* prietene, îi spuse el lui Strike. Landry venea şi-o lua cu maşina. Asta provoca, adăugă el, cu o privire aruncată spre Carrianne, puţină tensiune.

— Nu din partea mea, să mor io, se răsti Carrianne. Mie mi se părea că Landry era o parvenită nemernică. Nici măcar n-arăta aşa bine.

— Rochelle mi-a zis că are o mătuşă în Kilburn, spuse cheliosul.

— Nu să-nţelegea cu ea, totuşi, zise fata.

— Aveţi cumva un nume şi o adresă pentru mătuşa asta? întrebă Strike, dar amândoi clătinară din cap. Care era numele de familie al lui Rochelle?

— Nu ştiu. Ştii tu, Carrianne? Se-ntâmplă des să-i cunoaştem pe oameni doar după numele de botez, îi spuse el lui Strike.

Puţine lucruri mai puteau fi aflate de la ei. Rochelle locuise ultima oară la cămin cu două luni în urmă. Cheliosul ştia că, o vreme, fata se tratase ambulatoriu la o clinică din St Thomas, deşi n-avea idee dacă încă se mai ducea acolo.

— Avea episoade de psihoză. Lua o mulţime de medicamente.

— Nici în şpiţ n-a durut-o când a murit Lula, spuse Carrianne, pe neaşteptate. Nici în şpiţ!

Amândoi bărbaţii se uitară la ea. Fata ridică din umeri, ca una care nu făcuse decât să exprime un adevăr neplăcut.

— Uite, dacă Rochelle apare iar, vreţi să-i dai datele mele şi s-o

rugați să mă sune?

Strike le dădu amândurora cărți de vizită, pe care cei doi le examinară cu interes. În timp ce atenția lor era astfel absorbită, el şterpeli cu îndemânare ziarul *News of the World* al mestecătoarei de gumă prin mica deschizătură din partea de jos a grilajului şi-l vârî la subsuoară. Apoi îşi luă rămas-bun cu voioşie de la cei doi şi plecă.

Era o după-amiază caldă de primăvară. Strike o luă spre podul Hammersmith, vopseaua verde-cenuşie şi ornamentele aurite creând o imagine pitorească în lumina soarelui. O lebădă singuratică se legăna pe Tamisa lângă malul celălalt. Birourile şi magazinele păreau să fie la o sută de kilometri distanță. Luând-o la dreapta, porni pe aleea de lângă digul fluviului şi un şir de clădiri joase, terasate, de pe malul râului, unele cu balcoane sau îmbrăcate în glicină.

Strike îşi luă o halbă de bere în Blue Anchor si se aşeză afară, pe o bancă de lemn, cu fața la apă şi cu spatele la frontonul regal albastru şi alb. Aprinzându-şi o țigară, dădu la pagina a patra a ziarului, unde o fotografie color a lui Evan Duffield (cu capul plecat, cu un buchet mare de flori albe în mână şi pardesiul negru fluturând în urma lui) era dominată de titlul scris mare: DUFFIELD O VIZITEAZĂ PE MAMA LULEI PE PATUL DE MOARTE.

Relatarea era anodină, nimic mai mult decât o legendă extinsă a ilustrației. Conturul pentru ochi şi pardesiul fluturând, expresia uşor bântuită şi ruptă de lume aminteau de înfățişarea lui Duffield în timp ce se îndrepta spre înmormântarea iubitei sale decedate. În cele câteva rânduri tipărite din josul fotografiei era descris drept „actorul-muzician Evan Duffield, tulburat”.

Mobilul vibră şi Strike îl scoase din buzunar. Primise un mesaj de la un număr necunoscut.

News of The World pagina patru Evan Duffield. Robin

Zâmbi larg la micul ecran înainte să vâre telefonul la loc în buzunar. Soarele îi încălzea capul şi umerii. Pescăruşii țipau, rotindu-se pe deasupra lui, iar Strike, mulțumit că nu trebuia să se ducă niciunde şi nu era aşteptat de nimeni, hotărî să citească ziarul din scoarță în scoarță pe banca însorită.

10

Robin se legăna împreună cu restul navetiştilor înghesuiți în metroul de Bakerloo, care se îndrepta spre nord. Simți că telefonul din buzunarul pardesiului vibrează şi-l extrase cu dificultate, cotul fiindu-i presat neplăcut într-o porțiune flască nespecificată a corpului unui bărbat cu respirație urât mirositoare, îmbrăcat în costum, aflat lângă ea. Când văzu că mesajul era de la Strike, se simți momentan emoționată, aproape la fel de exaltată ca în urmă cu o zi, când văzuse articolul din ziar despre Duffield. Citi:

Plecat. Cheia în spatele rezervorului toaletei. Strike

Nu se mai chinui să bage telefonul la loc în buzunar, ci continuă să-l țină în mână în timp ce metroul zăngănea prin tunelurile întunecate şi încercă să nu inspire halena bărbatului flasc. Era iritată. Cu o zi în urmă, ea şi Matthew luaseră masa de prânz în compania a doi prieteni din studenție ai lui Matthew, la micul restaurant preferat al acestuia, Windmill on the Common. Când a zărit imaginea lui Evan Duffield pe un exemplar deschis din *News of the World* aflat pe o masă alăturată, s-a scuzat în grabă, chiar în toiul uneia dintre poveştile lui Matthew, şi s-a grăbit să iasă ca să-i trimită un mesaj lui Strike.

Matthew i-a spus, mai târziu, că se purtase nepoliticos şi, ce era mai rău, nu explicase ce vrea să facă, preferând să păstreze acel aer ridicol de mister.

Robin strânse tare cureaua de susținere şi, când trenul încetini, iar vecinul ei corpolent se înghesui în ea, se simți uşor caraghioasă şi, totodată, supărată pe cei doi bărbați, mai ales pe detectiv, care era evident neinteresat de mişcările neobişnuite ale fostului iubit al Lulei Landry.

După ce mărşălui prin obişnuitul haos şi printre dărâmăturile de pe Denmark Street, scoase cheia din spatele bazinului, după cum primise instrucțiuni, şi avu din nou de suportat aerul de superioritate al tipei din biroul lui Freddie Bestigui; Robin era într-o dispoziție teribil de proastă.

Deşi ea nu ştia, chiar în acel moment, Strike trecea pe lângă scena celor mai romantice momente din viața lui Robin. Treptele de sub statuia lui Eros erau în dimineața aceea pline de adolescenți italieni, în timp ce Strike trecea prin preajmă pe partea cu biserica

St James, îndreptându-se spre Glasshouse Street.

Intrarea clubului de noapte Barrack, care-l încântase atât de mult pe Deeby Macc încât rămăsese acolo câteva ore, abia coborât din avionul care-l adusese de la Los Angeles, era la mică distanță de Piccadilly Circus. Fațada arăta de parcă ar fi fost beton industrial, iar denumirea era ieşită în relief în litere negre strălucitoare, aranjate vertical. Clubul se extindea pe patru etaje. Aşa cum se aşteptase Strike, deasupra uşii erau montate camere de supraveghere, a căror rază de acțiune acoperea, după aprecierea lui, cea mai mare parte a străzii. Dădu ocol clădirii, observând ieşirile de incendiu şi alcătuindu-şi în minte o schiță aproximativă a zonei.

După o a doua şedință lungă de internet în seara precedentă, Strike avea sentimentul că înțelesese pe deplin interesul declarat public al lui Deeby Macc pentru Lula Landry. Rapperul pomenise numele manechinului în versurile a trei cântece de pe două albume distincte. De asemenea, vorbise despre ea în interviuri ca despre idealul lui de femeie şi sufletul său pereche. Era dificil de apreciat cât de în serios intenționase Macc să fie luat când făcuse aceste comentarii. Trebuia ținut cont, în toate interviurile din presă pe care le citise Strike, mai întâi de simțul umorului manifestat de rapper, sec şi alunecos în acelaşi timp, iar în al doilea rând de venerația dublată de teamă pe care orice intervievator părea s-o simtă când se afla față în față cu acesta.

Fost membru al unei bande, care făcuse puşcărie pentru port ilegal de arme şi delicte legate de droguri în Los Angelesul natal, Macc era acum multimilionar, deținând mai multe afaceri rentabile pe lângă cariera muzicală. Nu încăpea îndoială că presa devenise „entuziasmată”, ca să folosesc termenul lui Robin, când aflase că cei de la compania lui de discuri închiriaseră apartamentul situat sub cel al Lulei. Se făcuseră speculații febrile legate de ceea ce s-ar fi putut întâmpla când Deeby Macc s-ar fi aflat la un etaj distanță de presupusa femeie a visurilor sale şi cum ar putea acest nou element incendiar să afecteze relația nestatornică dintre Landry şi Duffield. Toate aceste non-poveşti fuseseră condimentate cu comentarii neîndoielnic contrafăcute din partea prietenilor amândurora: „A sunat-o deja şi a invitat-o la cină”, „Lula îi pregăteşte o mică petrecere la ea în apartament pentru când o să ajungă în Londra”. Aceste speculații aproape că eclipsaseră torentul de comentarii scandalizate din partea diverşilor editorialişti, legate de faptul că Macc, condamnat de două ori, a cărui muzică (spuneau ei) glorifica trecutul său penal, primise permisiunea să intre în țară.

Când ajunse la concluzia că străzile din jurul clubului de noapte nu mai aveau ce să-i spună, Strike îşi continuă drumul pe jos,

făcând însemnări despre liniile galbene din vecinătate, despre restricțiile privind parcarea pentru serile de vineri şi despre acele clădiri din apropiere care aveau şi ele instalate propriile camere de supraveghere. Terminându-şi notițele, simți că merita să treacă la cheltuieli o ceaşcă de ceai şi un rulou cu bacon, savurându-le pe ambele într-o cafenea mică în timp ce citea un exemplar abandonat din *Daily Mail.*

Mobilul sună în timp ce începea a doua ceaşcă de ceai şi citise jumătate din relatarea zglobie a gafei prim-ministrului, care o făcuse pe o alegătoare vârstnică „bigotă”, fără să-şi dea seama că microfonul era încă pornit.

Cu o săptămână în urmă, Strike lăsase ca apelurile secretarei sale nedorite să ajungă la mesageria vocală. Astăzi, îi răspunse.

— Bună, Robin, ce faci?

— Excelent. Te-am sunat ca să-ți transmit mesajele.

— Dă-i bătaie, spuse Strike, scoțând la iveală un pix.

— Alison Cresswell tocmai a sunat – secretara lui John Bristow – ca să anunțe că a rezervat o masă la Cipriani pentru mâine, la ora unu, pentru a te pune în legătură cu Tansy Bestigui.

— Minunat!

— Am încercat iar să sun la compania de producție a lui Freddie Bestigui. Au fost iritați. Au zis că e în LA. Am lăsat o nouă solicitare pentru el, ca să te sune.

— Bun.

— Şi Peter Gillespie a sunat iar.

— Îhm, spuse Strike.

— Zicea că e urgent şi că te roagă să-l suni cât mai curând posibil.

Strike se gândi să o roage să-l sune pe Gillespie şi să-i spună să-şi tragă singur un şut în cur.

— Mda, am s-o fac şi pe-asta. Ia zi, poți să-mi trimiți un mesaj cu adresa clubului de noapte Uzi?

— Desigur.

— Şi să încerci să găseşti numărul de telefon al unui individ numit Guy Somé? E designer.

— Se pronunță „Ghi”, spuse Robin.

— Ce?

— Numele lui de botez. Se pronunță ca în franceză: „Ghi”.

— A, bine. Mă rog, poți să încerci să găseşti un număr de contact?

— În regulă, spuse Robin.

— Întreabă-l dacă e dispus să discute cu mine. Lasă-i un mesaj în care să-i spui cine sunt şi cine m-a angajat.

— Bine.

Lui Strike i se năzări că tonul lui Robin era glacial. După o secundă, două, crezu că bănuieşte de ce.

— Apropo, mulțumesc pentru mesajul trimis ieri, spuse el. Scuze că nu ți-am răspuns; în locul în care mă aflam, ar fi părut ciudat dacă începeam să scriu mesaje pe telefon. Dar, dacă ai putea să-l suni pe Nigel Clements, agentul lui Duffield, şi să-i ceri o întrevedere, ar fi nemaipomenit.

Animozitatea ei se risipi de îndată, aşa cum intenționase Strike. Când vorbi, vocea ei era cu multe grade mai caldă, situându-se de fapt la limita entuziasmului.

— Dar Duffield nu poate să aibă nimic de-a face cu asta, nu? Are un alibi beton!

— Mda, mă rog, o să vedem, spuse Strike, pe un ton deliberat amenințător. Şi, Robin, dacă mai apare vreo amenințare cu moartea – de regulă, apar în zilele de luni…

— Da? întrebă ea cu înflăcărare.

— Pune-o la dosar, spuse Strike.

Nu era sigur – părea improbabil; îi dăduse impresia de pudică – dar i se păru că o aude bombănind: „Să te ia naiba, atunci”, în timp ce închidea telefonul.

Strike îşi petrecu restul zilei angrenat în activități de rutină anoste, dar necesare. Când Robin îi trimise prin SMS adresa, vizită al doilea club de noapte din ziua aceea, de data asta în South Kensington. Contrastul cu Barrack era extrem. Intrarea discretă a clubului Uzi putea foarte bine să fie a unei elegante case particulare. Şi aici erau montate camere de supraveghere deasupra uşilor. Strike luă apoi un autobuz până în Charles Street, unde era destul de sigur că locuia Guy Somé, şi parcurse pe jos ceea ce bănuia că ar fi ruta cea mai directă între adresa designerului şi casa în care locuise Landry.

Spre sfârşitul după-amiezii, piciorul îl durea rău şi se opri să se odihnească şi să-şi mai ia nişte sendvişuri înainte de a porni spre Feathers, aproape de Scotland Yard, unde avea întâlnire cu Eric Wardle.

Era tot un pub victorian, de data asta cu ferestre enorme, care se întindeau aproape de la podea până la tavan, dând spre o clădire mare şi cenuşie din anii 1920, decorată cu statui sculptate de Jacob Epstein. Cea mai apropiată dintre ele se afla deasupra uşilor şi privea în jos prin ferestrele pubului; o zeitate fioroasă, aşezată, era îmbrățişată de bebeluşul său, al cărui corp era răsucit într-un mod ciudat, ca să i se vadă organele genitale. Timpul erodase întregul potențial şocant al imaginii.

În local, aparatele clincăneau şi zornăiau, emițând flashuri în culori primare. Televizoarele cu plasmă montate pe pereți şi

împrejmuite cu piele capitonată arătau meciul dintre West Bromwich Albion şi Chlesea cu sunetul oprit, în vreme ce Amy Winehouse palpita şi gemea din nişte difuzoare ascunse. Denumirile varietăţilor de bere erau pictate pe zidul crem de deasupra barului lung, aşezat cu faţa spre o scară largă din lemn negru cu trepte curbate şi balustrade lucitoare din alamă, care ducea la primul etaj.

Strike trebui să aştepte ca să fie servit, ceea ce-i oferi răgazul să privească în jur. Localul era plin de bărbaţi, cei mai mulţi fiind tunşi scurt, în stil cazon. Doar un grup de trei fete cu un bronz de culoarea mandarinei stăteau în picioare în jurul unei mese înalte, dându-şi pe spate părul oxigenat îndreptat excesiv, în rochiţele lor cu paiete, mulate pe corp, mutându-şi în mod inutil greutatea pe picioarele încălţate în tocuri periculos de înalte. Se prefăceau că nu ştiu că singurul băutor solitar, un bărbat chipeş, cu înfăţişare băieţească, îmbrăcat în geacă de piele şi aşezat pe un taburet înalt de bar lângă fereastra din apropiere, le examina punct cu punct, cu un ochi exersat. Strike îşi cumpără o halbă de Doom Bar şi se apropie de evaluatorul fetelor.

— Cormoran Strike, spuse el când ajunse la masa lui Wardle.

Wardle avea genul de păr pe care Strike îl invidia la alţi bărbaţi. Nimeni nu l-ar fi poreclit pe Wardle „Flocea”.

— Mda, m-am gândit că s-ar putea să fii tu, spuse poliţistul, în timp ce-şi strângeau mâinile. Mi-a zis Anstis că eşti un tip solid.

Strike îşi trase un taburet, iar Wardle spuse, fără preambul:

— Ia zi, ce ai pentru mine?

— Luna trecută a fost un caz de omucidere prin înjunghiere imediat la ieşirea din Ealing Broadway. Un tip numit Liam Yates? Informator al poliţiei, nu-i aşa?

— Da, s-a ales cu un cuţit în gât. Dar ştim cine-a făcut-o, spuse Wardle, râzând cu superioritate. Jumătate dintre infractorii din Londra ştiu. Dacă asta ţi-e informaţia…

— Şi totuşi, nu ştiţi unde e, este?

Aruncând iute o privire spre fetele care afişau o nepăsare hotărâtă, Wardle scoase din buzunar un blocnotes.

— Zi.

— E o fată care lucrează la Betbusters pe Hackney Road, o cheamă Shona Holland. Locuieşte într-un apartament închiriat la două străzi de agenţia de pariuri. În acest moment, are un musafir nepoftit în casă pe nume Brett Fearney, care o caftea pe sora fetei. Se pare că individul nu e genul căruia să-i poţi refuza o favoare.

— Ai adresa completă? întrebă Wardle, care scria grăbit.

— Tocmai ţi-am dat numele chiriaşului şi jumătate din codul poştal. Ce-ar fi să încerci puţină muncă de detectiv?

— Şi de unde ziceai că ai chestia asta? întrebă Wardle, care continua să scrie cu repeziciune pe blocnotesul sprijinit pe genunchi.

— N-am zis, replică Strike calm, sorbind din bere.

— Ai nişte prieteni interesanți, aşa-i?

— Foarte. Acum, în spiritul unui schimb corect…

Punându-şi la loc blocnotesul în buzunar, Wardle râse:

— Ce mi-ai dat tu acum ar putea să fie un mare rahat.

— Nu este. Joacă cinstit, Wardle.

Polițistul îl cântări din priviri pe Strike o clipă, aparent ezitând între amuzament şi suspiciune.

— Deci, ce urmăreşti?

— Ți-am spus la telefon: câteva informații de culise despre Lula Landry.

— Nu citeşti presa?

— Informații de culise, am spus. Clientul meu crede că nu s-a jucat corect.

Expresia lui Wardle se înăspri.

— Suntem în legătură cu un tabloid, nu-i aşa?

— Nu, spuse Strike. Cu fratele ei.

— John Bristow?

Wardle sorbi îndelung din bere, cu ochii la partea de sus a coapsei celei mai apropiate fete, verigheta lui reflectând luminile roşii de la aparatul de pinball.

— A rămas fixat pe înregistrările camerelor de supraveghere?

— A pomenit de el, recunoscut Strike.

— Am încercat să dăm de ei, spuse Wardle, de cei doi negri. Am făcut un apel public. Niciunul dintre ei nu s-a înființat. Nu-i cine ştie ce surpriză – alarma unei maşini s-a declanşat chiar în momentul când cei doi ar fi trecut pe lângă ea – sau încercau să pătrundă în ea. Un Maserati. Gusturi alese.

— V-ați gândit că spărgeau maşini, nu?

— Nu zic că s-au dus acolo anume ca să spargă maşini. Poate că au sesizat o ocazie favorabilă, văzând-o parcată acolo – cât de tâmpit să fii să laşi un Maserati parcat în stradă? Dar era aproape două noaptea, temperatura sub zero grade şi nu-mi vin în minte multe motive inocente pentru care doi tipi ar alege să se întâlnească la ora aia, pe o stradă din Mayfair, unde niciunul dintre ei, din câte am putut afla, nu locuia.

— Nicio idee de unde veneau sau unde s-au dus după aia?

— Suntem aproape siguri că tipul de care e obsedat Bristow, cel care mergea spre apartamentul ei cu puțin înainte ca ea să se prăbuşească, a coborât din autobuzul 38 în Wilton Street la unsprezece şi un sfert. Nu se poate şti ce a făcut înainte de a fi

trecut de camera video de pe Bellamy Road din capăt, după o oră şi jumătate. A trecut rapid înapoi pe lângă ea la zece minute după ce Landry a sărit, a sprintat pe Bellamy Road şi cel mai probabil a luat-o la dreapta pe Weldon Street. Există o înregistrare video cu un tip care se potriveşte cu descrierea lui – înalt, negru, cu glugă pe cap, cu un fular în jurul feței – surprins pe Theobalds Road cam după douăzeci de minute.

— A mers repejor dacă a ajuns pe Theobalds Road în douăzeci de minute, comentă Strike. Asta e departe, spre Clerkenwell, nu-i aşa? Trebuie să fie vreo trei kilometri şi ceva, poate chiar patru. Iar trotuarele erau înghețate.

— Mda, păi poate că n-a fost el. Înregistrarea era de tot rahatul. Lui Bristow i s-a părut foarte suspect că avea fața acoperită, dar în noaptea aia au fost minus zece grade şi chiar şi eu am purtat o cagulă atunci. Oricum, fie că individul s-a aflat pe Theobalds Road sau nu, nimeni n-a venit să spună că l-a recunoscut.

— Iar celălalt?

— A rupt-o la fugă pe Halliwell Street, cam la două sute de metri mai jos. Nimeni nu ştie unde s-a dus după aia.

— Şi nici când a intrat în zonă?

— Putea să vină de oriunde. Altă filmare cu el nu avem.

— N-ar trebui să existe zece mii de camere de supraveghere în Londra?

— Deocamdată, nu sunt peste tot. Camerele nu sunt răspunsul la problemele noastre, dacă nu sunt întreținute şi monitorizate. Cea din Garriman Street s-a defectat şi deocamdată nu există niciuna pe Meadowfield Road sau pe Hartley Street. Eşti ca toți ceilalți, Strike, vrei să te bucuri de libertățile civile când i-ai spus doamnei că eşti la birou şi tu eşti de fapt într-un bar de striptease, dar vrei ca locuința să-ți fie supravegheată non-stop când cineva încearcă să-ți deschidă cu forța geamul de la baie. Nu poți să ai şi una, şi alta.

— Nu mă interesează niciuna, nici alta, spuse Strike. Doar te întreb despre Fugarul al Doilea.

— Înfofolit până în albul ochilor, ca şi amicul lui. Nu i se văd decât mâinile. În locul lui, dacă m-ar fi mustrat conştiința din pricina acelui Maserati, m-aş fi băgat într-un bar şi-aş fi ieşit odată cu alți oameni. E un local numit Bojo's pe Halliwell Street unde ar fi putut să se ducă şi să se piardă printre clienți. Am verificat, spuse Wardle, anticipând întrebarea lui Strike. Nimeni nu l-a recunoscut din înregistrare.

Cei doi băură câteva momente în tăcere.

— Chiar dacă i-am găsi, spuse Wardle, punându-şi jos paharul, tot ce-am putea obține de la ei ar fi o relatare ca martori ai felului

cum a căzut fata. În apartamentul ei nu s-a găsit nicio urmă de ADN inexplicabil. N-a fost nimeni acolo dintre cei care n-ar fi trebuit să fie.

— Nu doar înregistrarea camerei de supraveghere îi dă idei lui Bristow, spuse Strike. S-a văzut puțin şi cu Tansy Bestigui.

— Nu-mi vorbi despre Tansy, dementa lu' Bestigui! spuse iritat Wardle.

— Va trebui să vorbesc despre ea deoarece clientul meu consideră că femeia spune adevărul.

— Tot aia susține? Nu s-a răzgândit? Uite, hai să-ți vorbesc eu despre doamna Bestigui, vrei?

— Te rog, spuse Strike, cu palma în jurul berii strânse la piept.

— Carver şi cu mine am ajuns la locul decesului cam la douăzeci, douăzeci şi cinci de minute după ce Landry s-a prăbuşit în drum. Polițiştii în uniformă ajunseseră deja acolo. Tansy Bestigui era cuprinsă de istericale când am văzut-o, bolborosind, tremurând şi zbierând că în clădire se află un criminal. Povestea ei era că s-a ridicat din pat în jur de două şi s-a dus să facă pipi la baie; a auzit urlete de la două etaje mai sus şi a văzut corpul Lulei trecând în cădere prin dreptul ferestrei. Acum, ferestrele din apartamentele alea sunt de tip termopan, cu geamuri triple sau ceva de genul. Sunt concepute să țină căldura şi aerul condiționat înăuntru şi gălăgia gloatei afară. Până am ajuns s-o interogăm, strada era plină de maşini ale poliției şi de vecini, dar, dacă nu vedeai luminile girofarurilor albastre, n-ai fi putut să-ți dai seama de asta din apartament. Ai fi zis că suntem într-o piramidă, după zgomotul care ajungea înăuntru. Aşa că i-am zis: „Sunteți sigură că ați auzit strigătele, doamnă Bestigui? Fiindcă mie mi se pare că apartamentul ăsta este foarte bine izolat fonic”. N-a vrut să retracteze. A jurat că a auzit fiecare cuvințel. După cum susține ea, Landry a țipat ceva de genul: „Ai venit prea târziu”, iar o voce de bărbat a zis: „Eşti o mincinoasă nenorocită!” Halucinații auditive, aşa li se spune, zise Wardle. Începi să auzi tot felul de lucruri când tragi pe nară atâta cocaină încât creierul începe să ți se prelingă prin nas.

Mai luă o înghițitură lungă de bere.

— Oricum, am dovedit dincolo de orice îndoială că ea n-ar fi putut să audă ce-a zis c-a auzit. Soții Bestigui s-au mutat în casa unui prieten a doua zi, ca să scape de presă, aşa că am dus câțiva băieți în apartamentul lor şi un tip în balconul lui Landry, ca să strige cât îl țineau bojocii. Băieții de la primul etaj n-au auzit niciun cuvânt din ceea ce striga ăla, în condițiile în care erau cu mintea cât se poate de limpede şi chiar făceau un efort ca să audă. Dar, în timp ce noi demonstram că spusese aberații, doamna Bestigui

telefona la jumătate din Londra ca să spună tuturor că ea era singurul martor al uciderii Lulei Landry. Presa era deja cu urechile ciulite pentru că unii dintre vecini o auziseră zbierând că ar exista un intrus. Ziarele l-au judecat şi condamnat pe Evan Duffield până să apucăm noi să revenim la doamna Bestigui. I-am transmis că am demonstrat că nu putea să audă ceea ce a zis că auzise. Ei bine, n-a vrut cu niciun chip să admită că totul fusese doar în mintea ei. Pentru ea, miza crescuse acum când presa roia la uşa ei de parcă ar fi fost Lula Landry renăscută. Aşa că a revenit cu: „Cum, nu v-am spus? Le-am deschis. Da, am deschis ferestrele pentru o gură de aer proaspăt".

Wardle râse dispreţuitor.

— Afară era un ger de crăpau pietrele şi ningea.

— Şi ea era în lenjerie intimă, nu?

— Arăta ca o greblă cu două mandarine de plastic legate de ea, spuse Wardle, iar comparaţia îi venise atât de uşor, încât Strike era sigur că nu era nici pe departe primul care să o fi auzit. Am mers mai departe ca să verificăm încă o dată noua ei versiune. Am luat amprentele şi, cum era de aşteptat, nu deschisese ferestrele. Nicio amprentă pe zăvoare sau oriunde altundeva. Femeia de serviciu le curăţase în dimineaţa de dinaintea morţii lui Landry şi nu mai intrase de atunci. Întrucât ferestrele erau închise şi încuiate la sosirea noastră, nu se poate trage decât o singură concluzie, nu? Doamna Tansy Bestigui e o mincinoasă patentată!

Wardle îşi goli paharul.

— Hai să mai luăm câte una, spuse Strike şi se îndreptă spre bar fără să aştepte un răspuns.

Observă privirea curioasă a lui Wardle rătăcind pe partea de jos a picioarelor sale în timp ce se întorcea la masă. În circumstanţe diferite, şi-ar fi lovit tare proteza de piciorul mesei şi ar fi spus: „Ăsta e". Acum însă puse pe masă cele două halbe pline şi ceva şorici de porc prăjit, care, spre iritarea lui, era servit într-un castron micuţ, şi continuară discuţia de unde rămăseseră.

— Tansy Bestigui a văzut-o sigur pe Landry căzând prin dreptul ferestrei sale, nu-i aşa? Pentru că Wilson zice că a auzit corpul prăbuşindu-se chiar înainte ca doamna Bestigui să înceapă să zbiere.

— Poate c-a văzut-o, dar nu se dusese acolo să facă pipi. Făcea două liniuţe de coca în baie. Am găsit praful acolo, tăiat şi pregătit de consum.

— A lăsat urme, aşa-i?

— Da. Probabil că vederea corpului trecând prin dreptul ferestrei a zăpăcit-o.

— Fereastra e vizibilă de la baie?

— Da. La limită.
— Ați ajuns acolo foarte repede, nu-i aşa?
— Polițiştii în uniformă au fost acolo cam în opt minute, iar eu şi Carver am ajuns în vreo douăzeci.
Wardle ridică halba, parcă în cinstea eficienței poliției.
— Am vorbit cu Wilson, paznicul de la uşă, spuse Strike.
— Da? S-a descurcat binişor, zise Wardle, cu o urmă de condescendență. N-a fost vina lui că l-a apucat pântecăraia. Dar n-a atins nimic si a cercetat locul cum se cuvine imediat după ce fata a sărit. Da, s-a descurcat bine.
— El şi colegii lui au fost puțin cam delăsători în privința codului de acces de la uşi.
— Aşa sunt oamenii. Prea multe PIN-uri şi parole ca să le ții minte pe toate. Ştiu cum e.
— Bristow e interesat de ceea ce s-ar fi putut întâmpla în sfertul de oră cât Wilson a fost la budă.
— Şi noi am fost, cam cinci minute, până ne-am liniştit văzând că madam Bestigui este o cocainomană înnebunită după publicitate.
— Wilson mi-a zis că piscina era descuiată.
— Poate să explice cum putea criminalul să ajungă sau să se întoarcă la piscină fără să treacă prin fața lui? O nebunie de *piscină,* zise Wardle, aproape la fel de mare ca aia de la sala mea de sport, şi numai pentru folosința a trei oameni. O *sală de sport* la parter, în spatele ghişeului de securitate. Parcare subterană, băga-mi-aş! Apartamente cu marmură şi prostii ca... ca la un hotel de cinci stele.
Polițistul clătina din cap foarte încet, înciudat de distribuția inechitabilă a bogăției.
— E o altă lume, spuse el.
— Pe mine mă interesează apartamentul de la mijloc, spuse Strike.
— Al lui Deeby Macc? zise Wardle, iar Strike observă surprins un zâmbet plin de căldură sinceră întinzându-se pe fața polițistului. Ce-i cu el?
— Ai fost acolo?
— Am aruncat o privire, dar Bryant îl cercetase între timp. Gol. Ferestrele încuiate, alarma setată şi funcționând corespunzător.
— Bryant e cel care s-a lovit de tablă şi a distrus marele aranjament floral?
Wardle pufni disprețuitor.
— Ai auzit de asta, nu? Domnul Bestigui n-a fost prea încântat. Ei, da. Două sute de trandafiri albi într-o vază de cristal cât un tomberon. Se pare că aflase că Macc cere în anexă să aibă

trandafiri albi. *În anexă,* repetă Wardle, ca şi cum tăcerea lui Strike sugera că habar n-avea ce însemna termenul. Chestiile pe care vedetele cer să le aibă în cabină. Mă gândeam că ar trebui să ştii chestia asta.

Strike ignoră insinuarea. Sperase la ceva mai bun din partea lui Anstis.

— Ați aflat de ce Bestigui a vrut ca Macc să primească trandafirii?

— Ca să se dea bine pe lângă el, nu? Probabil că voia să-l distribuie pe Macc într-un film. A fost şucărit până-n măduva oaselor când a auzit că Bryant i-a distrus. A început să zbiere ca un apucat când a aflat.

— I s-a părut cuiva ciudat că s-a supărat atâta pentru nişte flori, când vecina lui zăcea în stradă cu capul zdrobit?

— E un nemernic greu de suportat, Bestigui ăsta, spuse Wardle, pornit. E obişnuit ca oamenii să stea în poziție de drepți când vorbeşte el. A încercat să ne trateze pe toți ca pe angajații lui, până şi-a dat seama că nu e o mişcare inteligentă. Dar urletele lui nu erau de fapt provocate de flori. Încerca s-o acopere pe nevastă-sa, să-i dea şansa să se adune. Se tot băga cu forța între ea şi oricine voia să-i pună întrebări. E şi ditamai namila, bătrânul Freddie.

— De ce era îngrijorat?

— Cu cât femeia zbiera mai mult, tremurând ca o potaie înghețată, cu atât mai evident devenea că luase cocaină. El, probabil, ştia că praful se găsea pe undeva prin apartament. Nu-i convenea să năvălească polițiştii în apartamentul lui. Aşa că a încercat să distragă atenția tuturor cu scandalul legat de aranjamentul floral de cinci sute de lire. Am citit undeva că divorțează de ea. Nu mă surprinde. E obişnuit ca presa să umble pe vârfuri în preajma lui, pentru că e un nemernic pornit pe procese. Nu se poate să-i fi plăcut toată atenția de care a avut parte după ce Tansy a vorbit vrute şi nevrute. Presa a profitat cât a putut. Au republicat poveşti despre cum arunca el cu farfuriile în servitori. Cum îi pocnea pe subalterni în şedințe. Au spus că i-a dat ultimei sale soții o sumă imensă ca aia să nu povestească la tribunal despre viața lui sexuală. E foarte cunoscut ca un mare căcănar.

— Nu v-ați gândit la el ca la un posibil suspect?

— Oh, ba ne-am gândit, şi încă cum! S-a aflat acolo şi are reputația de om violent. Totuşi, nicio clipă n-a părut că ar fi un posibil suspect. Dacă soția lui ar fi ştiut că el a făcut-o sau că nu fusese în apartament când Landry s-a prăbuşit, pariez că ne-ar fi spus. Când am ajuns acolo, nu se mai controla. Dar a spus că soțul ei era în pat, iar aşternuturile erau deranjate, ca şi cum se dormise în ele. Plus că, dacă ar fi reuşit să se furişeze din apartament fără

ca ea să observe şi ar fi urcat în apartamentul lui Landry, rămânea întrebarea cum a trecut de Wilson. Nu putea să ia liftul, aşa că ar fi trecut pe lângă Wilson, când cobora.

— Deci, timpii când s-au petrecut lucrurile îl scot din cauză?

Wardle ezită.

— Mă rog, e la limita posibilului. *La limită,* presupunând că Bestigui se poate deplasa mult mai rapid decât majoritatea oamenilor de vârsta şi de greutatea sa şi că a rupt-o la fugă în clipa când a împins-o. Dar rămâne faptul că nu i-am găsit urmele de ADN nicăieri în apartament, întrebarea legată de cum a ieşit din locuinţă fără ca soţia să ştie că a plecat şi, chestiunea mai măruntă, de ce l-ar fi lăsat Landry să intre. Toţi prietenii au fost de acord că fata nu-l agrea. În tot cazul, completă el terminându-şi de băut berea, Bestigui e genul de om care şi-ar fi angajat un ucigaş dacă dorea să aranjeze pe cineva. Nu şi-ar fi murdărit mâinile.

— Mai luăm una?

Wardle se uită la ceas.

— E rândul meu, spuse el şi se duse clătinându-se la bar.

Cele trei tinere aflate în jurul mesei înalte tăcură dintr-odată, urmărindu-l cu lăcomie. Wardle le aruncă un zâmbet afectat şi se întoarse la masă cu berile, iar ele se uitară înspre el în timp ce îşi relua locul pe taburetul de lângă Strike.

— Ce părere ai de Wilson ca posibil ucigaş? îl întrebă Strike.

— Proastă, spuse Wardle. N-ar fi putut să urce şi să coboare atât de repede ca să se întâlnească cu Tansy Bestigui la parter. Să nu uităm totuşi că are un CV plin de bălării. A fost angajat datorită faptului că ar fi ex-poliţist, dar n-a fost niciodată angajat în poliţie.

— Interesant. Dar unde a lucrat?

— Se mişcă de ani de zile prin lumea firmelor de pază. A recunoscut că a minţit ca să obţină primul job, cam în urmă cu zece ani, şi pur şi simplu a păstrat chestia aia în CV.

— Pare să o fi plăcut pe Landry.

— Mda. E mai bătrân decât arată, spuse Wardle, într-o doară. E bunic. Caraibienii ăştia nu-şi arată vârsta ca noi. N-aş fi zis că-i mai în vârstă decât tine.

Strike se întrebă cam câţi ani îi dădea Wardle.

— I-aţi pus pe cei de la criminalistică să controleze apartamentul moartei?

— O, da, spuse Wardle, dar asta numai pentru că şefimea a vrut să nu plutească nicio urmă de îndoială. Am ştiut din primele douăzeci şi patru de ore că trebuie să fi fost sinucidere. Dar, întrucât toată lumea era cu ochii pe noi, am făcut chiar exces de zel.

Vorbea cu o mândrie prost disimulată.

— Femeia de serviciu făcuse curățenie peste tot în dimineața aia – o poloneză sexy, vorbește engleza stricat, dar e al naibii de meticuloasă cu treaba ei – așa că amprentele de peste zi au ieșit în evidență foarte clar. Nimic neobișnuit.

— E de presupus că amprentele lui Wilson erau acolo pentru că el a cercetat locul după ce ea a căzut?

— Da, nu erau în niciun loc suspect.

— Deci, după părerea ta, când a căzut fata, nu erau decât trei oameni în toată clădirea. Deeby Macc ar fi trebuit să fie acolo, dar...

— ... s-a dus direct de la aeroport la un club de noapte, da, spuse Wardle.

Din nou, un zâmbet larg și aparent involuntar îi lumină fața.

— L-am interogat pe Deeby la Claridges a doua zi după moartea fetei. Un tip masiv. Ca și tine, spuse el, aruncând o privire la bustul voluminos al lui Strike, doar că e într-o formă fizică mai bună.

Strike suportă lovitura fără să obiecteze.

— Un fost gangster în toată regula. A intrat și-a ieșit din pârnaie în LA. A fost cât pe ce să nu primească viza de intrare în țară. A avut însoțitori cu el, continuă Wardle. Toți ardeau gazul prin camere, inele pe toate degetele, tatuaje pe ceafă. El era cel mai solid, totuși. Te-ai speria de nenișorul ăsta dacă l-ai întâlni noaptea pe o alee întunecată. Dar e cu mult mai politicos decât Bestigui. M-a întrebat cum dracu' pot să-mi fac meseria fără pistol.

Polițistul radia. Lui Strike îi venea greu să nu tragă concluzia că Eric Wardle, detectiv de investigații criminale, era, în acest caz, la fel de fascinat de vedete ca și Kieran Kolovas-Jones.

— Interogatoriul n-a fost lung, ținând cont de faptul că abia se dăduse jos din avion și nu pusese piciorul în Kentigern Gardens. De rutină. La sfârșit, l-am pus să-mi dea un autograf pe ultimul lui disc, recunoscu Wardle, ca și cum nu s-ar fi putut abține să nu spună asta. Asta a spart gheața, i-a plăcut. Doamna mea voia să-l punem la vânzare pe ebay, dar am să-l păstrez...

Wardle se opri din vorbit cu aerul că lăsase să-i scape mai mult decât intenționase. Amuzat, Strike se apucă să guste din șoriciul prăjit.

— Ce părere ai de Evan Duffield?

— A, ăla, spuse Wardle.

Praful de stele care scânteiase în timpul relatării polițistului despre Deeby Macc dispăruse; polițistul era încruntat.

— Un căcăcios drogat. Ne-a călcat pe bătături de la început până la sfârșit. S-a dus direct la reabilitare a doua zi după ce fata a murit.

— Am văzut. Unde?

— La Priory, unde să se ducă? Tratament de odihnă.

— Deci, când l-ați interogat?
— A doua zi, dar mai întâi a trebuit să-l găsim. Oamenii lui ne-au pus piedici cât s-a putut. Aceeaşi poveste ca şi în cazul lui Bestigui, nu? Nu voiau să ştie ce făcea el cu adevărat. Doamna mea, spuse Wardle, încruntându-se şi mai tare, zice că e sexy. Eşti căsătorit?
— Nu, spuse Strike.
— Anstis mi-a spus că ai plecat din armată ca să te însori cu o femeie care arată ca un supermodel.
— Şi ce v-a povestit Duffield, după ce ați ajuns la el?
— Că au avut o ceartă teribilă în club, la Uzi. O mulțime de martori la chestia asta. Fata a plecat, iar el ne-a spus că s-a dus după ea, cam la cinci minute, purtând nenorocita aia de mască. Îi acoperă tot capul. Ca în realitate, la cât e de păros. Ne-a spus că i-a rămas de la o şedință foto de modă.
Expresia lui Wardle îi trăda cu claritate dispreţul.
— Îi plăcea să-şi pună chestia aia când intra şi ieşea din diverse locuri, ca să-i enerveze pe paparazzi. Aşadar, după ce Landry a plecat din Uzi, el s-a suit în maşină – avea un şofer afară, care-l aştepta – şi s-a dus la Kentigern Gardens. Şoferul a confirmat toate astea. Da, mă rog, se corectă Wardle cu nerăbdare, acesta a confirmat că a dus cu maşina un bărbat purtând o mască de lup, despre care a presupus că e Duffield, întrucât avea înălțimea şi constituția fizică ale lui Duffield, şi purta ceea ce păreau a fi hainele lui Duffield şi care vorbea cu vocea lui Duffield, la Kentigern Gardens.
— Dar nu şi-a scos deloc masca de lup în timpul călătoriei?
— De la Uzi se ajunge în doar cincisprezece minute până la apartamentul ei. Nu, nu şi-a scos-o. E un mic căcăcios cu purtări de copil. Prin urmare, după propria lui relatare, Duffield i-a văzut pe paparazzi în preajma casei ei şi a decis să nu mai intre. I-a spus şoferului să-l ducă în Soho, de unde i-a dat liber. Duffield s-a dus până după colț la apartamentul dealerului său de pe d'Arblay Street, unde s-a drogat.
— Purtând în continuare masca de lup?
— Nu, acolo şi-a scos-o, spuse Wardle. Dealerul, pe care-l cheamă Whycliff, este un fost elev de şcoală publică a cărui dependență de droguri e mult mai rea decât a lui Duffield. El a făcut o declarație completă în care recunoaşte că Duffield a venit la el în jur de două şi jumătate. Au fost doar ei doi acolo şi, da, sunt aproape convins că Whycliff ar fi în stare să mintă în favoarea lui Duffield, dar o femeie de la parter a auzit soneria de la intrare şi zice că l-a văzut pe Duffield pe scară. Oricum, Duffield a plecat de la Whycliff în jur de patru, cu masca aia nenorocită pusă din nou

pe cap, şi s-a dus spre locul unde credea că-l aşteaptă şoferul şi maşina: numai că şoferul nu era acolo. Şoferul a declarat că a fost o neînțelegere. După părerea lui, Duffield e un nemernic; a lăsat să se înțeleagă asta clar când i-am luat declarația. Nu Duffield îl plătea; maşina era în contul lui Landry. Aşa că Duffield, care n-avea niciun ban la el, se duce pe jos tocmai până acasă la Ciara Porter, în Notting Hill. Am găsit câțiva inşi care au văzut un bărbat cu mască de lup umblând pe străzile legate de chestiune şi există o înregistrare dintr-un garaj cu program non-stop în care Duffield cerşeşte o cutie cu chibrituri de la o femeie.

— I se poate distinge fața?

— Nu, pentru că a împins în sus masca doar cât să poată vorbi cu ea si nu se vede decât botul măştii. Femeia a declarat totuşi că a fost Duffield. A ajuns la Porter acasă în jur de patru şi jumătate. Ea l-a culcat pe sofa şi cam după o oră a auzit ştirea despre moartea lui Landry, moment în care l-a trezit ca să-i spună. Au urmat manifestările de cabotinism şi internarea.

— Ați verificat dacă nu există vreun bilet de sinucigaş? întrebă Strike.

— Da. N-am găsit nimic în apartament, nici pe laptopul ei, dar asta n-a fost o surpriză. A făcut-o sub imboldul momentului, nu? Era bipolară, tocmai se certase cu nemernicul ăla şi asta a împins-o peste limită – mă rog, înțelegi ce vreau să spun.

Wardle se uită la ceas şi-şi goli halba.

— Trebuie să plec. Nevastă-mea o să-mi facă scandal, i-am spus că întârzii doar o jumătate de oră.

Fetele excesiv de bronzate plecaseră fără ca vreunul dintre ei să observe. Afară, amândoi îşi aprinseră câte-o țigară.

— Mă enervează interdicția asta cu fumatul, spuse Wardle, trăgându-şi fermoarul gecii până la gât.

— Ne-am înțeles, atunci? întrebă Strike.

Cu țigara între buze, Wardle îşi puse şi o pereche de mănuşi.

— Nu'ş ce să zic.

— Haide, Wardle, spuse Strike, dându-i polițistului o carte de vizită, pe care Wardle o acceptă ca pe o glumă. Ți l-am dat pe Brett Fearney.

Wardle izbucni de-a dreptul în râs.

— Nu, încă nu mi l-ai dat.

Vârî cartea de vizită într-un buzunar, trase din țigară, suflă fumul spre cer, apoi îi aruncă bărbatului corpolent o privire compusă din curiozitate şi apreciere.

— Bine, în regulă. Dacă punem mâna pe Fearney, vei primi dosarul.

11

— Agentul lui Evan Duffield spune că acesta nu mai primeşte niciun telefon şi nu mai dă niciun interviu despre Lula Landry, spuse Robin a doua zi de dimineață. I-am spus foarte clar că nu eşti jurnalist, dar nu s-a lăsat înduplecat. Iar cei de la biroul lui Guy Somé sunt mai necioplıți decât ai lui Freddie Bestigui. Ai zice că încerc să obțin o audiență la Papă.

— OK, spuse Strike. O să văd dacă pot să ajung la el prin Bristow.

Era pentru prima oară când Robin îl vedea pe Strike în costum. Arăta, după părerea ei, ca un jucător de rugby în drum spre un eveniment internațional: masiv, elegant în stil convențional cu sacoul închis la culoare şi cravata discretă. Stătea în genunchi, scotocind într-una din cutiile de carton pe care le adusese de la locuința Charlottei. Robin evita să-şi îndrepte privirea spre obiectele lui din cutii. Amândoi continuau să ocolească orice discuție despre faptul că Strike locuia în birou.

— Aha! exclamă el, găsind, în sfârşit, într-un vraf de corespondență, un plic albastru deschis: invitația la petrecerea nepotului său. La dracu', adăugă el după ce-l deschise.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Nu zice câți ani împlineşte, spuse Strike. Nepotul meu.

Robin era curioasă cu privire la relațiile lui Strike cu rudele. Totuşi, întrucât nu fusese niciodată informată oficial de faptul că Strike avea numeroşi frați şi surori vitrege, un tată celebru şi o mamă de o reputație uşor îndoielnică, îşi reprimă toate întrebările şi continuă să deschidă corespondența săracă a zilei.

Strike se ridică de jos şi puse la loc cutia în colțul biroului interior, apoi reveni la Robin.

— Ce-i acolo? întrebă el, văzând fotocopia unei pagini de ziar pe birou.

— Am păstrat-o pentru tine, spuse ea cu modestie. Ai spus că te-ai bucurat să citeşti articolul acela despre Evan Duffield… M-am gândit că s-ar putea să te intereseze şi ăsta, dacă nu l-ai citit deja.

Era un articol frumos decupat despre producătorul de film Freddie Bestigui, luat dintr-un *Evening Standard* din ziua precedentă.

— Excelent! Am să-l citesc în drum spre prânzul cu soția lui.

— Care în curând va fi fosta soție, spuse Robin. Totul e în articol. Nu prea are noroc în dragoste, domnul Bestigui.

— Din ce mi-a spus Wardle, nu e un ins foarte simpatic, zise Strike.

— Cum l-ai convins pe polițistul ăla să discute cu tine? întrebă Robin, nereuşind să-şi înfrâneze curiozitatea asupra acestui punct. Îşi dorea cu ardoare să afle mai multe despre procesul şi progresul investigației.

— Avem un prieten comun, spuse Strike. Un tip pe care l-am cunoscut în Afganistan. Ofițer de poliție în Armata Teritorială.

— Ai fost în Afganistan?

— Mda.

Strike îşi îmbrăcă pardesiul, ținând între dinți articolul despre Freddie Bestigui şi invitația la petrecerea lui Jack.

— Ce-ai făcut în Afganistan?

— Am anchetat un caz de „ucis în misiune", spuse Strike. Poliția militară.

— Oh, făcu Robin.

Poliția militară nu se potrivea deloc cu impresia pe care şi-o formase Matthew despre Strike – aceea că ar fi un şarlatan sau un fluieră-vânt.

— Şi de ce-ai plecat?

— Rănit, spuse Strike.

Lui Wilson îi descrisese rana în termenii cei mai clari, dar nu-i dădea mâna să fie la fel de sincer cu Robin. Parcă-i vedea expresia şocată şi nu avea nevoie de compasiunea ei.

— Nu uita să-l suni pe Peter Gillespie, îi aminti Robin în timp ce el ieşea pe uşă.

Strike citi articolul xeroxat în timp ce mergea cu metroul spre Bond Street. Freddie Bestigui moştenise prima sa avere de la un tată care făcuse un purcoi de bani din transportul de mărfuri. A doua avere şi-o clădise producând filme extrem de comerciale pe care criticii serioşi le luau în derâdere. În prezent, producătorul se ducea la tribunal ca să dezmintă acuzațiile formulate de două ziare potrivit cărora se purtase îngrozitor de indecent față de o tânără angajată, a cărei tăcere o cumpărase ulterior. Acuzațiile, grijuliu atenuate cu o mulțime de „presupus" şi „conform relatărilor", includeau avansuri sexuale agresive şi un anumit grad de brutalitate fizică. Ele fuseseră formulate de „o sursă apropiată presupusei victime", fata însăşi refuzând să depună o plângere sau să stea de vorbă cu presa. Faptul că Freddie era în divorț cu ultima lui soție, Tansy, era menționat în paragraful final, care se încheia cu menționarea faptului că nefericitul cuplu se aflase în clădire în

noaptea în care Lula Landry îşi curmase zilele. Cititorul rămânea cu impresia ciudată că nefericirea reciprocă a soţilor Bestigui ar fi putut să o influenţeze pe Lula Landry în decizia ei de a se arunca de la balcon.

Strike nu se mişcase niciodată în cercurile care luau masa la Cipriani. Abia când mergea pe Davies Street, cu soarele încălzindu-i spatele şi conferind o strălucire arămie clădirilor din cărămidă roşie dinaintea sa, se gândi cât de straniu ar fi, dar nu şi improbabil, dacă s-ar întâlni acolo cu unul dintre fraţii sau surorile lui vitrege. Restaurante precum Cipriani făceau parte din viaţa obişnuită a copiilor legitimi ai tatălui lui Strike. Ultima oară auzise de ei în timp ce se afla la spitalul Selly Oak, unde făcea fizioterapie. Gabi şi Danni îi trimiseseră împreună flori; Al l-a vizitat o dată, râzând prea zgomotos şi temându-se să se uite la partea dinspre picioare a patului. După aceea, Charlotte imitase reacţiile lui Al. Se pricepea să mimeze. Nimeni nu se aştepta ca o fată atât de frumoasă să fie atât de amuzantă, dar era.

Interiorul restaurantului avea un aer art deco, barul şi scaunele dintr-un lemn lustruit plăcut vederii, cu feţe de masă galben-deschis pe mese rotunde şi chelneri şi chelneriţe în sacouri albe şi papion la gât. Strike îşi zări clientul imediat printre ceilalţi meseni care discutau şi sporovăiau de zor, aşezat la o masă pentru patru persoane şi stând de vorbă, spre surprinderea lui, cu două femei în loc de una, amândouă cu păr castaniu lung şi lucios. Faţa ca de iepure a lui Bristow era încărcată de dorinţa de a fi pe plac sau, poate, de a împăca.

Avocatul sări să-l întâmpine pe Strike când îl văzu şi le prezentă pe Tansy Bestigui, care întinse, fără să zâmbească, o mână subţire şi rece, şi pe sora ei, Ursula May, care nu-i întinse mâna deloc. În timpul preliminariilor de comandare a băuturilor şi de împărţire a meniurilor, timp în care Bristow se arătă agitat şi logoreic, surorile îl supuseră pe Strike genului aceluia de priviri critice tupeiste pe care doar oamenii dintr-o anumită clasă se simt îndreptăţiţi să le arunce.

Erau amândouă imaculate şi elegante ca nişte păpuşi de dimensiuni umane, abia scoase din cutiile lor celofanate. Cu siluete subţiri, de fete bogate, aproape demodate în blugii lor strâmţi, cu feţe bronzate care aveau un luciu cerat, vizibil mai ales pe frunte, părul lor lung şi lucios, pieptănat cu cărare la mijloc şi tuns cu precizie de nivelă cu bulă de aer.

Când Strike ridică în sfârşit privirea din meniu, Tansy spuse, fără introducere:

— Eşti cu adevărat fiul lui Jonny Rokeby?

— Aşa spun testele de ADN, replică el.

Tansy părea nesigură dacă el glumise sau fusese bădăran. Ochii ei negri erau o idee prea apropiați, iar botoxul şi materialele de umplutură nu reuşeau să-i netezească iritabilitatea din expresie.

— Uite, tocmai îi spuneam lui John, spuse ea scurt. Nu mai vreau să ies în public, OK? Nu am nimic împotrivă să-ți spun ce am auzit, pentru că mi-ar plăcea tare mult să dovedeşti că am avut dreptate, dar nu trebuie să spui nimănui că am stat de vorbă cu tine.

Gulerul descheiat al bluzei subțiri din mătase lăsa să se vadă o suprafață de piele cu un bronz auriu întinsă peste sternul ei osos, ceea ce crea un efect nepotrivit şi urât; totuşi, doi sâni plini şi fermi se ițeau din cutia ei toracică îngustă, de parcă ar fi fost împrumutați pentru acea zi de la o prietenă mai durdulie.

— Puteam să ne întâlnim într-un loc mai discret, comentă Strike.

— Nu, e în regulă, pentru că nimeni dintre cei de aici n-o să ştie cine eşti. Nu semeni deloc cu tatăl tău, ştii? L-am întâlnit la Elton's astă-vară. Freddie îl cunoaşte. Îl vezi des pe Jonny?

— M-am întâlnit cu el de două ori, răspunse Strike.

— Oh, zise Tansy.

Răspunsul monosilabic conținea părți egale de surprindere şi dispreț.

Charlotte avea prietene ca asta; cu părul frumos, cu educație şi îmbrăcăminte scumpe, toate fiind oripilate de atracția ei fată de bărbatul uriaş si cu înfățişare de om trecut prin ciur şi prin dârmon. Se confruntase cu ele ani de-a rândul, la telefon şi în persoană, cu vocalele lor modulate şi soții lor care lucrau la bursă, precum şi cu acea duritate fragilă pe care Charlotte nu reuşise niciodată să o mimeze.

— Eu cred că n-ar trebui să vorbească deloc cu tine, interveni brusc Ursula.

Tonul şi expresia ei ar fi fost potrivite dacă Strike ar fi fost un chelner care tocmai îşi dăduse jos şorțul şi se aşezase la masa lor, neinvitat.

— Cred că faci o mare greşeală, Tanz.

Bristow spuse:

— Ursula, Tansy nu face decât…

— Eu hotărăsc ce fac, se răsti Tansy la sora ei, ca şi cum Bristow nici nu vorbise, de parcă scaunul lui ar fi fost gol. N-am să spun decât ceea ce am auzit, atât. Totul e neoficial, John a fost de acord cu asta.

Era evident că şi ea considera că Strike aparține clasei servitorilor. Acesta era iritat nu doar de tonul lor, ci şi de faptul că Bristow dădea asigurări martorilor fără aprobarea lui. Cum era

posibil ca dovada furnizată de Tansy, care nu putea să vină decât de la ea, să fie trecută la categoria „neoficial”?

Timp de câteva momente, toți patru își plimbară în tăcere privirile asupra opțiunilor culinare. Ursula a fost prima care a pus meniul jos. Deja băuse un pahar de vin. A mai cerut unul și se uita neîncetat prin restaurant, ochii ei zăbovind o secundă pe o blondă, membră neînsemnată a familiei regale, înainte de a trece mai departe.

— Localul ăsta era pe vremuri plin de oameni fabuloși, chiar și la ora prânzului. Cyprian preferă mereu să se ducă la tâmpenia aia de Wiltons, cu toți oamenii ăia înțepeniți în costume…

— Cyprian este soțul dumneavoastră, doamnă May? întrebă Strike.

Bănuia că avea s-o irite dacă trecea de ceea ce ea vedea în mod evident ca pe o linie invizibilă între ei; după părerea ei, faptul că ședeau la aceeași masă nu-i dădea dreptul să converseze cu ea. Se încruntă, iar Bristow se grăbi să umple pauza jenantă.

— Da, Ursula este căsătorită cu Cyprian May, unul dintre partenerii principali de la firma noastră.

— Așa că beneficiez de un discount de familie la divorțul meu, spuse Tansy, cu un zâmbet ușor amar.

— Iar fostul ei soț ar înnebuni de-a dreptul dacă ea ar începe să aducă iar presa în viața lor, spuse Ursula, sfredelindu-l pe Strike cu ochii ei negri. Încearcă să ajungă la o mediere. Dacă totul explodează din nou, îi afectează serios pensia alimentară. Așa că ai face bine să fii discret.

Cu un zâmbet afabil, Strike se întoarse spre Tansy:

— Prin urmare, doamnă Bestigui, ați cunoscut-o mai bine pe Lula Landry? Cumnatul dumneavoastră lucrează cu John?

— Nu s-a concretizat niciodată, spuse ea, părând plictisită.

Chelnerul reveni ca să preia comenzile. După plecarea lui, Strike își scoase blocnotesul și pixul.

— Ce faci cu alea? întrebă Tansy, cuprinsă subit de panică. Nu vreau să se scrie nimic pe hârtie! John? apelă ea la Bristow, care se întoarse spre Strike fâstâcit și cerându-și parcă scuze.

— Cormoran, crezi că ai putea doar să asculți și să renunți să faci însemnări?

— Nicio problemă, spuse cu ușurință Strike, scoțându-și mobilul din buzunar și băgând la loc blocnotesul și pixul. Doamnă Bestigui…

— Poți să-mi spui Tansy, zise ea, ca și cum această concesie ar fi compensat obiecția ei referitoare la blocnotes.

— Mulțumesc foarte mult, spuse Strike, cu o foarte slabă undă de ironie. Cât de bine o cunoșteai pe Lula?

— Oh, foarte puțin. Stătea acolo doar de trei luni. Ne salutam doar, „bună”, „frumoasă zi”. Nu era interesată de noi, nu eram nici pe departe îndeajuns de la modă pentru ea. Ca să fiu sinceră, era plictisitor să o avem acolo. Paparazzii aşteptau la uşă mereu. Trebuia să mă machiez chiar şi când mă duceam la sala de sport.

— Nu e o sală în clădire? întrebă Strike.

— Fac Pilates cu Lindsey Parr, spuse iritată Tansy. Parc-ai fi Freddie; mereu se plângea că nu folosesc facilitățile din clădire.

— Şi cât de bine o cunoştea Freddie pe Lula?

— Abia dac-o cunoştea, dar nu pentru că n-ar fi încercat. I se năzărise să o atragă în lumea actoriei, aşa că o tot invita la noi. Totuşi, n-a venit niciodată. Iar el s-a dus după ea acasă la Dickie Carbury, în weekendul de dinaintea morții ei, când eu eram plecată din oraş cu Ursula.

— N-am ştiut asta, spuse Bristow, arătându-şi surprinderea.

Strike observă strâmbătura rapidă aruncată de Ursula surorii sale. I se păru că încercase s-o atragă pe sora ei într-un schimb de priviri complice, dar Tansy nu i-a făcut pe plac.

— Am aflat abia pe urmă, îi spuse Tansy lui Bristow. Da, Freddie a făcut rost de o invitație de la Dickie. Se strânsese acolo un întreg grup: Lula, Evan Duffield, Ciara Porter, toată banda de drogați trendy, îndrăgiți de tabloide. Freddie cred că s-a trezit acolo ca musca-n lapte. Ştiu că nu e mult mai vârstnic decât Dickie, dar pare antic, adăugă ea cu duşmănie.

— Ce ți-a povestit soțul tău despre acel weekend?

— Nimic. Am aflat c-a fost acolo după nişte săptămâni, doar pentru că i-a scăpat lui Dickie. Sunt sigură totuşi că Freddie s-a dus acolo ca să încerce să se dea bine pe lângă Lula.

— Adică, întrebă Strike, vrei să spui că era interesat de Lula sexual sau...?

— O, da, sunt sigură că era. Întotdeauna i-au plăcut brunetele mai mult decât blondele. Ce-i place lui cu adevărat totuşi e să aducă în filmele lui puțină cărniță de vedete. Îi înnebuneşte pe regizori, încercând să introducă în distribuție celebritățile, să atragă atenția presei. Pariez că spera s-o convingă să semneze pentru un film şi n-aş fi deloc surprinsă, adăugă Tansy cu o şiretenie neaşteptată, dacă ar fi avut ceva planuri legate de ea şi de Deeby Macc. Imaginează-ți cum ar fi sărit presa, cu toată agitația care deja îi înconjura pe cei doi. Freddie e un geniu în materie de astfel de combinații. Îi place publicitatea pentru filmele sale în aceeaşi măsură în care o detestă pe cea din jurul lui.

— Îl cunoaşte pe Deeby Macc?

— Nu, în afară de cazul în care s-ar fi cunoscut de când suntem separați. Nu s-a întâlnit cu Macc înainte de moartea Lulei. Doamne,

ce entuziasmat era că Macc vine să locuiască în clădire. Din clipa în care a auzit, a început să vorbească despre distribuirea lui într-un rol.

— În ce fel de rol?

— Nu ştiu, spuse ea iritată. În orice rol. Macc are un număr imens de admiratori. Freddie nu avea de gând să rateze şansa. Probabil că ar fi pus să-i scrie un rol special dacă Macc ar fi fost interesat. Oh, nu l-ar mai fi scăpat din mână. I-ar fi povestit câte-n lună şi în stele despre presupusa lui bunică neagră.

Vocea lui Tansy era încărcată de dispreț.

— Aşa face mereu când cunoaşte celebrități de culoare: le spune că e pe sfert malaysian. Mda, Freddie, *cum zici tu.*

— Şi este cu adevărat pe sfert malaysian? întrebă Strike.

Ea scoase un mic râset fals.

— Nu ştiu. Doar nu l-am cunoscut pe niciunul dintre bunicii lui Freddie, nu? Are cam o sută de ani. Ştiu că e în stare să spună orice dacă ies bani din asta.

— Din câte ştii, s-a concretizat vreodată ceva din planurile astea de a-i aduce pe Lula şi Macc într-un film?

— Păi, sunt sigură că Lula a fost măgulită să fie solicitată. Mai toate fetele astea din modă ard de nerăbdare să demonstreze că sunt în stare să facă şi altceva decât să se holbeze într-un obiectiv foto, dar n-a ajuns să semneze nimic, nu-i aşa, John?

— Nu, din câte ştiu, spuse Bristow. Deşi… dar aia a fost cu totul altceva, murmură el, umplându-se iar de pete roz pe față.

Ezită, apoi, reacționând la privirea întrebătoare a lui Strike, spuse:

— Domnul Bestigui a venit, ca din senin, să o viziteze pe mama mea acum două săptămâni. Ea e într-o stare teribil de proastă şi… mă rog, n-am vrut să…

Privi către Tansy jenat.

— Spune ce vrei, nu-mi pasă, zise ea cu o indiferență ce părea sinceră.

Bristow făcu acea mişcare de țuguiere şi de sugere a buzelor care îi ascunse temporar dinții ca de hamster.

— Ei bine, voia să vorbească cu mama mea despre un film dedicat vieții Lulei. A vrut să creeze impresia unei vizite pline de tact şi de sensibilitate. Ştiți, să ceară binecuvântarea familiei, ca pe o confirmare oficială. Lula fiind moartă abia de trei luni… Mama era din cale-afară de nefericită. Din păcate, n-am fost acolo când a sunat, spuse Bristow, iar tonul lui sugera că, în general, el putea fi găsit oricând stând de pază la căpătâiul mamei sale. Într-un fel, îmi doresc să fi fost acolo. Îmi doresc să-l fi auzit ce spunea. Adică, dacă are cercetători care lucrează la povestea vieții Lulei, oricât de

mult aş deplânge ideea, trebuie să ştie ceva, nu?

— Ce anume să ştie? întrebă Strike.

— Nu ştiu. Ceva despre copilăria ei, poate? De dinainte să ajungă la noi?

Chelnerul aduse aperitivele pe care le aşeză în fața tuturor. Strike aşteptă ca acesta să plece şi apoi îl întrebă pe Bristow:

— Ai încercat să vorbeşti chiar tu cu domnul Bestigui şi să afli dacă ştie ceva despre Lula, ceva pe care familia nu-l ştie?

— Tocmai asta ar fi foarte dificil, spuse Bristow. Când Tony – unchiul meu – a auzit ce s-a întâmplat, l-a contactat pe domnul Bestigui să protesteze pentru că a bătut-o la cap pe mama şi, din câte am auzit, a fost o discuție foarte aprinsă. Nu cred că domnul Bestigui ar mai primi cu bunăvoință vreo încercare de contactare din partea familiei. Desigur, situația e complicată şi mai mult de faptul că Tansy a angajat firma noastră pentru divorț. La drept vorbind, nu-i nimic aiurea în asta – suntem una dintre cele mai bune firme de avocatură care se ocupă cu probleme de familie, iar Ursula fiind căsătorită cu Cyprian, bineînțeles că sora ei a apelat la noi... Dar sunt sigur că asta nu-l va face pe domnul Bestigui să aibă sentimente mai favorabile față de noi.

Deşi nu-l scăpase din priviri pe Bristow tot timpul cât acesta vorbise, Strike se uitase cu coada ochiului şi la cele două surori. Ursula aruncase încă un mic zâmbet afectat în direcția surorii sale. Se întrebă ce anume o amuza. Fără îndoială că starea ei de spirit îmbunătățită era favorizată de faptul că acum ajunsese la al patrulea pahar de vin.

Strike îşi termină aperitivul şi se întoarse către Tansy, care îşi împingea cu furculița mâncarea practic neatinsă.

— De cât timp locuiai cu soțul tău la numărul optsprezece înainte să vină Lula?

— Cam de un an.

— Când v-ați mutat acolo, era cineva în apartamentul din mijloc?

— Da, spuse Tansy. Era un cuplu de americani cu băiețelul lor, care au stat şase luni, dar s-au întors în State la puțin timp după sosirea Lulei. După asta, firma imobiliară n-a mai găsit pe nimeni interesat. Recesiunea, probabil? Apartamentele alea costă o groază de bani. Aşa că a rămas gol până când compania de discuri l-a închiriat pentru Deeby Macc.

Atenția celor două surori se îndreptă pentru scurt timp asupra unei femei îmbrăcate în ceea ce lui Strike i se păru a fi o haină croşetată cu un design cumplit.

— Aia e o haină Daumier-Cross, spuse Ursula, îngustând puțin ochii pe deasupra paharului de vin. Există o listă de aşteptare de

vreo şase luni…

— E Pansy Marks-Dillon, zise Tansy. E uşor să te afli pe lista celor mai bine îmbrăcate femei când soțul tău are cincizeci de milioane. Freddie e cel mai zgârcit bogătaş din lume. Trebuia să ascund de el lucrurile noi sau să-i zic că-s contrafăcute. Uneori e o mare pacoste.

— Întotdeauna arăți minunat, spuse Bristow, roz la față.

— Eşti un dulce, zise Tansy Bestigui cu un glas plictisit.

Chelnerul veni să ia farfuriile de pe masă.

— Ce spuneai? îl întrebă ea pe Strike. A, da, apartamentele. Deeby Macc urma să vină… numai că n-a mai venit. Freddie s-a înfuriat că n-a mai ajuns, pentru că-i trimisese trandafiri în apartament. Freddie e un zgârciob nemernic.

— Cât de bine îl cunoşti pe Derrick Wilson? întrebă Strike.

Ea clipi.

— Păi… e paznicul clădirii. Nu-l cunosc, ar trebui? Pare a fi în regulă. Freddie spunea mereu că e cel mai bun din branşă.

— Serios? De ce spunea asta?

Femeia ridică din umeri.

— Nu ştiu, va trebui să-l întrebi pe Freddie. Şi îți urez noroc în privința asta, adăugă ea cu un mic hohot de râs. Freddie o să stea de vorbă cu tine când o zbura porcul.

— Tansy, spuse Bristow, aplecându-se spre ea puțin. Ce-ar fi să-i povesteşti lui Cormoran ce ai auzit de fapt în noaptea aia?

Strike ar fi preferat ca Bristow să nu se bage.

— Păi, începu Tansy. Se apropia ora două noaptea şi am vrut să beau puțină apă.

Vorbea pe un ton egal, lipsit de expresie. Strike observă că, până şi cu acest mic început, ea modificase povestea pe care o spusese la poliție.

— Aşa că m-am dus la baie pentru asta, iar când mă întorceam prin camera de zi, către dormitor, am auzit țipetele. Ea – Lula – spunea: „E prea târziu, am făcut-o deja”, apoi un bărbat i-a răspuns: „Eşti o mincinoasă nenorocită!” Şi pe urmă… şi pe urmă, i-a făcut vânt din balcon. Am văzut-o cu ochii mei căzând.

Şi Tansy făcu o mică mişcare sacadată cu mâinile, pe care Strike o interpretă ca sugerând o mişcare necontrolată a brațelor.

Bristow îşi puse paharul pe masă, părând îngrețoşat. Chelnerul aduse felul principal. Ursula mai bău nişte vin. Nici Tansy, nici Bristow nu se atinseră de mâncare. Strike îşi luă furculița şi începu să mănânce, încercând să nu lase impresia că îi plăcea *puntarelle* cu anşoa.

— Am țipat, şopti Tansy, nu mă puteam opri din țipat. Am fugit din apartament, pe lângă Freddie, şi m-am dus la parter. Voiam

doar să-i spun paznicului că acolo sus e un bărbat, ca să-l poată prinde. Wilson a ieşit în mare grabă din camera din spatele biroului. I-am spus ce se întâmplase şi ăla s-a dus direct în stradă ca s-o vadă, în loc să fugă la etaj. Tâmpitul! Dacă s-ar fi dus mai întâi la etaj, poate că-l prindea! Apoi Freddie a venit după mine şi a început să încerce să mă convingă să mă întorc în apartament, pentru că nu eram îmbrăcată. După care, Wilson s-a întors şi ne-a spus că e moartă, zicându-i lui Freddie să sune la poliţie. Freddie, practic, m-a târât pe scări în sus – eram totalmente isterică – şi a format 999 din camera noastră de zi. Apoi a venit poliţia. Şi nimeni n-a crezut un cuvinţel din ce-am spus.

Sorbi iar din vin, lăsă paharul pe masă şi zise cu glas scăzut:

— Dacă Freddie ar şti că vorbesc cu tine, ar face ca trenul.

— Dar eşti foarte sigură, Tansy, nu-i aşa, interveni Bristow, că ai auzit un bărbat acolo, sus?

— Da, bineînţeles că sunt sigură, spuse Tansy. Tocmai am zis asta, nu? Fără doar şi poate că a fost cineva acolo.

Telefonul lui Bristow sună.

— Îmi cer scuze, bâigui el. Alison… da? răspunse el.

Strike auzea glasul profund al secretarei, fără a reuşi să desluşească vorbele.

— Vă rog să mă scuzaţi o clipă, spuse Bristow tulburat şi plecă de la masă.

O expresie de amuzament maliţios apăru pe feţele netede şi lucioase ale ambelor surori. Se uitară din nou una la cealaltă. Apoi, oarecum spre surprinderea lui Strike, Ursula îl întrebă:

— Ai cunoscut-o pe Alison?

— În treacăt.

— Ştii că sunt împreună?

— Da.

— De fapt, situaţia e cam penibilă, spuse Tansy. Ea e cu John, dar de fapt e obsedată de Tony. Pe Tony l-ai cunoscut?

— Nu, spuse Strike.

— E unul dintre partenerii principali. E unchiul lui John, ştii?

— Da.

— Foarte atrăgător. Nu s-ar uita la Alison nici într-un milion de ani. Cred că ea se mulţumeşte cu John drept premiu de consolare.

Gândul la înamorarea fără speranţă a lui Alison părea să le ofere celor două surori o mare satisfacţie.

— Astea sunt bârfele curente de la cabinet, nu? întrebă Strike.

— O, da, spuse Ursula cu încântare. Cyprian zice că tipa e absolut jenantă. Umblă ca un căţeluş pe lângă Tony.

Antipatia faţă de Strike părea să se fi evaporat. Ceea ce nu-l surprindea. Întâlnise fenomenul de multe ori. Oamenilor le plăcea

să vorbească; excepțiile erau foarte rare; întrebarea era cum să-i faci să vorbească. Unii, iar Ursula făcea parte evident dintre aceştia, erau sensibili la alcool; altora le plăcea lumina reflectoarelor; şi mai erau şi aceia care nu aveau nevoie decât de apropierea unei alte ființe umane conştiente. O subsecțiune a omenirii devenea locvace doar în cazul unui singur subiect favorit: putea fi vorba de propria lor nevinovăție sau de vina altcuiva; putea fi colecția lor de cutii pentru biscuiți de dinaintea războiului sau, ca în cazul Ursulei May, pasiunea fără speranță a unei secretare simple.

Ursula îl privea pe Bristow prin fereastră; acesta stătea pe trotuar, vorbind cu aprindere la telefon în timp ce umbla încolo şi încoace. Cu limba bine dezlegată acum, ea spuse:

— Pariez că ştiu despre ce e vorba. Executorii lui Conway Oates fac un mare caz despre felul în care s-a ocupat firma de avocatură de afacerile lui. Ştii, era un finanțist american. Cyprian şi Tony sunt într-un mare bucluc din pricina asta şi-l fac pe John să alerge de colo-colo ca să aplaneze situația. John se alege mereu cu partea murdară a afacerii.

Tonul ei era mai degrabă caustic decât plin de compasiune.

Bristow reveni la masă, părând tulburat.

— Scuze, scuze, Alison voia să-mi transmită nişte mesaje, spuse el.

Chelnerul veni să le ia farfuriile. Strike era singurul care mâncase tot. Când chelnerul se depărtă suficient, Strike spuse:

— Tansy, poliția n-a luat în considerare mărturia ta pentru că n-au crezut că ai fi putut să auzi ceea ce ai susținut că ai auzit.

— Păi, s-au înşelat, nu? se răsti ea, buna dispoziție dispărându-i într-o clipă. Chiar am auzit.

— Prin fereastra închisă?

— Era deschisă, spuse ea, fără să se uite în ochii niciunuia dintre cei aflați la masă. Era foarte cald, am deschis un geam în drum spre baie.

Strike era sigur că, dacă ar fi insistat asupra subiectului, ar fi făcut-o să nu mai răspundă la nicio întrebare.

— Polițiştii mai spun că ai fi luat cocaină.

Tansy scoase un mic zgomot de nerăbdare, un „câh” moale.

— Uite ce e, spuse ea, luasem ceva mai devreme, la cină, OK, şi au găsit-o în baie când au percheziționat apartamentul. Aşa o mare *plictiseală* e la soții Dunne. Oricine ar fi luat două liniuțe ca să suporte nenorocitele alea de bancuri ale lui Benjy Dunne. Dar nu mi s-a părut că aud vocile alea de la etaj. Un bărbat s-a aflat acolo şi ăla a ucis-o. *El a ucis-o,* repetă Tansy, privindu-l pe Strike încruntată.

— Şi unde crezi că s-a dus după aia?

— Nu ştiu, de unde să ştiu? De-asta te plăteşte John, ca să afli. S-a furişat el afară cumva. O fi coborât pe fereastra din spate. S-o fi ascuns în lift. Poate că a ieşit prin parcarea de jos. Habar n-am cum a ieşit, ştiu doar că a fost acolo.

— Noi te credem, interveni îngrijorat Bristow. Te credem, Tansy. Cormoran trebuie să pună aceste întrebări ca să... ca să-şi facă o imagine clară despre cum s-au întâmplat toate.

— Poliţiştii au făcut tot ce-au putut ca să mă discrediteze, spuse Tansy, ignorându-l pe Bristow şi adresându-i-se lui Strike. Au ajuns acolo prea târziu, iar individul se cărase deja, aşa că au muşamalizat treaba. Numai cineva care a trecut prin chinul pe care l-am îndurat eu cu presa poate să înţeleagă cum a fost. A fost absolut infernal. M-am internat în clinica aia doar ca să scap de toate. Nu-mi vine să cred că tot ceea ce i se permite presei să facă în ţara asta este acceptat de lege. Şi gluma sinistră e că totul se face în numele adevărului. Trebuia să-mi ţin gura, nu-i aşa? Dacă ştiam ce mă aşteaptă, mi-aş fi ţinut-o.

Îşi răsuci pe deget inelul cu diamant puţin cam larg.

— Freddie dormea în pat când Lula a căzut, nu? o întrebă Strike pe Tansy.

— Da, aşa e, spuse ea.

Ridică mâna la faţă ca să-şi netezească de pe frunte nişte şuviţe de păr inexistente. Chelnerul reveni cu meniurile şi Strike se văzu nevoit să-şi întrerupă şirul de întrebări până comandară toţi felul următor. Doar el comandă budincă, ceilalţi cerură cafea.

— Când s-a dat Freddie jos din pat? o întrebă el pe Tansy după plecarea chelnerului.

— Cum adică?

— Spui că era în pat când a căzut Lula. Când s-a trezit?

— Când m-a auzit ţipând, spuse ea, ca şi cum era un lucru evident. Eu l-am trezit, nu?

— Trebuie să se fi mişcat repede.

— De ce?

— Ai spus: „Am fugit din apartament, pe lângă Freddie, şi m-am dus la parter". Prin urmare, el era deja în cameră înainte să dai fuga afară ca să-i spui lui Derrick ce se întâmplase?

O ezitare scurtă.

— Exact, spuse ea, netezindu-şi din nou părul imaculat, ferindu-şi astfel faţa.

— Deci, dormea dus în pat şi, în doar câteva secunde, s-a trezit şi a ajuns în camera de zi? Pentru că, din cele spuse de tine, reiese că ai început să ţipi şi să fugi aproape instantaneu.

O altă pauză infinitezimală.

— Da, spuse ea. Mă rog… nu ştiu. Cred că am țipat… am țipat cât timp am rămas încremenită pe loc – pentru o clipă, poate – eram foarte şocată –, iar Freddie a ieşit în fugă din dormitor şi pe urmă am alergat pe lângă el.

— Te-ai oprit să-i spui ce văzuseşi?

— Nu-mi amintesc.

Bristow dădea semne că se pregătea să pună în practică una dintre intervențiile lui inoportune. Strike ridică o mână ca să-l împiedice; dar Tansy se aruncă pe o altă pistă, dornică, bănuia el, să abandoneze subiectul legat de soțul ei.

— M-am tot gândit la cum a intrat ucigaşul în casă şi sunt sigură că trebuie să o fi urmărit când a venit în noaptea aceea, pentru că Derrick Wilson plecase de la birou şi se dusese la baie. La drept vorbind, eu credeam că Wilson o să fie arestat pentru asta. Dacă mă întrebi pe mine, s-a dus să tragă un pui de somn în camera din spate. Habar n-am de unde putea să ştie ucigaşul codul de acces, dar sunt sigură că atunci trebuie să fi intrat.

— Crezi că ai putea să recunoşti vocea individului, dacă ai auzi-o iar? Cel pe care l-ai auzit urlând?

— Mă îndoiesc, spuse ea. Era doar o voce de bărbat. Putea să fie a oricui. Nu avea nimic neobişnuit. Adică, după aia m-am gândit: „A fost a lui Duffield?”, zise ea, privindu-l cu atenție, pentru că îl mai auzisem pe Duffield urlând la etaj, mai demult, de la ultimul etaj. Wilson a trebuit să-l dea afară; Duffield încerca să spargă uşa Lulei cu piciorul. N-am înțeles niciodată ce făcea o fată cu înfățişarea ei cu un individ ca Duffield, adăugă ea ca o paranteză.

— Unele femei spun că e sexy, admise Ursula, golind sticla de vin în pahar, dar eu nu văd atractivitatea. E doar un jegos şi un oribil.

— Nici măcar, zise Tansy, răsucindu-şi din nou inelul cu diamant, nu se poate spune c-ar avea bani.

— Dar nu crezi că vocea lui a fost cea pe care ai auzit-o în noaptea aia?

— Mă rog, putea să fi fost, spuse ea nerăbdătoare, ridicând uşor din umerii ei firavi. Are un alibi totuşi, nu? O mulțime de oameni spun că nu s-a aflat nici măcar în apropiere de Kentigern Gardens în noaptea în care Lula a fost ucisă. Şi-a petrecut cea mai mare parte a ei la Ciara Porter, nu-i aşa? Javra, adăugă Tansy, cu un zâmbet mic şi crispat. Să te culci cu iubitul celei mai bune prietene.

— S-au culcat împreună? întrebă Strike.

— Ei, *tu* ce părere ai? râse Ursula, de parcă întrebarea era prea naivă pentru a primi un răspuns. O ştiu pe Ciara Porter, a fost manechin în show-ul acela de modă cu scop caritabil în organizarea căruia m-am implicat. E o retardată şi-o târâtură.

Au sosit cafelele, împreună cu budinca lipicioasă cu praline comandată de Strike.

— Îmi pare rău, John, dar Lula n-avea gusturi prea alese în materie de prieteni, spuse Tansy, sorbind din cafeaua espresso. Pe lângă Ciara, o mai avea şi pe acea Bryony Radford. Nu că ar fi fost chiar o prietenă, dar n-aş avea încredere în ea nici s-o trimit să-mi cumpere pâine.

— Cine e Bryony? întrebă Strike nesincer, căci îşi amintea cine este.

— E make-up artist. Te jupoaie de bani şi e o javră nenorocită, spuse Ursula. Am apelat la ea o dată, înainte de unul dintre balurile Fundației Gorbaciov, şi pe urmă a spus la t…

Ursula se opri brusc, lăsă paharul pe masă şi ridică în schimb ceaşca de cafea. Strike, care, în ciuda irelevanței neîndoielnice pentru problema în discuție, era foarte interesat să ştie ce spusese Bryony tuturor, începu să vorbească, dar Tansy îl acoperi cu glasul ei.

— A, şi mai era şi fata aia îngrozitoare pe care Lula o aducea la ea în casă, o mai ştii, John?

Tansy apelă din nou la Bristow, dar acesta privea în gol.

— Ştii, ființa aia îngrozitoare, care avea culorile alea oribile şi pe care o mai aducea la ea în apartament. Un fel de vagaboandă. Adică… puțea de-a dreptul. Dacă urcai după ea în lift… îi simțeai mirosul. Şi o mai ducea şi la piscină. Parcă negrii nu ştiau să înoate?

Bristow clipea cu repeziciune, roz la față.

— Numai Dumnezeu ştie ce făcea Lula cu ea, spuse Tansy. Ei, John, trebuie să ți-o aminteşti. Era grasă. Şleampătă. Părea un pic anormală.

— Nu îmi… bâigui Bristow.

— Vorbiți despre Rochelle? întrebă Strike.

— O, da, cred că aşa o chema. A venit la înmormântare, oricum, spuse Tansy. Am remarcat-o. A stat tocmai în spate. Acum, ai să ții minte, nu-i aşa, zise ea şi se întoarse cu toată forța privirii ei întunecate asupra lui Strike, că toată discuția asta este neoficială. Adică, nu-mi pot permite ca Freddie să afle că am vorbit cu tine. N-am s-o iau de la capăt cu toată mizeria aia cu presa. Nota de plată, te rog, strigă ea la chelner.

Când acesta aduse nota, i-o pasă fără să comenteze lui Bristow.

În timp ce surorile se pregăteau să plece, scuturându-şi părul castaniu lucios peste umeri şi îmbrăcându-şi taioarele scumpe, uşa restaurantului se deschise şi un bărbat înalt, slab, în costum, având cam şaizeci de ani, intră, se uită în jur şi se îndreptă direct spre masa lor. Cu părul lui cărunt şi înfățişarea distinsă, îmbrăcat

impecabil, se citea o anumită glacialitate în ochii lui de culoare albastru-deschis. Avea mersul energic şi hotărât.

— Asta chiar e o surpriză, spuse el calm, oprindu-se în spațiul dintre scaunele celor două femei.

Niciunul dintre ceilalți trei nu-l văzuse venind şi toți în afară de Strike afişară, în părți egale, o stare de şoc şi ceva mai mult decât neplăcere la vederea lui. Pentru o fracțiune de secundă, Tansy şi Ursula încremeniră, Ursula tocmai în timp ce-şi scotea ochelarii de soare din geantă.

Tansy îşi reveni prima.

— Cyprian, spuse ea, întinzându-i fața pentru sărut. Da, ce surpriză drăguță!

— Parcă ziceai că mergeți la cumpărături, Ursula, dragoste? spuse el cu ochii la soția lui în timp ce o pupa convențional pe Tansy pe fiecare obraz.

— Ne-am oprit să luăm masa, Cyps, replică ea, dar culoarea din obraji i se intensificase, iar Strike simțea plutind în aer o situație primejdioasă, insuficient de clar definită.

Ochii palizi ai bărbatului vârstnic se mişcară deliberat peste Strike şi apoi se opriră la Bristow.

— Tansy, parcă Tony se ocupă de divorțul tău, nu? întrebă el.

— Aşa e, spuse Tansy. Dar nu e vorba de un prânz de afaceri, Cyps. E socializare pură.

Bărbatul afişă un zâmbet de gheață.

— Atunci, dați-mi voie să vă însoțesc la plecare, dragele mele, spuse el.

Cu un bun-rămas superficial adresat lui Bristow şi fără să-i adreseze niciun cuvânt lui Strike, cele două surori se lăsară conduse afară din restaurant de soțul Ursulei. Când uşa se închise în urma celor trei, Strike îl întrebă pe Bristow:

— Ce-a fost asta?

— Asta a fost Cyprian, spuse Bristow.

Părea agitat în timp ce mânuia cu stângăcie cârdul de credit şi nota de plată.

— Cyprian May. Soțul Ursulei. Partener principal la firmă. N-o să-i placă faptul că Tansy a stat de vorbă cu tine. Mă întreb de unde a ştiut unde ne aflăm. Probabil că i-o fi spus Alison.

— De ce n-o să-i placă faptul că ea a vorbit cu mine?

— Tansy e cumnata lui, spuse Bristow, îmbrăcându-şi pardesiul. N-o să vrea ca ea să se facă iar de râs – pentru că el aşa vede lucrurile. Iar eu probabil c-am s-o încasez zdravăn pentru că am convins-o să se întâlnească cu tine. Cred că-l sună chiar acum pe unchiul meu, ca să se plângă de mine.

Mâinile lui Bristow, observă Strike, tremurau. Avocatul plecă cu

un taxi chemat de majordom. Strike plecă de la Cipriani pe jos, slăbindu-şi din mers cravata şi adâncit atât de mult în gânduri, încât îl trezi din reverie doar claxonul puternic al unei maşini pe care n-o văzuse cum venea în viteză către el în timp ce traversa Grosvenor Street.

Cu această salutară aducere-aminte că, dacă nu e atent, siguranța îi va fi primejduită, Strike se îndreptă spre un petic de zid albicios aparținând de Elizabeth Arden Red Door Spa, se rezemă de el ferindu-se de fluxul pietonal, îşi aprinse o țigară şi scoase din buzunar telefonul mobil. După ce ascultă şi dădu pe repede înainte, reuşi să localizeze partea din mărturia lui Tansy în care aceasta vorbea despre momentele imediat premergătoare căderii Lulei Landry prin dreptul ferestrei sale.

… către dormitor, am auzit țipetele. Ea – Lula – spunea: „E prea târziu, am făcut-o deja”, apoi un bărbat i-a răspuns: „Eşti o mincinoasă nenorocită!” Şi pe urmă… şi pe urmă, i-a făcut vânt din balcon. Am văzut-o cu ochii mei căzând.

Abia desluşi clinchetul mic al paharului lui Bristow lovind tăblia mesei. Strike dădu înregistrarea puțin înapoi şi ascultă iar:

… spunea: „E prea târziu, am făcut-o deja”, apoi un bărbat i-a răspuns: „Eşti o mincinoasă nenorocită!” Şi pe urmă… şi pe urmă, i-a făcut vânt din balcon. Am văzut-o cu ochii mei căzând.

Îşi aminti cum Tansy imitase mişcarea dezordonată a brațelor lui Landry şi oroarea întipărită pe fața ei încremenită în timp ce făcea acea imitație. Vârându-şi telefonul la loc în buzunar, îşi scoase blocnotesul şi începu să facă însemnări pentru sine.

Strike avusese de-a face cu nenumărați mincinoşi; îi mirosea de departe; şi ştia cât se poate de bine că Tansy făcea parte dintre ei. Nu putea să audă ceea ce susținea că auzise din apartament. În consecință, poliția dedusese că n-ar fi avut deloc cum să audă. Totuşi, împotriva aşteptărilor lui Strike, în pofida faptului că toate mărturiile pe care le auzise până atunci sugerau că Lula Landry se sinucisese, era convins că Tansy Bestigui credea cu adevărat că auzise o ceartă înainte de căderea Lulei. Asta era singura parte din relatarea ei care avea o notă de autenticitate, o autenticitate ce arunca o lumină stridentă asupra falsității cu care o împodobise.

Strike se îndepărtă de zid şi începu să meargă spre est, pe Grosvenor Street, acordând ceva mai multă atenție traficului, dar în sinea lui rememorând expresia lui Tansy, tonul şi afectarea ei în timp ce vorbea de ultimele momente ale Lulei Landry.

De ce să fi spus adevărul asupra punctului esențial, dar să-l înconjoare cu elemente false, a căror netemeinicie era uşor de demonstrat? De ce să mintă cu privire la ceea ce făcea când a auzit strigăte din apartamentul Lulei? Strike îşi aminti de Adler: „O

minciună n-ar avea nicio noimă decât dacă adevărul ar fi resimțit ca periculos”. Tansy venise astăzi pentru o ultimă încercare de a găsi pe cineva care s-o creadă, dar să înghită totodată minciunile în care insista să-şi ambaleze mărturia.

Mergea repede, abia conştient de junghiurile din genunchiul drept. Într-un sfârşit îşi dădu seama că parcursese până la capăt Maddox Street şi ieşise pe Regent Street. Prelatele roşii de la Hamleys Toy Shop fâlfâiau uşor în depărtare, iar Strike îşi aminti că avusese intenția să cumpere un cadou pentru apropiata aniversare a nepotului său în drumul de întoarcere spre birou.

Sesiză doar vag vârtejul multicolor, zgomotos şi condimentat cu flashuri în care intrase. Aproape fără să vadă, se deplasă de la un etaj la altul, netulburat de țipete, de zuruitul elicopterelor de jucărie, de guițăturile purceluşilor mecanici care-i intersectau mersul distrat, în cele din urmă, după vreo douăzeci de minute, se opri să-şi tragă sufletul lângă un stand cu păpuşi HM Forces. Aici rămase nemişcat, privind la şirurile de soldăței din marină şi paraşutişti miniaturali, dar abia văzându-i. Surd la şoaptele părinților care încercau să-şi manevreze țâncii pe lângă el, prea intimidați ca să-l roage să se mişte pe bărbatul uriaş, ciudat şi care se holba.

Partea a III-a

Forsan et haec olim meminisse iuvabit.

Poate că într-o zi va fi de folos să ne amintim chiar şi aceste lucruri.

Virgiliu, *Eneida,* Cartea I

1

Miercuri a început să plouă. Vreme londoneză; umedă şi cenuşie, pentru care bătrânul oraş prezenta o faţadă impasibilă: chipuri palide ascunse sub umbrele negre, mirosul etern al îmbrăcămintei ude, răpăitul constant pe geamul biroului lui Strike noaptea.

În Cornwall, ploaia avea o altă calitate, atunci când venea. Strike îşi amintea cum şfichiuia ca nişte bice geamurile de la camera pentru oaspeţi a mătuşii Joan şi a unchiului Ted, în lunile petrecute în căsuţa curată care mirosea a flori şi prăjituri scoase de la cuptor, în timpul cât el învăţase la şcoala din satul St Mawes. Astfel de amintiri îi inundau mintea ori de câte ori se pregătea să o vadă pe Lucy.

Vineri după-amiază, picăturile de ploaie încă mai dansau cu exuberanţă pe pervazurile ferestrelor, în vreme ce, la capetele opuse ale biroului ei, Robin ambala cadoul lui Jack, un soldat paraşutist, iar Strike îi scria un cec cu suma corespunzătoare muncii ei pe o săptămână, minus comisionul pentru Temporary Solutions. Robin urma să se ducă la al treilea interviu „corespunzător” al acelei săptămâni şi arăta elegantă şi îngrijită în costumul negru, cu părul auriu prins la spate într-un coc.

— Gata, spuseră amândoi simultan, iar Robin împinse spre cealaltă margine a biroului un pachet perfect ambalat în hârtie imprimată cu nişte mici nave spaţiale, iar Strike îi întinse cecul.

— Grozav! exclamă Strike, luând cadoul. Nu mă pricep să ambalez.

— Sper să-i placă, replică ea, punându-şi cecul în geanta neagră.

— Da. Şi succes la interviu. Vrei jobul ăla?

— Păi, e unul foarte bun. Resurse umane la o firmă de consultanţă media din West End, spuse ea, cam fără entuziasm. Petrecere frumoasă. Ne vedem luni.

Penitenţa autoimpusă de a merge pe jos pe Denmark Street să fumeze devenea şi mai iritantă în ploaia neobosită. Strike stătea sub adăpostul modest al streşinii de deasupra intrării în clădire şi se întreba când o să se lase de acest obicei şi-o să se apuce să-şi

recapete forma fizică, aceasta părăsindu-l odată cu solvența şi confortul casnic. Mobilul îi sună în timp ce stătea acolo.

— M-am gândit că ți-ar plăcea să auzi că pontul tău a adus dividende, spuse Eric Wardle, pe un ton ce părea triumfător.

— V-ați mişcat repede, comentă Strike.

— Ei, da, nu prea avem obiceiul să dormim în bocanci.

— Asta înseamnă că am să obțin ce-mi doream?

— Tocmai de-aia te-am şi sunat. E cam târziu azi, dar o să ți-l trimit luni.

— Cu cât mai curând, cu atât mai bine pentru mine. Pot să mai rămân aici, la birou.

Wardle râse puțin cam jignitor.

— Eşti plătit cu ora, nu? Mă gândeam că îți convine s-o mai lungeşti nițel.

— În seara asta ar fi mai bine. Dacă poți să-l aduci aici în seara asta, am să fac în aşa fel încât să fii primul care află dacă vechiul meu amic îmi mai vinde nişte ponturi.

În pauza scurtă care urmă, Strike îl auzi pe unul dintre tipii aflați în maşină cu Wardle zicând:

— *... fața lui Fearney, să mor io...*

— Mda, bine, spuse Wardle. O să ți-l aduc mai târziu. S-ar putea să n-ajung până-n şapte. O să mai fii acolo?

— O să fac tot posibilul să fiu, replică Strike.

Dosarul ajunse după trei ore, în timp ce Strike îşi mânca peştele şi cartofii prăjiți dintr-o mică tavă de polistiren pe care o ținea în poală, urmărind ştirile de seară la televizorul lui portabil. Curierul sună la uşa de afară şi Strike semnă pentru un pachet voluminos trimis de la Scotland Yard. După ce desfăcu ambalajul, ieşi la iveală un dosar cenuşiu, gros, plin cu material fotocopiat. Strike îl duse la biroul lui Robin şi începu procesul îndelungat de examinare a conținutului.

Erau declarații de la cei care o văzuseră pe Lula Landry în ultima seară a vieții sale; un raport privind mostrele ADN ridicate din apartamentul ei; pagini fotocopiate ale registrului de vizitatori întocmit de paznicii de la Kentigern Gardens, numărul 18; detalii privind medicamentele care îi fuseseră prescrise Lulei pentru controlul tulburării bipolare; raportul autopsiei; dosarul ei medical pentru anul precedent; înregistrările telefonice pe rețelele mobile şi de telefonie fixă; şi un rezumat al celor găsite pe laptopul fetei. Mai era şi un DVD, pe care Wardle scrisese Filmare 2 Fugari.

Unitatea de DVD de pe computerul second-hand al lui Strike nu funcționase de când îl cumpărase; prin urmare, o vârî în buzunarul pardesiului atârnat de uşa de sticlă şi reîncepu să studieze materialul printat din biblioraft, cu blocnotesul deschis alături.

Se lăsa întunericul şi veioza de birou scălda în lumină galbenă fiecare pagină în timp ce Strike citea metodic documentele care conduseseră la concluzia de sinucidere. Aici, printre declaraţiile degajate de balast, orele evenimentelor detaliate minuţios, copiile după etichetele flacoanelor de medicamente găsite în dulăpiorul din baia Lulei Landry, Strike căuta adevărul pe care-l simţise în spatele minciunilor lui Tansy Bestigui.

Autopsia arăta că Lula murise la impactul cu asfaltul şi ca urmare a gâtului frânt şi a hemoragiei interne. Pe braţele ei se vedeau vânătăi. Căzuse purtând un singur pantof. Fotografiile cadavrului confirmau afirmaţia de pe site-ul LulaMyInspirationForeva, potrivit căreia Landry îşi schimbase îmbrăcămintea când se întorsese acasă de la club. În locul rochiei în care fusese fotografiată la intrarea în clădire, fata purta o bluză cu paiete şi pantaloni.

Strike ajunse la declaraţiile schimbătoare pe care Tansy le dăduse poliţiei. În prima, susţinea doar că plecase din dormitor ca să se ducă la baie; în a doua, adăugase amănuntul deschiderii ferestrei de la camera de zi. Conform spuselor ei, Freddie dormise în pat în tot acest timp. Poliţiştii găsiseră o jumătate de linie de cocaină pe marginea de marmură a căzii şi o punguliţă cu drog ascunsă într-o cutie de Tampax în dulăpiorul de deasupra chiuvetei.

Declaraţia lui Freddie confirma faptul că acesta dormea când Lula căzuse şi că fusese trezit de ţipetele soţiei sale. A spus că s-a dus repede în camera de zi, la timp ca s-o vadă pe Tansy trecând pe lângă el în lenjerie intimă. Vaza cu trandafiri pe care i-o trimisese lui Macc şi pe care un poliţist stângaci o spărsese era, a recunoscut el, un gest de bun venit şi de prezentare. Da, i-ar fi plăcut să-l cunoască pe rapper şi, da, îi trecuse prin minte că Macc ar fi fost perfect pentru thrillerul la care tocmai lucra. Fără doar şi poate că şocul pricinuit de moartea lui Landry îl făcuse să reacţioneze exagerat la distrugerea darului său floral. Iniţial, o crezuse pe soţia lui când i-a spus că auzise o ceartă la etajul de sus. Fusese până la urmă nevoit să accepte, fără tragere de inimă, punctul de vedere al poliţiei cum că relatarea lui Tansy sugera consumul de cocaină. Dependenţa ei de droguri le pusese la grea încercare căsnicia şi a recunoscut faţă de poliţişti că ştia că soţia lui folosea des acel stimulent, deşi nu ştia că avea cocaină ascunsă în apartament în noaptea aceea.

Bestigui a mai declarat că el şi Landry nu se vizitaseră niciodată la locuinţa unuia dintre ei şi că faptul că fuseseră amândoi la Dickie Carbury acasă (lucru de care poliţia se pare că auzise ulterior, pentru că Freddie a mai fost interogat o dată după prima

declarație) abia dacă reuşise să le îmbunătățească relația. „Ea a stat mai mult cu musafirii tineri, în vreme ce eu mi-am petrecut cea mai mare parte a weekendului cu Dickie, care este de aceeaşi vârstă cu mine.” Declarația lui Bestigui avea indiscutabil aparența unei stânci de necucerit fără crampoane.

După ce citi relatarea poliției privind evenimentele din apartamentul soților Bestigui, Strike adăugă câteva fraze la propriile sale însemnări. Era interesat de jumătatea de liniuță de cocaină aflată pe marginea căzii şi chiar mai interesat de cele câteva secunde de după ce Tansy văzuse silueta Lulei Landry căzând prin dreptul ferestrei. Multe depindeau, fireşte, de structura apartamentului soților Bestigui (nu exista în dosar nicio hartă sau diagramă a acestuia), dar Strike era deranjat de un aspect consecvent al mărturiilor schimbătoare ale lui Tansy: tot timpul ea a insistat că soțul ei fusese în pat, adormit, când Landry s-a prăbuşit. Îşi aminti de felul cum îşi ascunsese fața, prefăcându-se că-şi dă părul pe spate, când el a insistat asupra acestui punct. Una peste alta şi în ciuda punctului de vedere al poliției, Strike considera că locația precisă a soților Bestigui în momentul când Lula Landry a căzut de la balcon era departe de a fi demonstrată.

Reluă răsfoirea sistematică a dosarului. Declarația lui Evan Duffield se conforma în cele mai multe aspecte relatării indirecte a lui Wardle. A recunoscut că încercase s-o împiedice pe iubita lui să plece de la Uzi strângând-o de brațe. Ea se desprinsese din strânsoare şi plecase. El a urmat-o la scurt timp după aceea. Exista o frază care menționa masca de lup, îmbrăcată în limbajul rece al polițistului anchetator: „Am obiceiul să port o mască de lup când vreau să evit atenția fotografilor”. O declarație scurtă a şoferului care-l luase pe Duffield de la Uzi confirma relatarea lui Duffield privind vizita la Kentigern Gardens şi plecarea mai departe înspre d’Arbley Street, unde şi-a lăsat pasagerul şi a plecat. Antipatia pe care Wardle susținea că o nutrea şoferul față de Duffield nu reieşea din relatarea seacă a faptelor pregătită de polițişti pentru a primi semnătura acestuia.

Mai existau alte două declarații care o confirmau pe cea a lui Duffield: una de la o femeie care susținea că îl văzuse urcând scara la dealerul său şi una de la Whycliff, dealerul însuşi. Strike îşi aminti că Wardle fusese de părere că Whycliff ar fi în stare să mintă pentru Duffield. Femeia de la parter putea fi momită cu o sumă oarecare de bani. Restul martorilor care declaraseră că îl văzuseră pe Duffield rătăcind pe străzile Londrei nu puteau decât să afirme cu sinceritate că văzuseră un bărbat cu o mască de lup.

Strike îşi aprinse o țigară şi citi din nou declarația lui Duffield. Era un bărbat cu un temperament violent, care recunoştea că o

forțase pe Lula să rămână în club. Vânătăile de pe brațele cadavrului erau aproape sigur opera lui. Totuşi, dacă luase heroină împreună cu Whycliff, Strike ştia că şansele ca el să mai fie în stare să se strecoare în clădirea de pe Kentigern Gardens, numărul 18, sau să ajungă într-o stare de furie ucigaşă erau neglijabile. Strike era familiarizat cu comportamentul dependenților de heroină. Cunoscuse destui în ultimul adăpost în care locuise cu mama lui. Drogul îi face pe sclavii acestuia pasivi şi docili, antiteza absolută a alcoolicilor gălăgioşi şi violenți sau a cocainomanilor paranoici şi spasmodici. Strike cunoscuse toate soiurile de narcomani, atât în armată, cât şi în afara ei. Glorificarea pe care media o făcea obiceiului lui Duffield îl dezgusta. Heroina nu avea nimic fascinant. Mama lui Strike murise pe o saltea murdară într-un colț de încăpere şi nimeni nu şi-a dat seama că era moartă de şase ore.

Se ridică, traversă camera şi deschise cu greutate fereastra întunecată şi stropită de ploaie, astfel încât bubuitul basului de la 12 Bar Café se făcu auzit mai tare ca oricând. Continuând să fumeze, privi spre Charing Cross Road, unde scânteiau luminile maşinilor şi băltoacele de apă, iar chefliii de vineri seara se perindau încolo şi încoace pe Denmark Street, cu umbrelele clătinându-se, râsetele lor ridicându-se peste zgomotul traficului. Când, se întrebă Strike, va mai putea oare să bea şi el o bere vineri seara cu prietenii? Ideea părea să aparțină unui alt univers, unei vieți lăsate în urmă. Starea de confuzie în care trăia, în care Robin era singura ființă umană cu care avea contact, nu putea să dureze, dar încă nu era pregătit să reia o viață socială aşa cum s-ar fi cuvenit. Rămăsese fără armată, fără Charlotte şi fără o jumătate de picior. Simțea nevoia să devină întru totul familiarizat cu omul care ajunsese, înainte de a fi gata să se expună surprinderii şi milei altora. Chiştocul portocaliu-aprins zbură în strada întunecată şi se stinse în rigola plină de apă. Strike trase în jos fereastra, reveni la birou şi aduse cu fermitate dosarul mai aproape de el.

Declarația lui Derrick Wilson nu adăuga nimic la ceea ce ştia deja. În dosar nu se afla nicio mențiune despre Kieran Kolovas-Jones sau despre misteriosul petic de hârtie albastră. Strike întoarse mai departe paginile, cu oarecare interes, până la declarațiile celor două femei cu care Lula îşi petrecuse ultima ei după-amiază: Ciara Porter şi Bryony Radford.

Aceasta din urmă şi-o amintea pe Lula ca fiind voioasă şi entuziasmată de sosirea iminentă a lui Deeby Macc. Pe de altă parte, Porter declarase că Landry „nu fusese în apele ei", că păruse „abătută şi neliniştită" şi refuzase să discute despre ceea ce o supăra. Declarația lui Porter adăugase un detaliu contrariant, despre care nimeni nu-i vorbise lui Strike. Modelul a afirmat că, în

acea după-amiază, Landry vorbise anume despre intenția sa de a-i lăsa „totul” fratelui ei. Nu era precizat niciun context, dar impresia pe care o dădea era a unei fete aflate clar într-o stare de spirit morbidă.

Strike se întrebă de ce clientul lui nu menționase că sora lui își declarase intenția de a-i lăsa lui totul. Desigur, Bristow avea deja o avere considerabilă. Probabil că achiziția posibilă a altei sume mari de bani nu i se părea la fel de demnă de menționat cum i s-ar fi părut lui Strike, care nu moștenise niciodată vreun penny.

Căscând, Strike își mai aprinse o țigară ca să nu adoarmă și începu să citească declarația mamei Lulei. După spusele acesteia, Lady Yvette Bristow era somnoroasă și se simțea rău în urma operației. Dar a insistat asupra faptului că fiica ei era „perfect fericită” când a venit în vizită în acea dimineață și nu manifestase altceva decât preocupare pentru starea mamei sale și perspectivele de vindecare. Poate că de vină era stolul direct și nenuanțat al ofițerului anchetator, dar Strike a rămas, din cele rememorate de Lady Bristow, cu impresia unei negări hotărâte. Ea a fost singura care a sugerat că moartea Lulei a fost un accident, că alunecase cumva peste balustrada balconului fără să vrea asta; fusese, spunea Lady Bristow, o noapte înghețată.

Strike citi superficial declarația lui Bristow, care se potrivea în toate privințele cu relatarea oferită în persoană lui Strike, și trecu apoi la cea a lui Tony Landry, unchiul lui John și al Lulei. Acesta o vizitase pe Yvette Bristow în același timp cu Lula, în ziua de dinaintea morții acesteia, și declarase că nepoata lui păruse „normală”. Tony Landry mersese apoi cu mașina la Oxford, unde trebuia să participe la o conferință internațională despre evoluțiile dreptului familial, rămânând peste noapte la Malmaison Hotel. Declarația despre locurile unde se deplasase Landry era urmată de niște comentarii neinteligibile legate de convorbirile telefonice. Pentru elucidare, Strike răsfoi paginile până la copiile adnotate ale înregistrărilor telefonice.

Lula folosise foarte puțin telefonul fix în săptămâna de dinaintea morții sale și deloc cu o zi înainte. De pe mobil, totuși, făcuse nu mai puțin de șaizeci și șase de apeluri în ultima zi a vieții. Primul, la 9:15 dimineața, a fost către Evan Duffield; al doilea, la 9:35, către Ciara Porter. A urmat o pauză de câteva ore, în care n-a vorbit cu nimeni la mobil, după care, la 1:21, a început să sune frenetic la două numere, aproape alternativ. Unul dintre ele era al lui Duffield; celălalt aparținea, conform unei mâzgălituri alăturate primei apariții a numărului, lui Tony Landry. Pe acești doi bărbați ea îi sunase iar și iar. Ici-colo erau pauze de circa douăzeci de minute, în care nu apelase pe nimeni; apoi începea să sune din nou, fără

îndoială apăsând şi butonul „redial”. Toate aceste apeluri frenetice, a dedus Strike, trebuie să fi fost făcute după ce s-a întors în apartament cu Bryony Radford şi Ciara Porter, deşi niciuna dintre cele două femei nu pomenise, în declaraţii, de apelurile repetate.

Strike reveni la declaraţia lui Tony Landry, care nu arunca nicio lumină asupra motivului pentru care nepoata lui fusese atât de dornică să-l contacteze. După spusele lui, cât timp s-a aflat la conferinţă, a oprit sonorul mobilului şi nu şi-a dat seama decât mult mai târziu că nepoata lui îl sunase în mod repetat în acea după-amiază. Habar n-avea de ce o făcuse şi nici n-a sunat-o, motivând că, atunci când şi-a dat seama că Lula încercase să-l contacteze, ea încetase să-l mai sune, iar el bănuise, corect, după cum s-a dovedit, că se afla undeva într-un club de noapte.

Strike căsca acum la fiecare câteva minute. Se gândi să-şi facă o cafea, dar nu reuşi să-şi adune energia. Tânjind să ajungă în pat, dar impulsionat doar de obişnuinţa sa de a-şi duce până la capăt treaba de care se ocupa, îşi îndreptă atenţia asupra copiilor de pe paginile registrului de securitate care arătau intrările şi ieşirile vizitatorilor de la numărul 18 din ziua anterioară morţii Lulei Landry. Parcurgând cu atenţie semnăturile şi iniţialele, observă că Wilson nu fusese atât de meticulos pe cât s-ar fi aşteptat patronii săi. După cum acesta îi spusese deja lui Strike, deplasările locatarilor nu erau consemnate în registru; prin urmare, sosirile şi plecările Lulei Landry şi ale soţilor Bestigui lipseau. Prima înregistrare făcută de Wilson era pentru poştaş, la 9:10; apoi, la 9:22 a venit Comisionarul cu florile pentru Ap.2; în sfârşit, la 9:50, Securibell. Nu era menţionată nicio oră de plecare pentru tehnicianul care verificase sistemele de alarmă.

Altfel, fusese (după spusele lui Wilson) o zi liniştită. Ciara Porter sosise la 12:50; Bryony Radford la 1:20. În vreme ce plecarea lui Radford fusese consemnată cu semnătura ei la 4:40, Wilson adăugase sosirea celor de la firma de catering la apartamentul soţilor Bestigui la ora 7, ieşirea Ciarei împreună cu Lula la 7:15 şi plecarea trimişilor firmei de catering la 9:15.

Pe Strike îl frustra faptul că poliţiştii xeroxaseră doar pagina corespunzătoare zilei anterioare morţii Lulei, căci sperase să găsească numele de familie al misterioasei Rochelle undeva în paginile registrului de evidenţă a intrărilor.

Se făcuse aproape miezul nopţii când Strike îşi îndreptă atenţia asupra raportului poliţiei privind conţinutul laptopului lui Landry. După toate aparenţele, aceştia căutaseră, în principal, e-mailurile care ar fi indicat o dispoziţie sau intenţie suicidală, iar în această privinţă nu găsiseră nimic. Strike cercetă cu privirea e-mailurile pe care Landry le trimisese şi le primise în ultimele două săptămâni

ale vieții sale.

Era ciudat, dar cu toate acestea adevărat, că nenumăratele imortalizări fotografice ale frumuseții ei nepământene îl făceau pe Strike să creadă cu şi mai mare greutate că Landry existase cu adevărat. Ubicuitatea trăsăturilor ei făcea ca acestea să pară abstracte, generice, chiar dacă chipul în sine avea o frumusețe unică.

Acum, totuşi, din aceste însemnări negru pe alb, din mesajele ortografiate excentric şi pline cu porecle şi glume al căror înțeles era rezervat unui grup restrâns de oameni, spectrul fetei moarte se ridica în fața sa în biroul întunecos. E-mailurile ei îi ofereau ceea ce multitudinea de fotografii nu reuşiseră: înțelegerea instinctivă, mai degrabă decât cerebrală, că o ființă umană reală, vie, capabilă să râdă, dar să şi plângă, îşi găsise moartea zdrobită pe asfaltul înzăpezit al acelei străzi londoneze. Sperase să desluşească umbra pâlpâitoare a unui criminal în timp ce răsfoia paginile dosarului, numai că în schimb i-a apărut fantoma Lulei înseşi, privind în sus la el, aşa cum fac uneori victimele crimelor violente, printre sfărâmăturile vieților lor întrerupte.

Înțelegea acum de ce John Bristow susținuse atât de insistent că sora lui nu avusese niciun gând legat de moarte. Fata care tastase cuvintele acestea părea să fie o prietenă cu suflet cald, sociabilă, impulsivă, foarte ocupată şi bucuroasă că era aşa; entuziastă cu privire la slujba ei, emoționată de perspectiva unei călătorii în Maroc.

Majoritatea e-mailurilor fuseseră trimise designerului Guy Somé. Nu conțineau nimic de interes, exceptând un ton de confidențialitate voioasă şi, o dată, o mențiune privind prietenia ei extrem de nepotrivită.

Deegee, vrei să-i faci ceva lui Rochelle pentru ziua ei de naştere, te roooog? Plătesc eu. Ceva drăguţ, nu fi oribil. Pentru 21 feb? Rugăciuni plecate. Te iub.
Cucu

Strike îşi aminti afirmația de pe site-ul LulaMyInspirationForeva cum că Lula îl iubise pe Guy Somé „ca pe un frate". Declarația semnată de acesta la poliție era cea mai scurtă din dosar. Fusese plecat în Japonia timp de o săptămână şi se întorsese acasă în noaptea morții ei. Strike ştia că Somé locuia la o distanță uşor de parcurs pe jos de Kentigern Gardens, dar poliția părea să fi fost mulțumită cu afirmația lui că, odată ajuns acasă, pur şi simplu se dusese la culcare. Strike remarcase deja faptul că oricine ar fi venit pe jos dinspre Charles Street s-ar fi apropiat de Kentigern Gardens

din direcția opusă camerelor de supraveghere video de pe Alderbrook Road.

În sfârşit, Strike închise dosarul. În timp ce se deplasa cu dificultate prin birou, dezbrăcându-se, desfăcându-şi proteza şi întinzându-şi patul de campanie, nu se gândea la nimic în afară de propria sa epuizare. Adormi repede, legănat de sunetele traficului neobosit, de răpăitul ploii şi de respirația nemuritoare a oraşului.

2

O magnolie mare se înălța în grădina din fața casei lui Lucy din Bromley. Mai spre sfârşitul primăverii avea să acopere peluza din față cu ceva ce semăna cu nişte batiste de hârtie mototolite. Acum, în aprilie, florile alcătuiau un nor spumos alb, cu petalele cerate ca nişte fulgi de cocos. Strike vizitase casa aceasta doar de câteva ori, pentru că preferase să se întâlnească cu Lucy departe de locuința acesteia, unde ea părea să fie tare hărțuită, şi ca să evite întâlnirile cu cumnatul ei, față de care nutrea simțăminte călduțe spre reci.

Baloanele umplute cu heliu, legate de poartă, se legănau în adierea vântului. În timp ce urca panta abruptă a aleii care ducea la uşă, cu pachetul ambalat de Robin la subsuoară, îşi spunea că în curând se va termina.

— Unde e Charlotte? întrebă Lucy, scundă, blondă şi rotundă la față, imediat după ce îi deschise uşa.

Alte baloane învelite în folie aurie, de data asta în forma cifrei şapte, umpleau holul din spatele ei. Țipete care ar fi putut să trădeze fie bucurie, fie durere se auzeau dintr-o zonă nevăzută a casei, tulburând calmul suburbiei.

— A trebuit să se ducă la Ayr în weekend, minți Strike.

— De ce? întrebă Lucy, dându-se înapoi ca să-l lase să intre.

— Sora ei a făcut iar o criză. Unde e Jack?

— Sunt toți prin preajmă. Slavă Domnului că a încetat ploaia, că altfel ar fi trebuit să-i ținem în casă, spuse Lucy, conducându-l spre grădina din spatele casei.

Îi găsiră pe cei trei nepoți ai lui zbenguindu-se pe gazonul întins, împreună cu douăzeci de băieți şi fete în haine de petrecere, şi țipând de mama focului în toiul unui joc în care trebuiau să alerge la diferite portițe de cricket unde fuseseră lipite imagini ale unor bucăți de fructe. Părinții, gata să le dea o mână de ajutor, stăteau răspândiți în lumina slabă a soarelui, bând vin din pahare de plastic, în vreme ce Greg, soțul lui Lucy, se ocupa de manevrarea unui iPod fixat într-un suport pe o masă demontabilă. Lucy îl servi pe Strike cu o bere, apoi fugi de lângă el aproape imediat ca să-l ridice de jos pe cel mai mic dintre cei trei fii ai ei, care căzuse zdravăn şi zbiera cu mult aplomb.

Strike nu-şi dorise niciodată copii; a fost unul dintre lucrurile

asupra cărora el şi Charlotte căzuseră de acord dintotdeauna şi fusese unul dintre motivele pentru care alte relații eşuaseră de-a lungul anilor. Lucy deplângea atitudinea lui şi motivele pe care el le invoca pentru asta. Întotdeauna era ofensată când el afirma țeluri de viață diferite de ale ei, ca şi cum i-ar fi atacat deciziile şi alegerile.

— Ce faci, Corm, eşti bine? spuse Greg, care predă altui tătic controlul asupra muzicii.

Cumnatul lui Strike, un economist care lucra în construcții, părea mereu nesigur de tonul cu care să-l abordeze pe acesta şi de regulă ajungea să adopte un amestec de complex de inferioritate şi agresivitate care pe Strike îl călca pe nervi.

— Unde e Charlotte, femeia aia superbă? Doar nu v-ați despărțit iar? Ha, ha, ha. Nu mai pot să vă țin socoteala la despărțiri.

Una dintre fetițe fusese împinsă şi căzuse. Greg s-a grăbit să o ajute pe una dintre celelalte mămici să se descurce cu lacrimile şi cu petele de iarbă. Jocul copiilor continua într-o hărmălaie vecină cu haosul. În sfârşit, se desprinse un câştigător. Cel ieşit pe locul doi începu să plângă, aşa că trebui să fie împăcat cu un premiu de consolare din sacul de gunoi negru aşezat lângă hidranți. După care s-a anunțat o a doua rundă a aceluiaşi joc.

— Salut! spuse o matroană de vârstă mijlocie, apropiindu-se pieziş de Strike. Tu trebuie să fii fratele lui Lucy!

— Mda, zise el.

— Am auzit cu toții despre bietul tău picior, spuse femeia, holbându-se la încălțămintea lui. Lucy ne-a ținut pe toți la curent. Doamne, nici nu poți să-ți dai seama, nu? Nici măcar n-am observat că şchiopătezi când ai sosit aici. E uluitor ce sunt în stare să facă în vremurile astea! Cred că alergi mai repede acum decât înainte!

Probabil că femeia îşi imaginase că avea sub pantaloni o singură lamă protetică din fibră de carbon, ca un paralimpic. Strike bău din paharul cu bere şi se sili să afişeze un zâmbet lipsit de umor.

— E-adevărat? întrebă ea, holbându-se la el cu o față care se umpluse brusc de curiozitate pură. Eşti cu adevărat fiul lui Jonny Rokeby?

O coardă a răbdării, despre care Strike nu-şi dăduse seama că era întinsă până la punctul de rupere, plesni.

— Al dracu' să fiu dacă ştiu, spuse el. Io zic să-i dai un telefon să-l întrebi!

Femeia rămase înmărmurită. După câteva secunde, plecă de lângă el în tăcere. O văzu vorbind cu altă femeie, care se uită în direcția lui. Un alt copil se împiedică şi se izbi cu capul de o portiță de cricket decorată cu o căpşună uriaşă, zbierând de-ți țiuiau

urechile. Cu toată atenția celorlalți concentrată asupra acestui nou incident, Strike se strecură din nou în casă.

Camera din față era confortabilă şi avea un aer prietenos, cu o canapea bej din trei piese, o reproducere impresionistă deasupra şemineului şi fotografii înrămate ale celor trei nepoți ai lui în uniforme şcolare de culoare verde-închis etalate pe rafturi. Strike închise uşa cu grijă, lăsând în urmă hărmălaia din grădină, scoase din buzunar DVD-ul trimis de Wardle, îl introduse în player şi porni televizorul.

Pe televizor era o fotografie făcută la a treizecea aniversare a lui Lucy. Tatăl lui Lucy, Rick, era în poză împreună cu cea de-a doua soție. Strike stătea în spate, unde fusese aşezat în toate fotografiile de grup încă de când avea cinci ani. Pe atunci, încă mai avea ambele picioare. Tracey, colegul ofițer de la SIB şi fata cu care Lucy sperase ca fratele ei să se însoare, stăteau lângă el. Ulterior, Tracey se măritase cu unul dintre prietenii lor comuni şi de curând născuse o fetiță. Strike avusese intenția să-i trimită nişte flori, dar nu reuşise să-şi ducă gândul până la capăt.

Îşi coborî privirea pe ecran şi apăsă „play”.

Filmarea alb-negru, cu granulație mare, începu imediat. O stradă albă, fulgi groşi de zăpadă plutind pe lângă obiectivul camerei. Câmpul vizual de 180° prezenta intersecția dintre Bellamy Road şi Alderbrook Road.

Un bărbat intră în cadru, mergând singur, dinspre partea dreaptă a ecranului. Înalt, cu mâinile vârâte adânc în buzunare, înfofolit bine, cu o glugă pe cap. În imaginea alb-negru, fața lui se vedea straniu, înşelând privirea. Strike avu impresia că se uită la un chip din care se zărea partea de jos albă şi care avea ochii acoperiți cu o bandă neagră, până când rațiunea îi spuse că de fapt privea la o față neagră acoperită cu un fular alb peste nas, gură şi bărbie. Pe jacheta lui mai era şi un fel de semn distinctiv, probabil un logo neclar; altfel, îmbrăcămintea lui era neidentificabilă.

Pe când se apropia de cameră, individul îşi lăsă capul în jos, aparent pentru a consulta ceva pe care-l scosese din buzunar. Câteva secunde mai târziu, o luă pe Bellamy Road şi dispăru din raza obiectivului. Ceasul digital din colțul dreapta-jos al ecranului arăta 01:39.

Filmul sări la o altă secvență. Apăruse din nou imaginea încețoşată a aceleiaşi intersecții, aparent părăsită, aceiaşi fulgi grei de zăpadă estompând imaginea, dar acum ceasul digital arăta 02:12.

Cei doi fugari apărură brusc în imagine. Cel din față putea fi recunoscut ca omul cu fularul alb la gură, care dispăruse din imagine; puternic şi cu picioare lungi, alerga, cu mişcări energice

ale brațelor, direct înapoi pe Alderbrook Road. Al doilea bărbat era mai scund, mai slab, cu glugă şi fes pe cap. Strike observă pumnii negri încleştați în timp ce alerga în spatele primului, care sporea avansul pe care-l avea. Pentru scurt timp, sub lumina unui stâlp stradal, pe spatele bluzei celui de-al doilea fugar se putu desluşi un desen; la jumătatea străzii Alderbrook, o coti brusc la stânga şi o luă pe o străduță laterală.

Strike revăzu filmarea de câteva secunde din nou şi apoi încă o dată. Nu observă niciun semn de comunicare între cei doi fugari. Niciun semn că se sunaseră sau că măcar se căutaseră unul pe celălalt, în timp ce se îndepărtau fugind de cameră. Păreau să fie fiecare cu treaba lui.

Vizionă filmarea pentru a patra oară şi opri imaginea, după mai multe încercări, la secunda când desenul de pe spatele bluzei purtate de fugarul mai lent se vedea iluminată. Mijind ochii, se apropie de imaginea neclară. După ce privi îndelung un minut, deveni aproape sigur că primul cuvânt se termina cu „ck”, dar al doilea, despre care credea că începe cu „J”, era indescifrabil.

Apăsă butonul „play” şi lăsă filmul să ruleze mai departe, încercând să-şi dea seama pe ce străduță o luase al doilea individ. De trei ori îl urmări despărțindu-se de însoțitorul lui şi, cu toate că numele era ilizibil pe ecran, ştia, din ce-i spusese Wardle, că trebuia să fie Halliwell Street.

Potrivit poliției, faptul că primul bărbat se întâlnise cu un prieten în afara razei de acțiune a camerei diminua probabilitatea ca el să fie un ucigaş. Asta presupunea că cei doi erau, într-adevăr, prieteni. Strike se văzu nevoit să accepte următorul lucru: faptul că fuseseră surprinşi pe film împreună, pe o asemenea vreme şi la o astfel de oră, acționând în maniere aproape identice, sugera complicitatea.

Lăsând filmul să ruleze mai departe, văzu cum imaginea trecu, aproape surprinzător, la interiorul unui autobuz. O fată se urcă; filmată dintr-o poziție de deasupra şoferului, avea fața micşorată şi puternic umbrită, deşi coada de cal blondă era distinctivă. Bărbatul care urcă după ea în autobuz semăna, din câte putea să vadă, foarte mult cu cel care mai târziu avea să meargă pe Bellamy Street către Kentigern Gardens. Era înalt şi cu glugă pe cap, cu fața acoperită de un fular alb şi partea de sus a feței pierdută în umbră. Tot ce se vedea clar era un logo pe piept, format din inițialele GS stilizate.

Pe ecran apăru Theobalds Road. Dacă individul care se deplasa cu repeziciune era aceeaşi persoană care se urcase în autobuz, îşi scosese fularul alb, cu toate că şi constituția, şi mersul sugerau cu tărie asemănarea. De data asta, lui Strike i se păru că bărbatul face

un efort conştient ca să-şi țină capul plecat.

Filmul se sfârşi cu un ecran negru. Strike se uita la el, adâncit în gânduri. Când redeveni conştient de locul în care se afla, constată uşor surprins că era multicolor şi luminat de soare.

Îşi scoase mobilul din buzunar şi-l sună pe John Bristow, dar îi răspunse mesageria vocală. Lăsă un mesaj în care-i spunea lui Bristow că văzuse înregistrarea de pe camera de supraveghere şi citise dosarul de la poliție; că voia să-l mai roage câteva lucruri şi dacă ar fi posibil să se întâlnească în săptămâna care urma.

Apoi îl sună pe Derrick Wilson, al cărui telefon intră de asemenea pe mesageria vocală; Strike îi transmise din nou solicitarea de a veni să vadă interiorul clădirii de pe Kentigern Gardens, numărul 18.

Abia închise când pe uşa camerei de zi se strecură înăuntru Jack, nepotul lui mijlociu. Era roşu la față şi agitat.

— Te-am auzit vorbind, spuse el.

închise uşa cu la fel de mare grijă ca şi unchiul său.

— Nu trebuia să fii în grădină, Jack?

— Am venit să fac un pipi, spuse nepotul. Unchiule Cormoran, mi-ai adus un cadou?

Strike, care nu lăsase din mână pachetul ambalat de când sosise, i-l dădu şi văzu cum degetele mici şi nerăbdătoare ale copilului distrugeau lucrătura migăloasă a lui Robin.

— *Mişto!* spuse Jack fericit. Un *soldățel.*

— Exact, zise Strike.

— Are şi puşcă şi... tot *ce-i treb'e.*

— Da, are.

— Tu aveai armă când erai soldat? întrebă Jack, răsucind cutia ca să se uite la poza conținutului.

— Am avut două, spuse Strike.

— Şi le mai ai?

— Nu, a trebuit să le dau înapoi.

— Păcat, spuse Jack, cu seriozitate.

— Dar tu n-ar trebui să te joci? întrebă Strike, în momentul în care un nou val de țipete erupse dinspre grădină.

— Nu vreau, zise Jack. Pot să-l scot din cutie?

— Da, sigur, spuse Strike.

În timp ce Jack desfăcea cu febrilitate cutia, Strike scoase DVD-ul lui Wardle din player şi-l băgă în buzunar. Apoi îl ajută pe Jack să elibereze paraşutistul din legăturile care-l țineau prizonier în cutie şi să-i fixeze arma în mână.

Lucy îi găsi pe amândoi acolo după vreo zece minute. Jack îl făcea pe soldat să tragă de după canapea, iar Strike se prefăcea că primise un glonț în stomac.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Corm, e petrecerea lui, ar trebui să se joace afară cu ceilalți! Jack, ți-am *spus* că nu ai voie să desfaci niciun cadou – ia-l de jos – nu, trebuie să-l laşi aici, în casă – *nu,* Jack, poți să te joci cu el mai târziu – şi oricum, e aproape ora ceaiului…

Tulburată şi iritată, Lucy îl scoase pe băiatul îndărătnic din încăpere, aruncându-i o privire înnegurată fratelui ei. Când îşi țuguia buzele, Lucy semăna mult cu mătuşa lor, Joan, care nu era rudă de sânge cu niciunul dintre ei.

Asemănarea vremelnică născu în Strike un spirit de cooperare necaracteristic. Tot restul petrecerii, după cum s-a exprimat Lucy, s-a comportat bine, dedicându-se în principal aplanării conflictelor care mocneau între copiii agitați nevoie mare, baricadându-se apoi în spatele mesei demontabile acoperite cu jeleuri şi înghețată, ca să evite astfel interesul intruziv din partea mamelor care bântuiau prin preajmă.

3

Strike se trezi devreme duminică dimineață din cauza soneriei mobilului lăsat la încărcat lângă patul de campanie. Îl suna Bristow. Părea tensionat.

— Am primit mesajul tău ieri, dar mama e într-o stare proastă şi nu avem infirmieră în după-amiaza asta. Alison o să vină să-mi țină companie. Am putea să ne vedem mâine, în pauza mea de prânz, dacă eşti liber? Au mai apărut lucruri noi? adăugă el cu speranță în glas.

— Câteva, spuse Strike cu precauție. Auzi, unde e laptopul surorii tale?

— E aici, în apartamentul mamei. De ce?

— Ce-ai zice dacă aş arunca o privire în el?

— Excelent, spuse Bristow. Îl aduc mâine, bine?

Strike admise că ar fi o idee bună. După ce Bristow îi dădu numele şi adresa localului său preferat din apropiere de biroul lui şi închise, Strike îşi luă pachetul de țigări şi stătu o vreme fumând şi contemplând modelul pe care-l făceau pe tavan razele de soare ce pătrundeau printre lamelele storurilor, savurând liniştea şi singurătatea, absența țipetelor de copii, a încercărilor lui Lucy de a-i tot pune întrebări peste zbieretele stridente ale celor mici. Cu sentimente aproape prietenoase față de biroul său paşnic, îşi stinse țigara, se ridică şi se pregăti pentru duşul său obişnuit la ULU.

În sfârşit dădu de Derrick Wilson, după mai multe tentative, duminică seara, târziu.

— Săptămâna asta nu poți să vii, spuse Wilson. Domnul Bestigui stă mult pe-acasă zilele astea. Trebuie să mă gândesc la jobul meu, mă înțelegi. Te sun când apare vreun moment potrivit, bine?

Strike auzi o sonerie îndepărtată.

— Nu eşti la muncă acum? strigă Strike înainte ca Wilson să închidă.

Îl auzi pe paznic zicând, departe de receptor:

— *Semnează aici, amice.* Ce zici? adăugă el tare, către Strike.

— Dacă eşti acolo acum, poți să verifici numele unei prietene care o mai vizita uneori pe Lula?

— Ce prietenă? întrebă Wilson. *Mda, cu bine.*

— Fata de care zicea Kieran, prietena de la clinică. Rochelle. Vreau numele ei de familie.

— A, aia, da, spuse Wilson. Da, o să mă uit şi te s…

— Poți să te uiți repede acum?

Îl auzi pe Wilson oftând.

— Mda, bine. Stai la telefon.

Zgomote nedesluşite de mişcare, tropăieli şi hârşâituri, apoi foşnetul paginilor întoarse. În timp ce aştepta, Strike privea la diferitele obiecte de îmbrăcăminte create de Guy Somé, afişate pe ecranul computerului său.

— Da, e aici, auzi glasul lui Wilson în urechea lui. O cheamă Rochelle… nu pot să citesc… pare a fi Onifade.

— Poți să-mi spui pe litere?

Wilson îi citi numele pe litere şi Strike şi-l notă.

— Când a fost ultima oară acolo, Derrick?

— Tocmai pe la începutul lui noiembrie, spuse Wilson. *Da, bună seara.* Tre' să-nchid acum.

Puse receptorul jos în timp ce Strike îi mulțumea, iar detectivul reveni la cutia sa de Tennent's şi contemplarea îmbrăcămintei moderne de zi, în viziunea lui Guy Somé, îndeosebi o jachetă cu fermoar şi glugă având în partea stângă, sus, un GS auriu stilizat. Acelaşi logo apărea bine evidențiat pe toate obiectele vestimentare de gata afişate în secțiunea pentru bărbați a website-ului renumitului designer. Strike nu era întru totul lămurit cu privire la înțelesul expresiei „de gata"; părea un adevăr evident, deşi, orice altă conotație ar fi avut, expresia însemna „mai ieftin". A doua secțiune a site-ului, denumită simplu „Guy Somé", conținea haine ale căror prețuri se ridicau în mod obişnuit la câteva mii de lire. În pofida strădaniilor lui Robin, designerul acestor costume maro, al cravatelor tricotate înguste, al rochiilor mini brodate cu mici fragmente de oglindă, al acestor pălării din piele continua să rămână surd la toate solicitările pentru o discuție privind moartea modelului său preferat.

4

Crezi că n-am să-ţi fac rău, dar te înşeli, jigodie vin la tine am avut încredere în tine şi uite ce mi-ai făcut. O să-ţi smulg sula şi-o să ţi-o îndes pe gât. Or să te găsească sufocat cu propria ta sulă. Când o să termin cu tine mă-ta n-o să te mai cunoască am să-ţi fac felul Strike jigodie ordinară ce eşti.

— E frumos afară.

— Vrei să citeşti asta? Te rog.

Era luni dimineaţă şi Strike tocmai se întorsese de la o ţigară fumată în strada însorită şi o discuţie lejeră cu fata de la magazinul de discuri de vizavi. Robin îşi lăsase părul desfăcut din nou; era evident că nu mai avea interviuri pentru ziua aceea. Această deducţie, în combinaţie cu efectele soarelui de după ploaie, reuşi să-i îmbunătăţească lui Strike starea de spirit. Totuşi, Robin părea încordată, stând în picioare în spatele biroului şi întinzându-i o foaie de hârtie roz împodobită cu obişnuitele pisicuţe.

— N-a renunţat, nu-i aşa?

Strike luă scrisoarea şi o citi, rânjind.

— Nu pricep de ce nu te duci la poliţie, spuse Robin. Ce chestii zice ăla că vrea să-ţi facă…

— Pune-o la dosar, zise Strike nepăsător, aruncând scrisoarea pe birou şi frunzărind restul corespondenţei sărace.

— Da, mă rog, asta nu-i tot, spuse Robin, vădit deranjată de atitudinea lui. Tocmai au sunat cei de la Temporary Solutions.

— Da? Ce voiau?

— Au cerut să vorbească cu mine, spuse Robin. Evident că bănuiesc că eu sunt tot aici.

— Şi tu ce le-ai spus?

— M-am prefăcut că sunt altcineva.

— Ai gândit rapid. Cine?

— Am spus că mă cheamă Annabel.

— Când li se cere să spună pe loc un nume fals, de regulă oamenii aleg unul care începe cu „A”, ştiai?

— Şi dacă trimit pe cineva să verifice?

— Ce?

— Păi, de la tine or să încerce să scoată bani, nu de la mine! Or să încerce să te facă să plăteşti tariful de angajare!

Îngrijorarea ei sinceră că va fi nevoit să plătească o sumă pe care nu şi-o putea permite îl făcu să zâmbească. Intenționase să o roage să sune iar la biroul lui Freddie Bestigui şi să înceapă să caute în directoarele telefonice online o mătuşă a lui Rochelle Onifade domiciliată în Kilburn. În loc de asta, spuse:

— OK, părăsim sediul. Aveam de gând să verific un loc numit Vashti în dimineața asta, înainte să mă întâlnesc cu Bristow. Poate că ar părea mai firesc dacă am merge împreună.

— Vashti? Buticul? spuse imediat Robin.

— Da. Îl ştii, nu-i aşa?

Veni rândul lui Robin să zâmbească. Citise despre magazin prin reviste: pentru ea, simboliza fascinația Londrei. Un loc unde editorii de modă găseau obiecte de îmbrăcăminte fabuloase ca să le prezinte cititoarelor lor, haine care costau cât salariul lui Robin pe şase luni.

— Ştiu de el, spuse ea.

Strike luă trenciul fetei din cuier si i-l întinse.

— O să zicem că tu eşti sora mea, Annabel. Mă ajuți să aleg un cadou pentru soția mea.

— Care e problema individului care te amenință cu moartea? întrebă Robin în timp ce stăteau pe locuri alăturate în metrou. Cine e?

Îşi reprimase curiozitatea legată de Jonny Rokeby şi de frumoasa brunetă care ieşise în fugă din clădirea lui Strike în prima ei zi de lucru, ca şi de patul de campanie despre care nu vorbiseră niciodată. Dar era fără doar şi poate îndreptățită să pună întrebări despre amenințările cu moartea. La urma urmelor, ea era cea care deschisese trei plicuri roz şi citise deversările violente mâzgălite printre pisicuțele jucăuşe. Strike nici măcar nu se uitase la ele.

— Îl cheamă Brian Mathers, spuse Strike. A venit să mă vadă în iunie trecut pentru că avea impresia că nevastă-sa îl înşală. Voia să fie urmărită, aşa că am pus-o sub supraveghere timp de o lună. O femeie foarte banală: simplă, îmbrăcată modest, cu un permanent urât; lucra la departamentul de contabilitate al unui mare depozit de covoare. Îşi petrecea zilele săptămânii într-un mic birou înghesuit împreună cu alte trei colege, se ducea la bingo în fiecare joi, îşi făcea cumpărăturile săptămânale la Tesco, iar sâmbetele se ducea cu soțul ei la o filială locală a Clubului Rotary.

— Şi când credea el că îl înşală? întrebă Robin.

Reflecțiile lor palide se legănau în fereastra opacă neagră; secătuită de culoare în lumina intensă de deasupra, Robin părea mai vârstnică şi totuşi eterică, iar Strike arăta mai bolovănos şi mai urât.

— Joi seara.

— Şi aşa făcea?

— Nu, chiar se ducea la bingo cu prietena ei, Maggie, dar în toate cele patru seri de joi în care am urmărit-o a ajuns acasă intenționat mai târziu. După ce se despărțea de Maggie, se mai plimba un pic cu maşina. Într-o seară, s-a dus într-un pub şi şi-a luat singură un sos de tomate, pe care l-a băut stând sfioasă într-un colț. În altă seară a aşteptat în maşină la capătul străzii lor timp de patruzeci şi cinci de minute înainte să se ducă acasă.

— De ce? întrebă Robin în timp ce trenul zdrăngănea gălăgios printr-un tunel lung.

— Păi, tocmai asta-i întrebarea, nu? Ca să demonstreze ceva? Ca să-l facă să se ambaleze? Să-l tachineze? Să-l pedepsească? Să încerce să injecteze un pic de emoție în căsnicia lor anostă? În fiecare seară de joi, doar un mic interval de timp nejustificat. El, fiind un nemernic impulsiv, bineînțeles că a muşcat momeala. Chestia îl scotea din minți. Era sigur că se întâlneşte cu amantul o dată pe săptămână, că prietena ei, Maggie, îi acoperea. A încercat să o urmărească singur, dar era convins că în acele rânduri s-a dus la bingo pentru că ştia că e pe urmele ei.

— Şi i-ai spus adevărul?

— Da, i l-am spus. Dar nu m-a crezut. S-a ambalat foarte tare şi a început să urle şi să zbiere că toată lumea conspira împotriva lui. A refuzat să-mi plătească factura. Eram îngrijorat că va ajunge să-i facă vreun rău şi aici am greşit grav. Am sunat-o şi i-am spus că mă plătise s-o urmăresc, că ştiam ce făcea şi că soțul ei se apropia de un punct periculos. Pentru binele său, am sfătuit-o să aibă grijă până unde împingea lucrurile. N-a spus niciun cuvânt, mi-a închis telefonul. Ei bine, el îi verifica cu regularitate mobilul. Mi-a văzut numărul şi a tras concluzia evidentă.

— Că i-ai spus femeii că te pusese s-o urmăreşti?

— Nu, că am fost sedus de farmecele ei şi că eram noul ei amant.

Robin îşi duse repede palma la gură. Strike izbucni în râs.

— De obicei, clienții tăi sunt puțin cam nebuni? întrebă Robin, după ce-şi eliberă gura.

— El este, dar ceilalți sunt de regulă doar stresați.

— Mă gândeam la John Bristow, spuse Robin ezitant. Prietena lui crede că se amăgeşte. Iar tu ai crezut că ar putea fi un pic… ştii… nu? întrebă ea. Am auzit, adăugă uşor ruşinată, prin uşă. Chestia cu „psihologul de salon”.

— Exact, zise Strike. Păi… se poate să mă fi răzgândit.

— Ce vrei să spui? întrebă Robin, ochii ei limpezi cenuşiu-albăstrui mărindu-se.

Trenul se apropia hurducăindu-se de stație. Siluetele se

perindau rapid pe la geamuri, devenind tot mai clare cu fiecare secundă.

— Crezi… vrei să spui că nu… că s-ar putea să aibă dreptate… că într-adevăr a fost o…?

— Aici ne dăm jos.

Buticul zugrăvit în alb pe care îl căutau era situat în zona cea mai scumpă din Londra, pe Conduit Street, aproape de intersecția cu New Bond Street. Pentru Strike, vitrinele sale colorate etalau o multitudine amestecată de lucruri nenecesare vieții. Erau acolo pernițe cu mărgele şi lumânări aromate în suporturi de argint. Bucăți de sifon aranjate artistic; caftane țipătoare care îmbrăcau manechine fără chip; genți voluminoase, de o urâțenie ostentativă; toate răspândite pe un fundal pop-art, într-o celebrare stridentă a consumerismului care lui Strike i se părea iritantă şi pentru retină, şi pentru spirit. Şi le imagina pe Tansy Bestigui şi Ursula May în magazin, examinând cu un ochi de expert etichetele, selectând genți din piele de aligator cu prețuri din patru cifre animate de o hotărâre fără bucurie de a-şi scoate pârleala cu banii din căsniciile lor lipsite de iubire.

Alături de el, Robin privea şi ea la vitrină, dar înregistrând doar vag ceea ce vedea. De dimineață primise o ofertă de angajare prin telefon, în timp ce Strike fuma în stradă, chiar înainte ca cei de la Temporary Solutions să sune. De fiecare dată când se gândea la ofertă, pe care trebuia să o accepte sau să o decline în următoarele două zile, simțea un junghi de emoție intensă în stomac, despre care se străduia să se convingă că era plăcere, suspectând însă tot mai mult că era vorba de teamă.

Ar trebui s-o accepte. Erau multe în favoarea ei. Salariul era exact suma pe care ea şi Matthew conveniseră că ar trebui s-o țintească. Birourile erau elegante şi bine amplasate în West End. Ea şi Matthew vor putea să ia masa împreună. Piața angajărilor nu strălucea prin dinamism. Ar fi trebuit să fie încântată.

— Cum a mers interviul de vineri? întrebă Strike, privind pieziş la o haină cu paiete pe care o găsea obscen de neatrăgătoare.

— Foarte bine, cred, răspunse Robin vag.

Îşi aminti de entuziasmul pe care-l simțise doar cu câteva clipe înainte, când Strike îi dăduse de înțeles că s-ar putea, la urma urmelor, să existe un ucigaş. Vorbise serios? Robin observă că acum se uita cu intensitate la un asamblaj de zorzoane, ca şi cum acelea ar fi putut să-i spună ceva important, iar aceasta era cu siguranță (pentru o clipă, îşi permise să vadă cu ochii lui Matthew şi să gândească cu glasul lui Matthew) o poză adoptată pentru efect sau ostentație. Matthew credea în continuare că Strike era într-un fel sau altul un impostor. Părea să considere că profesia de detectiv

era una excentrică, echivalentă cu a fi astronaut sau dresor de lei; că oamenii adevăraţi nu se ocupau cu asemenea lucruri.

Robin reflectă că, dacă accepta jobul în resurse umane, s-ar putea să nu afle niciodată (decât dacă citea, într-o zi, în presă) cum s-a încheiat această investigaţie. Să dovedeşti, să rezolvi, să prinzi, să protejezi: astea erau lucrurile pe care merita să le faci; importante şi fascinante. Robin ştia că Matthew o considera întru câtva copilăroasă şi naivă din cauza acestor sentimente, dar ea nu şi le putea reprima.

Strike se întorsese cu spatele la vitrină şi se uita la ceva de pe New Bond Street. Robin văzu că avea privirea fixată asupra cutiei poştale roşii aflate în faţa firmei Russell and Bromley, gura sa neagră, dreptunghiulară privind la ei cu răutate de peste drum.

— OK, să intrăm, spuse Strike, întorcându-se cu spatele la ea. Nu uita, eşti sora mea şi am venit să cumpărăm ceva pentru soţia mea.

— Dar ce încercăm să aflăm?

— Ce au făcut aici Lula Landry şi prietena ei Rochelle Onifade în ziua de dinaintea morţii lui Landry. S-au întâlnit aici, pentru cincisprezece minute, apoi s-au despărţit. Nu sper mare lucru. Au trecut trei luni şi s-ar putea să nu fi observat nimic. Totuşi, merită să încercăm.

Parterul de la Vashti era dedicat îmbrăcămintei; un semn îndreptat în susul unei scări de lemn arăta că la etaj erau o cafenea şi un raion de *lifestyle*. Câteva femei treceau în revistă cuierele din oţel lucios. Toate erau slabe şi bronzate, cu părul lung, curat, proaspăt uscat cu feonul. Vânzătoarele alcătuiau un grup eclectic, îmbrăcate excentric şi cu pieptănături bizare. Una dintre ele purta un tutu şi ciorapi plasă. Aranja un etalaj de pălării.

Spre surprinderea lui Strike, Robin se îndreptă cu tupeu către această fată.

— Bună, spuse ea cu voioşie. Aveţi o haină cu paiete fabuloasă în vitrina din mijloc. Mă întreb dacă aş putea s-o probez.

Vânzătoarea avea o masă de păr alb pufos de consistenţa vatei de zahăr, iar ochii erau machiaţi strident, sprâncenele lipsindu-i cu totul.

— Da, nicio problemă, spuse ea.

Totuşi, s-a dovedit că minţise. Extragerea hainei din vitrină a fost extrem de problematică. Trebuia scoasă de pe manechinul pe care era aşezată şi descâlcită din sistemul de etichetare electronic. Zece minute mai târziu, haina tot nu se lăsase scoasă, aşa că vânzătoarea iniţială îşi chemă două colege ca s-o ajute. Între timp, Robin se plimba prin magazin fără să discute cu Strike, alegând o varietate de rochii şi curele. Când haina cu paiete părăsi în sfârşit

spațiul vitrinei, cele trei vânzătoare implicate în recuperarea ei păreau să fi investit cumva în viitorul acesteia, aşa că o însoțiră toate pe Robin la cabina de probă, una oferindu-se s-o ajute să care mulțimea de accesorii pe care le alesese, celelalte două ocupându-se cu transportarea hainei.

Cabinele de probă constau din cadre metalice învelite cu mătase groasă de culoare crem, ca nişte corturi. Poziționându-se suficient de aproape ca să asculte ce se petrecea înăuntru, Strike simțea că abia acum începea să aprecieze gama completă a talentelor secretarei sale temporare.

Robin luase cu ea în cabină mărfuri în valoare de peste zece mii de lire, dintre care haina cu paiete valora cam jumătate. În circumstanțe normale, n-ar fi avut niciodată tupeul să facă asta, dar ceva pusese stăpânire pe ea în această dimineață: un amestec de cutezanță şi bravură. Voia să-şi demonstreze ceva sieşi, lui Mathew şi chiar şi lui Strike. Cele trei vânzătoare se agitau în jurul ei, atârnând pe umeraşe rochiile şi netezind faldurile grele ale hainei, iar Robin nu simțea niciun fel de ruşine că nu şi-ar fi putut permite nici măcar cea mai ieftină dintre curelele pe care le ținea acum roşcata cu tatuaje pe ambele brațe şi că niciuna dintre fete nu va primi vreodată comisionul pe care, fără doar şi poate, îl râvneau. Ba chiar i-a permis vânzătoarei cu părul roz să se ducă să caute taiorul auriu, despre care aceasta o asigurase pe Robin că îi va veni admirabil şi se va asorta minunat cu rochia verde pe care o alesese.

Robin era mai înaltă decât oricare dintre fetele de la magazin, iar când îşi schimbă trendul cu haina cu paiete, acestea scoaseră murmure admirative.

— Trebuie să vadă şi fratele meu, le spuse ea, după ce-şi analiză cu un ochi critic imaginea din oglindă. Ştiți, nu e pentru mine, e pentru soția lui.

Şi ieşi printre draperiile cabinei de probă cu cele trei vânzătoare agitându-se în urma ei. Fetele bogate de lângă cuierul cu îmbrăcăminte se întoarseră toate ca să se uite la Robin cu privirea îngustată când aceasta întrebă cu aplomb:

— Ce părere ai?

Strike se văzu nevoit să admită că haina care i se păruse atât de oribilă arăta mai bine pe Robin decât pe manechin. Ea se răsuci pe loc în fața lui, iar obiectul scânteie ca o piele de şopârlă.

— E în regulă, spuse el, cu precauție masculină, iar vânzătoarele zâmbiră cu indulgență. Mda, e chiar drăguță. Cât costă?

— Pentru tine, nu-i aşa scumpă, spuse Robin, cu o privire şireată către ajutoarele ei. Sandrei i-ar plăcea mult asta, îi spuse ea pe un ton ferm lui Strike, care, luat pe nepregătite, zâmbi larg. Şi,

gândeşte-te, împlineşte totuşi patruzeci de ani.

— Ar putea s-o poarte cu orice, îl asigură cu convingere fata cu vată de zahăr în cap. E atât de adaptabilă.

— OK, mă duc să probez rochia aceea Cavalli, spuse Robin binedispusă, întorcându-se în cabina de probă. Sandra m-a rugat să vin cu el, le explică ea celor trei vânzătoare, în timp ce acestea o ajutau să-şi dea jos haina şi desfăceau fermoarul rochiei spre care arătase. Ca să se asigure că nu mai face cine ştie ce gogomănie. Când a împlinit treizeci de ani, i-a cumpărat cei mai urâți cercei din lume. Au costat o avere şi ea nu i-a scos niciodată din seif.

Robin nu ştia de unde-i veneau invențiile astea; se simțea inspirată. Dându-şi jos puloverul şi fusta, începu să-şi unduiască trupul ca să intre în rochia mulată de culoare albastru-verzui. În timp ce vorbea, Sandra devenea reală: un pic răsfățată, întru câtva plictisită, mărturisindu-i cumnatei sale la un pahar de vin că fratele ei (bancher, se gândi Robin, chiar dacă Strike nu prea semăna cu ideea ei despre bancheri) nu avea gusturi deloc.

— Aşa că mi-a zis: du-l la Vashti şi convinge-l să-şi deschidă portofelul. O, da, asta e drăguță.

Era mai mult decât drăguță. Robin privi lung la propria ei reflecție. Rochia verde era magic construită, în aşa fel încât să-i îngusteze talia până la aproape nimic, să-i sculpteze silueta în curbe line, să-i alungească gâtul palid. Era o zeiță cu trup şerpuitor în viridian strălucitor, iar vânzătoarele murmurau şi scoteau exclamații de apreciere.

— Cât costă? o întrebă Robin pe roşcată.

— Două mii opt sute şi nouăzeci şi nouă, spuse fata.

— E nimic pentru el, spuse Robin nepăsătoare, ieşind printre draperii ca să-i arate rochia lui Strike, pe care-l găsi examinând un vraf de mănuşi pe o masă circulară.

Singurul lui comentariu asupra rochiei verzi fu un „Mda”, după ce abia dacă se uitase la ea.

— Ei, poate că nu-i chiar culoarea Sandrei, spuse Robin, cu un sentiment brusc de jenă.

În definitiv, Strike nu era nici fratele, nici prietenul ei. Probabil că dusese invenția prea departe, defilând în fața lui într-o rochie mulată pe corp. Se retrase în cabina de probă.

Dezbrăcată din nou în chiloți şi sutien, spuse:

— Ultima oară când Sandra a fost aici, Lula Landry era în cafeneaua de sus. Sandra mi-a spus că arăta superb în carne şi oase. Chiar mai bine decât în poze.

— O, da, a fost, admise fata cu păr roz, care ținea la piept taiorul auriu pe care-l adusese. Venea pe-aici mai mereu, o vedeam în fiecare săptămână. Vreți să probați ăsta?

— A fost aici cu o zi înainte să moară, spuse fata cu părul ca de vată de zahăr, ajutând-o pe Robin să îmbrace taiorul auriu. În cabina asta de probă, chiar în asta.

— Serios? zise Robin.

— N-o să se încheie la piept, dar arată excelent deschis, spuse roşcata.

— Nu, nu e bine, Sandra e un pic mai solidă decât mine, ca să nu zic mai mult, spuse Robin, sacrificând fără milă silueta cumnatei ei fictive. O să încerc rochia aia neagră. Ai spus că Lula Landry a fost chiar în ziua de dinaintea morții ei?

— Oh, da, spuse fata cu părul roz. Era tare tristă, foarte foarte tristă. Ai auzit-o, nu-i aşa, Mel?

Roşcata tatuată, care ținea ridicată rochia neagră cu inserturi de dantelă, scoase un zgomot nedesluşit. Privind-o în oglindă, Robin văzu că nu e deloc dornică să vorbească despre ceea ce auzise, intenționat sau întâmplător.

— Vorbea cu Duffield, nu-i aşa, Mel? insistă vorbăreața cu păr roz.

Robin o văzu pe Mel încruntându-se. În ciuda tatuajelor, Robin avu impresia că Mel ar putea fi şefa celorlalte două. Părea să considere că discreția legată de ceea ce se petrecea în aceste corturi de mătase crem făcea parte din jobul ei, pe când celelalte două ardeau de dorința de a relata nişte bârfe, mai ales unei femei ce părea tare dornică să cheltuiască banii fratelui ei bogat.

— Trebuie să fie imposibil să nu auzi ce se petrece în aceste... aceste corturi, comentă Robin, cu respirația uşor îngreunată, în timp ce eforturile combinate ale celor trei vânzătoare o ajutau să intre puțin câte puțin în rochia neagră cu dantele.

Mel se îmblânzi uşor.

— Da, aşa e. Iar oamenii vin aici şi încep să trăncănească despre tot ce le trece prin cap. N-ai cum să nu auzi lucruri prin chestiile astea, spuse ea, arătând spre draperia țeapănă din mătase pură.

Cu trupul comprimat în cămaşa de forță din piele şi dantelă, Robin rosti cu greutate:

— Aş fi crezut că Lula Landry era ceva mai grijulie, ținând cont că presa o urmărea peste tot pe unde umbla.

— Mda, spuse roşcata. Aşa ar fi fost normal. Dar eu n-aş vorbi niciodată cu nimeni despre ceea ce aud, chiar dacă alții ar face-o.

Trecând peste faptul evident că ea discuta despre cele auzite cu colegele ei, Robin îşi exprimă aprecierea pentru această decență rar întâlnită.

— Presupun că a trebuit să spui asta poliției, totuşi? întrebă ea, îndreptându-şi rochia şi pregătindu-se pentru tragerea fermoarului.

— Poliția n-a venit deloc aici, zise cu regret în glas fata cu părul

ca de vată de zahăr. Eu am zis că Mel trebuia să se ducă să le spună ce-a auzit, dar ea n-a vrut.

— Nu era nimic, spuse repede Mel. N-ar fi schimbat cu nimic lucrurile. Adică, el n-a fost acolo, nu? Asta s-a dovedit.

Strike se apropie de draperia de mătase atât cât să nu trezească priviri bănuitoare din partea clienților şi a celorlaltor vânzătoare.

În cabină, fata cu păr roz se chinuia cu fermoarul, încet, un corset cu întăritură ascunsă comprimă cutia toracică a lui Robin. Strike ascultă următoarea ei întrebare, tulburat de faptul că fusese pronunțată aproape ca un geamăt.

— Te referi la faptul că Evan Duffield nu era în apartamentul ei când ea a murit?

— Da, spuse Mel. Aşa că n-avea importanță ce-i spusese ea mai devreme, nu? El n-a fost acolo.

Cele patru femei studiară un moment imaginea lui Robin din oglindă.

— M-aş mira, zise Robin, observând felul în care două treimi din sânii ei erau aplatizați de materialul întins, în vreme ce părțile superioare inundau decolteul, ca Sandra să încapă în chestia asta. Dar nu crezi, spuse ea, respirând mai liber când fata cu părul de vată de zahăr îi desfăcu fermoarul, că trebuia să le spui polițiştilor ce a zis ea şi să-i laşi pe ei să decidă dacă era sau nu important?

— Eu ți-am zis asta, Mel, mai ştii? cârâi fata cu părul roz. I-am spus.

Mel trecu imediat în defensivă.

— Dar el n-a fost acolo! Nu s-a dus la ea în apartament! îi spusese probabil că are ceva de făcut şi că nu voia s-o vadă, pentru că ea zicea: „Vino după aia, atunci, o să te aştept, nu contează. Oricum, probabil că n-o să ajung acasă până la unu. Te rog să vii, te rog”. Ca şi cum îl implora. În orice caz, era cu prietena ei în cabină. Prietena ei a auzit totul. Probabil că ea le-o fi spus polițiştilor, nu?

Robin îmbrăcă din nou haina cu sclipici, ca să aibă ceva de făcut. Aproape ca un gând întârziat, în timp ce se învârtea şi se sucea în fața oglinzii, întrebă:

— Şi sigur era Evan Duffield cel cu care vorbea?

— Bineînțeles că el era, spuse Mel, ca şi cum Robin îi insultase inteligența. Pe cine mai putea să roage să vină la ea la ora aia? Părea disperată să-l vadă.

— Doamne, ce ochi are! spuse fata cu părul ca de vată de zahăr. E atât de superb. Şi are o charismă uriaşă. A venit aici cu ea odată. Doamne, ce sexy e!

Zece minute mai târziu, după ce Robin i-a mai prezentat două ținute lui Strike, convenind cu el în fața vânzătoarelor că haina cu

paiete era cea mai potrivită dintre toate, deciseră (cu acordul vânzătoarelor) că a doua zi ar trebui s-o aducă pe Sandra aici ca să vadă şi ea înainte de a se hotărî. Strike rezervă haina de cinci mii de lire sub numele de Andrew Atkinson, dădu un număr de mobil inventat şi părăsi magazinul sub o ploaie de urări de bine călduroase, ca şi cum deja cheltuiseră banii aceia.

Merseră cincizeci de paşi în tăcere şi Strike îşi aprinse o țigară înainte de a spune:

— Foarte, foarte impresionant!

Robin nu-şi mai încăpea în piele de mândrie.

5

Strike şi Robin se despărţiră la staţia New Bond Street. Robin se întoarse cu metroul la birou ca să sune la BestFilms, să o caute în registrele telefonice online pe mătuşa lui Rochelle Onifade şi să-i evite pe cei de la Temporary Solutions („Ţine uşa încuiată” a fost sfatul lui Strike).

Strike îşi cumpără un ziar şi prinse metroul de Knightsbridge, apoi merse pe jos, având destul timp la dispoziţie, până la Serpentine Bar and Kitchen, pe care Bristow îl alesese pentru întâlnirea lor de la prânz.

Drumul trecea prin Hyde Park, pe aleile acoperite cu frunze şi peste pista de nisip pentru cursele de cai, Rotten Row. În metrou, îşi notase elementele principale ale mărturiei fetei numite Mel, iar acum, înconjurat de verdeaţa scăldată de soare, mintea lui rătăcea, zăbovind asupra imaginii lui Robin, aşa cum arăta în rochia verde mulată pe trup.

O descumpănise cu reacţia lui, ştia asta; dar momentul acela fusese marcat de o apropiere stranie, iar apropierea era ultimul lucru pe care şi-l dorea în acel moment, mai ales faţă de Robin, inteligentă, capabilă profesional şi plină de tact cum era. Îi plăcea compania ei şi aprecia modul în care-i respecta intimitatea, ţinându-şi sub control curiozitatea. Dumnezeu îi era martor, îşi zise Strike, dându-se la o parte ca să evite un biciclist, că întâlnise extrem de rar această calitate în timpul vieţii, mai ales la femei. Totuşi, faptul că, foarte curând, avea să rămână fără Robin constituia o parte foarte complicată a încântării pe care i-o provoca prezenţa ei. Faptul că urma să plece în altă parte impunea, ca şi inelul ei de logodnă, o graniţă fericită. O plăcea pe Robin; îi era recunoscător; era chiar (după această dimineaţă) impresionat de ea. Dar, întrucât avea o vedere normală şi un libido sănătos, trebuia să-şi aducă aminte în fiecare zi în care se apleca deasupra monitorului de computer că era o fată foarte sexy. Nu frumoasă; nici pe departe precum Charlotte; dar, cu toate acestea, atrăgătoare. Faptul acesta nu-i fusese niciodată prezentat cu mai multă brutalitate ca atunci când ieşise din cabina de probă în rochia verde mulată, ceea ce-l făcuse să-şi îndrepte privirea în altă parte. A exonerat-o de orice provocare deliberată, dar era realist, în

acelaşi timp, cu privire la echilibrul fragil care trebuia păstrat pentru propria sa sănătate mintală. Era singura ființă umană cu care se afla în contact regulat şi nu-şi subestima susceptibilitatea curentă. Înțelesese, de asemenea, din anumite evitări şi ezitări, că logodnicului ei îi displăcea faptul că ea părăsise agenția de angajări temporare pentru această înțelegere ad-hoc. Una peste alta, cel mai lipsit de riscuri era să nu lase această prietenie înfloritoare să devină prea caldă; cel mai bine era să nu admire fățiş imaginea siluetei ei îmbrăcate în jerseu.

Strike nu fusese niciodată în Serpentine Bar and Kitchen. Era situat pe un lac pentru ambarcațiuni, o clădire frapantă care arăta ca o pagodă futuristă mai mult decât orice altceva văzuse. Acoperişul alb, gros, semănând cu o carte gigantică aşezată cu paginile deschise în jos, era sprijinit pe sticlă armată. O uriaşă salcie plângătoare mângâia o latură a restaurantului şi suprafața apei.

Deşi era o zi răcoroasă, cu un vânt care adia, vederea spre lac era splendidă în lumina soarelui. Strike alese o masă afară, lângă apă, comandă o halbă de Doom Bar şi îşi citi ziarul.

Bristow era deja cu zece minute în întârziere când un bărbat înalt, bine clădit, îmbrăcat într-un costum scump, cu părul bătând spre roşcat, se opri lângă masa lui Strike.

— Domnul Strike?

Având în jur de şaizeci de ani, cu un păr bogat, un maxilar ferm şi nişte pometi proeminenți, arăta ca un actor aproape celebru angajat să joace rolul unui om de afaceri bogat într-un miniserial. Strike, a cărui memorie vizuală era extrem de bine antrenată, îl recunoscu imediat din fotografiile găsite de Robin online ca fiind bărbatul înalt ce arăta de parcă ar fi deplâns împrejurările în care se afla la înmormântarea Lulei Landry.

— Tony Landry, unchiul lui John şi al Lulei. Îmi dai voie să mă aşez la masă?

Zâmbetul lui era probabil exemplul cel mai desăvârşit al unei grimase sociale nesincere pe care o văzuse vreodată Strike: doar o dezvelire a dinților albi. Landry îşi dezbrăcă pardesiul, îl aşeză împăturit pe spătarul scaunului din fata lui Strike şi se aşeză.

— John mai întârzie la birou, spuse el.

Vântul îi răvăşea părul, arătând că i se rărise pe la tâmple.

— A rugat-o pe Alison să te sune şi să te anunțe. Întâmplător, treceam pe lângă biroul ei în acel moment, aşa că mi-am zis să vin să transmit mesajul în persoană. Asta îmi dă prilejul să port o discuție privată cu dumneata. Am aşteptat să mă contactezi. Ştiu că iei la rând, fără grabă, toate contactele nepoatei mele.

Scoase din buzunarul de sus al hainei nişte ochelari cu rame de

oțel, îi puse la ochi şi consultă un moment meniul. Strike bău nişte bere şi aşteptă.

— Aud că ai vorbit cu doamna Bestigui? spuse Landry, lăsând pe masă meniul, scoțându-şi iar ochelarii şi punându-i la loc în buzunar.

— Da, aşa e, spuse Strike.

— Da. Ei bine, fără îndoială că Tansy e bine intenționată, dar nu-şi face absolut niciun serviciu repetând o poveste pe care poliția a dovedit-o, în final, că nu poate fi adevărată. Absolut niciun serviciu, repetă Landry pe un ton amenințător. Şi acelaşi lucru i l-am spus şi lui John. Prima lui datorie este față de clientul firmei şi față de cele mai bune interese ale acestuia. Vă rog, o terină din pulpă de porc, adăugă el către chelnerița care trecea prin apropiere, şi apă plată. La sticlă. Ei bine, continuă el, cred că cel mai bine e să îți vorbesc direct, domnule Strike. Din multe motive, toate fiind întemeiate, nu sunt în favoarea răscolirii circumstanțelor morții nepoatei mele. Nu mă aştept să fii de acord cu mine. Dumneata câştigi bani scotocind prin circumstanțele neplăcute ale tragediilor familiale.

Îşi arătă din nou zâmbetul agresiv, lipsit de umor.

— Nu sunt cu totul neînțelegător. Toți trebuie să ne câştigăm existența şi fără doar şi poate că există destui oameni care ar spune că profesia mea e la fel de parazitară ca a dumitale. Totuşi, ar putea fi util pentru amândoi dacă ți-aş prezenta nişte fapte pe care mă îndoiesc că John a ales să ți le dezvăluie.

— Înainte de a intra în subiectul ăsta, spuse Strike, ce anume îl reține pe John la birou? Dacă nu mai ajunge aici, o să stabilesc o altă întâlnire cu el; mai trebuie să mă văd şi cu alți oameni în după-amiaza asta. Tot mai încearcă să rezolve afacerea aceea cu Conway Oates?

Ştia doar ce-i spusese Ursula, că Oates fusese un finanțist american, dar pomenirea numelui clientului decedat al firmei avu efectul scontat. Infatuarea lui Landry, dorința lui de a controla întrevederea, aerul lui confortabil de superioritate dispărură cu totul, lăsându-l îmbrăcat doar în duritate şi şoc.

— John nu a... chiar poate fi atât de...? Asta e o problemă strict confidențială a firmei!

— Nu John mi-a spus, îl linişti Strike. Doamna Ursula May a pomenit că există nişte probleme legate de moştenirea domnului Oates.

Vădit şocat, Landry se bâlbâi:

— Sunt foarte surprins... Nu m-aş fi aşteptat ca Ursula... doamna May...

— Deci, până la urmă John o să mai vină azi? Sau i-ai dat ceva

de făcut ca să-l țină ocupat toată pauza de prânz?

Îi plăcea să-l vadă pe Landry luptându-se cu propriul temperament, încercând să-şi recapete controlul asupra sa şi asupra întâlnirii.

— John o să ajungă aici în scurt timp, spuse el în cele din urmă. Am sperat, cum ziceam, să reuşesc să-ți prezint câteva fapte între patru ochi.

— Bun, păi, în cazul ăsta, o să am nevoie de astea, zise Strike şi-şi scoase din buzunar blocnotesul şi pixul.

Landry se arătă la fel de deranjat de vederea acelor obiecte ca şi Tansy.

— Nu-i nevoie să iei notițe, spuse el. Ceea ce vreau să-ți spun nu are nicio legătură – sau, cel puțin, nicio legătură directă – cu moartea Lulei. Adică, adăugă el pedant, nu va contribui cu nimic la vreo altă teorie în afară de sinucidere.

— Totuşi, replică Strike, îmi place să am la îndemână aide-mémoire-ul.

Landry avu o față de parcă s-ar fi pregătit să protesteze, dar se răzgândi.

— Foarte bine, atunci. Mai întâi, trebuie să ştii că nepotul meu, John, a fost profund afectat de moartea surorii sale adoptate.

— E de înțeles, comentă Strike, înclinându-şi blocnotesul astfel încât avocatul să nu poată citi şi scriind cuvintele *profund afectat* doar ca să-l râcâie pe Landry.

— Da, fireşte. Şi, cu toate că n-aş merge până într-acolo încât să sugerez ca un detectiv particular să refuze un client pe motiv că acesta este stresat sau deprimat – cum ziceam, cu toții trebuie să ne câştigăm existența – în acest caz…

— Crezi că totul e în mintea lui?

— N-aş fi formulat chiar aşa, dar, spus pe şleau, da. John a suferit deja mai multe pierderi grele decât suferă alți oameni într-o viață. Probabil că n-ai ştiut că deja îşi pierduse un frate…

— Ba da, ştiam. Charlie a fost coleg de şcoală cu mine. De asta m-a şi angajat John.

Landry îl contemplă pe Strike cu un amestec de surprindere şi dezaprobare.

— Ai învățat la Blakeyfield Prep?

— Pentru scurt timp. Până şi-a dat seama maică-mea că nu-şi putea permite taxele.

— Înțeleg. N-am avut cunoştință de asta. Chiar şi aşa, probabil nu ştii că… John a fost întotdeauna – ca să folosesc expresia surorii mele pentru asta – hipersensibil. Ştii, după moartea lui Charlie, părinții lui au trebuit să aducă psihologi să-l vadă. Nu că aş fi eu expert în probleme de sănătate mintală, dar mi se pare că trecerea

în neființă a Lulei l-a împins, în sfârşit, peste…

— Nefericită alegere a cuvintelor, dar înțeleg ce spui, zise Strike, notându-şi *Bristow e țicnit.* Cum anume a fost împins John peste limită?

— Păi, mulți ar spune că instigarea acestei reinvestigări este irațională şi fără rost, răspunse Landry.

Strike îşi ținea pixul pregătit deasupra blocnotesului. Pentru o clipă, maxilarele lui Landry se mişcară de parcă ar fi mestecat ceva; apoi spuse cu tărie:

— Lula a fost o maniaco-depresivă care a sărit de la fereastră după o ceartă cu iubitul ei narcoman. Nu e niciun mister. A fost groaznic pentru noi toți, mai ales pentru biata ei mamă, dar astea sunt adevărurile neplăcute. Mă văd nevoit să trag concluzia că John suferă un fel de prăbuşire şi, dacă nu te supără faptul că vorbesc sincer…

— Chiar te rog.

— … înțelegerea voastră nu face decât să-i perpetueze refuzul nesănătos de a accepta adevărul.

— Şi anume faptul că Lula s-a sinucis?

— O viziune care este împărtăşită de poliție, de patolog şi de medicul legist. John, din motive care-mi sunt neclare, este hotărât să dovedească faptul că a fost o crimă. Cum crede el că asta ne-ar putea face pe vreunul dintre noi să ne simțim mai bine, n-aş putea să-ți spun.

— Păi, zise Strike, oamenii apropiați de sinucigaşi se simt adesea vinovați. Oricât ar părea de irațional, ei cred că ar fi putut face mai mult ca să fie de folos. Un verdict de crimă ar absolvi familia de orice vină, nu-i aşa?

— Niciunul dintre noi nu are de ce să se simtă vinovat, spuse Landry pe un ton glacial. Lula a beneficiat de cea mai bună îngrijire medicală posibilă încă din primii ani ai adolescenței şi de toate avantajele materiale pe care familia ei adoptivă i le-a putut oferi. „Teribil de răsfățată” ar putea fi exprimarea care să o descrie cel mai bine pe nepoata mea adoptivă, domnule Strike. Mama ei şi-ar fi dat literalmente viața pentru ea şi, în schimb, a primit o răsplată infimă.

— Crezi că Lula a fost nerecunoscătoare, nu-i aşa?

— Nu e nevoie să scrii asta pe hârtie. Sau notițele alea sunt destinate vreunei fițuici de scandal?

Era interesant pentru Strike să vadă cât de complet renunțase Landry la finețea cu care venise la masă. Chelnerița îi aduse acestuia mâncarea comandată. Landry nu-i mulțumi, ci rămase cu privirea încruntată la Strike până când femeia plecă. Apoi spuse:

— Îți vâri nasul în locuri unde nu poți să faci decât rău. Sincer,

am rămas înmărmurit când am aflat ce are de gând John. Înmărmurit.

— Nu şi-a exprimat faţă de dumneata îndoielile legate de teoria sinuciderii?

— Fireşte că şi-a exprimat starea de şoc, ca noi toţi, dar cu siguranţă nu-mi amintesc să fi sugerat crima.

— Eşti apropiat de nepotul dumitale, domnule Landry?

— Ce legătura are asta cu orice?

— Ar putea explica de ce nu ţi-a spus ce gândeşte.

— John şi cu mine avem o relaţie profesională perfect amiabilă.

— „Relaţie profesională"?

— Da, domnule Strike: lucrăm împreună. Trăim cumva unul în buzunarul celuilalt când nu suntem la birou? Nu. Dar amândoi ne-am implicat în îngrijirea surorii mele – Lady Bristow, mama lui John, care acum este un caz terminal. De regulă, conversaţiile noastre în afara serviciului sunt legate de Yvette.

— John îmi face impresia unui fiu îndatoritor.

— Yvette e tot ce i-a mai rămas acum, iar faptul că ea e pe moarte nu-i ajută deloc starea psihică.

— Păi, nu s-ar zice că doar ea i-a rămas. Mai e şi Alison, nu?

— Nu am cunoştinţă că ar fi o relaţie foarte serioasă.

— Poate că unul dintre motivele pentru care John m-a angajat este dorinţa de a-i oferi mamei sale adevărul înainte de a închide ochii?

— Adevărul n-ar ajuta-o pe Yvette. Nimănui nu-i place să accepte că a fost jefuit de ceea ce a crescut.

Strike nu mai zise nimic. Aşa cum se aşteptase, avocatul nu rezistă tentaţiei de a da lămuriri şi, după un moment, continuă:

— Yvette a fost întotdeauna bolnăvicios de mămoasă. Adoră bebeluşii.

Vorbea ca despre ceva uşor dezgustător, un fel de perversiune.

— Ar fi fost una dintre femeile alea jenante care au douăzeci de copii, dacă şi-ar fi găsit un bărbat suficient de viril. Slavă Domnului că Alec era steril… ţi-a vorbit John despre asta?

— Mi-a spus că Sir Alec Bristow n-a fost tatăl lui natural, dacă la asta te referi.

În ciuda dezamăgirii că nu fusese primul care să furnizeze informaţia, Landry îşi reveni de îndată.

— Yvette şi Alec au adoptat doi băieţi, dar ea n-avea habar cum să se ocupe de ei. Pur şi simplu este un dezastru ca mamă. Niciun pic de control, niciun pic de disciplină. Răsfăţ total şi refuzul îndărătnic de a vedea ce se află sub nasul ei. Nu zic că de vină a fost doar felul cum i-a crescut – cine ştie ce influenţe genetice au fost la mijloc – dar John era văicăreţ, histrionic şi agăţător, iar

Charlie era un delincvent desăvârşit, cu rezultatul…

Landry se opri brusc din vorbit, pete de culoare apărându-i pe obraji.

— Cu rezultatul că s-a prăbuşit cu bicicleta peste marginea acelei cariere? sugeră Strike.

O spusese ca să urmărească reacția lui Landry şi n-a fost dezamăgit. A avut impresia unui tunel care se contractă, a unei uşi depărtate care se închide: o blocare.

— Spus fără menajamente, da. Iar atunci a fost puțin cam târziu pentru Yvette să înceapă să țipe şi să se agațe de Alec, sau să cadă leşinată la podea. Dacă ar fi avut măcar un dram de control, băiatul nu s-ar fi obrăznicit anume ca s-o sfideze. Am fost acolo, spuse Landry, cu o expresie împietrită. Într-o vizită de weekend. Duminica Paştelui. Făcusem o plimbare până în sat şi, când m-am întors, toți îl căutau. M-am dus direct la carieră. Pentru că ştiam, înțelegi? Era locul în care i se interzisese să se ducă – şi acolo era.

— Dumneata ai găsit cadavrul, nu?

— Da, eu l-am găsit.

— Trebuie să fi fost foarte neplăcut.

— Da, spuse Landry, buzele abia mişcându-i-se. A fost.

— Şi atunci, după moartea lui Charlie, sora dumitale şi Sir Alec au adoptat-o pe Lula, nu-i aşa?

— Ceea ce a fost probabil singurul şi cel mai stupid lucru pe care Alec Bristow a acceptat vreodată să-l facă, spuse Landry. Yvette se dovedise deja a fi o mamă dezastruoasă. Ce şanse erau să aibă mai mult succes după ce durerea o adusese într-o stare de uitare de sine? Desigur, întotdeauna îşi dorise o fiică, un bebeluş pe care să-l îmbrace în roz, iar Alec a crezut că asta o va face fericită. Întotdeauna i-a dat lui Yvette tot ce şi-a dorit. S-a îndrăgostit de ea din momentul în care s-a angajat în echipa lui de dactilografe, iar el era un East Ender lipsit de strălucire. Yvette a avut întotdeauna o predilecție pentru lucrurile puțin mai grosolane.

Strike se întrebă care era adevărata sursă a mâniei lui Landry.

— Nu te prea înțelegi cu sora dumitale, domnule Landry? întrebă el.

— Ba ne înțelegem perfect. Dar pur şi simplu nu sunt orb la ceea ce este Yvette, domnule Strike, nici la cât de mult a contribuit singură la propria ei nefericire.

— Le-a fost dificil să obțină aprobarea pentru o nouă adopție, după moartea lui Charlie? întrebă Strike.

— Aş îndrăzni să spun că putea să fie, dacă Alec n-ar fi fost multimilionar, spuse Landry, pufnind dispreţuitor. Ştiu că autoritățile erau preocupate de sănătatea mintală a lui Yvette şi între timp amândoi împliniseră nişte ani. Mare păcat că nu au fost

refuzați. Dar Alec era un om de o ingeniozitate infinită şi avea tot felul de relații ciudate din vremurile când fusese vânzător ambulant. Nu cunosc detaliile, dar aş fi gata să pariez că la un moment dat nişte sume de bani şi-au schimbat posesorii. Chiar şi aşa, n-ar fi reuşit să adopte un copil alb. A adus încă un copil de o proveniență complet necunoscută în familie, ca să fie crescut de o mamă deprimată şi isterică, fără pic de judecată. Pentru mine n-a fost deloc o surpriză că rezultatul a fost catastrofal. Lula era la fel de instabilă ca John şi la fel de nărăvaşă precum Charlie, iar Yvette a ştiut la fel de puțin s-o crească.

Continuând să scrie de hatârul lui Landry, Strike se întrebă dacă nu cumva credința acestuia în predeterminarea genetică explica o parte din preocuparea lui Bristow față de rudele de culoare ale Lulei. Fără îndoială că Bristow aflase de ideile unchiului său de-a lungul anilor. Copiii asimilează ideile rudelor lor la un nivel profund, visceral. El, Strike, cunoscuse pe propria-i piele, cu mult înainte ca vorbele să fie spuse în fața sa, că mama lui nu era ca alte mame, că era (dacă ar fi crezut în codul nerostit care îi lega pe restul adulților din jurul lui) ceva ruşinos în privința ei.

— Ai văzut-o pe Lula în ziua în care a murit, cred? spuse Strike.

Genele lui Landry erau atât de blonde, încât păreau argintii.

— Poftim?

— Mda... — Strike dădu înapoi paginile blocnotesului în mod ostentativ, oprindu-se la o pagină complet albă – ... ai întâlnit-o acasă la sora ta, nu-i aşa? Când Lula a venit s-o vadă pe Lady Bristow?

— Cine ți-a spus asta? John?

— E totul în dosarul poliției. E adevărat?

— Da, este perfect adevărat, dar nu văd ce relevanță ar avea asta pentru tot ce discutăm noi.

— Îmi cer scuze. Când ai venit, ai spus că te aşteptai să te caut. Am avut impresia că eşti bucuros să răspunzi la întrebări.

Landry avea aerul unui om care constată că este dus de nas pe neaşteptate.

— Nu am nimic de adăugat față de declarația pe care am semnat-o la poliție, spuse el în sfârşit.

— Şi anume, zise Strike, frunzărind înapoi paginile albe, că ai trecut să-ți vizitezi sora în dimineața aceea, acolo te-ai întâlnit cu nepoata dumitale şi apoi ai plecat cu maşina la Oxford ca să iei parte la o conferință internațională despre evoluțiile dreptului familial?

Landry mesteca din nou aer.

— E corect, spuse el.

— La ce oră zici că ai ajuns la locuința surorii dumitale?

— Trebuie să fi fost în jur de zece, spuse Landry, după o scurtă pauză.

— Şi ai stat acolo, cât timp?

— Cred că o jumătate de oră. Poate mai mult. Nu-mi amintesc exact.

— Şi de-acolo te-ai dus direct la conferința de la Oxford?

Peste umărul lui Landry, Strike îl văzu pe Bristow care discuta cu o chelneriță. Părea uşor răvăşit şi că respiră cu greutate, de parcă alergase până acolo. O servietă dreptunghiulară din piele îi atârna de mână. Privi în jur, gâfâind uşor, iar când zări ceafa lui Landry, lui Strike i se păru că citeşte spaimă pe chipul lui.

6

— John, spuse Strike când clientul lui se apropie.

— Bună, Cormoran.

Landry nu se uită la nepotul său, ci îşi luă cuțitul şi furculița şi începu să mănânce. Strike se mută ca să-i facă loc lui Bristow să se aşeze vizavi de unchiul său.

— Ai vorbit cu Reuben? îl întrebă Landry pe Bristow cu răceală, după ce termină de înghițit ce avea în gură.

— Da. I-am spus că o să mă duc la el în după-amiaza asta ca să analizăm toate depunerile şi retragerile.

— Tocmai îl întrebam pe unchiul tău despre dimineața de dinainte ca Lula să moară, John. Despre momentul când a venit în vizită la locuința mamei tale, spuse Strike.

Bristow îi aruncă o privire lui Landry.

— Mă interesează ce s-a spus şi ce s-a făcut acolo, continuă Strike, pentru că, după cum spune şoferul care a dus-o cu maşina de la apartamentul mamei ei, Lula părea nefericită.

— Bineînțeles că era nefericită, se răsti Landry. Maică-sa are cancer.

— Operația pe care tocmai o făcuse ar fi trebuit s-o vindece, nu?

— Yvette tocmai făcuse o histerectomie. Avea dureri mari. Nu mă îndoiesc că Lula a fost tulburată văzând-o pe mama ei într-o asemenea stare.

— Ai vorbit mult cu Lula, când ai văzut-o?

O ezitare minusculă.

— Am schimbat două vorbe.

— Şi voi doi, ați vorbit unul cu celălalt?

Bristow şi Landry nu se priveau unul pe altul. O pauză mai lungă, de câteva secunde, înainte ca Bristow să spună:

— Lucram în biroul de acasă. L-am auzit pe Tony venind, l-am auzit vorbind cu mama şi cu Lula.

— Nu ai băgat capul pe uşă ca să-l saluți? îl întrebă Strike pe Landry.

Landry îl cântări cu ochii lui uşor tulburi, palizi între genele deschise la culoare.

— Ştii ceva, domnule Strike? Nimeni de aici nu e obligat să-ți răspundă la întrebări, spuse Landry.

— Fireşte că nu, admise Strike şi făcu o însemnare măruntă şi de neînțeles în carnetul lui.

Bristow se uita la unchiul său. Landry părea să reconsidere situația.

— Am văzut prin uşa deschisă a biroului de acasă că John lucra şi n-am vrut să-l deranjez. Am stat cu Yvette în camera ei o vreme, dar era amorțită de analgezice, aşa că am lăsat-o cu Lula. Ştiam, spuse Landry, cu o urmă abia sesizabilă de ranchiună, că Yvette n-ar prefera pe nimeni Lulei.

— Lista convorbirilor telefonice ale Lulei arată că te-a sunat pe mobil în repetate rânduri după ce-a plecat de la locuința mamei sale, domnule Landry.

Landry roşi.

— Ai vorbit cu ea la telefon?

— Nu. Oprisem soneria telefonului. Întârziam la conferință.

— Totuşi, telefoanele astea vibrează, nu?

Se întrebă ce l-ar face pe Landry să plece de la masă. Era sigur că avocatul era aproape de acel moment.

— M-am uitat la telefon, am văzut că e Lula şi mi-am zis că poate să aştepte, spuse el scurt.

— N-ai sunat-o după aceea?

— Nu.

— Nu ți-a lăsat vreun mesaj, de orice fel, ca să-ți spună despre ce voia să vorbiți?

— Nu.

— Pare ciudat, nu? Tocmai o văzuseşi la mama ei şi spui că nu ați vorbit despre nimic important. Cu toate acestea, ea şi-a petrecut o bună parte a după-amiezii încercând să te contacteze. Nu sugerează asta că poate a avut ceva important să-ți comunice? Sau că voia să continue o discuție pe care ați avut-o în apartament?

— Lula era genul de fată în stare să sune pe oricine de treizeci de ori la rând, sub cel mai firav pretext. Era o răsfățată. Se aştepta ca oamenii să ia poziție de drepți doar când îi vedeau numele.

Strike se uită la Bristow.

— Cam aşa era ea… uneori, murmură fratele fetei.

— Crezi că sora ta era supărată doar pentru că mama voastră era slăbită în urma operației, John? îl întrebă Strike pe Bristow. Şoferul ei, Kieran Kolovas-Jones, a stăruit asupra faptului că Lula a plecat de la apartament într-o stare de spirit profund schimbată.

Înainte ca Bristow să poată răspunde, Landry, abandonându-şi mâncarea, se ridică şi începu să-şi îmbrace pardesiul.

— Cumva Kolovas-Jones e băiatul ăla cu o culoare ciudată a pielii? întrebă el, privindu-i de sus pe Strike şi Bristow. Cel care voia ca Lula să-l introducă în modelling şi actorie?

— E actor, da, spuse Strike.

— Mda. De ziua de naştere a lui Yvette, ultima înainte să se îmbolnăvească, am avut o problemă cu maşina. Lula şi individul ăla au trecut ca să mă ia pentru cina aniversară. Cea mai mare parte a drumului, Kolovas-Jones a tot bătut-o la cap pe Lula să-şi folosească influența față de Freddie Bestigui ca să-i obțină o audiție. Un tânăr de-a dreptul *uzurpator.* Cu purtări foarte familiare. Desigur, adăugă el, în ceea ce mă priveşte, cu cât ştiam mai puține despre viața amoroasă a nepoatei mele adoptate, cu atât mai bine.

Landry aruncă o bancnotă de zece lire pe masă.

— Mă aştept să te întorci curând la birou, John.

Rămase aşteptând în mod vădit un răspuns, dar Bristow nu-i dădea atenție. Privea, cu ochii măriți, la fotografia ce însoțea articolul pe care Strike îl citea când sosise Landry. Era poza unui tânăr soldat negru în uniforma Batalionului 2 al Regimentului Regal de Puşcaşi.

— Poftim? Da. Mă-ntorc imediat, îi spuse el distrat unchiului său, care îl privea cu răceală. Scuze, adăugă Bristow către Strike, după plecarea lui Landry. Doar că Wilson – Derrick Wilson, ştii, paznicul clădirii – are un nepot trimis în Afganistan. Pentru o clipă, Doamne fereşte... dar nu e el. Are alt nume. Îngrozitor războiul ăsta, nu-i aşa? Şi merită atâtea pierderi de vieți omeneşti?

Strike îşi mută greutatea de pe proteză – plimbarea prin parc nu-i fusese de folos durerii din picior – şi scoase un zgomot nedesluşit.

— Hai să mergem pe jos, spuse Bristow când terminară de mâncat. Mi-ar prinde bine puțin aer curat.

Bristow alese traseul cel mai direct, care presupunea să străbată întinderi de gazon pe care Strike nu le-ar fi ales pentru mersul pe jos deoarece solicitau mai multă energie decât asfaltul. Pe când treceau pe lângă fântâna ridicată în memoria prințesei Diana – loc plin de şipote, clinchete şi zgomot de apă împroşcată de-a lungul canalului lung din granit de Cornwall, Bristow anunță deodată, ca şi cum Strike l-ar fi întrebat:

— Tony nu m-a plăcut niciodată prea mult. Îl prefera pe Charlie. Lumea zicea despre Charlie că semăna cu Tony, aşa cum arătase în copilărie.

— N-aş zice că a vorbit cu prea multă afecțiune despre Charlie înainte să vii tu şi nu pare s-o fi avut cine ştie ce la inimă nici pe Lula.

— Ți-a spus concepțiile lui despre ereditate?

— Indirect.

— Nu, mă rog, de regulă nu se sfieşte să şi le exprime. Faptul că unchiul Tony ne considera pe amândoi ființe inferioare a făcut să se

întărească legătura dintre Lula şi mine. Pentru Lula a fost mai rău; cel puțin părinții mei biologici trebuie să fi fost albi. Tony nu este un om lipsit de prejudecăți. Anul trecut am avut o stagiară pakistaneză. Cu toate c-a fost una dintre cele mai bune pe care le-am avut, Tony a expediat-o.

— Ce te-a împins să te duci să lucrezi cu el?

— Mi-au făcut o ofertă bună. Este firma familiei. Bunicul meu a înființat-o, dar nu că ăsta ar fi fost un stimulent. Nimeni nu vrea să fie acuzat de nepotism. Dar e una dintre cele mai bune firme de avocatură pe probleme de familie din Londra şi mama era fericită la gândul că eu calc pe urmele tatălui ei. L-a vorbit de rău şi pe tatăl meu?

— Nu tocmai. A sugerat că Sir Alec ar fi mituit nişte persoane ca s-o obțină pe Lula.

— Serios? zise Bristow, părând surprins. Nu cred că-i adevărat. Lula era în îngrijire. Sunt sigur că au fost respectate procedurile obişnuite.

Urmă un scurt moment de tăcere, după care Bristow spuse, uşor timid:

— Tu, ăă, nu semeni foarte mult cu tatăl tău.

Era pentru prima oară când recunoştea deschis că se putea să se fi abătut şi pe Wikipedia în timp ce căuta un detectiv particular.

— Nu, admise Strike. Sunt copia la indigo a unchiului meu, Ted.

— Presupun că tu şi tatăl tău nu... ăă... adică, nu-i porți numele?

Pe Strike nu-l deranja curiozitatea unui om al cărui trecut familial era aproape la fel de neconvențional şi de presărat cu accidente ca şi al său.

— Nu l-am folosit niciodată, spuse el. Eu sunt accidentul extraconjugal care l-a costat pe Jonny o soție şi câteva milioane de lire sub formă de pensie alimentară. Nu suntem apropiați.

— Te admir, spuse Bristow, pentru că ți-ai croit singur drumul în viață. Pentru că nu te-ai bazat pe el.

Văzând că Strike nu-i răspunde, Bristow adăugă neliniştit:

— Sper că nu te-ai supărat că i-am spus lui Tansy cine e tatăl tău. M-a... ajutat s-o conving să stea de vorbă cu tine. O impresionează oamenii celebri.

— Toate mijloacele sunt permise pentru asigurarea unei declarații de martor, spuse Strike. Ai zis că Lula nu-l avea la inimă pe Tony şi totuşi i-a preluat numele pe plan profesional?

— Oh, nu, a ales numele de Landry pentru că era numele de fată al mamei; n-a avut nimic de-a face cu Tony. Mama a fost încântată. Cred că mai exista un model cu numele de Bristow. Lulei îi plăcea să iasă în evidență.

Îşi croiau drumul printre biciclişti, persoane care ieşiseră la un picnic pe bancă, inşi care-şi plimbau câinii sau împătimiţii rolelor, Strike încercând să-şi mascheze mersul din ce în ce mai neregulat.

— Ştii, nu cred că Tony a iubit vreodată cu adevărat pe cineva în viaţa lui, spuse Bristow pe neaşteptate, când se dădură la o parte ca să permită trecerea unui copil cu cască de protecţie, care se legăna într-un echilibru precar pe un skateboard. Pe câtă vreme mama e o fiinţă foarte iubitoare. Îi iubea foarte mult pe toţi cei trei copii ai ei şi uneori am impresia că lui Tony nu-i plăcea asta. Nu ştiu de ce. E ceva în firea lui. După moartea lui Charlie, s-a produs o ruptură între el şi părinţii mei. N-ar fi trebuit să aud ceea ce s-a spus, dar am auzit suficient. S-a apucat să-i spună mamei că accidentul lui Charlie avusese loc din vina ei, că îl scăpase pe Charlie din mână. Tatăl meu l-a gonit pe Tony din casă. Abia după moartea tatei, mama şi Tony s-au împăcat cu adevărat.

Spre uşurarea lui Strike, ajunseră la Exhibition Road şi şchiopătatul lui deveni mai puţin vizibil.

— Crezi că a fost vreodată ceva între Lula si Kieran Kolovas-Jones? întrebă el în timp ce traversau strada.

— Nu, dar e stilul lui Tony să tragă repede concluzia cea mai neplăcută care-i trece prin cap. Mereu a avut cea mai proastă părere când venea vorba de Lula. Ei, da, sunt sigur că lui Kieran nu i-ar fi displăcut deloc, dar Lula era îndrăgostită de Duffield – mare păcat.

O luară pe Kensington Road, cu parcul acoperit de frunze la stânga lor, şi apoi intrară pe teritoriul dominat de stucaturi albe al sediilor de ambasade şi al colegiilor regale.

— De ce crezi că unchiul tău nu a trecut să te salute când a venit s-o vadă pe mama ta, în ziua în care a ieşit de la spital?

Bristow părea teribil de stânjenit.

— A fost vreo neînţelegere între voi?

— Nu… nu tocmai, spuse Bristow. Ne aflam în toiul unei perioade foarte stresante la birou. N-am voie să vorbesc despre asta. Confidenţialitatea faţă de client.

— Era în legătură cu moştenirea lui Conway Oates?

— De unde ştii asta? întrebă tăios Bristow. Ţi-a spus cumva Ursula?

— A pomenit ceva.

— Dumnezeule mare şi bun! Niciun pic de discreţie. *Absolut deloc.*

— Unchiului tău i-a venit greu să creadă că doamna May a putut să fie indiscretă.

— Cred şi eu că i-a venit greu, spuse Bristow, cu un râs dispreţuitor. E… în fine, sunt sigur că pot avea încredere în tine. E

genul de lucruri față de care o firmă ca a noastră este foarte sensibilă, fiindcă, la genul de clienți pe care-i atragem – cu venituri mari – orice sugestie de incorectitudine financiară înseamnă moartea. Conway Oates avea la noi un cont considerabil. Toți banii sunt prezenți şi în regulă. Dar moştenitorii lui sunt nişte inşi lacomi şi susțin că au fost greşit gestionați. Ținând cont de cât de volatilă a fost piața şi de cât de incoerente au fost instrucțiunile date de Conway spre final, ar trebui să zică mersi că a mai rămas ceva. Întreaga afacere are darul să-l irite pe Tony şi... mă rog, e genul de om căruia îi place să arunce vina pe ceilalți. Au avut loc nişte scene. Mi-am luat partea mea de critici. De regulă, aşa pățesc cu Tony.

Strike îşi dădea seama, după împovărarea aproape perceptibilă ce părea să coboare asupra lui Bristow în timp ce mergeau, că se apropiau de birourile acestuia.

— John, întâmpin dificultăți în contactarea a doi martori utili. Există vreo şansă să reuşeşti să mă pui în legătură cu Guy Somé? Oamenii lui par să nu lase pe nimeni să se apropie de el.

— Pot să încerc. O să-l sun în după-amiaza asta. O adora pe Lula. Ar trebui să fie dornic să ajute.

— Şi mai e şi mama naturală a Lulei.

— A, da, oftă Bristow. Am pe undeva datele ei de contact. E o femeie înfiorătoare.

— Ai cunoscut-o?

— Nu, mă bazez pe ce mi-a spus Lula şi pe tot ce a apărut în presă. Lula era hotărâtă să afle de unde provenea şi cred că Duffield o încuraja – am o bănuială teribilă că el a lăsat presa să afle despre această poveste, cu toate că ea a negat mereu asta... În tot cazul, a reuşit s-o găsească pe această madam Higson, care i-a spus că tatăl ei fusese un student african. Nu ştiu dacă era adevărat sau nu. Dar cu siguranță că a fost ceea ce Lula voia să audă. Imaginația ei s-a dezlănțuit: cred că avea viziuni în care ea era fiica de mult dispărută a unui politician de rang înalt sau o prințesă tribală.

— Dar nu a dat niciodată de tatăl ei?

— Nu ştiu, dar, zise Bristow, manifestându-şi entuziasmul obişnuit pentru orice direcție a investigației care ar fi putut explica apariția pe înregistrarea video a bărbatului negru în apropierea apartamentului, eu aş fi fost ultima persoană căreia ea i-ar fi spus asta, dacă l-ar fi găsit.

— De ce?

— Pentru că ne-am certat urât de câteva ori din pricina întregii afaceri. Maică-mea tocmai fusese diagnosticată cu cancer uterin când Lula a început să o caute pe Marlene Higson. I-am spus Lulei

că nu putea să aleagă un moment mai nepotrivit să înceapă să-şi găsească rădăcinile, dar ea… ei bine, sincer vorbind, când era vorba de capriciile lui, avea ochelari de cal. Ne iubeam unul pe altul, spuse Bristow trecându-şi obosit mâna peste faţă, dar diferenţa de vârstă era un obstacol. Sunt sigur că a încercat să-şi găsească tatăl, totuşi, pentru că asta voia mai mult decât orice: să-şi afle rădăcinile negre, să-şi recapete acel sentiment al identităţii.

— Mai ţinea legătura cu Marlene Higson când a murit?

— Ocazional. Am avut senzaţia că Lula încerca să rupă legătura. Higson e o persoană înfiorătoare; o mercenară fără ruşine. Şi-a vândut povestea oricui a fost dispus să-i dea bani şi, din păcate, au fost destui. Mama mea a fost distrusă de întreaga poveste.

— Mai erau vreo două lucruri despre care voiam să te întreb.

Avocatul îşi încetini paşii.

— Când ai fost la Lula în apartament în dimineaţa aia, ca să-i returnezi contractul cu Somé, s-a întâmplat să vezi pe cineva care arăta ca şi cum ar fi de la firma de securitate? Care venise acolo să verifice alarmele?

— Cum ar fi un reparator, ceva?

— Sau un electrician. Îmbrăcat, poate, în salopetă?

Când Bristow îşi strâmbă fata încercând să-şi amintească, dinţii lui ca de iepure ieşiră în evidenţă mai mult ca oricând.

— Nu-mi pot aminti… lasă-mă să mă gândesc… Când treceam pe lângă apartamentul de la al doilea etaj, da… era un bărbat acolo care meşterea la ceva de pe perete… Să fi fost el?

— Probabil. Cum arăta?

— Păi, stătea cu spatele la mine. Nu l-am văzut.

— Era şi Wilson cu el?

Bristow se opri pe trotuar, părând uşor buimăcit. Trei bărbaţi şi femei în costume trecură repede pe lângă ei, cărând dosare.

— Cred, spuse el şovăielnic, cred că erau amândoi acolo, cu spatele spre mine, când am coborât iar la parter. De ce întrebi? De ce ar conta asta?

— S-ar putea să nu conteze, zise Strike. Dar poţi să-ţi aminteşti măcar ceva? Părul sau culoarea pielii, poate?

Arătându-se şi mai perplex, Bristow spuse:

— Mă tem că n-am prea băgat de seamă. Cred că…

Concentrarea îl făcu din nou să-şi strâmbe faţa.

— Îmi amintesc că era îmbrăcat în albastru. Adică, dacă m-aş chinui să-mi amintesc, aş zice că era alb. Dar n-aş băga mâna-n foc.

— Mă îndoiesc că vei fi nevoit s-o faci, spuse Strike, dar tot e ceva util.

Îşi scoase blocnotesul ca să-şi amintească de întrebările pe care

voise să i le pună lui Bristow.

— A, da. Conform declarației pe care a dat-o la poliție, Ciara Porter a zis că Lula îi spusese că vrea să-ți lase totul ție.

— Oh, spuse Bristow fără entuziasm. Despre asta era vorba?

Începu să meargă din nou agale, iar Strike se mişcă si el.

— Unul dintre oamenii care s-au ocupat de caz mi-a spus că tocmai Ciara a declarat asta. Un anumit inspector Carver. El a fost convins de la început că a fost o sinucidere şi părea să creadă că această presupusă discuție cu Ciara demonstra intenția Lulei de a-şi curma zilele. Mie mi s-a părut un raționament straniu. De când sinucigaşii îşi fac griji în privința testamentului?

— Crezi că a inventat Ciara Porter?

— Nu a inventat, spuse Bristow. Poate c-a exagerat. Cred că e mult mai probabil ca Lula să fi spus ceva drăguț despre mine, pentru că tocmai ne împăcaserăm după o ceartă, iar Ciara, presupunând în retrospectivă că Lula se gândea deja la sinucidere, a transformat replica ei într-un testament. E o fată cam... fluşturatică.

— Cred că a fost căutat un testament, nu?

— O, da, poliția a căutat cu mare meticulozitate. Noi – familia – nu credeam că Lula şi-a făcut un testament. Avocații ei nu ştiau de aşa ceva, dar fireşte că s-a făcut o percheziție. Nu s-a găsit nimic şi au căutat peste tot.

— Totuşi, hai să presupunem pentru o clipă că fata, Ciara Porter, nu şi-a amintit greşit ceea ce i-a spus sora ta...

— Dar Lula nu mi-ar fi lăsat în ruptul capului totul numai mie. Niciodată.

— De ce?

— Pentru că asta ar fi exclus-o explicit pe mama noastră, ceea ce ar fi fost extrem de dureros, spuse Bristow cu convingere. Nu e vorba de bani – tata i-a lăsat destui mamei –, ci mai mult de mesajul pe care Lula l-ar fi transmis, excluzând-o în felul acesta. Testamentele pot provoca tot felul de suferințe. Am văzut asta întâmplându-se de nenumărate ori.

— Mama ta şi-a făcut testamentul? întrebă Strike.

Bristow se arătă surprins.

— D-da, cred că da.

— Pot să întreb cine sunt legatarii?

— Nu l-am văzut, spuse Bristow, cu oarecare rigiditate în glas. Cum ar putea fi...

— Totul e relevant, John. Zece milioane de lire înseamnă al naibii de mulți bani.

Bristow părea să încerce să decidă dacă remarca lui Strike fusese lipsită de sensibilitate sau jignitoare. În cele din urmă,

spuse:

— Ținând cont că nu există alte rude, îmi imaginez că eu şi Tony suntem principalii beneficiari. Posibil să fie amintite una sau două organizații caritabile; mama a fost întotdeauna generoasă cu acestea. Totuşi, aşa cum sunt sigur că vei înțelege – pete roz apăreau din nou pe gâtul subțire al lui Bristow – nu mă grăbesc deloc să aflu ultimele dorințe ale mamei mele, ținând cont de ceea ce se va fi întâmplat înainte de a fi puse în aplicare.

— Bineînțeles că nu, spuse Strike.

Ajunseseră la biroul lui Bristow, o clădire austeră cu opt etaje în care se intra printr-o arcadă întunecoasă. Bristow se opri lângă intrare şi se întoarse cu fața la Strike.

— Tot mai crezi că mă amăgesc? întrebă el în timp ce două femei în costume negre trecură grăbite pe lângă ei.

— Nu, spuse Strike, cu destulă sinceritate. Nu, nu mai cred.

Chipul banal al lui Bristow se lumină puțin.

— Ținem legătura cu privire la Somé şi Marlene Higson. A! Era să uit. Laptopul Lulei. I-am încărcat bateria, dar e parolat. Cei de la poliție au găsit-o, i-au spus-o mamei, dar ea nu-şi mai aminteşte care era, iar eu n-am ştiut niciodată. Poate se găseşte în dosarul poliției? adăugă el plin de speranță.

— Nu, din câte-mi amintesc, spuse Strike, dar asta n-ar trebui să fie o problemă aşa de mare. Unde s-a aflat laptopul de la moartea Lulei?

— În custodia poliției şi, după aceea, la mama acasă. Aproape toate lucrurile Lulei se află acolo. N-a reuşit să se adune ca să ia o decizie în privința lor.

Bristow îi dădu lui Strike servieta şi-şi luă rămas-bun. Apoi, încordându-şi uşor umerii, o luă pe scări în sus şi dispăru prin uşile de la firma familiei.

7

Frecarea dintre capătul piciorului amputat al lui Strike şi proteză devenea tot mai dureroasă cu fiecare pas în timp ce se apropia de Kensington Gore. Transpirând puțin în pardesiul gros, pe când lumina slabă a soarelui făcea parcul să pâlpâie în depărtare, Strike se întrebă dacă suspiciunea stranie care-l ținuse în strânsoarea ei era ceva mai mult decât o umbră care se mişcă în adâncimile unei bălți noroioase: un truc al luminii, un efect iluzoriu al suprafeței tulburate de vânt. Fuseseră stârnite aceste minuscule învolburări ale mâlului negru de coada slinoasă a vreunui animal sau nu erau altceva decât răbufniri fără noimă de gaz produs de alge? Putea să fie ceva care pândea, mascat, îngropat în nămol, pe care alte năvoade încercaseră în van să-l prindă?

Îndreptându-se spre stația de metrou Kensington, trecu pe lângă Queen's Gate la intrarea în Hyde Park; ornamentată, de un roşu-ruginiu şi purtând blazonul regal. Fiind un observator incurabil, remarcă o sculptură reprezentând o căprioară şi un faun pe un stâlp şi o alta înfățişând un cerb pe celălalt. Adesea oamenii văd simetrie şi egalitate acolo unde acestea nu există. Asemănătoare şi totuşi profund diferite... Laptopul Lulei Landry se lovea tot mai tare de piciorul lui pe măsură ce şchiopătatul i se înrăutățea.

Când ajunse în sfârşit la birou, la cinci fără zece, şchiopătând, cu durerea din picior şi plin de frustrare, avu un sentiment vag de fatalitate când Robin îl anunță că tot nu reuşise să treacă de secretara de la compania de producție cinematografică a lui Freddie Bestigui. Şi că nu avusese succes nici în găsirea cuiva cu numele de Onifade cu număr de British Telecom în regiunea Killburn.

— Desigur, dacă e mătuşa lui Rochelle, ar putea să aibă alt nume de familie, nu? punctă Robin în timp ce-şi încheia haina şi se pregătea să plece.

Strike acceptă ideea obosit. Se prăbuşise pe canapeaua lăsată în momentul în care intrase pe uşa biroului, ceea ce Robin nu-l mai văzuse făcând până atunci. Fața lui era îndurerată.

— Te simți bine?

— Excelent. Vreun semn de la Temporary Solutions în după-amiaza asta?

— Nu, spuse Robin, strângându-şi cureaua. Poate că m-au

crezut când le-am spus că sunt Annabel. M-am străduit să vorbesc cu accent australian.

Strike zâmbi larg. Robin închise raportul interimar pe care-l citise cât îl aşteptase pe Strike să se întoarcă, îl puse la loc frumos în raft, îi ură lui Strike noapte bună şi-l lăsă şezând acolo, cu laptopul lângă el pe pernele din velur.

Când zgomotul paşilor lui Robin nu se mai auzi, Strike întinse un braț lung într-o parte ca să încuie uşa din sticlă. Apoi îşi încălcă propria interdicție de a fuma în birou, valabilă în zilele lucrătoare. Vârându-şi țigara aprinsă între dinți, îşi trase în sus cracul pantalonului şi desfăcu apoi curelele care susțineau proteza de coapsă. După aceea detaşă căptuşeala din gel de ciotul piciorului şi examină extremitatea tibiei amputate.

Trebuia să examineze zilnic suprafața pielii ca să vadă dacă nu s-a iritat. Acum văzu că țesutul cicatrizat era inflamat şi supraîncălzit. În dulăpiorul din baia Charlottei erau diferite creme şi pudre dedicate îngrijirii acestui petic de piele, supus cum era în aceste zile unor forțe pentru care nu fusese proiectat. Poate că aruncase pudra de grâu şi Oilatum într-una din cutiile încă nedesfăcute? Dar nu-şi putea aduna atâta energie cât să se ducă şi să afle, nici nu dorea deocamdată să-şi pună la loc proteza. Aşa că rămase pe canapea fumând, cu cracul pantalonului atârnând gol pe podea, adâncit în gânduri.

Mintea îi rătăcea. Se gândi la familii, la nume şi la modurile în care copilăria lui şi cea a lui Bristow, în aparență atât de diferite, fuseseră similare. Şi în istoria familiei lui Strike existau personaje fantomatice: primul soț al mamei sale, de exemplu, despre care ea vorbea rar, doar când spunea că îi displăcuse de la bun început să fie măritată. Mătuşa Joan, a cărei memorie fusese întotdeauna mai clară acolo unde cea a Ledei fusese cât se poate de vagă, spunea că, la optsprezece ani, Leda fugise de la soțul ei după doar două săptămâni; că singurul motiv pentru care se măritase cu Strike Senior (care, după spusele mătuşii Joan, sosise în St Mawes cu bâlciul) fusese căpătarea unei rochii noi şi schimbarea numelui. Fără doar şi poate că Leda rămăsese mai credincioasă neobişnuitului nume dobândit prin căsătorie decât oricărui bărbat. I-l transmisese fiului ei, care nu l-a cunoscut niciodată pe posesorul său inițial, plecat cu mult înainte de naşterea copilului cu care nu avea nicio legătură.

Strike a fumat, pierdut în gânduri, până când lumina diurnă din biroul său începu să se devină mai slabă şi să lase loc întunericului. Apoi, în sfârşit, se ridică în piciorul teafăr şi, folosind pentru echilibru clanța uşii şi rama lambriului de pe peretele aflat dincolo de uşa de sticlă, țopăi afară ca să examineze cutiile stivuite

şi acum pe palierul unde se afla biroul său. Pe fundul uneia dintre ele găsi acele produse dermatologice destinate să-i aline arsurile şi mâncărimile de la extremitatea ciotului şi se apucă să repare stricăciunile provocate mai întâi de lunga traversare a Londrei cu ranița pe umăr.

Acum era mai multă lumină la opt seara decât cu două săptămâni în urmă. Încă nu se înserase când Strike luă loc la o masă, pentru a doua oară în zece zile, din Wong Kei, restaurantul chinezesc cu fațadă albă prin fereastra căruia se vedea o sală de jocuri numită Play to Win. Fusese extrem de dureros să-şi reataşeze piciorul protetic, dar şi mai dureros să meargă cu el pe Charing Cross Road. Însă nu voia în ruptul capului să apeleze la cârjele metalice cenuşii, pe care le găsise de asemenea în cutie, relicve ale externării sale din Spitalul Selly Oak.

În timp ce mânca tăiței de Singapore cu o mână, Strike examina laptopul Lulei Landry, care stătea deschis pe masă, lângă bere. Carcasa roz-închis a computerului era imprimată cu flori de cireş. Lui Strike nu-i trecu prin minte că prezenta lumii o apariție caraghioasă cum stătea aplecat, mare şi păros, deasupra dispozitivului înfrumusețat, roz şi evident feminin, dar imaginea atrăsese pufnituri disprețuitoare din partea a doi chelneri cu tricouri negre.

— Care-i mersul, Federico? întrebă un tânăr palid, cu părul încâlcit, la opt şi jumătate.

Nou-venitul, care se aşezase în scaunul din fața lui Strike, purta blugi, un tricou psihedelic, pantofi de sport Converse şi o geantă de piele atârnată în diagonală pe piept.

— Am trecut şi prin vremuri mai grele, mârâi Strike. Ce mai faci? Bei ceva?

— Da, o bere.

Strike comandă băutura pentru invitatul său, căruia era obişnuit să-i spună, din motive de mult uitate, Spanner. Spanner avea o diplomă de specialist în ştiința computerelor şi era mult mai bine plătit decât lăsa să se înțeleagă îmbrăcămintea lui.

— Nu mi-e prea foame, am mâncat un burger după program, zise el, studiind meniul. Poate-o să iau o supă. O supă Wonton, te rog, îi ceru chelnerului. Interesantă alegere pentru laptop, Fed.

— Nu-i al meu, spuse Strike.

— E o chestie profesională, nu-i aşa?

— Mda.

Strike răsuci computerul cu fața spre Spanner, care cercetă dispozitivul cu un amestec de interes şi desconsiderare caracteristic celor pentru care tehnologia nu e un rău necesar, ci materia vieții.

— Un ştift, spuse Spanner cu voioşie. Unde te-ai ascuns, Fed?

Lumea e îngrijorată.

— Drăguț din partea ei, zise Strike, în timp ce mesteca o gură de tăiței. Nu-i nevoie, totuşi.

— Am fost pe la Nick şi Ilsa acu vreo două seri şi tu ai fost singurul subiect de conversație. Ziceau că te-ai dat la fund. Oh, mulțumesc, spuse el când sosi supa. Da, au tot sunat la tine la apartament şi de fiecare dată le-a răspuns robotul. Ilsa zice că ai avea probleme cu femeile.

Lui Strike i se năzări acum că modalitatea cea mai bună pentru a-şi informa prietenii de logodna lui ruptă ar putea fi prin intermediul dezinteresatului Spanner. Fratele mai mic al unuia dintre vechii prieteni ai lui Strike, Spanner era în mare parte ignorant şi indiferent față de lunga şi chinuita istorie a lui Strike şi Charlotte. Dat fiind că Strike voia să evite compasiunea exprimată nemijlocit şi urările post-mortem şi cum nu avea nicio intenție să pretindă veşnic că el şi Charlotte nu se despărțiseră, admise că Ilsa ghicise corect care era necazul lui principal şi că ar fi mai bine ca prietenii lui să nu mai sune pe viitor la apartamentul Charlottei.

— Naşpa, spuse Spanner şi apoi, cu lipsa de curiozitate pentru suferința umană în raport cu provocările tehnologice care-i era caracteristică, arătă cu vârful degetului ca o spatulă spre laptopul Dell şi întrebă: Ce vrei să faci cu ăsta, atunci?

— Poliția l-a cercetat deja, spuse Strike, coborându-şi glasul, cu toate că el şi Spanner erau singurii din zonă care nu vorbeau cantoneza, dar vreau o a doua opinie.

— Poliția are specialişti buni. Mă îndoiesc c-am să găsesc ceva ce n-au găsit ei.

— Poate că n-au căutat ceea ce trebuie, spuse Strike, şi se poate să nu-şi fi dat seama ce înseamnă, chiar dacă au găsit ceva interesant. Se pare că i-au interesat cel mai mult e-mailurile ei recente, iar eu le-am văzut deja pe alea.

— Atunci, ce trebuie să caut?

— Toată activitatea din sau de până la data de 8 ianuarie. Cele mai recente căutări pe internet, chestii d-astea. Nu am parola şi aş prefera să nu apelez la poliție ca să o cer decât dacă n-am încotro.

— N-ar trebui să fie o problemă, spuse Spanner.

Nu-şi nota instrucțiunile pe hârtie, ci le tasta pe telefonul mobil. Spanner era cu zece ani mai tânăr decât Strike şi rareori se întâmpla să folosească de bunăvoie un pix.

— Dar al cui e, totuşi?

Când Strike îi spuse, Spanner replică:

— Modelul? Uau…

Dar interesul lui Spanner pentru ființele omeneşti, fie ele moarte sau celebre, rămânea secundar față de pasiunea lui pentru revistele

de benzi desenate rare, inovațiile tehnologice şi trupele despre care Strike nu auzise niciodată. După ce luă câteva linguri de supă, Spanner rupse tăcerea ca să-l întrebe pe un ton degajat cu ce sumă plănuia să-l plătească pentru acea treabă.

După ce Spanner plecă ducând laptopul roz la subsuoară, Strike se întoarse şchiopătând la birou. Îşi spălă cu atenție capătul piciorului drept şi apoi dădu cu cremă pe cicatricea iritată şi inflamată. Pentru prima oară după multe luni, luă analgezice înainte să se strecoare în sacul de dormit. Aşteptând ca durerea înfiorătoare să se domolească, se întrebă dacă n-ar fi bine să-şi facă o programare la consultantul în medicină recuperatorie în grija căruia se presupunea că se află. Simptomele sindromului strangulării, duşmanul neobosit al celor amputați, îi fuseseră descrise în repetate rânduri: piele supurândă şi inflamație. Se întreba dacă nu cumva prezenta primele semne, dar îl îngrozea perspectiva întoarcerii la coridoarele puțind a dezinfectant; la doctorii cu interesul lor detaşat pentru această mică porțiune mutilată a corpului său; de alte ajustări minuscule ale protezei care să necesite noi vizite în acea lume constrângătoare a halatelor albe pe care spera că o părăsise pentru totdeauna. Se temea de sfatul de a-şi odihni piciorul, de a nu mai apela la mersul pe jos normal; o revenire forțată la cârje, la privirile lungi ale trecătorilor îndreptate spre cracul pantalonilor prins cu bolduri şi la întrebările insistente ale copiilor mici.

Mobilul lui, lăsat ca de obicei la încărcat pe podea, lângă patul de campanie, scoase bâzâitul care anunța sosirea unui mesaj text. Bucuros de orice distragere a atenției de la piciorul care îi zvâcnea, Strike bâjbâi pe întuneric şi ridică telefonul.

Te rog, poţi să-mi dai un telefon scurt când e convenabil pentru tine? Charlotte

Strike nu credea în clarviziune sau în capacități paranormale şi totuşi gândul i-a fugit la Charlotte, imaginându-şi, în mod irațional, că aceasta simțise cumva ceea ce el tocmai îi spusese lui Spanner; că trăsese astfel de sfoara întinsă, invizibilă care încă îi mai lega, aşezând despărțirea lor pe un piedestal oficial.

Privi lung la mesaj de parcă ar fi fost chipul ei, de parcă i-ar fi putut desluşi expresia pe micul ecran verzui.

Te rog. (Ştiu că nu eşti obligat s-o faci: eu doar te rog frumos.) *Un telefon scurt.* (Am un motiv întemeiat să doresc o discuție cu tine, aşa că putem s-o facem lejer şi rapid; fără ceartă.) *Când e convenabil pentru tine.* (Îți fac hatârul să presupun că ai o viață ocupată fără mine.)

Sau, poate: *Te rog.* (Dacă refuzi, eşti un nemernic, Strike, şi m-ai făcut destul să sufăr.) *Un telefon scurt.* (Ştiu că te aştepți la o scenă;

lasă, nu-ți face griji, ultima, când te-ai purtat ca un jeg, m-a făcut să termin cu tine pentru totdeauna.) *Când e convenabil pentru tine.* (Pentru că, să fim sinceri, întotdeauna a trebuit să-mi fac loc pe lângă armată şi toate lucrurile nenorocite care aveau prioritate.)

Era convenabil acum? se întrebă el, zăcând în suferința pe care pilulele încă nu apucaseră să o aline. Se uită la oră: unsprezece şi zece minute. Era clar că ea încă nu se culcase.

Puse telefonul la loc pe podea, unde continua să se încarce în linişte, şi îşi ridică brațul mare şi păros peste ochi, ca să blocheze până şi fâşiile de lumină de pe tavan formate de iluminatul stradal printre lamelele storurilor. Împotriva voinței sale, o văzu pe Charlotte aşa cum pusese ochii pe ea pentru prima oară în viața lui, cum stătea singură pe un pervaz de fereastră la o petrecere studențească la Oxford. Nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos de când se ştia, după cum nu văzuseră nici ceilalți, dacă judecai după privirile piezişe aruncate de ochii băieților, după râsetele şi vocile excesiv de zgomotoase sau după gesturile extravagante îndreptate către silueta ei tăcută.

Privind în cealaltă parte a încăperii, băiatul de nouăsprezece ani se simți vizitat de exact acelaşi imbold care îl năpădea în copilărie ori de câte ori ninsese peste noapte în grădina mătuşii Joan şi a unchiului Ted. Voia ca paşii lui să fie primii care să sape gropi adânci şi întunecate în acea suprafață netedă ispititoare: voia s-o deranjeze şi s-o disloce.

— Eşti mangă, îl avertiză prietenul lui, când Strike îşi anunță intenția de a merge şi de a vorbi cu ea.

Strike fu de acord, bău ce mai rămăsese din a şaptea bere din seara aceea şi se apropie cu hotărâre de pervazul pe care stătea fata. Era vag conştient de cei din preajmă care priveau, pregătiți, poate, să râdă, pentru că era masiv şi arăta ca un Beethoven boxer, mânjit de sos de curry pe pieptul tricoului.

Când ajunse la ea, fata se uită la el cu ochii ei mari; avea părul lung şi negru, iar gulerul descheiat al cămăşii îi dezvăluia pieptul moale şi palid.

Copilăria ciudată şi nomadă a lui Strike, cu permanente dezrădăcinări şi altoiri la grupuri pestrițe de copii şi adolescenți îl înzestrase cu o panoplie avansată de deprinderi sociale. Ştia cum să se adapteze, să-i facă pe ceilalți să râdă, să se facă acceptat de aproape oricine. În seara aceea, limba îi devenise amorțită şi căpătase consistența cauciucului. Parcă-şi aducea aminte că se clătina uşor.

— Voiai să-mi zici ceva? întrebă ea.

— Da, spuse el, îndepărtându-şi tricoul de piept şi arătându-i sosul de curry. Cu ce crezi c-ar fi bine să scot petele astea?

Împotriva voinței ei (o văzu cum încerca să se abțină), fata chicoti.

La puțin timp după aceea, un Adonis căruia i se spunea Onorabilul Jago Ross, pe care Strike îl ştia din vedere şi după reputație, intră în cameră însoțit de o poteră de prieteni la fel de bine-crescuți, şi îi descoperi pe Strike şi pe Charlotte şezând unul lângă celălalt pe pervaz, adânciți în conversație.

— Char, draga mea, te afli într-un loc nepotrivit, spuse Ross, revendicându-şi drepturile prin aroganța mângâietoare a tonului său. Petrecerea lui Ritchie e la etaj.

— Nu vin, spuse ea, întorcându-şi fața zâmbitoare spre el. Trebuie să-l ajut pe Cormoran să-şi spele tricoul.

În felul acesta, ea i-a dat papucii în mod public vechiului ei prieten de la Old Harrovian în favoarea lui Cormoran Strike. A fost momentul cel mai glorios din toți cei nouăsprezece ani ai lui Strike: în văzul tuturor, a suflat-o pe Elena din Troia de sub nasul lui Menelaus, iar sub imperiul şocului şi al încântării nu pusese la îndoială miracolul, ci pur şi simplu îl acceptase.

Abia mai târziu şi-a dat seama că ceea ce păruse rodul întâmplării sau al sorții fusese întru totul pus la cale de ea. Fata a recunoscut după câteva luni: ca să-l pedepsească pe Ross pentru nu ştiu ce greşeală, intrase deliberat în altă cameră şi aşteptase să fie abordată de un bărbat, de orice bărbat. Că el, Strike, nu fusese decât un instrument pentru torturarea lui Ross; că se culcase cu el în primele ore ale dimineții următoare animată de o furie şi o dorință de răzbunare pe care el le luase drept pasiune.

Atunci, în acea primă noapte, s-a întâmplat tot ceea ce ulterior avea să-i despartă şi să-i atragă la loc: spiritul ei autodistructiv, nechibzuința, determinarea ei de a răni; atracția ei ostilă dar sinceră față de Strike şi adăpostul ei sigur în lumea izolată în care crescuse, ale căror valori le dispreţuia şi, în acelaşi timp, le îmbrățişa. Astfel a început relația care l-a adus pe Strike, după cincisprezece ani, să zacă aici în patul de campanie, chinuit de o durere care nu era doar fizică şi dorindu-şi să se poată descotorosi de amintirea ei.

8

Când Robin sosi a doua zi de dimineață, găsi, pentru a doua oară, uşa de sticlă încuiată. Intră cu cheia de rezervă pe care Strike i-o încredințase între timp, se apropie de uşa interioară închisă şi ascultă în tăcere. După câteva secunde, auzi sunetul uşor înăbuşit, dar inconfundabil al sforăitului profund.

Asta o punea într-o postură delicată, ca urmare a acordului lor tacit de a nu pomeni de patul de campanie al lui Strike sau de orice alt semn care lăsa să se înțeleagă că el locuia acolo. Pe de altă parte, Robin avea de comunicat ceva urgent şefului ei temporar. Ezită, analizând opțiunile. Calea cea mai uşoară era să încerce să-l trezească pe Strike făcând gălăgie în biroul exterior, dându-i astfel timp să se aranjeze pe el şi camera interioară, dar asta putea să dureze prea mult, pentru că vestea ei şi-ar fi pierdut importanța. Prin urmare, Robin trase adânc aer în piept şi bătu la uşă.

Strike se trezi instantaneu. Dezorientat pe moment, rămase acolo, sesizând lumina dojenitoare a zilei care se revărsa pe fereastră. Apoi îşi aminti că pusese jos telefonul după ce citise mesajul de la Charlotte şi îşi dădu seama că uitase să fixeze alarma.

— Să nu intri! urlă el.

— Vrei să-ți fac un ceai? strigă Robin prin uşă.

— Mda... da, ar fi minunat. Ies eu afară după el, adăugă Strike tare, dorindu-şi, pentru prima oară, să fi pus o încuietoare la uşa interioară.

Piciorul lui fals stătea rezemat de perete, iar el era îmbrăcat doar în boxeri.

Robin se grăbi să umple ceainicul în vreme ce Strike se chinuia să iasă din sacul de dormit. Se îmbrăcă la repezeală, încheindu-şi cu stângăcie proteza, strângând patul de campanie şi punându-l în colțul lui, după care împinse biroul la loc. La zece minute după ce ea bătuse la uşă, Strike, mirosind puternic a deodorant, intră şchiopătând în biroul exterior, unde o găsi pe Robin la masa ei de lucru, părând foarte entuziasmată de ceva.

— Uite ceaiul, spuse ea, arătând spre o cană aburindă.

— Excelent, mulțumesc. Un moment, te rog, spuse el şi se duse să urineze în baia de pe palier.

În timp ce se încheia la fermoar, îşi zări imaginea în oglindă, o faţă boţită şi nebărbierită. Nu pentru prima oară se consolă cu faptul că, pieptănat sau nu, părul lui arăta la fel.

— Am veşti, spuse Robin, când el se întoarse în birou pe uşa de sticlă şi, mulţumindu-i încă o dată, îşi luă cana de ceai.

— Da?

— Am găsit-o pe Rochelle Onifade.

Strike lăsă cana pe masă.

— Nu se poate, glumeşti! Cum naiba...?

— Am citit în dosar că trebuia să se ducă la o clinică ambulatorie de la St Thomas, spuse cu emoţie Robin, roşie la faţă şi vorbind repede, aşa că am sunat la spital ieri-seară, pretinzând că sunt ea, şi am spus că am uitat la ce oră am consultaţia, iar ei mi-au zis că e joi dimineaţă la zece şi jumătate. Mai ai, spuse ea, aruncând o privire la monitor, cincizeci şi cinci de minute.

De ce nu-i trecuse prin minte să-i spună el să facă asta?

— Eşti un geniu, un adevărat geniu...

Strike îşi vărsase ceai fierbinte pe mână şi puse cana pe biroul ei.

— Ştii exact...?

— E în secţia de psihiatrie, în spatele clădirii principale, spuse Robin cu însufleţire. Uite, intri dinspre Grantley Road, e acolo o a doua parcare...

Robin întorsese monitorul spre el ca să-i arate harta spitalului St Thomas. Strike se controlă la încheietura mâinii, dar îşi lăsase ceasul în biroul lui.

— Dacă pleci acum, ai timp să ajungi, îl îndemnă Robin.

— Da... să-mi iau lucrurile.

Strike se grăbi să-şi ia ceasul, portofelul, ţigările şi telefonul. Când să iasă pe uşa de sticlă, îndesându-şi portofelul în buzunarul de la spate al pantalonilor, Robin îi spuse:

— Ăă... Cormoran...

Era prima oară când i se adresa cu numele de botez. Strike presupuse că asta explica aerul ei de uşoară sfială. Apoi realiză că Robin arăta cu înţeles spre abdomenul lui. Uitându-se în jos, observă că-şi încheiase aiurea nasturii cămăşii, lăsând să se vadă o porţiune de burtă atât de păroasă, încât semăna cu învelişul unei nuci de cocos.

— Oh... da... mulţumesc...

Robin îşi îndreptă politicos atenţia spre monitor în timp ce el îşi desfăcea şi-şi reîncheia nasturii.

— Pe curând.

— Da, pa, spuse ea, zâmbindu-i în timp ce Strike pleca grăbit.

Dar nu trecură câteva secunde, că el se întoarse, gâfâind uşor.

— Robin, vreau să verifici ceva.

Ea luase deja pixul în mână şi aştepta.

— Pe 7 ianuarie a avut loc la Oxford o conferinţă pe teme juridice. La ea a participat unchiul Lulei Landry, Tony. Dreptul internaţional al familiei. Tot ce poţi să găseşti. Mai ales despre participarea lui acolo.

— Bine, spuse Robin, notându-şi pe hârtie.

— Mulţumesc. Eşti un geniu.

Apoi Strike plecă, cu paşi inegali, pe treptele metalice.

Deşi fredona o melodie în timp ce se aşeza la birou, o parte din veselia lui Robin se risipi în timp ce îşi bea ceaiul. Aproape sperase că Strike o va invita să meargă cu el la întâlnirea cu Rochelle Onifade, a cărei umbră o urmărea de două săptămâni.

După trecerea orelor de vârf, aglomeraţia din metrou se subţiase. Strike era încântat că găsise cu uşurinţă un loc, pentru că extremitatea ciotului încă îl durea. Îşi cumpărase un pachet de Extra Strong Mints de la chioşcul staţiei înainte să se urce în tren, iar acum sugea patru bomboane mentolate deodată, încercând să mascheze faptul că nu avusese timp să se spele pe dinţi. Periuţa şi pasta erau ascunse în raniţă, cu toate că ar fi fost mult mai convenabil să le lase pe chiuveta ciobită a băii. Surprinzându-şi iar figura în geamul întunecat al vagonului, cu barba nerasă şi întreaga înfăţişare neîngrijită, se întrebă de ce mai întreţinea ficţiunea că ar avea o altă locuinţă, când era cât se poate de evident că Robin ştia că doarme acolo.

Memoria şi simţul de orientare ale lui Strike se dovediră mai mult decât adecvate pentru localizarea intrării în secţia de psihiatrie a spitalului St Thomas, astfel că ajunse acolo fără probleme, puţin după ora zece. Petrecu apoi cinci minute verificând faptul că uşile duble automate erau singura intrare de pe Grantley Road, înainte de a se posta lângă un zid de piatră din parcare, cam la douăzeci de paşi de intrare, de unde putea să-i vadă clar pe toţi cei care intrau şi ieşeau.

Ştiind doar că fata pe care o căuta era o persoană fără adăpost şi cu siguranţă neagră, se gândise la o strategie de găsire a ei în timpul drumului cu metroul şi ajunsese la concluzia că nu avea decât o singură opţiune. Prin urmare, la zece şi douăzeci, când văzu o fată neagră, înaltă şi slabă care se îndrepta cu pas energic spre intrare, o strigă (cu toate că arăta prea îngrijită, prea frumos îmbrăcată):

— Rochelle!

Ea ridică privirea ca să vadă cine o strigase, dar continuă să meargă fără să dea vreun semn că numele ar avea pentru ea o însemnătate personală şi dispăru în clădire. Apoi apăru un cuplu,

amândoi albi; un grup de oameni de diferite vârste şi rase, despre care Strike bănuia că sunt angajați ai spitalului; dar strigă, totuşi, la noroc:

— Rochelle!

Unii se uitară la el, dar se întoarseră imediat la conversațiile lor. Consolându-se cu ideea că persoanele care frecventau acea intrare erau probabil obişnuiți cu un grad de excentricitate la cei pe care-i întâlneau acolo, Strike îşi aprinse o țigară şi aşteptă.

Trecuse de zece şi jumătate şi nicio fată neagră nu intră pe uşă. Ori nu venise la consultație, ori folosise o intrare diferită. O adiere uşoară de vânt îi gâdila ceafa în timp ce aştepta fumând şi supraveghind intrarea. Clădirea spitalului era enormă, o cutie vastă din beton cu ferestre dreptunghiulare. Existau, cu siguranță, numeroase intrări pe fiecare latură.

Strike îşi îndreptă piciorul rănit, care îl durea încă, şi se gândi, din nou, la posibilitatea de a fi nevoit să-i facă o vizită consultantului său. Chiar şi acest grad de proximitate față de un spital i se părea uşor deprimant. Stomacul îi chiorăia. Trecuse, în drumul lui, pe lângă un McDonald's. Dacă n-o găsea până la prânz, se va duce să mănânce ceva acolo.

Mai strigă de două ori „Rochelle!" la femei negre care intrau şi ieşeau din clădire şi de ambele dăți acestea se uitară înapoi doar ca să vadă cine strigase, una dintre ele aruncându-i o privire disprețuitoare.

Apoi, imediat după unsprezece, o negresă scundă şi îndesată ieşi din spital cu un mers uşor stângaci, legănat. Ştia foarte bine că nu-i scăpase la intrare, nu doar din pricina mersului ei distinctiv, dar şi pentru că purta o foarte uşor de remarcat haină scurtă din blană falsă de culoare purpurie, care nu-i avantaja nici înălțimea, nici lățimea corpului.

— Rochelle!

Fata se opri, se întoarse şi privi în jurul ei, încruntată, căutând persoana care o strigase pe nume. Strike se apropie şchiopătând, iar ea se uită urât la el, cu o neîncredere explicabilă.

— Rochelle? Rochelle Onifade? Bună. Mă numesc Cormoran Strike. Putem să stăm de vorbă un pic?

— Întotdeauna vin pe la intrarea din Redbourne Street, îi spuse ea după cinci minute, după ce-i oferise o relatare bălmăjită şi fictivă a modului în care dăduse de ea. Am ieşit pe-aici fiincă am vrut să mă duc la McDonald's.

Aşa că acolo se duseră. Strike luă două cafele şi două prăjituri mari şi le aduse la masa de lângă fereastră unde îl aştepta Rochelle, curioasă şi bănuitoare.

Era de o simplitate fără compromisuri. Pielea ei grasă, de

culoarea pământului ars, era acoperită de pustule şi acnee. Ochii mici erau adânciţi în orbite, iar dinţii îi avea strâmbi şi mai degrabă galbeni. Părul îndreptat artificial arăta zece centimetri de rădăcini negre, apoi cincisprezece centimetri de păr roşcat arămiu strident. Blugii strâmţi, prea scurţi, geanta cenuşie lucioasă şi tenişii albi păreau ieftini. Totuşi, geaca moale din blană falsă, oricât de ţipătoare şi de nepotrivită i se părea lui Strike, era de o cu totul altă calitate: cu o căptuşeală completă din mătase cu imprimeu, aşa cum văzuse când fata şi-o dăduse jos, şi purtând o etichetă care nu-i aparţinea (după cum se aşteptase el, amintindu-şi de emailul Lulei Landry adresat designerului) lui Guy Somé, ci unui italian de care chiar şi Strike auzise.

— Sigur nu eş' jurnalist? întrebă ea cu glasul ei jos şi răguşit.

Strike petrecuse deja ceva timp în preajma spitalului încercând să-şi stabilească elementele de credibilitate în această privinţă.

— Nu, nu sunt jurnalist. Cum am zis, îl cunosc pe fratele Lulei.

— Eş' preten cu el?

— Mda. Mă rog, nu chiar prieten. M-a angajat. Sunt detectiv particular.

Brusc, fata se arătă speriată.

— Şi ce vrei să vorbeş' cu mine?

— Nu ai de ce să-ţi faci griji...

— Totuş', de ce vrei să vorbeş' cu mine?

— Nu e nimic grav. John nu e sigur că Lula s-a sinucis, atâta tot.

Strike bănuia că singurul lucru care o ţinea pe scaun era groaza ei faţă de ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi luat-o brusc la fugă. Teama ei era disproporţionată faţă de vorbele sau felul lui de a se purta.

— Nu ai de ce să-ţi faci griji, o asigură el din nou. John vrea ca eu să arunc o nouă privire asupra circumstanţelor, asta-i...

— Ş-a zis el că am io vreo legătură cu moartea ei?

— Nu, bineînţeles că nu. Sper doar că ai putea să-mi vorbeşti despre starea ei de spirit, ce a făcut în orele de dinaintea morţii. O vedeai cu regularitate, nu? M-am gândit că ai putea să-mi povesteşti ce se întâmpla în viaţa ei.

Rochelle dădu să vorbească, apoi se răzgândi şi încercă în schimb să bea din cafeaua călduţă.

— Şi, ce... frac-su vrea să arate că ea nu s-a sinucis? Cum ar fi, c-a fost îmbrâncită pe fereastră?

— Da, crede că e posibil.

Fata părea că încearcă să înţeleagă ceva, să analizeze în mintea ei.

— Nu trebe să vorbesc cu tine. Nu eşti poliţist adevărat.

— Da, aşa e. Dar n-ai vrea să ne ajuţi să aflăm ce...

— S-a aruncat, declară cu fermitate Rochelle Onifade.

— Ce te face să fii aşa de sigură? întrebă Strike.

— Uite-aşa, ştiu.

— Se pare că a fost un şoc pentru aproape toţi ceilalţi care au cunoscut-o.

— Era deprimată. Da, lua chestii pentru asta. Ca şi mine. Uneori, te doboară. E o infirmitate, zise ea, de parcă ar fi zis „infinitate”.

„Infinitate”, gândi Strike, pentru o secundă distras. Dormise prost. În *infinitate,* acolo se dusese Lula Landry şi către acolo se îndreptau toţi, inclusiv el şi Rochelle. Uneori, infirmitatea se transforma lent în infinitate, aşa cum se întâmpla cu mama lui Bristow... uneori infinitatea se înălţa ca să-ţi iasă în cale de nicăieri, ca un drum de beton care-ţi sfărâmă ţeasta.

Era sigur că, dacă ar fi scos la iveală blocnotesul, fata n-ar mai fi vorbit sau ar fi plecat. Prin urmare, continuă să-i pună întrebări pe un ton cât mai relaxat cu putinţă, rugând-o mai întâi să-i spună cum ajunsese să vină la clinică, cum o cunoscuse prima oară pe Lula.

În continuare teribil de suspicioasă, la început fata dădu răspunsuri monosilabice, dar treptat deveni mai deschisă. Povestea vieţii ei era jalnică. Abuzată la o vârstă fragedă, luată în îngrijire instituţională, boli mintale grave, centre de plasament pentru orfani şi răbufniri violente, toate acestea culminând, la şaisprezece ani, cu situaţia de persoană fără adăpost. A ajuns să aibă parte de un tratament corespunzător ca urmare a faptului că a fost accidentată de o maşină. Internată în spital când comportamentul ei bizar a făcut aproape imposibilă tratarea rănilor fizice, în cele din urmă a fost adus un psihiatru. Acum lua medicamente care, atunci când le lua, îi uşurau mult simptomele. Lui Strike i se părea jalnic şi înduioşător totodată că acea clinică ambulatorie unde o cunoscuse pe Lula Landry părea să fie pentru Rochelle punctul culminant al săptămânii ei. Vorbea cu o anumită afecţiune despre tânărul psihiatru care conducea grupul.

— Deci aici ai cunoscut-o pe Lula?

— Păi nu ţ-a spus frac-su?

— A fost destul de vag în privinţa detaliilor.

— Da, venea la grupul nostru. A venit cu trimitere.

— Şi aţi ajuns să vorbiţi?

— Da.

— V-aţi împrietenit?

— Da.

— Ai vizitat-o acasă la ea? Ai făcut baie în piscină?

— De ce să nu fac?

— Niciun motiv. Doar întreb.

Se înmuiase puțin.

— Nu-mi place să-not. Nu-mi place să dau cu apă pe față. M-am dus la jacuzzi. Şi mergeam la cumpăr'turi şi d-astea.

— Ți-a vorbit vreodată despre vecinii ei, de ceilalți oameni din clădire?

— De Bestigui? Un pic. Nu-i înghițea. Muierea aia i-o nemernică, spuse Rochelle cu înverşunare subită.

— Ce te face să spui asta?

— Ai cunoscut-o? Se uita la mine de parcă eram un rahat.

— Ce credea Lula despre ea?

— Nu-i plăcea de ea şi nici de bărbat-su. I-un nemernic.

— În ce fel?

— Pur şi simplu, zise Rochelle nerăbdătoare.

Dar apoi, când Strike nu zise nimic, continuă:

— Mereu încerca s-o aducă jos la el când nevastă-sa era plecată.

— S-a dus Lula vreodată?

— Nicio şansă, spuse Rochelle.

— Presupun că tu şi Lula vorbeați mult între voi, nu?

— Da, vorbeam, la... Da, vorbeam.

Rochelle se uită afară pe fereastră. O ploaie neaşteptată îi luase pe trecători prin surprindere. Elipse transparente erau presărate pe sticla de lângă ei.

— La început? spuse Strike. După aia, vorbeați mai puțin?

— O să trebuiască să plec curând, spuse Rochelle hotărâtă. Am treburi de făcut.

— Oamenii ca Lula, spuse Strike, tatonând terenul, pot fi răsfățați. Ajung să se poarte urât cu oamenii. Sunt obişnuiți să-şi impună...

— Nu sunt servitoarea nimănui, replică cu străşnicie Rochelle.

— Poate că de-aia i-a şi plăcut de tine? Poate că te-a considerat o persoană egală cu ea – nu o profitoare?

— Mda, iegzact, spuse Rochelle, îmbunată. Pe mine nu mă impresiona.

— Se poate înțelege de ce te-a vrut ca prietenă, tu fiind mai cu picioarele pe pământ...

— Mda.

— ... şi ați avut şi boala în comun, nu-i aşa? Deci, o înțelegeai la un nivel la care majoritatea oamenilor n-ar fi înțeles-o.

— Şi mai sunt şi neagră, zise Rochelle, iar ea voia să se simtă cu adevărat neagră.

— Ți-a vorbit despre asta?

— Da, bine-nțeles, spuse Rochelle. Vroia să afle de unde venea, care-i era locul de care ținea.

— Ți-a spus cumva că a încercat să-şi găsească latura neagră a familiei?

— Da, fireşte. Şi a… mda.

Se înfrânase aproape vizibil.

— A găsit vreodată pe cineva? Pe tatăl ei?

— Nu. Nu l-a găsit. Nicio şansă.

— Serios?

— Da, *serios.*

începu să mănânce în grabă. Strike se temea că va pleca în momentul în care va termina de mâncat.

— Era deprimată Lula când v-ați întâlnit la Vashti, cu o zi înainte să moară?

— Da, era.

— Ți-a spus de ce?

— Nu tre' să fie vr'un motiv. I-o boală.

— Dar ți-a spus că se simte rău, da?

— Da, spuse ea după o ezitare insesizabilă.

— Trebuia să luați masa împreună, nu? întrebă el. Kieran mi-a spus că a dus-o cu maşina ca să se întâlnească cu tine. Îl ştii pe Kieran, nu? Kieran Kolovas-Jones?

Expresia ei se îmblânzi; colțurile gurii i se ridicară.

— Da, îl ştiu pe Kieran. Da, a venit să se întâlnească cu mine la Vashti.

— Dar nu a rămas pentru prânz?

— Nu. Se grăbea, spuse Rochelle.

Îşi lăsă capul în jos ca să mai bea din cafea, ascunzându-şi fața.

— De ce nu te-a sunat? Ai un telefon, nu?

— Da, am telefon, se răsti ea, zbârlindu-se, şi scoase din geaca de blană un Nokia cât se poate de banal, dar incrustat peste tot cu cristale roz țipătoare.

— De ce crezi că nu te-a sunat să-ți spună că nu poate să se vadă cu tine?

Rochelle se uită urât la el.

— Pen' că nu-i plăcea să vorbească la telefon, fiincă o ascultau.

— Jurnaliştii?

— Da.

Aproape că-şi terminase prăjitura.

— Totuşi, pe jurnalişti n-avea de ce să-i intereseze faptul că-ți spunea că nu poate să vină la Vashti, nu crezi?

— Habar n-am.

— Nu ți s-a părut ciudat, atunci, că a venit cu maşina atâta drum doar ca să-ți spună că nu poate rămâne pentru prânz?

— Mda. Nu, spuse Rochelle.

Apoi, cu o răbufnire subită de fluență:

— Când ai şoferul tău, n-are-a face, nu? Te duci unde ai chef, nu te costă nimic în plus, nu tre' decât să-i zici un' să te ducă, este? Trecea pe-acolo, aşa că a intrat să-mi spună că n-o să poa' să rămână pen' că trebuia să ajungă acas' să se vadă cu nemernica de Ciara Porter.

Rochelle arăta de parcă ar fi regretat trădătorul „nemernica" de îndată ce-i scăpase pe gură şi-şi lipi buzele ca să se asigure că nu-i mai scăpa nicio insultă.

— Şi doar asta a făcut? A intrat în magazin, a spus „Nu pot să rămân, trebuie să ajung acasă să mă văd cu Ciara" şi a plecat?

— Mda. Mai mult sau mai puțin, spuse Rochelle.

— Kieran zice că de regulă te ducea acasă cu maşina după ce ieşeați în oraş împreună.

— Mda, spuse ea. Păi, era prea ocupată-n ziua aia, nu?

Rochelle nu reuşea deloc să-şi mascheze resentimentele.

— Povesteşte-mi ce s-a întâmplat în magazin. Ați probat vreo haină?

— Mda, spuse Rochelle, după o pauză. Ea a probat. Încă o ezitare. O rochie lungă Alexander McQueen. Şi el s-a sinucis, adăugă ea cu o voce distantă.

— Ai intrat în cabina de probă cu ea?

— Da.

— Ce s-a întâmplat în cabina de probă? întrebă mai departe Strike.

Ochii ei îi aminteau de cei ai unui taur cu care se întâlnise odată față în față când era mic copil: adânciți în orbite, înşelător de stoici şi de nepătruns.

— A probat rochia, spuse Rochelle.

— N-a mai făcut nimic altceva? N-a sunat pe nimeni?

— Nu. Mă rog, da. Se poa' să fi sunat.

— Ştii pe cine a sunat?

— Nu-mi amintesc.

Fata bău din cafea, ascunzându-şi fața cu paharul de carton.

— Pe Evan Duffield?

— Se poate.

— Nu-ți aminteşti ce-a spus?

— Nu.

— Una dintre vânzătoarele de la magazin a auzit-o când vorbea la telefon. Părea să-şi dea întâlnire cu cineva la ea în apartament, mult mai târziu. Cam la primele ore ale dimineții, era de părere fata aia.

— Da?

— Aşa că se pare că nu putea fi Duffield, nu-i aşa, ştiind că ea deja urma să se vadă cu el la Uzi.

— Ştii multe, nu? spuse ea.

— Toată lumea ştie că s-au întâlnit la Uzi în seara aia, spuse Strike. A scris în toate ziarele.

Dilatarea şi contracţia pupilelor lui Rochelle ar fi fost aproape imposibil de văzut, din cauza irisurilor practic negre care le înconjurau.

— Da, ere' că da, fu ea de acord.

— Era Deeby Macc?

— Nu! ţipă ea aproape râzând. Nu-i ştia numărul.

— Oamenii celebri pot aproape întotdeauna să obţină numerele de telefon ale celor ca ei, spuse Strike.

Chipul lui Rochelle se înnegura. Se uită în jos la ecranul inert al telefonului ei roz şi ţipător.

— Nu cre' că-l avea p-al lui, spuse ea.

— Dar ai auzit-o încercând să aranjeze o întâlnire cu cineva dis-de-dimineaţă?

— Nu, zise Rochelle, abătându-şi privirea, rotind restul de cafea pe fundul paharului. Nu-mi amintesc nimic de genul ăsta.

— Înţelegi cât de important poate fi lucrul ăsta? spuse Strike, atent să-şi menţină un ton neameninţător. Dacă Lula ar fi aranjat să se întâlnească cu cineva la ora la care a murit? Poliţia n-a ştiut niciodată chestia asta, nu? Nu le-ai spus nimic?

— Tre' să plec, spuse ea înghiţind ultima bucăţică de prăjitură, apucând cureaua genţii ieftine şi aruncându-i o uitătură urâtă.

Strike spuse:

— E aproape prânzul. Vrei să-ţi mai iau ceva?

— Nu.

Dar nu se mişcă. Strike se întrebă cât de săracă era, dacă mânca regulat sau nu. Fata asta avea ceva, sub posomoreala ei, care lui i se părea înduioşător: o mândrie aprigă, o anumită vulnerabilitate.

— Da, bine, atunci, spuse ea lăsându-şi geanta şi trântindu-se la loc pe scaunul tare. Ia-mi un Big Mac.

Se temu că o să plece cât se ducea să comande la casă, dar când se întoarse cu cele două tăvi, ea era tot acolo. Ba chiar i-a mulţumit în silă.

Strike încercă o nouă pistă.

— Îl ştii bine pe Kieran, nu? întrebă el, inspirat de lumina care-i apăruse în ochi mai devreme, când îi pomenise numele.

— Mda, spuse ea cu sfială. Când eream cu ea, îl vedeam des. Erea mereu şoferu' ei.

— El zice că Lula scria ceva pe bancheta din spate a maşinii, înainte să ajungă la Vashti. Ţi-a arătat sau ţi-a dat ceva, orice scris de mâna ei?

— Nu, spuse ea.

Înfulecă mai întâi nişte cartofi prăjiţi şi apoi spuse:

— N-am văz't ni'ca de genu' ăsta. De ce, ce-a fost?

— Nu ştiu.

— Poate că erea o listă de cumpărături sau ceva?

— Da, aşa a crezut şi poliţia. Eşti sigură că n-ai văzut-o având la ea o bucată de hârtie, o scrisoare, un plic?

— Da, sunt sigură. Kieran ştie că te-ntâlneşti cu mine? întrebă Rochelle.

— Da, i-am zis că eşti pe lista mea. El mi-a spus că locuiai la St Elmo.

Asta păru s-o încânte.

— Unde locuieşti acum?

— Care-i treaba ta? întrebă ea, dintr-odată aprigă.

— Nu e treaba mea. Doar făceam conversaţie politicoasă.

Replica o făcu pe Rochelle să pufnească dispreţuitor.

— Acum am locul meu în Hammersmith.

Mestecă o vreme şi apoi, pentru prima oară, oferi informaţii nesolicitate.

— Îl ascultam pe Deeby Macc în maşina lui. Io, Kieran şi Lula.

Şi începu să cânte rap:

No hydroquinone, black to the blackbone,
Takin Deebz lightly, better buy an early tombstone,
I'm diving my Ferrari fuck Johari got my head on straight
Nothin talks like money talks I'm shoutin at ya, Mister Jake.

Părea mândră, ca şi cum îl pusese cu fermitate la punct, fără drept la replică.

— Asta-i din piesa „Hydroquinone”, spuse ea. De pe *Jake On My Jack.*

— Ce-i aia hidrochinonă? întrebă Strike.

— Decolorează tenul. Ne plăcea să cântăm asta cu geamurile maşinii date jos, spuse Rochelle.

Un zâmbet cald, de aducere-aminte, îi lumină chipul şters.

— Lula aştepta cu nerăbdare să-l cunoască pe Deeby Macc, nu-i aşa?

— Da, aşa e, spuse Rochelle. Ştia că lui îi place de ea, era încântată de treaba asta. Kieran era înnebunit pe chestia asta, îi tot zicea Lulei să-i facă intrarea. Voia să-l cunoască pe Deeby.

Zâmbetul i se şterse. Muşcă morocănoasă din burger şi apoi zise:

— Asta e tot ce voiai să ştii? Că tre' să plec.

Începu să înfulece ce-i mai rămăsese din hamburger, umplându-şi gura până la refuz.

— Cred că Lula te-a dus printr-o grămadă de locuri, nu-i aşa?

— Mda, spuse Rochelle, cu gura plină.

— Ai fost şi la Uzi cu ea?

— Da. O dată.

Înghiți şi începu să vorbească despre celelalte locuri pe care le văzuse în prima fază a prieteniei ei cu Lula, care (în pofida încercărilor hotărâte ale fetei de a repudia orice sugestie că ar fi impresionată de stilul de viață al multimilionarei) avea tot romantismul unui basm.

Lula o smulsese pe Rochelle din lumea deprimantă a căminului ei şi a terapiei de grup şi o purta, o dată pe săptămână, într-un vârtej de distracții costisitoare. Strike observă cât de puțin îi povestea Rochelle despre Lula ca persoană prin opoziție cu Lula deținătoarea cârdurilor magice cu care cumpăra genți, geci şi bijuterii, precum şi mijloacele necesare datorită cărora Kieran apărea cu regularitate, ca un duh bun, ca s-o ia pe Rochelle de la cămin. Fata a descris, cu detalii duioase, cadourile pe care i le cumpărase Lula, magazinele unde o dusese Lula, restaurantele şi barurile unde fuseseră împreună, locuri populate de celebrități. Niciunul dintre acestea totuşi nu părea s-o fi impresionat câtuşi de puțin pe Rochelle. Pentru fiecare nume pe care-l menționa, avea o remarcă disprețuitoare:

— „Erea un bulangiu." „E numa' plastic tipa, peste tot." „Nu e nimic de capul lor."

— L-ai cunoscut pe Evan Duffield? întrebă Strike.

— Mda.

Răspunsul monosilabic mustea de dispreț.

— E o labă tristă.

— Serios?

— Da, este. Întreabă-l pe Kieran.

Dădea impresia că ea şi Kieran erau amândoi, sănătoşi la minte, observatori imparțiali ai idioților care populau lumea Lulei.

— În ce fel e o labă tristă?

— O trata ca dracu'.

— Cum?

— Vindea poveşti presei, spuse Rochelle întinzând mâna după ultimii cartofi prăjiți. Odată Lula i-a testat pe toți. Ne-a spus câte-o poveste diferită să vadă care dintre ele ajunge la ziar. Io am fo' singura care şi-a ținut fleanca, restul toți au trăncănit.

— Pe cine a testat?

— Ciara Porter. Pe el, pe Duffield. Pe Guy Summy ăla, zise ea pronunțând englezeşte numele designerului, dar pe urmă şi-a dat seama că n-a fost el. I-a găsit nu-ş ce scuze. Da' şi ăla se folosea de ea ca toți ăilalți.

— În ce fel?

— Nu voia ca ea să mai lucreze şi cu alții. Voia ca ea să facă tot

pentru firma lui, să-şi tragă el toată publicitatea.

— Deci, după ce-a aflat că poate să aibă încredere în tine…

— Da, mi-a cumpărat telefonul.

Urmă o pauză, scurtă.

— Ca să poa' să discute cu mine oricând voia.

Luă brusc telefonul roz scânteietor de pe masă şi-l vârî adânc în buzunarul hainei de culoare roz.

— Presupun că a trebuit să preiei acum plata facturilor? întrebă Strike.

Se gândi că fata o să-i zică să-şi vadă de treaba lui, dar în loc de asta ea spuse:

— Familia ei n-a observat că încă mai plăteşte pentru el.

Iar acest gând părea să-i ofere o plăcere uşor malițioasă.

— Lula ți-a cumpărat haina aia? întrebă Strike.

— Nu, se răsti ea, intrată subit într-o defensivă furibundă. Io mi-am luat-o, lucrez acum.

— Serios? Unde lucrezi?

— Ce te priveşte? întrebă ea din nou cu arțag.

— Nu fac decât să arăt un interes politicos.

Un zâmbet micuț şi de scurtă durată atinse gura ei largă şi fata se înmuie din nou.

— Lucrez după-amiezile la un magazin de peste drum de locul unde stau.

— Stai în alt cămin?

— Nu, spuse ea şi Strike simți din nou închiderea, refuzul de a merge mai departe dacă el forța lucrurile, aşa că schimbă tactica.

— Trebuie să fi fost un şoc pentru tine când Lula a murit, nu?

— Da, a fost, spuse ea cu gândurile aiurea; apoi, dându-şi seama ce spusese, dădu înapoi. Ştiam că era deprimată, dar nu te-aştepți niciodată ca oamenii să facă asta.

— Deci, n-ai fi zis că urma să se sinucidă când ai văzut-o în ziua aia?

— Nu-ş' ce să zic. N-am văzut-o niciodată prea mult timp, nu?

— Unde te aflai când ai auzit că a murit?

— Eram la cămin. Mulți oameni ştiau că o cunoşteam. Janine m-a trezit şi mi-a zis.

— Şi imediat te-ai gândit că s-a sinucis?

— Da. Ş-acu tre' să plec. Tre' să plec.

Luase hotărârea şi Strike îşi dădu seama că n-avea s-o poată opri. După ce îşi îmbrăcă haina de blană ridicolă, îşi puse geanta pe umăr.

— Salută-l pe Kieran din partea mea.

— Da, am să-l salut.

— Ne vedem, spuse ea şi ieşi legănându-se din restaurant fără

să se uite înapoi.

Strike o urmări trecând prin dreptul ferestrei, cu capul plecat, cu sprâncenele împreunate, până când ieşi din câmpul vizual. Ploaia încetase. Îşi trase alene tava către el şi termină de mâncat cartofii rămaşi de la ea.

Apoi se ridică atât de brusc, încât fata cu şapcă de baseball care se apropiase de masă ca s-o debaraseze sări înapoi un pas cu un mic țipăt de surprindere. Strike ieşi grăbit din McDonald's şi o luă pe Grantley Road.

Rochelle stătea la colț, vizibilă clar în haina ei de blană purpurie, într-un grup de oameni care aşteptau să se schimbe culoarea semaforului la o trecere de pietoni. Vorbea la telefonul roz incrustat cu cristale. Strike o prinse din urmă, strecurându-se în grupul din spatele ei, slujindu-se de corpolența lui ca de o armă, astfel încât oamenii se dădură la o parte ca să-l evite.

— ... vroia să ştie cu cine aranja să se-ntâlnească-n noaptea aia... da, şi...

Rochelle întoarse capul ca să vadă traficul şi-şi dădu seama că Strike era chiar în spatele ei. Dând jos telefonul de la ureche, apăsă un buton şi întrerupse convorbirea.

— Ce vrei? întrebă ea cu agresivitate.

— Cu cine vorbeai?

— Vezi-ți dracului de treaba ta! spuse ea furioasă. Pietonii care aşteptau se uitau lung la ei. Ce faci, mă urmăreşti?

— Da, spuse Strike. Ascultă.

Semaforul se schimbă. Doar ei doi rămaseră pe loc, fiind îmbrânciți de ceilalți trecători.

— Vrei să-mi dai numărul tău de telefon?

Ochii implacabili, ca de taur, se uitară la el cu o privire impenetrabilă, nesimțitoare, rezervată.

— Pen' ce?

— M-a rugat Kieran să ți-l cer, minți el. Uitasem. Crede că ai uitat o pereche de ochelari în maşină la el.

Nu credea că o convinsese, dar, după o secundă, ea îi dictă numărul, pe care-l notă pe spatele uneia din cărțile sale de vizită.

— Asta-i tot? întrebă ea pe un ton agresiv şi traversă strada până la un refugiu, când semaforul se schimbă din nou. Strike merse şchiopătând până la ea. Fata părea supărată şi deranjată de prezența lui continuă.

— *Ce e?!*

— Cred că ştii ceva ce nu vrei să-mi spui, Rochelle.

Ea se uită urât la el.

— Ia asta, spuse Strike, scoțând altă carte de vizită din buzunarul pardesiului. Dacă-ți vine în minte ceva ce-ai vrea să-mi

spui, sună-mă, bine? Sună la numărul ăla de mobil.

Ea nu-i răspunse.

— Dacă Lula a fost ucisă, spuse Strike, în timp ce maşinile treceau vâjâind pe lângă ei, iar ploaia scânteia în rigolele de la picioarele lor, iar tu ştii ceva, se poate ca şi tu să fii în primejdie din pricina ucigaşului.

Avertismentul lui provocă un zâmbet minuscul, mulțumit de sine, dispreţuitor. Rochelle nu credea că e în pericol. Se credea în siguranță.

Omulețul verde apăru. Rochelle îşi aruncă pe spate părul uscat şi sârmos şi porni să traverseze strada, o ființă obişnuită, bondoacă şi urâțică, ținând strâns telefonul într-o mână şi cartea de vizită a lui Strike în cealaltă. Strike rămase singur pe refugiu, privind-o cu un sentiment de neputință şi nelinişte. Poate că nu şi-a vândut povestea presei, dar el nu credea că-şi cumpărase haina aia de designer, oricât de urâtă o găsea el, din banii primiți ca vânzătoare.

9

Intersecția dintre Tottenham Court și Charing Cross era în continuare o scenă de dezastru, cu scobituri adânci în suprafața drumului, tuneluri din plăci fibrolemnoase și constructori cu căști de protecție. Strike traversă fumând aleile strâmte, baricadate de garduri metalice, pe lângă excavatoarele pline de moloz, muncitorii care strigau și mașinile de forat.

Era obosit și suferind; foarte conștient de durerea din picior, de corpul său nespălat și de mâncarea grasă care-i atârna greu în stomac. Din impuls, făcu un ocol până la Sutton Row, departe de hărmălaia lucrărilor de reparare a drumului, și o sună pe Rochelle. Îi răspunse mesageria vocală, dar îi vorbi glasul ei răgușit, ceea ce însemna că nu-i dăduse un număr fals. Nu lăsă niciun mesaj. Îi spusese deja tot ce-i trecuse prin minte că ar putea să-i spună. Și totuși, era îngrijorat. Aproape că-și dorea să o fi urmărit, pe ascuns, ca să afle unde locuiește.

Revenind pe Charing Cross Road, șchiopătând prin umbra temporară a tunelului pietonal, își aminti de modul în care Robin îl trezise de dimineață: bătaia în ușă plină de tact, cana de ceai, evitarea studiată a subiectului patului de campanie. N-ar fi trebuit să lase să se întâmple una ca asta. Erau alte drumuri spre intimitate în afară de admirarea siluetei unei femei în rochie mulată. Nu voia să explice de ce dormea la birou; întrebările cu caracter personal îl îngrozeau. Și permisese să se creeze o situație în care ea îl chemase pe numele de botez și îi spusese să-și încheie corect nasturii de la cămașă. Nu mai trebuia să doarmă niciodată peste ora de începere a programului.

În timp ce urca treptele metalice, trecând pe lângă ușa închisă a firmei Crowdy Graphics, Strike hotărî să o trateze pe Robin cu o autoritate ceva mai rece pentru restul zilei, ca să contrabalanseze imaginea burții păroase.

Abia luase decizia, că auzi dinspre biroul său un râs ascuțit și două voci feminine care vorbeau în același timp.

Strike îngheță, ascultând, cuprins de panică. Nu răspunsese la rugămintea Charlottei de a o suna. Încercă să deslușească tonul și inflexiunile vocii. Ar fi fost în stilul ei să vină personal și s-o copleșească pe fată cu farmecul ei, să și-o facă prietenă pe

secretara lui, să-i asalteze personalul cu adevărul în versiunea lui Charlotte. Cele două voci se contopiră din nou în râs, iar el nu reuşi să-şi dea seama ale cui erau.

— Bună, Stick, spuse o voce veselă când el deschise uşa de sticlă.

Lucy, sora lui, şedea pe canapeaua lăsată, ţinând în mâini o cană de cafea, înconjurată fiind de sacoşe de la Marks and Spencer şi John Lewis.

Uşurat într-o primă fază că nu era Charlotte, Strike se temea, chiar dacă într-o măsură mai mică, de lucrurile pe care le discutaseră deja cele două femei şi de cât de multe ştia acum fiecare dintre ele despre viaţa lui privată. În timp ce o îmbrăţişa pe Lucy, observă că Robin închisese, din nou, uşa dinspre biroul interior, ca să ascundă vederii patul de campanie şi raniţa.

— Robin spune că ai ieşit să faci pe detectivul.

Lucy părea tare binedispusă, aşa cum i se întâmpla adesea când ieşea în oraş singură, nestânjenită de Greg şi de băieţi.

— Mda, noi, detectivii, facem asta, câteodată, spuse Strike. Ai fost la cumpărături?

— Da, Sherlock, am fost.

— Te scot la o cafea?

— Am băut deja una, Stick, spuse ea, ţinând cana ridicată. Nu prea eşti pe fază azi. Mi se pare mie sau şchiopătezi un pic?

— N-am observat.

— L-ai văzut de curând pe domnul Chakrabati?

— Destul de curând, minţi Strike.

— Dacă nu aveţi nimic împotrivă, domnule Strike, spuse Robin, care îşi îmbrăca trenciul, mă duc să iau masa. Încă n-am mâncat nimic azi.

Hotărârea de adineauri, de a o trata cu o răceală profesională, părea acum nu doar inutilă, dar chiar neomenoasă. Robin avea mai mult tact decât orice femeie pe care o cunoscuse vreodată.

— Da, Robin, e în regulă, du-te, spuse el.

— Încântată să te cunosc, Lucy, zise Robin şi, cu o mişcare de salut cu mâna, dispăru, închizând uşa de sticlă.

— Chiar îmi place de ea, spuse cu entuziasm Lucy, când paşii lui Robin se îndepărtară. E grozavă. Ar trebui să încerci s-o convingi să rămână permanent.

— Da, e bună, spuse Strike. De ce râdeaţi cu atâta poftă?

— A, de logodnicul ei... parcă seamănă cu Greg. Robin zice că lucrezi la un caz important. Stai liniştit. A fost foarte discretă. Zice că-i o sinucidere suspectă. Asta nu poate fi o chestie prea drăguţă.

Îi aruncă o privire plină de înţeles, pe care Strike preferă să n-o înţeleagă.

— Nu e prima dată. Am avut vreo două cazuri din astea şi în armată.

Dar se îndoia că Lucy îl asculta. Aceasta tocmai trăsese aer adânc în piept. Ştia ce-l aşteaptă.

— Stick, tu şi Charlotte v-ați despărțit?

Era mai bine să lămurească acum lucrurile.

— Da, ne-am despărțit.

— *Stick!*

— E-n regulă, Lucy. Sunt cât se poate de bine.

Dar buna ei dispoziție dispăru într-o izbucnire violentă de furie şi dezamăgire. Strike aşteptă răbdător, epuizat şi suferind, în timp ce ea se dezlănțuia: ştiuse de la bun început, ştiuse că Charlotte o s-o facă din nou; îl ademenise ca să-l despartă de Tracey, să-l rupă de cariera militară fantastică pe care o avea, l-a adus într-o situație cât mai nesigură cu putință, l-a convins să se mute acasă la ea, doar ca să-i dea papucii...

— Eu am pus capăt, Luce, spuse el, iar între mine şi Tracey relația se terminase dinainte...

Dar la fel de mult succes ar fi avut şi dacă ar fi poruncit unei larve să-şi inverseze evoluția: de ce nu-şi dăduse el seama că Charlotte n-o să se schimbe niciodată, că se întorsese la el doar pentru dramatismul situației, atrasă de rana şi de medalia lui? Nemernica jucase rolul de înger păzitor şi pe urmă se plictisise; era periculoasă şi perversă; îi creştea inima văzând dezastrul pe care-l provocase, se bucura de durerea pricinuită...

— Eu am părăsit-o, a fost alegerea mea...

— Şi unde ai locuit de-atunci? Când s-a întâmplat asta? *Japița* aia absolut nenorocită... nu, îmi pare rău, Stick, n-am să mă mai prefac... toți anii şi anii de mizerii *pe care* ți le-a făcut... of, Doamne, Stick, de ce nu te-ai însurat cu Tracey?

— Luce, te rog, hai să nu discutăm asta.

Strike dădu la o parte câteva dintre sacoşele de la John Lewis, pline, observă el, de pantalonaşi şi ciorapi pentru băieții ei, şi se lăsă cât era de greu pe sofa. Ştia că arată neglijent şi murdar. Lucy părea pe cale să izbucnească în plâns; ziua ei în oraş era distrusă.

— Presupun că nu mi-ai zis pentru că ştiai c-am să reacționez aşa? spuse ea în final, suspinând.

— Se poate să fi ținut cont şi de asta.

— Bine, îmi cer scuze, spuse ea furioasă, cu ochii lucind de lacrimi. Dar *japița* aia, Stick! Oh, Doamne, spune-mi că n-ai să te mai întorci niciodată la ea. Te rog, spune-mi asta!

— Nu mă mai întorc la ea.

— Unde stai acum... la Nick şi Ilsa?

— Nu. Am un locşor în Hammersmith (primul loc care-i veni în

minte, asociat, acum, cu lipsa de adăpost). O cameră într-un cămin de nefamilişti.

— Of, *Stick*... *vin*o să stai cu noi!

Prin minte îi trecu fulgerător imaginea camerei pentru oaspeți, zugrăvită în albastru, şi zâmbetul forțat al lui Greg.

— Luce, sunt mulțumit acolo unde stau acum. Vreau doar să-mi văd de muncă şi să fiu singur o vreme.

Avu nevoie de încă o jumătate de oră ca s-o scoată din birou. Lucy se simțea vinovată că-şi pierduse cumpătul. Şi-a cerut scuze, apoi a încercat să se justifice, ceea ce a declanşat o nouă diatribă la adresa Charlottei. Când în sfârşit s-a decis să plece, a ajutat-o să care sacoşele până jos, reuşind să-i distragă atenția de la cutiile pline cu lucrurile lui personale care încă mai stăteau pe hol, şi în sfârşit a urcat-o într-un taxi pe Denmark Street.

Fața ei rotundă, cu dâre de rimel, se uita înapoi la el prin luneta maşinii. El se forță să zâmbească şi să-i facă semn cu mâna înainte de a-şi aprinde o nouă țigară, reflectând că ideea surorii sale despre compasiune era mai rea decât tehnicile de interogare pe care le foloseau la Guantanamo.

10

Robin căpătase obiceiul de a-i cumpăra şi lui Strike un pachet cu sendvişuri odată cu al ei, dacă se întâmpla ca el să fie în birou la ora prânzului, după care-şi recupera banii din cutia pentru cheltuieli mărunte.

Astăzi totuşi nu se grăbi să se întoarcă. Observase, chiar dacă Lucy păruse să nu bage de seamă, cât de nemulțumit fusese Strike că le găsise adâncite în conversație. Expresia lui, la intrarea în birou, fusese absolut la fel de sumbră ca prima oară când se întâlniseră.

Robin sperase că nu-i spusese lui Lucy nimic care să-i displacă lui Strike. Lucy nu o descususe, dar îi pusese nişte întrebări la care era dificil să ştii răspunsul.

— Ai cunoscut-o pe Charlotte?

Robin bănuia că trebuia să fie acea năucitoare apariție, fostă soție sau iubită, la a cărei plecare precipitată fusese martoră în prima ei dimineață. Totuşi, ciocnirea evitată în ultima clipă nu prea putea fi considerată o întâlnire, aşa că răspunse:

— Nu, n-am cunoscut-o.

— Ciudat.

Lucy afişase un zâmbet nesincer.

— Aş fi zis c-o să vrea să te cunoască.

Din cine ştie ce motiv, Robin se simțise îmboldită să răspundă:

— Eu sunt doar temporară aici.

— Totuşi, spusese Lucy, care părea să fi înțeles răspunsul mai bine decât Robin însăşi.

Abia acum, când rătăcea printre rafturile cu chipsuri fără să fie atentă cu adevărat, reuşi să înțeleagă implicațiile celor spuse de Lucy. Robin presupunea că Lucy o fi vrut s-o flateze, numai că simpla posibilitate ca Strike să-i facă vreun avans era extrem de dezagreabilă pentru ea.

(„Matt, serios, dacă l-ai vedea... e un ins uriaş şi are o față de boxer bătut zdravăn. Nu e nici pe departe atrăgător, sunt sigură că e trecut de patruzeci de ani şi...” – căutase de zor alte remarci răutăcioase cu care să descrie înfățişarea lui Strike, „are genul ăla de păr creț, de zici că-i pubian.”

Matthew se împăcase cu adevărat cu faptul că ea continua să

lucreze cu Strike doar după ce Robin acceptase slujba de consultant media.)

Robin luă din raft două pungi cu chipsuri de cartofi cu sare şi oțet şi se îndreptă spre casă. Încă nu-i spusese lui Strike că urma să plece peste două săptămâni şi jumătate.

Lucy părăsise subiectul Charlotte doar ca s-o interogheze pe Robin cu privire la volumul afacerilor al micului birou. Robin fusese atât de vagă cât îndrăznise să fie, intuind că dacă Lucy nu ştia cât de rău stătea fratele ei cu finanțele era pentru că acesta nu voia ca ea să ştie. Sperând că el ar fi încântat dacă sora lui credea că treaba merge bine, îi spusese acesteia că ultimul lui client era bogat.

— Un caz de divorț, aşa e? a întrebat Lucy.

— Nu, a spus Robin, este... mă rog, am semnat un contract de confidențialitate... i s-a cerut să reinvestigheze un caz de sinucidere.

— Of, Doamne, asta n-o să-i pice bine lui Cormoran, a spus Lucy, cu o tonalitate ciudată în glas.

Robin s-a arătat confuză.

— Cum, nu ți-a spus? Şi ține cont că, de regulă, oamenii ştiu fără să le spui. Mama noastră a fost faimoasă... o *groupie,* parcă aşa i se spune, nu?

Zâmbetul lui Lucy a devenit dintr-odată forțat, iar glasul, deşi se străduia să pară detaşată şi neimplicată, a început să-i tremure.

— Găseşti totul pe internet. Aşa cum le găseşti pe toate în vremurile astea, nu? A murit în urma unei supradoze şi s-a spus c-a fost sinucidere, dar Stick a crezut întotdeauna că fostul ei soț fusese de vină. Nimic nu s-a dovedit vreodată. Stick a fost furios. Oricum, toată întâmplarea a fost foarte sordidă şi oribilă. Probabil că ăsta e motivul pentru care clientul l-a ales pe Stick – presupun că sinuciderea a însemnat o supradoză?

Robin n-a spus nimic, dar n-avea importanță; Lucy a continuat fără să aştepte vreun răspuns:

— Atunci a renunțat Stick la universitate şi a intrat în poliția militară. Familia a fost foarte dezamăgită. E foarte deştept, să ştii. Nimeni din familia noastră n-a ajuns la Oxford. Dar el şi-a strâns lucrurile, a plecat şi s-a înrolat în armată. Şi se pare că era făcut pentru asta, chiar s-a descurcat bine acolo. Ca să fiu sincer, cred că e păcat că a plecat de-acolo. Putea să rămână, chiar cu, ştii, piciorul...

Robin n-a trădat, nici măcar cu o clipire a pleoapelor, faptul că nu ştia nimic de picior.

Lucy a băut din cana de cafea.

— Şi de unde din Yorkshire zici că eşti?

După asta, conversația a decurs plăcut, până în clipa în care Strike a intrat şi le-a găsit râzând de ultima tentativă de bricolaj a lui Matthew.

Dar acum, când se înapoia la birou cu sendvişurile şi chipsurile, Robin simțea față de Strike o compasiune şi mai mare decât înainte. Căsătoria lui – ori, dacă nu fuseseră căsătoriți, concubinajul lui – eşuase. Dormea în propriul birou. Fusese rănit în război, iar acum ea descoperise că mama lui murise în circumstanțe dubioase şi mizere.

Nu se amăgea cu gândul că această compasiune nu era neatinsă de curiozitate. Ştia deja că în mod cert că, la un moment dat în viitorul apropiat, va încerca să găsească pe internet detaliile privind moartea Ledei Strike, în acelaşi timp, se simțea vinovată că i se oferise prilejul să întrezărească o altă parte a lui Strike pe care n-ar fi trebuit s-o vadă, ca acel petic de abdomen practic îmblănit pe care el îl expusese accidental în dimineața aceea. Ştia că era un bărbat mândru şi independent; că erau lucruri care-i plăceau şi pe care le admira la el, chiar dacă modul în care acele calități se exprimau – patul de campanie, lucrurile ambalate în cutiile de pe palier, cutiile goale de Pot Noodles din coşul de gunoi – stârneau batjocura unora ca Matthew, care presupunea că oricine locuieşte în condiții sărăcăcioase trebuie să fie un risipitor şi un om bun de nimic.

Intrând pe uşă, Robin nu era sigură dacă doar îşi imagina atmosfera uşor încărcată din birou. Strike era aşezat în fața computerului ei, tastând de zor, şi, cu toate că-i mulțumi pentru sendvişuri, nu făcu, aşa cum se întâmpla de obicei, o pauză de zece minute pentru o discuție despre cazul Landry.

— Am nevoie de ăsta pentru două-trei minute; te superi dacă stai un pic pe canapea? o întrebă el, continuând să tasteze.

Robin se întrebă dacă Lucy îi spusese lui Strike ce discutaseră ele două. Spera că nu. Apoi se simți iritată pentru sentimentul de vinovăție pe care-l avea. În definitiv, nu greşise cu nimic. Supărarea ei îi înfrână pe moment dorința puternică de a afla dacă o găsise pe Rochelle Onifade.

— Aha! zise Strike.

Găsise, pe site-ul designerului italian, haina purpurie din blană falsă pe care Rochelle o purtase de dimineață. Fusese scoasă la vânzare doar de două săptămâni şi costa o mie cinci sute de lire.

Robin aşteptă ca Strike să-şi justifice exclamația, dar acesta nu se sinchisi.

— Ai găsit-o? întrebă ea, în final, când Strike se întoarse dinspre computer ca să desfacă sendvişurile.

Îi povesti despre întâlnire, dar tot entuziasmul şi recunoştința de

dimineață, când îi spusese „geniu” în repetate rânduri, erau absente. În consecință, în timp ce-i expunea rezultatele căutărilor ei telefonice, Robin îşi păstră un ton la fel de rece.

— Am sunat la Societatea de Drept în legătură cu conferința de la Oxford din 7 ianuarie, spuse ea. Tony Landry a participat. Am pretins că sunt o persoană pe care a cunoscut-o acolo, care i-a rătăcit cartea de vizită.

El nu păru deosebit de interesat de informația pe care o ceruse, nici n-o felicită pentru inițiativă. Conversația lâncezi, spre insatisfacția amândurora.

Confruntarea cu Lucy îl epuizase pe Strike; voia să rămână singur. De asemenea, bănuia că Lucy îi vorbise lui Robin despre Leda. Sora lui deplângea faptul că mama lor trăise şi murise în condiții de notorietate moderată, dar în anumite dispoziții părea stăpânită de o dorință paradoxală de a discuta toate aceste aspecte, mai ales cu necunoscuții. Poate că era un fel de supapă de siguranță, din cauza capacului etanş sub care-şi ținea ascuns trecutul față de prietenele sale din suburbie, sau poate că încerca să transfere lupta pe teritoriul inamicului, fiind atât de neliniştită cu privire la ceea ce acesta ar putea deja să ştie despre ea, încât voia să curme din faşă orice interes lasciv incipient. Dar el nu voise niciodată ca Robin să afle despre mama lui, sau despre piciorul lui, ori despre Charlotte – sau despre oricare dintre subiectele dureroase pe care Lucy insista să le atingă ori de câte ori ajungea prin apropiere.

În oboseala şi proasta lui dispoziție, Strike extinsese, pe nedrept, şi asupra lui Robin iritarea lui generală împotriva femeilor, care nu păreau în stare să lase naibii un bărbat în pace. Se gândi să-şi ia însemnările la Tottenham în după-amiaza asta, unde va putea să stea şi să reflecteze fără întreruperi şi fără a mai fi sâcâit să dea explicații.

Robin sesiză acum schimbarea de atmosferă. Înțelegând sugestia lui Strike, care mesteca în tăcere, se scutură de firimituri, apoi îi transmise mesajele dimineții pe un ton energic şi impersonal.

— John Bristow a sunat şi mi-a dat un număr de mobil pentru Marlene Higson. De asemenea, am ajuns la Guy Somé, care se poate întâlni cu tine marți dimineața, la zece, în studioul lui de pe Blunkett Street, dacă e bine şi pentru tine. E în Chiswick, aproape de Strand-on-the-Green.

— Excelent. Mulțumesc.

În ziua aceea, cei doi şi-au spus puține lucruri unul altuia. Strike şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului la pub, revenind abia la cinci fără zece. Stânjeneala dintre ei a persistat şi, pentru prima oară, a simțit că e încântat s-o vadă pe Robin plecând.

Partea a IV-a

Optimumque est, ut volgo dixere, aliena insania frui.

Iar cel mai bun plan este, aşa cum se spune în popor, să profiți de prostia celorlalți.

Pliniu cel Bătrân, *Historia Naturalis*

1

Strike se duse devreme la ULU pentru duş, apoi se îmbrăcă cu o grijă neobişnuită, în dimineața vizitei sale la studioul lui Guy Somé. A aflat, studiind site-ul designerului, că Somé recomanda cumpărarea şi purtarea unor obiecte vestimentare precum pantaloni fără tur din piele în degradé, cravate din plasă metalică şi bandane tivite cu negru, care păreau să fi fost realizate prin decuparea calotei unor meloane vechi. Cu un vag sentiment de sfidare, Strike îşi puse costumul negru clasic, comod, pe care-l purtase la Cipriani.

Studioul pe care-l căuta fusese un depozit din secolul al XIX-lea scos din uz, situat pe malul nordic al Tamisei. Lumina scânteietoare reflectată de apa fluviului îl orbea în timp ce încerca să găsească intrarea, care nu era clar evidențiată. Nimic din afară nu semnala noua utilizare dată clădirii.

În sfârşit, descoperi o sonerie discretă, nemarcată, iar uşa se deschise automat din interior. Aerul condiționat făcea ca holul dezolant dar aerisit să fie friguros. Un zornăit şi un clinchet precedară intrarea în hol a unei fete cu părul roşu-aprins, îmbrăcată din creştet până-n tălpi în negru şi cu numeroase brățări de argint pe mâini.

— Oh, spuse ea când îl văzu pe Strike.

— Am o întâlnire cu domnul Somé la zece, îi spuse acesta. Cormoran Strike.

— Oh, spuse ea din nou. OK.

Dispăru în direcția din care venise. Strike profită de aşteptare ca să apeleze numărul de mobil al lui Rochelle Onifade, aşa cum făcuse de zece ori pe zi de când o cunoscuse. Nu primi niciun răspuns.

Mai trecu un minut şi apoi un bărbat mărunt, cu pielea neagră, apăru brusc, traversând holul în direcția lui Strike, cu mişcări feline şi silențioase, datorită tălpilor de cauciuc. Mergea cu o legănare exagerată a şoldurilor, ținându-şi jumătatea de sus a corpului destul de nemişcată, exceptând o mişcare de contrabalans a umerilor, brațele fiindu-i aproape rigide.

Guy Somé era mai scund cu aproape treizeci de centimetri decât Strike şi avea cam o sutime din masa de grăsime a acestuia. Partea

din față a tricoului negru şi strâmt al designerului era decorată cu sute de butoni argintii minusculi care formau o imagine aparent tridimensională a chipului lui Elvis, de parcă pieptul lui ar fi fost o jucărie Pin Art. Privirea îți era şi mai derutată de faptul că nişte pătrățele de muşchi bine definite se mişcau pe sub țesătura din lycra strânsă pe corp. Blugii gri mulați ai lui Somé avea nişte dungulițe negre foarte fine, iar pantofii lui sport părea să fie făcuți din piele neagră de antilopă şi lac.

Chipul lui contrasta în mod straniu cu corpul suplu şi bine îngrijit, căci abunda în curbe exagerate: ochii exoftalmici, ca de peşte, parcă privind spre părțile laterale ale capului. Obrajii erau ca nişte mere rotunde şi lucioase, iar gura cu buze pline era un oval larg: capul lui mic era aproape perfect sferic. Somé arăta de parcă ar fi fost sculptat din abanos moale de o mână măiastră care, la un moment dat, se plictisise de propria dexteritate şi începuse să vireze spre grotesc.

Somé întinse o mână cu o uşoară îndoire a încheieturii.

— Da, parcă văd o fărâmă din Jonny, spuse el, privind în sus la fața lui Strike; vocea lui era afectată şi cu un uşor accent cockney. Totuşi, mult mai *măcelar.*

Strike îi strânse mâna, constatând cu surprindere forța degetelor. Fata cu părul roşu se întoarse însoțită de zornăit.

— O să fiu ocupat timp de o oră, Trudie, fără apeluri telefonice, îi spuse Somé. Adu-ne nişte ceai şi biscuiți, draga mea.

Execută o întoarcere de dansator, făcându-i semn cu degetul lui Strike să-l urmeze.

De-a lungul unui coridor scăldat în alb, trecură pe lângă o uşă deschisă şi o femeie orientală, de vârstă mijlocie, cu fața turtită, se uită lung la Strike prin pelicula transparentă a materialului auriu pe care-l întindea peste un manechin; camera din jurul ei era luminată strălucitor, ca o sală de operații chirurgicale, dar era plină de mese de lucru, aglomerate cu suluri de stofă, pereții fiind acoperiți de un colaj de schițe, fotografii şi note care fluturau. O blondă micuță, îmbrăcată în ceea ce lui Strike îi crea impresia unui uriaş bandaj tubular de culoare neagră, deschise o uşă şi traversă coridorul prin fața lor; îi aruncă exact aceeaşi privire rece, lipsită de expresie, ca şi Trudie cea cu părul roşu. Strike se simțea anormal de uriaş şi de păros; un mamut cu blană deasă străduindu-se să nu facă notă discordantă într-un grup de maimuțe capucin.

Îl urmă pe designerul cu mers țanțoş până la capătul coridorului şi în sus pe o scară spiralată din oțel şi cauciuc, la capătul căreia se afla un spațiu pentru birouri alb şi de formă dreptunghiulară. Ferestrele răspândite pe toată latura din dreapta, înalte din podea până la tavan, prezentau o panoramă uluitoare a Tamisei şi a

malului sudic. Pe restul pereților zugrăviți în alb erau atârnate fotografii. Pe peretele opus biroului lui Somé, o reproducere mărită la înălțimea de trei metri şi jumătate a imaginii de notorietate dubioasă „Îngeri căzuți” îi atrase în mod deosebit atenția lui Strike. La o cercetare mai atentă, totuşi, îşi dădu seama că nu era imaginea cu care era familiarizată lumea. În această versiune, Lula râdea în hohote, cu capul lăsat pe spate: coloana puternică a gâtului se ridica vertical din părul lung, uşor ciufulit, astfel că un sfârc întunecat ieşea la iveală. Ciara Porter se uita în sus la Lula, cu un început de râs pe chip, dar mai înceată în priceperea glumei: atenția privitorului era atrasă, ca şi în versiunea mai cunoscută a imaginii, imediat de Lula.

Aceasta era reprezentată şi în alte părți; pretutindeni. La stânga, într-un grup de modele care purtau toate rochii transparente largi, prinse la gât, în culorile curcubeului, şi fiind toate fardate cu auriu pe buze şi pe pleoape. Învățase cum să-şi compună chipul în expresia cea mai fotogenică posibil, care să sugereze atât de frumos emoția? Sau pur şi simplu fusese o suprafață străvezie prin care sentimentele se transmiteau în mod natural?

— Parchează-ți posteriorul unde vrei, spuse Somé, lăsându-se într-un scaun în spatele biroului din lemn negru şi oțel, acoperit cu schițe.

Strike îşi trase un scaun compus dintr-o singură lungime de plexiglas contorsionat. Pe birou era întins un tricou pe care era imprimată o imagine a prințesei Diana închipuită ca o Madonă mexicană stridentă, din fragmente de sticlă şi mărgele scânteietoare, completată cu o inimă stacojie în flăcări, din satin lucios, pe care o coroană brodată stătea atârnată pieziş.

— Îți place? spuse Somé, observând direcția privirii lui Strike.

— O, da, minți Strike.

— S-a vândut ca pâinea caldă aproape peste tot; scrisori de prost gust de la catolici; Joe Mancura a purtat un tricou ca ăsta în *Jools Holland.* Mă gândesc să-l fac pe William ca Isus pe un tricou cu mânecă lungă, pentru iarnă. Sau pe Harry, ce părere ai, cu un AK47 care-i să-i ascundă scula?

Strike zâmbi vag. Somé îşi încrucişă picioarele cu o mişcare un pic mai extravagantă decât ar fi fost necesar şi spuse, cu o fanfaronadă surprinzătoare:

— Deci, Contabilul crede că cineva a ucis-o pe Cuckoo? Aşa-i ziceam eu Lulei, „Cuckoo”, preciză el inutil.

— Mda. Totuşi, John Bristow e avocat.

— Ştiu că e, dar eu şi Cuckoo îi ziceam mereu Contabilul. Mă rog, eu îi ziceam, iar Cuckoo se prindea uneori şi ea în joc, dacă voia să fie răutăcioasă. Îşi băga mereu nasul în procentajele ei şi

încerca să stoarcă şi ultimul cent de la toată lumea. Presupun că te plăteşte ca detectiv cu echivalentul tarifului minim?

— De fapt, mă plăteşte dublu.

— Oh. Păi, probabil că e ceva mai generos acum, dacă are banii de la Cuckoo pe mână şi poate să se joace cu ei.

Somé îşi ronțăia o unghie, ceea ce lui Strike îi aminti de Kieran Kolovas-Jones. Designerul şi şoferul erau asemănători şi ca statură, mărunți, dar bine proporționați.

— În regulă, sunt rău, spuse Somé, scoțându-şi unghia din gură. Nu mi-a plăcut niciodată John Bristow. Mereu era pe capul fetei cu câte-o chestie. Da: mai vezi-ți, omule, de viața ta. Nu te mai fofila. L-ai auzit cum rapsodiază despre mămica lui? Ai cunoscut-o pe *iubita* lui? Aia are şi barbă, dacă mă-ntrebi pe mine.

Arunca vorbele rapid, într-un şuvoi nervos, duşmănos, oprindu-se ca să deschidă un sertar al biroului, de unde scoase un pachet de țigări mentolate. Strike observase deja că Somé avea unghiile mâncate până la carne.

— Numai familia ei a fost de vină pentru că era atât de dezechilibrată. Îi ziceam: „Lasă-i baltă, dulceață, vezi-ți de drumul tău". Dar n-a vrut. Asta era Cuckoo, mereu paria pe o mână moartă.

Îi oferi lui Strike una dintre țigările de un alb pur, pe care detectivul o refuză, înainte să-şi aprindă una cu o brichetă Zippo gravată. Închizând capacul cu un clănțănit, Somé spuse:

— Parcă-mi pare rău că n-am angajat *eu* un detectiv. Nu mi-a trecut prin cap. Mă bucur că a făcut-o cineva. Pur şi simplu, nu pot să cred că s-a sinucis. Terapeutul meu zice că asta e negare. Fac terapie de două ori pe săptămână, nu că ar aduce vreo schimbare. Aş înfuleca Valium ca lady Bristow dacă aş mai putea să creez, dar am încercat în săptămâna de după moartea Lulei şi umblam ca un zombie. Cred că m-a ajutat să suport înmormântarea.

Zornăitul şi clinchetul venind dinspre scara spiralată anunțară reapariția lui Trudie, care se profila din podea în secvențe mişcătoare. Aşeză pe birou o tavă neagră lăcuită, pe care se aflau două pahare ruseşti de ceai, în suporturi de argint filigranat, fiecare dintre ele fiind plin cu o fiertură verde-pal aburindă, în care pluteau frunze ofilite. Pe tavă mai era şi o farfurie cu biscuiți subțiri ca gofrele, care arătau de parcă ar fi fost făcuți din mangal. Strike îşi aminti cu nostalgie de plăcinta cu piure de cartofi şi de ceaiul de culoarea mahonului de la Phoenix.

— Mulțumesc, Trudie. Şi adu-mi şi o scrumieră, draga mea.

Fata ezită, evident pe punctul de a protesta.

— Du-te şi adu-o! se răsti la ea Somé. Eu sunt şeful aici, dacă mi se pune pata, dau foc la toată clădirea. Scoate bateriile de la

alarmele de incendiu. Dar adu scrumiera *mai întâi.*

Apoi, îi explică lui Strike:

— Alarma s-a declanşat săptămâna trecută şi a pornit toate aspersoarele. Aşa că acum sponsorii noştri vor să nu mai fumeze nimeni în clădire. N-au decât să-şi bage interdicția asta drept în găoazele lor mici şi înțepenite.

Trase fumul adânc în piept, apoi îl scoase pe nări.

— Nu-mi pui nicio întrebare? Sau metoda ta e să stai acolo cu figura aia speriată până când cineva dă pe gură o mărturisire?

— Ba pot să pun şi întrebări, spuse Strike, scoțându-şi blocnotesul şi pixul. Erai în străinătate când a murit Lula, nu?

— Tocmai mă-ntorsesem, cu vreo două ore mai devreme.

Degetele cu care Somé ținea țigara tresăriră uşor.

— Am fost la Tokyo, n-am prea apucat să dorm vreo opt zile. Am aterizat pe Heathrow cam pe la zece şi jumătate, absolut terminat din pricina diferenței de fus orar. Nu pot să dorm în avion. Vreau să fiu treaz dacă e să mă prăbuşesc.

— Cum ai ajuns acasă de la aeroport?

— Cu taxiul. Elsa mi-a bulit rezervarea maşinii. Era ultimul lucru pe care mi-l doream, să fiu nevoit să caut un taxi la ora aia din noapte.

— Locuieşti singur?

— Nu. Pe la miezul nopții, eram în pat cu Viktor şi Rolf. Motanii mei, adăugă el cu un zâmbet fugar. Am luat un Ambien, am dormit câteva ore, apoi m-am trezit la cinci dimineața. Am dat pe Sky News din pat şi-am văzut un individ cu o căciulă oribilă din piele de oaie, stând în zăpada de pe strada unde locuia Cuckoo, zicând că ea a murit. Banda din josul ecranului spunea acelaşi lucru.

Somé trase cu sete din țigară şi vălătuci de fum alb îi ieşiră din gură în timp ce vorbi mai departe.

— Am simțit că mor. Am crezut că încă mai dorm sau că mă trezisem într-o *dimensiune* greşită sau ceva, să-mi bag picioarele… Am început să sun pe toată lumea… Ciara, Bryony… toate telefoanele erau ocupate. Şi în tot acest timp, stăteam cu ochii la ecran, sperând că poate-or scrie ceva cum c-a fost o greşeală, că n-a fost ea. Mă tot rugam să fie amărâta aia de Rochelle.

Se opri, de parcă ar fi aşteptat ca Strike să comenteze ceva. Acesta, care îşi făcea însemnări în timp ce Somé vorbea, întrebă, continuând să scrie:

— O ştii pe Rochelle, nu?

— Da. Cuckoo a adus-o aici o dată. Profita cât putea de mult.

— Ce te face să spui asta?

— O ura pe Cuckoo. Invidioasă ca dracu'. Eu vedeam asta, deşi Cuckoo nu putea. Pe aia o interesa să obțină totul moca, nici în cot

n-o durea de Cuckoo, nu-i păsa dacă trăia sau murea. Norocul a fost de partea ei, după cum s-a dovedit… Deci, cu cât mă uitam mai mult la ştiri, cu atât înţelegeam că nu fusese nicio greşeală. Am simţit că mă dezintegrez, să-mi bag…

Degetele îi tremurară un pic pe tija albă ca zăpada din care trăgea.

— S-a spus că o vecină auzise o ceartă. Normal, m-am gândit că era vorba de Duffield. Am crezut că Duffield a aruncat-o pe fereastră. Eram hotărât să le spun porcilor ce nenorocit e; eram pregătit să merg la tribunal şi să depun mărturie despre caracterul jigodiei. Iar dacă scrumul ăsta cade din ţigara mea, continuă el cu exact acelaşi ton, am s-o concediez pe târfuliţa aia.

De parcă l-ar fi auzit, paşii repezi ai lui Trudie se auziră mai tare şi tot mai tare până când apăru din nou în cameră, cu sufletul la gură şi ţinând strâns în mâini o scrumieră grea din sticlă.

— *Mulţumesc,* spuse Somé, apăsând cuvintele, în timp ce ea aşeză scrumiera în faţa lui şi se grăbi să dispară pe scări în jos.

— De ce-ai crezut că a fost Duffield? întrebă Strike, de îndată ce presupuse că Trudie nu mai putea să audă.

— Pe cine altcineva ar fi lăsat Cuckoo să intre la două dimineaţa?

— Cât de bine îl cunoşti?

— Păi, destul de bine, pişăcios mic ce e.

Somé îşi luă ceaiul de pe tavă.

— De ce o fac femeile? Şi Cuckoo… nu era proastă – de fapt, avea o minte brici – şi-atunci, ce-a văzut ea la Evan Duffield? Îţi zic eu, spuse el, fără să aştepte răspuns. E căcatul ăla de poet rănit, cu sufletul îndurerat, tâmpenia aia cu „sunt un geniu prea chinuit ca să mă şi spăl”. Spală-te pe dinţi, jigodie. Că nu eşti Byron, ce mama dracu’.

Trânti paharul pe masă şi îşi prinse cotul drept cu mâna stângă, ca să-şi domolească tremurul antebraţului şi continuând să tragă din ţigară.

— Niciun bărbat n-ar pune botul la unul ca Duffield. Doar femeile. Instinct matern deformat, dacă mă-ntrebi pe mine.

— Crezi că avea în el tăria s-o omoare?

— Fireşte că da, spuse Somé nepăsător. Bineînţeles că are. Toţi avem undeva în noi pornirea de a ucide, aşa că de ce-ar face Duffield excepţie? Are mentalitatea unui puşti depravat de doisprezece ani. Pot să mi-l imaginez într-una din crizele lui, când îl apucă pandaliile şi pe urmă…

Cu mâna în care nu ţinea ţigara făcu un gest de împingere violentă.

— L-am văzut ţipând la ea o dată. Anul trecut, după un party pe

care l-am dat la încheierea show-ului. M-am băgat între ei; i-am spus să se bată mai bine cu mine. Oi fi eu mai plăpând, spuse Somé, cu chipul lui rotofei încremenit, dar aş fi în stare să-mi apăr pielea oricând în fața drogatului ăluia. Şi la înmormântare s-a purtat ca un cur.

— Serios?

— Da. Se împleticea de colo-colo, amețit de droguri. Nici pic de respect. Eram îndopat cu tranchilizante şi eu, că altfel i-aş fi spus ce cred despre el. Se prefăcea că e distrus, căcăciosul ipocrit.

— N-ai crezut nicio clipă că a fost o sinucidere?

Ochii stranii, bulbucați ai lui Somé îl sfredeliră pe Strike.

— Niciodată. Duffield zice că era la dealerul lui, deghizat în lup. Ce mama dracului de alibi e ăsta? Sper c-ai să-l verifici şi pe el. Sper că nu eşti amețit de celebritatea lui, ca şi ăia de la poliție.

Strike îşi aminti comentariile lui Wardle legate de Duffield.

— Nu cred că s-au lăsat amețiți de Duffield.

— Atunci înseamnă că au gusturi mai bune decât am crezut, spuse Somé.

— De ce eşti atât de sigur că n-a fost sinucidere? Lula avea probleme psihice, nu?

— Da, dar noi doi aveam un pact, ca Marilyn Monroe şi Montgomery Clift. Ne-am jurat că dacă oricare dintre noi se gândeşte serios să-şi ia zilele, ne vom suna unul pe altul. M-ar fi sunat.

— Când ai vorbit ultima oară cu ea?

— M-a sunat miercuri, când eram încă la Tokyo, spuse Somé. Prostuța, mereu uita că era cu opt ore mai devreme. Aveam sonorul oprit la telefon la două dimineața, aşa că n-am răspuns; dar mi-a lăsat un mesaj şi *nu* a fost unul de sinucigaş. Ascultă.

Deschise din nou sertarul, scoase telefonul mobil, apăsă câteva butoane şi apoi i-l dădu lui Strike.

Iar Lula Landry vorbi de aproape şi reală, cu glasul uşor aspru şi răguşit, în urechea lui Strike, afectând deliberat un accent cockney.

„Eş'i bine, iubi? Trebuie să-ți spun ceva, nu sunt sigură c-o să-ți placă, dar e ceva baban, iar eu sunt atât de fericită, că trebuie să spun cuiva, aşa că sună-mă când poți, OK, abia aştept, muah muah."

Strike îi înapoie telefonul.

— Şi, ai sunat-o? Ai aflat care era marea veste?

— Nu.

Somé îşi stinse țigara şi întinse imediat mâna după alta.

— Japonezii m-au ținut non-stop în şedințe. Când mă gândeam s-o sun, nu puteam din cauza diferenței de oră. În tot cazul... ca să-ți spun sincer, credeam că ştiu ce vrea să-mi spună şi al naibii

să fiu dacă îmi făcea vreo plăcere să aud. Credeam că e gravidă.

Somé dădu din cap de câteva ori cu țigara neaprinsă între dinți, apoi o îndepărtă ca să spună:

— Mda, am crezut că a rămas grea.

— Cu Duffield?

— Speram din toată inima că nu. Nu ştiam atunci că se împăcaseră. Dacă eram în țară, n-ar fi îndrăznit să reia legătura cu el; nu, a aşteptat să ajung în Japonia, ca o netrebnică. Ştia că îl urăsc şi ținea cont de părerea mea. Eram ca nişte rude, Cuckoo şi cu mine.

— De ce credeai că putea să fi rămas gravidă?

— După felul cum vorbea. Ai auzit-o – era tare entuziasmată… am avut sentimentul ăsta. Era genul de lucru pe care Cuckoo l-ar fi făcut, şi se aştepta ca eu să fiu la fel de încântat ca ea, şi dă-o dracului de carieră, dă-mă dracului *pe mine,* care mă bazam pe ea ca să-mi lansez noua linie de accesorii…

— Era vorba de contractul de cinci milioane de dolari despre care mi-a vorbit fratele ei?

— Mda, şi pariez că nemernicul de Contabil a îndemnat-o să-şi ridice cât mai mult pretențiile, spuse Somé, cu o nouă izbucnire de furie. Ei nu-i stătea în caracter să încerce să stoarcă şi ultimul penny de la mine. Ştia că va fi ceva fabulos, care-o va duce la un nou nivel, dacă ea urma să fie vedeta. N-ar trebui să se reducă totul la bani. Toată lumea o asocia cu produsele mele. Marele ei salt înainte s-a produs în urma unei şedințe foto pentru *Vogue* în care a purtat rochia mea Jagged. Cuckoo îndrăgea hainele mele, mă iubea *pe mine,* dar oamenii ajung la un anumit nivel şi toată lumea le spune că merită mai mult şi uită cine i-a adus acolo, aşa că dintr-odată totul se reduce la profit.

— Cred că te-ai gândit că merită, din moment ce ai acceptat un contract de cinci milioane?

— Mda, păi am cam creat gama aia de produse *pentru* ea, aşa că n-ar fi fost deloc amuzant să fiu nevoit să mă descurc cu o sarcină nenorocită. Şi mi-o şi imaginam pe Cuckoo făcând pe caraghioasa după aia, aruncându-se cu totul în poveste, refuzând să părăsească nenorocitul ăla de bebeluş. Aşa era ea: mereu în căutare de oameni pe care să-i iubească, în căutarea unui surogat de familie. Ăia din neamul Bristow au nenorocit-o de-a binelea. Au adoptat-o doar ca pe o jucărie pentru Yvette, care e cea mai înspăimântătoare japiță din lume.

— În ce sens?

— Posesivă. Morbidă. Nu voia s-o scape pe Cuckoo din ochi ca să nu moară, la fel ca puştiul pentru înlocuirea căruia a fost cumpărată. Lady Bristow venea la toate show-urile, toată lumea se-

mpiedica de ea, până când s-a îmbolnăvit prea rău. Şi mai era un unchi, care a tratat-o pe Cuckoo ca pe un gunoi până când fata a început să aducă bănetul gros. După aia, a fost ceva mai respectuos. Aceşti Bristow ştiu cu toții valoarea gologanilor.

— Sunt o familie înstărită, nu?

— Alec Bristow nu le-a lăsat *aşa* de mult, vorbind în termen relativi. Nici vorbă de bani adevărați. Nu ca bătrânul *tău.* Cum se face, zise Somé, părăsind brusc linia conversației, că fiul lui Jonny Rokeby lucrează ca detectiv particular?

— Pentru că asta-i meseria lui, spuse Strike. Mai zi-mi despre familia Bristow.

Somé nu se arătă deranjat de tonul autoritar cu care era tratat. Ba chiar părea să-i placă, poate tocmai pentru că era o experiență atât de neobişnuită.

— Îmi amintesc cum Cuckoo îmi zicea că cea mai mare parte a averii lăsate de Alec Bristow era în acțiuni la fosta lui companie, iar Albris se cam dusese pe copcă în timpul recesiunii. Nu e nici pe departe Apple. Cuckoo câştigase deja mai mult decât toată averea familiei înainte să împlinească douăzeci de ani.

— Poza aia, spuse Strike arătând spre imaginea uriaşă cu „îngerii căzuți" de pe peretele din spatele lui, făcea parte din campania de cinci milioane?

— Da, răspunse Somé. Cele patru genți erau începutul campaniei. Acolo, ea ține o „Cashile"; le-am dat la toate nume africane, pentru ea. Avea o fixație cu Africa. Mama ei adevărată, târfa aia pe care a descoperit-o la un moment dat, i-a spus că tatăl ei fusese african, ceea ce a bezmeticit-o pe Cuckoo. Zicea că vrea să studieze acolo, să facă voluntariat… n-avea importanță că hoaşca rea de muscă se culcase probabil cu vreo cincizeci de găinari jamaicani. African, pe dracu', spuse Guy Somé, strivind chiştocul țigării în scrumiera de sticlă. Japița i-a spus lui Cuckoo exact ce voia să audă.

— Iar tu ai decis să mergi înainte şi să foloseşti imaginea pentru campanie, cu toate că Lula tocmai…?

— În puii mei, am vrut să fie un *omagiu,* zise Somé cu glas tare, acoperindu-l pe Strike. Niciodată n-a arătat mai frumoasă. Trebuia să fie un omagiu pentru ea, pentru *noi.* A fost muza mea. Dacă nenorociții n-au putut să înțeleagă asta, îmi bag picioarele-n ei şi gata. Presa din țara asta e mai jegoasă decât oriunde. Îi judecă pe toți după standardele lor de rahat.

— Cu o zi înainte de moartea ei, Lulei i-au fost trimise nişte genți…

— Da, erau ale mele. I-am trimis câte una din alea, spuse Somé, arătând spre imagine cu capătul unei noi țigări, şi i-am trimis şi lui

Deeby Macc nişte haine cu acelaşi curier.

— Le comandase el sau...?

— Gratuităţi, dragule, rosti Somé pe un ton voit tărăgănat. Aşa se fac afacerile. Vreo două bluze cu glugă şi nişte accesorii. Nu strică niciodată să ai susţinerea celebrităţilor.

— A purtat vreodată chestiile alea?

— Nu ştiu, spuse Somé cu glas ceva mai domolit. A doua zi, am avut alte griji pe cap.

— Am văzut filmuleţul de pe Youtube cu el purtând o bluză cu glugă cu ţinte ca aia, spuse Strike, arătând spre pieptul lui Somé. În formă de pumn.

— Da, aia era una dintre ele. Probabil că i-o fi trimis careva marfa. Una avea un pumn, alta un pistol, iar pe spate erau imprimate nişte versuri de-ale lui.

— Ţi-a vorbit Lula despre faptul că Deeby Macc urma să locuiască în apartamentul de sub ea?

— O, da. Nu era *nici pe departe* aşa de entuziasmată. Îi tot ziceam, fetiţo, dacă omul ăsta ar fi scris trei piese despre mine, l-aş fi aşteptat în spatele uşii de la intrare *dezbrăcat,* când ar fi venit.

Somé suflă fumul pe nări în două dâre lungi, privind pieziş către Strike.

— Îmi plac tipii solizi şi brutali, explică el. Dar lui Cuckoo nu-i plăceau. E de-ajuns să vezi cu cine s-a cuplat. Îi tot ziceam, tu eşti aia care inventează toată povestea asta nenorocită despre rădăcinile tale; găseşte-ţi un negru drăguţ şi potoleşte-te. Deeby ar fi fost perfect, la naiba, de ce nu? În show-ul din sezonul trecut, am pus-o să defileze pe podium pe piesa lui Deeby „Butterface Girl". „Gagico, nu eşti cine te crezi, uită-te-n oglindă şi nu te prosti, las-o baltă şi potoleşte-te, fato, pen'că nu eşti deloc Lula." Duffield ura piesa asta.

Somé fumă în tăcere un moment, cu ochii la fotografiile de pe pereţi. Strike întrebă:

— Unde locuieşti? Prin preajmă?

Deşi ştia răspunsul.

— Nu, în Charles Street, în Kensington, spuse Somé. M-am mutat acolo anul trecut. E al dracului de departe de Hackney, crede-mă, dar începea să devină caraghios, a trebuit să plec. Prea multă bătaie de cap. Am crescut în Hackney, explică el, pe când eram necunoscutul Kevin Owusu. Mi-am schimbat numele când am plecat de-acasă. Ca şi tine.

— Eu n-am fost niciodată Rokeby, spuse Strike, întorcând o pagină a blocnotesului. Părinţii mei n-au fost niciodată căsătoriţi.

— Ştim cu toţii asta, dragă, zise Somé, din nou cu un acces de maliţiozitate. Eu l-am îmbrăcat pe bătrânul tău anul trecut, când a

făcut o şedinţă foto pentru *Rolling Stone:* costum mulat pe corp şi pălărie de fetru. Îl vezi des?

— Nu, spuse Strike.

— Nu, păi, l-ai face să pară teribil de bătrân, nu-i aşa? spuse Somé chicotind.

Se foi în scaun, aprinse încă o ţigară, o prinse între buze şi se uită cu ochii mijiţi la Strike prin vălătucii de fum.

— Dar de ce vorbim despre mine, acum? Aşa se întâmplă de obicei când scoţi carnetul ăla, oamenii încep să-ţi spună povestea vieţii lor?

— Uneori.

— Nu vrei să-ţi bei ceaiul? Nu te condamn. Nici eu nu ştiu de ce beau căcatul ăsta. Taică-miu ar fi făcut atac de cord dacă ar fi cerut un ceai şi i s-ar fi servit aşa ceva.

— Familia ta locuieşte tot în Hackney?

— N-am verificat, spuse Somé. Nu vorbim. Vezi, ce zic, aia şi fac.

— De ce crezi că Lula şi-a schimbat numele?

— Pentru că-şi ura familia aia nenorocită, la fel ca şi mine. Nu voia să mai fie asociată cu ei.

— Şi-atunci, de ce şi-a ales numele unchiului Tony?

— Nu e celebru. Şi era un nume reuşit. Altfel, Deeby n-ar mai fi putut să scrie „Double L U B Mine” dacă ar fi chemat-o Lula Bristow, nu?

— Charles Street nu e prea departe de Kentigern Gardens, nu-i aşa?

— Cam la douăzeci de minute de mers pe jos. I-am zis lui Cuckoo să se mute la mine când mi-a spus că nu mai suportă să stea în vechea ei casă, dar n-a vrut. A ales în schimb închisoarea aia de cinci stele, doar ca să scape de presă. Ei au dus-o în locul ăla. Ei sunt răspunzători.

Strike îşi aminti vorbele lui Deeby Macc: *Nenorocita de presă a împins-o pe fereastra aia.*

— M-a dus acolo să văd şi eu. *Mayfair,* plin de ruşi şi arabi bogaţi şi nemernici precum Freddie Bestigui. I-am spus, dulceaţă, nu poţi locui aici; e marmură peste tot, iar marmura nu ne prieşte… e ca şi cum ai locui în propriul tău *cavou…*

Ezită, apoi continuă:

— A trecut prin nebunia asta câteva luni. Era unul care o urmărea şi-i trimitea scrisori pe care i le aducea personal la uşă la trei noaptea. O trezea mereu sunetul de la cutia poştală. Şi lucrurile pe care zicea ăla că vrea să i le facă au speriat-o, biata de ea. După aia s-a despărţit de Duffield şi paparazzii au început să stea în faţa casei tot timpul. Pe urmă, a aflat că-i interceptau convorbirile telefonice. Şi, *în sfârşit,* a trebuit să se ducă s-o

găsească pe târfa aia de maică-sa. Se strânseseră prea multe. Își dorea să fugă de toate, să se simtă în siguranță. I-am *spus* să se mute la mine, dar ea s-a dus și și-a cumpărat nenorocitul ăla de mausoleu.

Somé făcu o scurtă pauză, apoi continuă:

— L-a luat pentru că era ca o fortăreață cu pază permanentă. Se gândea că acolo o să fie ferită de toată lumea, că nimeni n-o să poată ajunge la ea. Dar l-a urât de la bun început. Știam c-așa o să se întâmple. Era izolată față de tot ceea ce-i plăcea. Cuckoo iubea culoarea și zgomotul, îi plăcea să fie pe stradă, îi plăcea să meargă pe jos, să fie liberă. Unul dintre motivele pentru care poliția a zis că n-a fost crimă au fost geamurile deschise. Ea le deschisese; erau doar amprentele ei pe mânere. Dar știu de ce le-a deschis. Întotdeauna deschidea ferestrele, chiar și când afară era ger, pentru că nu suporta liniștea. Îi plăcea să poată să asculte Londra.

Vocea lui Somé își pierduse toată viclenia și sarcasmul. Își drese glasul și continuă:

— Încerca să se conecteze la ceva real; vorbeam tot timpul despre asta. Era marele nostru subiect de discuție. Asta a făcut-o să intre-n cârdășie cu nemernica aia de Rochelle. A fost un caz de „acolo aș fi ajuns dacă n-avea Dumnezeu grijă de mine”. Cuckoo credea că, dacă nu ar fi fost frumoasă, asta s-ar fi întâmplat cu ea; dacă alde Bristow n-ar fi luat-o ca jucărie pentru Yvette.

— Zi-mi despre individul care-o urmărea.

— Caz psihic. Își închipuia că sunt căsătoriți sau ceva de genul… I-au dat ordin de restricție și tratament psihiatric obligatoriu.

— Se știe cumva pe unde e acum?

— Cred că a fost deportat înapoi la Liverpool, spuse Somé. Dar poliția l-a verificat; mi-au spus că se afla într-un salon securizat în noaptea în care ea a murit.

— Îi cunoști pe soții Bestigui?

— Numai din ce mi-a povestit Lula, că el e un libidinos, iar ea e o păpușă de ceară ambulantă. N-am nevoie s-o cunosc. Le știu pe cele de teapa ei. Fete bogate care toacă banii bărbaților lor urâți. Vin la show-urile mele. Vor să-mi fie prietene. Prefer oricând o prostituată onestă.

— Freddie Bestigui a fost la aceeași casă de țară ca și Lula, cu o săptămână înainte de moartea ei.

— Da, am auzit. Era în limbă după ea, spuse disprețuitor Somé. Și ea știa asta. Știi, n-a fost tocmai o experiență unică în viața ei. Totuși, din ce mi-a spus ea, individul n-a depășit faza de a încerca să urce în același lift cu ea.

— N-ai apucat să vorbești cu ea după weekendul petrecut acasă

la Dickie Carbury, nu?

— Nu. A făcut el ceva atunci? Doar nu-l suspectezi pe Bestigui, nu?

Somé se ridică în scaun, uitându-se lung.

— La dracu'... Freddie Bestigui? Mă rog, e un jeg, știu asta. O fată pe care-o cunosc... în fine, prietena unei prietene... lucra la compania lui de producție, iar el a încercat s-o violeze, nenorocitul. Nu, nu exagerez, spuse Somé. S-o violeze, literalmente. I-a dat ceva de băut după program și a întins-o pe podea. Un asistent își uitase telefonul mobil și s-a întors să și-l ia, dând peste ei. Bestigui i-a plătit pe amândoi. Toată lumea i-a zis să-l dea în judecată, dar ea a luat banii și s-a cărat. Se spune că își disciplina a doua nevastă în moduri foarte perverse; de-aia a și plecat cu trei milioane în buzunar: l-a amenințat că-l dă pe mâna presei. Dar Cuckoo nu l-ar fi lăsat niciodată pe Freddie Bestigui să intre în apartamentul ei la două noaptea. Cum am zis, nu era o proastă.

— Ce știi despre Derrick Wilson?

— Cine-i ăsta?

— Paznicul care a fost de serviciu în noaptea care a murit.

— Nu știu nimic despre el.

— E un tip solid, cu accent jamaican.

— S-ar putea să te șocheze, dar nu toți negrii din Londra se cunosc între ei.

— Mă întrebam dacă ai vorbit vreodată cu el sau ai auzit-o pe Lula vorbind despre el.

— Nu, aveam lucruri mai interesante de discutat decât paznicul ăla.

— Același lucru se aplică și șoferului ei, Kieran Kolovas-Jones?

— Oh, știu cine e Kolovas-Jones, spuse Somé cu un mic zâmbet superior. Ori de câte ori credea că s-ar putea să mă uit pe fereastră, se străduia să pozeze. E cam cu un metru și jumătate prea scund ca să fie model.

— Ți-a vorbit vreodată Lula despre el?

— Nu, de ce-ar fi făcut-o? întrebă Somé neliniștit. Era șoferul ei.

— Mi-a spus că erau foarte apropiați. A zis că i-a dăruit o geacă pe care ai creat-o tu. Valorează nouă sute de lire.

— Ei, ce să spun, mare scofală, zise Somé, cu un dispreț relaxat. Creațiile mele adevărate merg mai sus de trei mii de lire haina. Îmi lipesc emblema pe o costumație de hip-hop și se vinde ca pâinea caldă, așa că ar fi jenant să nu urce la prețurile alea.

— Mda, aveam de gând să te întreb despre asta, spuse Strike. E vorba de linia ta de îmbrăcăminte de gata, nu-i așa?

Somé se arătă amuzat.

— Exact. Alea-s chestiile care nu-s făcute pe comandă, înțelegi?

Le cumperi direct din magazin.

— Şi pe unde se vând chestiile astea?

— Sunt peste tot. Când ai fost ultima oară într-un magazin de îmbrăcăminte? întrebă Somé, ochii lui bulbucați şi răutăcioşi cercetând sacoul bleumarin al lui Strike. Apropo, ce e ăla de pe tine, costumul de lăsare la vatră?

— Când spui „peste tot”…

— Magazinele de confecții mai de soi, buticuri, online, enumeră rapid Somé. De ce?

— Unul dintre cei doi indivizi surprinşi în noaptea aia de camera de supraveghere fugind din zona unde locuia Lula purta o bluză cu emblema ta pe ea.

Somé făcu o mişcare foarte scurtă din cap, un gest de repudiere şi de iritare.

— El şi un milion de alți oameni.

— N-ai văzut…?

— Nu m-am uitat la niciuna dintre porcăriile alea, spuse Somé cu înverşunare. Toate… toate filmulețele alea. N-am vrut să citesc despre asta, n-am vrut să mă gândesc la asta. Le-am spus să le țină departe de mine, zise el, arătând spre scări şi spre personalul lui. Tot ce ştiam era că ea murise şi că Duffield se purta ca unul care are ceva de ascuns. Asta era tot ce ştiam. Şi-mi era de-ajuns.

— OK. Tot despre subiectul hainelor, în ultima fotografie a Lulei, cea în care intra în clădire, părea să poarte o rochie şi o haină…

— Mda, purta Maribelle şi Faye, spuse Somé. Rochia se numea Maribelle…

— Da, am priceput, spuse Strike. Dar, când a murit, era îmbrăcată cu altceva.

Asta păru să-l surprindă pe Somé.

— Serios?

— Da. În fotografiile de la poliție ale cadavrului…

Dar Somé îşi aruncă brațul în sus într-un gest involuntar de respingere, de autoprotecție, apoi se ridică în picioare, respirând greu, şi se apropie de peretele cu fotografii, de unde Lula privea din mai multe imagini, zâmbitoare, melancolică sau senină. Când designerul se întoarse din nou cu fața la Strike, ochii lui bulbucați şi stranii erau umezi.

— La dracu’, spuse el cu glas scăzut. Nu vorbi despre ea aşa. „Cadavrul”. La dracu’. Eşti un ticălos cu sânge înghețat, nu-i aşa? Nu-i de mirare că bătrânul Jonny nu te are la inimă.

— N-am vrut să te supăr, spuse Strike calm. Voiam doar să ştiu dacă te poți gândi la vreun motiv pentru care şi-a schimbat hainele când a ajuns acasă. Când a căzut, purta pantaloni şi o bluză cu paiete.

— De unde mama dracului să ştiu de ce s-a schimbat? întrebă cu furie Somé. Poate că-i era frig. Poate că… E de-a dreptul ridicol. De unde să ştiu eu?

— Doar întrebam, spuse Strike. Am citit undeva că ai declarat presei că a murit îmbrăcată într-una din rochiile tale.

— N-am spus eu asta, n-am declarat aşa ceva. O scârbă de la un tabloid a sunat la birou şi a întrebat cum se numeşte rochia aia. Una dintre cusătorese i-a spus, iar ei au zis că e purtătoarea mea de cuvânt. Javrele au născocit că încerc să obțin publicitate din asta. Fir-ar al dracului să fie!

— Crezi că mă poți pune în legătură cu Ciara Porter şi Bryony Radford?

Somé păru prins pe picior greşit, confuz.

— Ce? Da…

Dar brusc începu să plângă. Nu ca Bristow, cu sughițuri şi suspine, ci în tăcere, lacrimile şiroindu-i pe obrajii negri şi netezi şi pe tricou. Înghiți în sec şi închise ochii, se întoarse cu spatele la Strike, îşi sprijini fruntea de perete şi începu să tremure.

Strike aşteptă în linişte până când Somé îşi şterse fața de mai multe ori şi se întoarse iar spre el. Nu pomeni nimic despre lacrimile lui, ci se întoarse la scaun, se aşeză şi-şi aprinse o nouă țigară. După două fumuri lungi, spuse cu o voce neafectată de emoții:

— Dacă şi-a schimbat hainele, înseamnă că aştepta pe cineva. Cuckoo se îmbrăca întotdeauna în funcție de ocazie. De bună seamă că aştepta pe cineva.

— Păi, aşa m-am gândit şi eu, spuse Strike. Dar nu sunt un expert nici în femei, nici în hainele lor.

— Nu, zise Somé cu o umbră de zâmbet malițios, nu pari a fi. Vrei să stai de vorbă cu Ciara şi Bryony?

— Mi-ar fi de folos.

— Amândouă participă la o şedință foto pentru mine miercuri: 1 Arlington Terrace în Islington. Dacă vii în jur de cinci, vor fi libere să discute cu tine.

— Drăguț din partea ta, mulțumesc.

— Nu e drăguț din partea mea, spuse Somé calm. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat. Când o să vorbeşti cu Duffield?

— De îndată ce reuşesc să-l prind.

— Îşi închipuie c-a scăpat, căcăciosu' naibii. Trebuie să se fi schimbat pentru că ştia c-o să vină el, nu? Chiar dacă se certaseră, ştia că o să vină după ea. Dar el n-o să vorbească niciodată cu tine.

— Ba o să vorbească, spuse Strike pe un ton relaxat, în timp ce-şi punea în buzunar blocnotesul şi se uita la ceas. Ți-am răpit o groază de timp. Mulțumesc din nou.

În timp ce Somé îl conducea pe Strike înapoi pe scara spiralată şi de-a lungul coridorului cu pereți albi, o parte din fanfaronadă îi reveni. Iar când şi-au strâns mâinile în holul răcoros, nu se mai vedea pe fața lui nicio urmă de suferință.

— Mai dă jos câteva kilograme, spuse Somé, la despărțire, şi-am să-ți trimit ceva XXL.

Când uşa depozitului se închise în urma lui Strike, îl auzi pe Somé strigând către fata cu părul roşu de la recepție:

— Ştiu la ce te gândeşti, Trudie. Îți imaginezi cum te ia cu brutalitate pe la spate, nu-i aşa? Zi-mi, draga mea, nu-i aşa? Un *soldățel* solid şi brutal!

Apoi se auzi râsul şocat al lui Trudie.

2

Faptul că Charlotte accepta tăcerea lui Strike era fără precedent. Nu mai fuseseră nici apeluri, nici mesaje; întreținea astfel amăgirea că ultima lor ceartă murdară şi vulcanică o schimbase irevocabil, o deposedase de iubire şi îi alungase furia. Totuşi, Strike o cunoştea pe Charlotte la fel de intim ca pe un microb care zăbovise în sângele lui timp de cincisprezece ani. Ştia că singurul ei răspuns la durere era să-l rănească pe vinovat cât mai adânc cu putință, oricare ar fi fost prețul plătit de ea. Ce s-ar întâmpla dacă refuza să-i acorde o audiență şi dacă nu ceda? Era singura strategie pe care n-o încercase niciodată şi tot ce-i mai rămăsese.

Câteodată, atunci când rezistența lui Strike scădea (noaptea târziu, singur pe patul de campanie), infecția erupea din nou: regretul şi dorul sporeau, iar el o vedea de aproape, frumoasă, goală, şoptindu-i cuvinte de dragoste; sau plângând încetişor, spunându-i că ştia că era depravată, ruinată, imposibilă, dar că el era lucrul cel mai bun şi mai adevărat pe care-l cunoscuse vreodată. Apoi, faptul că se afla la doar câteva apăsări de butoane pentru a vorbi cu ea părea o baricadă prea fragilă împotriva tentației, aşa că uneori ieşea din sacul de dormit şi se ducea țopăind pe întuneric la biroul abandonat al lui Robin, aprindea veioza şi studia, ore în şir, raportul de caz. O dată sau de două ori a apelat dis-de-dimineață mobilul lui Rochelle Onifade, dar ea nu i-a răspuns niciodată.

Joi dimineață, Strike s-a întors la zidul de lângă spitalul St Thomas şi a aşteptat trei ore, sperând să o vadă din nou pe Rochelle, însă fata nu a apărut. A pus-o pe Robin să sune la spital, numai că de data asta cei de acolo au refuzat să comenteze absența de la tratament a lui Rochelle şi s-au opus oricărei încercări de obținere a adresei ei.

Vineri dimineață, întorcându-se de la Starbucks, Strike îl găsi pe Spanner şezând nu pe canapeaua de lângă biroul lui Robin, ci chiar pe birou. Ținea între buze o țigară artizanală neaprinsă şi stătea aplecat înspre ea, aparent dovedindu-se mai amuzant decât îl găsise vreodată Strike, pentru că Robin râdea în maniera uşor adversă a unei femei care, deşi se simte bine, doreşte totuşi să dea de înțeles foarte clar că reduta e bine apărată.

— ’Neața, Spanner, spuse Strike, dar caracterul uşor dojenitor al salutului său nu avu darul să modereze nici limbajul corporal explicit al specialistului în computere, nici zâmbetul larg al acestuia.

— Totu-n regulă, Fed? Ți-am adus înapoi Dell-ul.

— Excelent. Un latte decafeinizat dublu, îi spuse Strike lui Robin, aşezând paharul lângă ea. Fac eu cinste, adăugă el, când ea întinse mâna după poşetă.

Îndărătnicia cu care Robin refuza să deconteze micile răsfățuri din cutia pentru cheltuieli era înduioşătoare. Fără să obiecteze de față cu musafirul lor, ea îi mulțumi lui Strike, apoi se întoarse la treaba ei, rotindu-şi scaunul de birou şi întorcându-şi fața de la cei doi bărbați.

Flacăra unui chibrit îi mută atenția lui Strike de la espresso-ul său dublu la musafirul lui.

— Spanner, în biroul ăsta nu se fumează.

— Ce? Dar tu fumezi ca un furnal, ce naiba!

— Nu, aici nu fumez. Vino după mine.

Strike îl duse pe Spanner în biroul său şi închise uşa cu fermitate în urma lui.

— E logodită, spuse el, aşezându-se în scaunul lui obişnuit.

— Deci, îmi ard gazul de pomană, nu? Bine. Pune-o vorbă bună pentru mine dacă logodna se duce pe copcă. E chiar genul meu.

— Nu cred că tu eşti al ei.

Spanner rânji cu subînțeles.

— Deja stai la coadă, nu?

— Nu, zise Strike. Ştiu doar că logodnicul ei e un contabil jucător de rugby. Un tip din Yorkshire, tuns scurt, cu fălci pătrățoase.

Îşi formase o imagine mentală surprinzător de clară a lui Matthew, deşi nu văzuse niciodată vreo poză de-a acestuia.

— Nu se ştie niciodată; poate i-ar plăcea să ricoşeze de pe ceva mai colțuros, spuse Spanner, punând laptopul Lulei Landry pe birou şi aşezându-se vizavi de Strike.

Purta o bluză cam uzată şi sandale Jesus în picioarele goale. Era cea mai caldă zi a anului de până atunci.

— M-am uitat bine la chestia asta. Câte detalii tehnice vrei să-ți dau?

— Niciunul, dar vreau să ştiu dacă poți să explici asta clar la tribunal.

Pentru prima oară, Spanner se arătă cu adevărat intrigat.

— Vorbeşti serios?

— Foarte. Ai fi capabil să-i demonstrezi unui avocat al apărării că îți cunoşti meseria?

— Bine-nțeles că da.
— Atunci, dă-mi doar părțile importante.
Spanner ezită o clipă, încercând să citească expresia lui Strike. În cele din urmă, începu:
— Parola e Agyeman şi a fost resetată cu cinci zile înainte ca tipa să moară.
— Zi-mi pe litere.
Spanner îi spuse, adăugând, spre surprinderea lui Strike:
— E un nume de familie. Ghanez. A pus un bookmark pe pagina principală a SSOA – Şcoala de Studii Orientale şi Africane – şi era acolo. Uite-aici.
În timp ce vorbea, degetele agile ale lui Spanner apăsau tastele. Pe ecran apăru pagina despre care vorbise, cu margini de culoare verde-deschis, având secțiuni despre şcoală, ştiri, personal, studenți, bibliotecă şi aşa mai departe.
— Însă, când a murit Lula, pagina arăta aşa.
Şi, cu o altă rafală de clicuri, aduse pe ecran o pagină aproape identică, prezentând, după cum dezvălui curând cursorul care se fâțâia cu repeziciune, un link către necrologul unui anumit profesor J.P. Agyeman, profesor emerit de studii africane.
— A salvat această versiune a paginii, spuse Spanner. Iar istoricul ei de pe internet arată că a căutat pe Amazon cărțile lui în luna anterioară morții ei. În perioada aia s-a uitat la o mulțime de cărți de istorie şi politică africană.
— Vreun semn că s-ar fi înscris la SSOA?
— Niciunul aici.
— Altceva interesant?
— Păi, singurul alt lucru pe care l-am observat a fost că un folder mare cu fotografii a fost şters de pe computer pe şaptesprezece martie.
— De unde ştii asta?
— Există programe care te ajută să recuperezi chestii pe care oamenii le cred dispărute de pe hard disk, spuse Spanner. Cum crezi că sunt prinşi toți pedofilii ăia?
— L-ai recuperat?
— Da. L-am salvat pe ăsta.
Îi dădu lui Strike un stick de memorie.
— M-am gândit că nu vrei să-l pun la loc pe hard disk.
— Nu… deci, pozele erau…?
— Nimic extravagant. Doar că au fost şterse. Cum am zis, unui utilizator obişnuit nu-i trece prin minte că trebuie să te străduieşti mai mult decât să apeşi „delete”, dacă vrei cu adevărat să ascunzi ceva.
— Şaptesprezece martie, spuse Strike.

— Mda. Ziua Sfântului Patrick.
— La zece săptămâni după moartea ei.
— Poate l-au şters cei de la poliție, sugeră Spanner.
— Nu l-au şters ei, spuse Strike.
După ce plecă Spanner, se grăbi în celălalt birou şi o ridică de la locul ei pe Robin, ca să se poată uita la fotografiile care fuseseră şterse de pe laptop. Simțea nerăbdarea lui Robin în timp ce-i dădea explicații despre ce făcuse Spanner şi deschidea folderul de pe stickul de memorie.
Robin se temu, o fracțiune de secundă, când prima poză apăru pe ecran, că urmau să vadă ceva oribil: dovezi de criminalitate şi perversiuni. Auzise doar despre ascunderea imaginilor online în contextul unor cazuri îngrozitoare de abuzuri. Totuşi, după câteva minute, Strike dădu glas propriilor ei concluzii.
— Nu-s decât nişte instantanee sociale.
Nu părea la fel de dezamăgit ca Robin, iar ea se simțea ruşinată de sine însăşi. Oare chiar dorise să vadă ceva înfiorător? Strike derulă imaginea pe ecran, trecând prin grupuri de fete care râdeau, alte modele şi câte-o celebritate ici-colo. Erau mai multe poze cu Lula şi Evan Duffield, câteva dintre ele fiind făcute evident de unul sau altul dintre ei înşişi, ținând aparatul la lungimea brațului, amândoi părând să fie drogați sau beți. Somé avea şi el câteva apariții. Lula părea mai serioasă, mai reținută în preajma lui. Erau multe poze cu Ciara Porter şi Lula îmbrățişate în baruri, dansând în cluburi şi chicotind pe-o canapea din apartamentul aglomerat al cuiva.
— Asta-i Rochelle, spuse pe neaşteptate Strike, arătând spre un chip mic şi ursuz ce apărea sub brațul Ciarei într-o fotografie de grup.
Kieran Kolovas-Jones se vedea şi el în această imagine; stătea într-o margine, zâmbind fericit.
— Fă-mi un serviciu, zise Strike, când terminară de vizionat toate cele două sute douăsprezece fotografii. Mai uită-te o dată la pozele astea şi încearcă măcar să-i identifici pe oamenii celebri, ca să putem avea un indiciu despre cine ar fi vrut ca pozele să dispară de pe laptopul ei.
— Dar aici nu e absolut nimic incriminant, remarcă Robin.
— Trebuie să fie ceva, spuse Strike.
Se întoarse în biroul lui de unde dădu trei telefoane: lui John Bristow (într-o şedință, nu poate fi deranjat; „Vă rog să-i spuneți să mă sune cât mai curând posibil”), lui Eric Wardle (mesageria vocală: „Am o întrebare despre laptopul Lulei Landry”) şi lui Rochelle Onifade (la noroc; niciun răspuns; nicio şansă să mai lase vreun mesaj: „Mesageria vocală este plină”).

— Tot n-am noroc cu domnul Bestigui, îi spuse Robin când Strike ieşi din biroul său şi o găsi efectuând căutări legate de o brunetă neidentificată care pozase cu Lula pe o plajă. Am sunat din nou azi-dimineață, dar el nu vrea să-mi răspundă. Am încercat toate variantele. M-am dat drept tot soiul de oameni, am spus că e ceva urgent… ce-i aşa de amuzant?

— Doar mă întrebam de ce niciunul dintre oamenii la care ai fost pentru interviuri nu ți-a oferit un job, spuse Strike.

— Ah, făcu Robin, roşind uşor. Ba mi-au oferit. Toți. Am acceptat postul de resurse umane.

— Aha. Bun, spuse Strike. N-ai zis. Felicitări.

— Scuze, am crezut că ți-am spus, minți Robin.

— Deci, o să pleci… când?

— Peste două săptămâni.

— Ah. Probabil că Matthew e încântat, nu-i aşa?

— Da, spuse ea, uşor luată prin surprindere, este.

Era aproape ca şi cum Strike ştia cât de puțin îi plăcea lui Matthew faptul că ea lucra pentru el; dar asta era imposibil. Avusese grijă să nu facă nici cea mai mică aluzie la tensiunile de acasă.

Telefonul sună şi Robin răspunse.

— Biroul domnului Cormoran Strike… Da, cu cine vorbesc, vă rog?… E Derrick Wilson, îi spuse ea, dându-i receptorul.

— Bună, Derrick.

— Domnul Bestigui e plecat pentru vro două zile, spuse vocea lui Wilson. Dacă vrei să vii să arunci o privire la clădire…

— Ajung acolo în jumătate de oră, zise Strike.

Se ridicase în picioare, controlându-şi buzunarele pentru portofel şi chei, când observă aerul uşor trist al lui Robin, cu toate că ea continua să studieze fotografiile neincriminante.

— Vrei să vii şi tu?

— Da! spuse ea brusc înviorată, luându-şi geanta şi închizând computerul.

3

Uşa grea, vopsită în negru, de la numărul 18 de pe Kentigern Garden, se deschidea spre un hol din marmură. Exact în direcția opusă intrării se afla un frumos birou din mahon încorporat, la dreapta căruia era o scară, care cotea dispărând imediat din vedere (trepte de marmură, cu balustradă din alamă şi lemn); intrarea în lift, cu uşile aurii lustruite, şi o uşă solidă din lemn negru fixată în zidul zugrăvit în alb. Pe un suport cubic alb, aflat în colțul dintre aceasta şi uşile de la intrare, se afla o vitrină imensă cu crini orientali roz-închis în vase tubulare înalte, mireasma lor îngreunând aerul călduț. Peretele din stânga era acoperit cu oglinzi, dublând dimensiunea aparentă a spațiului, reflectându-i pe Strike şi pe Robin, care se uitau lung în jur, uşile liftului şi candelabrul modern de deasupra, alcătuit din cuburi de cristal, şi transformând biroul paznicului într-o vastă întindere de lemn lustruit.

Strike îşi aminti descrierea lui Wardle: „Apartamente cu marmură şi prostii ca... ca la un hotel de cinci stele”. Lângă el, Robin se străduia să nu se arate impresionată. Deci aşa trăiau multimilionarii. Ea şi Matthew ocupau parterul unei case pentru două familii din Clapham. Camera lor de zi avea aceeaşi dimensiune ca şi cea alocată paznicilor care ieşeau din schimb, pe care Wilson le-o arătă mai întâi. Era îndeajuns de încăpătoare pentru o masă şi două scaune; o cutie montată în perete conținea toate cheile principale, iar o altă uşă ducea într-o toaletă minusculă.

Wilson purta o uniformă neagră care aducea cu una de polițist, cu nasturii de alamă, cravata neagră şi cămaşa albă.

— Monitoare, îi arătă el lui Strike după ce ieşiseră din camera din spate şi se opriseră în spatele biroului, unde un şir de patru ecrane alb-negru mici erau ascunse de vizitatori.

Unul arăta imaginea transmisă de camera situată deasupra uşii de la intrare, oferind o vedere limitată a străzii; altul afişa o vedere la fel de pustie a unei parcări subterane; al treilea, grădina din spate, părăsită, a clădirii de la numărul 18, care cuprindea gazonul, nişte plante ornamentale fanteziste şi zidul înalt pe care Strike se cățărase; în sfârşit, al patrulea arăta interiorul liftului care staționa. Lângă monitoare, erau două panouri de control

pentru alarmele comune şi cele pentru uşile de la piscină şi parcare, precum şi două telefoane, unul ataşat la o linie externă, iar celălalt legat doar cu cele trei apartamente.

— Asta, spuse Wilson, arătând spre uşa solidă din lemn, duce la sala de sport, piscină şi parcare, iar la solicitarea lui Strike, îi conduse prin ea.

Sala de sport era mică, dar cu pereții acoperiți cu oglinzi, ca şi holul, astfel încât părea să fie de două ori mai spațioasă. Avea o fereastră, cu fața la stradă, şi conținea o bandă de alergat, un stepper, un simulator de vâslit şi un set de greutăți.

O a doua uşă de mahon ducea la o scară de marmură îngustă, luminată de nişte aplice cubice, pe care coborâră la un mic nivel inferior, unde o uşă vopsită simplu dădea într-o parcare subterană. Wilson o deschise cu două chei, una Chubb şi cealaltă Yale, apoi acționă un comutator. Suprafața inundată de lumina reflectoarelor era aproape cât strada de lungă şi plină de maşini care valorau milioane de lire: Ferrari, Audi, Bentley, Jaguar şi BMW. La intervale de câte şase metri de-a lungul zidului din spate erau uşi precum cea pe care tocmai pătrunseseră: intrări interioare pentru fiecare dintre clădirile de pe Kentigern Gardens. Uşile electrice de garaj care dădeau spre interior dinspre Serf's Way erau aproape de numărul 18, fiind conturate de lumina argintie a zilei.

Robin se întrebă la ce se gândeau bărbații tăcuți de lângă ea. Era Wilson obişnuit cu viețile extraordinare ale oamenilor care locuiau acolo? Obişnuit cu parcările subterane, cu piscinele şi maşinile Ferrari? Şi se gândea oare Strike (aşa cum se gândea ea) că acest lung şir de uşi reprezenta posibilități pe care nu le luase niciodată în considerare: prilejuri de a te furişa la vecini şi de a te ascunde sau a pleca în tot atâtea direcții câte case erau pe strada aceea? Dar apoi observă numeroasele camere video negre montate la distanțe regulate pe partea superioară, umbrită a zidurilor, care transmiteau imagini spre nenumărate monitoare. Era posibil ca niciuna dintre ele să nu fi fost supravegheată în noaptea aceea?

— OK, spuse Strike, iar Wilson îi conduse înapoi pe scara de marmură şi încuie uşa parcării.

Coborâră apoi o scară scurtă, mirosul de clor fiind tot mai puternic cu fiecare treaptă, până când Wilson deschise o uşă şi se simțiră asaltați de un val de aer cald, umed, mustind de chimicale.

— Asta e uşa care n-a fost încuiată în noaptea aceea? îl întrebă Strike pe Wilson, care încuviință din cap acționând un alt comutator şi lumina străluci orbitor.

Păşiră pe marginea lată din marmură a piscinei, protejată cu un covor gros din plastic. Zidul opus era, şi el, acoperit cu oglinzi. Robin văzu cele trei siluete stând acolo, complet îmbrăcate şi

nepotrivite pe fondul picturii murale cu plante tropicale şi fluturi în zbor, care se înălţa până la tavan. Piscina avea cam cincisprezece metri lungime, iar la capătul îndepărtat era un jacuzzi hexagonal, dincolo de care se vedeau trei cabine de schimb, cu uşi care se puteau bloca.

— Aici nu sunt camere de supraveghere? întrebă Strike privind în jur, iar Wilson clătină din cap.

Robin simţea cum i se prelinge sudoarea pe ceafă şi la subsuori. Era un aer înăbuşitor în zona piscinei şi se simţi încântată să urce scara înaintea celor doi bărbaţi, revenind în hol, unde, prin comparaţie, era plăcut şi aerisit. O blondă tânără şi micuţă apăruse în absenţa lor, îmbrăcată într-o salopetă roz, blugi şi tricou, şi cărând o găleată din plastic plină cu obiecte pentru curăţenie.

— Derrick, spuse ea într-o engleză cu accent puternic, când paznicul îşi făcu apariţia. Am nefoie cheie pentru doi.

— Ea e Lechsinka, zise Wilson. Femeia de serviciu.

Fata le făcu lui Robin şi lui Strike hatârul unui zâmbet mic şi dulce. Wilson se duse în spatele biroului din mahon şi-i dădu o cheie pe care o scoase de dedesubt, după care Lechsinka urcă treptele, cu găleata legănându-se, posteriorul ei acoperit de blugii mulaţi unduindu-se seducător. Strike, conştient de privirea piezişă a lui Robin, îşi mută privirea fără tragere de inimă.

Strike şi Robin îl urmară pe Wilson pe scară până la apartamentul 1, pe care-l descuie. Strike sesiză că uşa dinspre casa scării avea o gaură pentru vizor de tip vechi.

— Aici locuieşte domnul Bestigui, anunţă Wilson şi anulă alarma prin introducerea codului pe o tastatură aflată la dreapta uşii. Lechsinka deja a fost aici de dimineaţă.

Strike simţea mirosul cerii de lustruit şi vedea urmele de aspirator de pe covorul alb din hol, cu aplicele în monturi de alamă şi cele cinci uşi albe imaculate. Remarcă tastatura discretă de pe peretele din dreapta, fixată în unghi drept faţă de o pictură în care capre şi ţărani visători pluteau peste un sat redat în tonalităţi de albastru. Vaze înalte cu orhidee stăteau pe o masă neagră în stil japonez sub tabloul de Chagall.

— Unde e Bestigui? îl întrebă Strike pe Wilson.

— La Los Angeles, spuse paznicul. Se-ntoarce în două zile.

Camera de zi era luminoasă şi avea trei ferestre înalte, fiecare dintre ele având în spate câte un balconaş de piatră. Pereţii erau zugrăviţi în albastru de Wedgwood şi aproape toate celelalte erau albe. Totul era curat, elegant şi frumos proporţionat. Tot aici mai era şi o singură pictură superbă: macabră, suprarealistă, cu un bărbat ţinând în mână o suliţă, mascat ca mierlă, braţ la braţ cu un tors de femeie fără cap, redat în tonuri de cenuşiu.

Din această cameră susținea Tansy Bestigui că auzise schimbul de urlete de la două etaje mai sus. Strike se apropie de ferestrele înalte, observând încuietorile moderne, grosimea panourilor de sticlă, absența completă a zgomotului din stradă, cu toate că își ținea urechea la un centimetru de sticla rece. Balconul era îngust şi plin cu arbuşti în ghivece, tunşi în formă de con ascuțit.

Strike se duse către dormitor. Robin rămase în camera de zi, întorcându-se încet în locul în care se afla, admirând candelabrul din sticlă venețiană, covorul discret în nuanțe de bleu şi roz, televizorul cu plasmă uriaş, masa modernă pentru cină, din sticlă şi metal, precum şi scaunele din fier capitonate cu mătase; micile *objets d'art* de pe măsuțele laterale din sticlă şi de pe polița din marmură albă a şemineului. Se gândi, cu oarecare tristețe, la canapeaua de la IKEA de care, până acum, fusese atât de mândră; apoi îşi aminti de patul de campanie al lui Strike cu o tresărire de ruşine. Surprinzând privirea lui Wilson, spuse, imitând inconştient remarca lui Eric Wardle:

— E o lume diferită, nu-i aşa?

— Mda, zise el. N-ai putea să ții nişte copii aici.

— Nu, spuse Robin, care nu privise locul din acest punct de vedere.

Angajatorul ei ieşi din dormitor, evident absorbit de stabilirea unui anumit lucru spre propria lui mulțumire, apoi dispăru în hol.

De fapt, Strike îşi demonstra sieşi că traseul logic din dormitorul soților Bestigui spre baie trecea prin hol, ocolind cu totul camera de zi. Mai mult, era convins că singurul loc din apartament din care Tansy ar fi putut să vadă căderea fatală a Lulei Landry – şi să-şi dea seama de ceea ce vede – era camera de zi. În pofida afirmației contrare a lui Eric Wardle, din baie nimeni n-ar fi putut să vadă decât parțial fereastra prin dreptul căreia căzuse Landry: ar fi fost insuficient, pe timp de noapte, ca să fii sigur dacă ceea ce căzuse era un corp uman, cu atât mai puțin să identifici persoana.

Strike reveni în baie. Acum că se afla în posesia solitară a căminului conjugal, Bestigui dormea pe partea mai apropiată a patului de uşă şi de hol, judecând după aglomerarea de pilule, pahare şi cărți de pe noptiera din acea parte. Strike se întrebă dacă aşa stătuseră lucrurile şi când conviețuia cu soția lui.

Din dormitor, se intra într-un dressing mare cu uşi din oglindă. Era plin cu costume şi cămăşi italiene de la Turnbull & Asser. Două sertare compartimentate, puțin adânci, erau dedicate în întregime butonilor din aur şi platină. În spatele raftului cu pantofi era un seif ascuns după un panou fals.

— Cred că aici am terminat, îi spuse Strike lui Wilson, alăturându-se celorlalți doi din camera de zi.

La plecarea din apartament, Wilson setă alarma.
— Ştii codurile pentru toate apartamentele?
— Da, spuse Wilson. Trebe, în caz că se declanşează.
Urcară treptele până la etajul al doilea. Scara cotea atât de strâns pe după lift, încât alcătuia o succesiune de colțuri oarbe. Uşa apartamentului 2 era identică celei de la apartamentul 1, exceptând faptul că era întredeschisă. Dinăuntru se auzea uruitul aspiratorului mânuit de Lechsinka.
— Aici îi avem acum pe domnul şi doamna Kolchak, spuse Wilson. Ucrainieni.
Holul era identic ca formă cu cel de la numărul 1, cu multe caracteristici asemănătoare, inclusiv tastatura pentru alarmă de pe perete montată în unghi drept față de uşa de la intrare; dar, în loc de covoare, pe jos era gresie, în locul picturii, vizavi de intrare era o oglindă mare, cu ramă aurită, de o parte şi de alta a acesteia fiind aşezate două măsuțe de lemn fragile, cu picioare fusiforme, pe care stăteau lămpi Tiffany ornate.
— Trandafirii lui Bestigui erau aşezați pe o chestie din asta? întrebă Strike.
— Mda, pe una chiar ca alea, spuse Wilson. Acum e dusă în holul de la intrare.
— Şi ați pus-o aici, în mijlocul holului, cu trandafirii pe ea?
— Da. Bestigui a vrut ca Macc să-i vadă de îndată ce intra în apartament, dar era destul loc să-i ocoleşti, se poate vedea asta. Nu era nevoie să-i trânteşti. Dar polițaiul era tânăr, spuse Wilson, îngăduitor.
— Unde sunt butoanele de panică despre care mi-ai vorbit? întrebă Strike.
— Uite-aici, spuse Wilson, conducându-l din hol în dormitor. Unul e lângă pat şi mai e unul în camera de zi.
— Toate apartamentele au aşa ceva?
— Mda.
Pozițiile relative ale dormitoarelor, camerei de zi, bucătăriei şi băii erau identice cu cele din apartamentul 1. Multe dintre finisaje erau similare, până şi uşile din oglinzi ale dressingului, pe care Strike se duse să-l verifice, în timp ce detectivul deschidea uşile şi trecea în revistă rochiile şi hainele de femei valorând mii de lire, Lechsinka ieşi din dormitor cu o curea, două cravate şi mai multe rochii protejate în pungi de polietilenă peste braț, aduse de curând de la curățătorie.
— Bună, zise Strike.
— Salut, spuse ea, ducându-se la o uşă din spatele ei şi trăgând afară suportul pentru cravate. Scuze, te rog.
El se dădu la o parte. Era scundă şi foarte frumuşică, cu o față

veselă şi copilăroasă, nasul cârn şi ochi slavi. Atârnă ordonat cravatele în timp ce Strike o privea.

— Sunt detectiv, spuse el.

Apoi îşi aminti că Eric Wardle îi spusese că fata vorbeşte engleza „stricat”.

— Ca un polițist, tatonă el terenul.

— Ah. Poliție.

— Ai fost aici, nu-i aşa, în ziua de dinainte ca Lula Landry să moară?

Abia după mai multe încercări reuşi să redea exact ce voia să zică. Totuşi, când înțelese despre ce e vorba, fata nu obiectă deloc să răspundă la întrebări, atâta timp cât putea să continue cu aranjatul hainelor în timp ce vorbea.

— Eu mereu curăț întâi scara, spuse ea. Don'şoara Landry vorbeşte foarte tare cu fratele ei; el urleşte că ea dă la prieten prea mult ban şi ea foarte rea cu el. Curăț numărul doi, gol. E curat deja. Repede.

— Erau Derrick şi omul de la firma de securitate acolo în timp ce făceai curat?

— Derrick şi...?

— Reparatorul? Omul cu alarma?

— Da, omu' cu alarma şi Derrick, da.

Strike îi auzea pe Robin şi Wilson discutând în hol, unde-i lăsase.

— După ce termini de făcut curat, setezi din nou alarmele?

— Pus alarma? Da, spuse ea. Unu nouă şase şase, la fel ca uşa, Derrick îmi zice.

— El ți-a spus numărul înainte să plece cu omul cu alarma?

Din nou, avu nevoie de mai multe încercări ca să transmită mesajul, iar când fata îl înțelese, păru nerăbdătoare.

— Da, eu spus deja asta. Unu nouă şase şase.

— Deci, ai pus alarma după ce ai terminat de făcut curat aici?

— Pus alarma, da.

— Şi omul cu alarma, cum arăta?

— Omul cu alarma? Arăta?

Fata se încruntă adorabil, încrețindu-şi nasul mic, şi ridică din umeri.

— Eu nu văzut fața la el. Dar albastru... tot albastru..., adăugă ea şi cu mâna liberă făcu un gest ca de măturare în josul corpului.

— Salopetă? sugeră el, dar pe fața fetei se citea clar că nu înțelegea. OK, unde ai făcut curat după aia?

— Numărul unu, spuse Lechsinka, reluând aranjatul hainelor în şifonier, mişcându-se pe lângă el ca să găsească rafturile corecte. Curățat ferestre mari. Madam Bestigui vorbeşte telefon. Supărat.

Mâniat. Zice că nu vrea să mai mintă.

— Că nu voia să mai *mintă*? repetă Strike.

Lechsinka încuviință cu o mişcare a capului, ridicându-se pe vârfuri ca să atârne pe umeraş o rochie lungă până la podea.

— Ai auzit-o spunând la telefon, repetă el cât mai clar, că nu mai voia să mintă?

Lechsinka dădu iar din cap, cu fața inocentă, lipsită de expresie.

— Apoi mă vede şi strigă „Pleacă, pleacă!"

— Serios?

Lechsinka încuviință şi continuă să aranjeze hainele.

— Unde era domnul Bestigui?

— Nu acolo.

— Ştii cu cine vorbea doamna? La telefon?

— Nu.

Dar apoi, cu oarecare viclenie, spuse:

— Femeie.

— O femeie? De unde ştii?

— Urleşte, urleşte la telefon. Pot s-aud femeie.

— Era o ceartă? Se dondăneau? Țipau una la alta? Tare, da?

Strike se putea auzi cum adoptă pe nesimțite limbajul absurd, excesiv de deliberat al englezului cu dificultăți lingvistice. Lechsinka aprobă iar cu o mişcare a capului, în timp ce deschidea sertarele în căutarea locului potrivit pentru curea, singurul obiect care-i rămăsese pe braț. După ce în sfârşit o rulă şi o puse la locul ei, se ridică şi se îndepărtă de el, intrând în dormitor. Strike o urmă.

În timp ce Lechsinka făcea patul şi curăța noptierele, el află că ultimul apartament în care fata făcuse curat în acea zi fusese cel al Lulei, după ce aceasta plecase în vizită la mama ei. Lechsinka nu observase nimic ieşit din comun şi nu zărise nici vreun petic de hârtie albastră, fie ea scrisă sau nescrisă. Gențile lui Guy Somé şi diferitele obiecte pentru Deeby Macc fuseseră livrate la biroul paznicilor cam pe la ora când ea îşi terminase treaba, aşa că ultimul lucru pe care-l făcuse în ziua aceea de muncă fusese să ia cadourile designerului şi să le ducă în apartamentul Lulei şi în cel în care urma să stea Macc.

— Şi ai pus alarmele din nou după ce ai lăsat lucrurile acolo?

— Da, pus alarme.

— La Lula?

— Da.

— Şi unu nouă şase şase în Apartamentul Doi?

— Da.

— Îți mai aminteşti ce ai lăsat în apartamentul lui Deeby Macc?

Nevoită să mimeze unele dintre obiecte, fata reuşi totuşi să transmită că îşi amintea de două bluze, o curea, o pălărie, nişte

mănuşi şi (făcu un gest în jurul încheieturilor mâinii) butoni de cămaşă. După ce depozitase obiectele respective în zona cu rafturi la vedere a dressingului, astfel încât Macc să nu le poată rata, resetase alarma şi plecase acasă.

Strike îi mulțumi frumos şi zăbovi doar atât cât să-i mai admire o dată posteriorul îmbrăcat în blugii mulați în timp ce îndrepta pilota, înainte să li se alăture lui Robin şi Wilson în hol.

În timp ce urcau al treilea şir de trepte, Strike verifică povestea Lechsinkăi cu Wilson, care îi confirmă că-i spusese reparatorului să seteze alarma la 1966, ca şi uşa de la intrarea clădirii.

— Am ales un număr pe care Lechsinka să-l poată ține minte uşor, pentru că e ca la uşa din față. Macc putea s-o reseteze la alt număr, dacă dorea.

— Îți mai aminteşti cum arăta reparatorul? Ai zis că era nou?

— Un băiat chiar tânăr. Cu părul pân-aici.

Wilson arătă baza gâtului.

— Alb?

— Da, alb. Ai fi zis că nici n-a apucat să se bărbierească încă.

Ajunseseră la uşa Apartamentului Trei, cândva locuința Lulei Landry. Robin simți un frison de ceva – teamă, emoție – când Wilson deschise cea de-a treia uşă de apartament vopsită în alb, cu vizorul ei sticlos de dimensiunea unui glonț.

Apartamentul de sus avea un design diferit față de celelalte două: mai mic şi mai aerisit. Fusese de curând decorat peste tot cu nuanțe de crem şi maro. Guy Somé îi spusese lui Strike că precedentul locuitor celebru al apartamentului iubea culoarea respectivă. Dar acum era la fel de impersonal ca orice cameră de hotel destinată clientelei înstărite. Strike o luă înainte în tăcere spre camera de zi.

Covorul de aici nu era bogat şi lânos ca în apartamentul soților Bestigui, ci făcut din iută aspră de culoarea nisipului. Strike dădu cu călcâiul peste el: nu lăsă niciun semn, nicio dâră.

— Podeaua arăta la fel când Lula locuia aici? îl întrebă pe Wilson.

— Da. Ea l-a ales. Era aproape nou, aşa că l-au lăsat aşa. În locul ferestrelor înalte situate la distanțe regulate, fiecare având către trei balconaşe separate, apartamentul de la mansardă avea o singură pereche de uşi duble care dădeau într-un balcon larg. Strike descuie şi deschise uşile, apoi păşi afară. Lui Robin nu-i plăcea să-l vadă făcând asta. După o privire aruncată spre chipul impasibil al lui Wilson, se întoarse ca să se uite la perne şi la reproducerile alb-negru de pe pereți, încercând să nu se gândească la cele întâmplate acolo în urmă cu trei luni.

Strike privea în jos, la stradă, iar Robin poate c-ar fi fost

surprinsă să ştie că gândurile lui nu erau aşa de obiective şi detaşate cum presupunea ea.

Încerca să-şi imagineze pe cineva care-şi pierduse complet controlul. Cineva care se repezea la Landry cum stătea, fragilă şi frumoasă, în ținuta pe care o alesese ca să aştepte un musafir aşteptat cu nerăbdare. Un ucigaş orbit de furie, pe jumătate târând-o, pe jumătate împingând-o şi, în sfârşit, cu forța brută a unui nebun teribil de motivat, aruncând-o. Secundele care s-au scurs până a căzut prin aer pe asfaltul acoperit de plapuma înşelător de moale a zăpezii trebuie să fi părut că durează o eternitate. Dăduse din mâini cu disperare, încercând să găsească puncte de sprijin în aerul gol şi nemilos; şi apoi, fără răgazul de a face rectificări, de a explica, de a face un testament sau de a-şi cere iertare, fără niciunul dintre luxurile îngăduite celor cărora moartea le este anunțată, Lula se prăbuşise pe asfalt.

Morții pot vorbi doar prin gurile celor lăsați în urmă şi prin semnele împrăştiate după ei. Strike o simțise pe femeia vie îndărătul cuvintelor pe care le scrisese prietenilor ei; îi auzise vocea dintr-un telefon ținut la ureche; dar acum, privind în jos la ultimul lucru pe care-l văzuse în viața ei, se simțea straniu de apropiat de ea. Adevărul începea să se clarifice lent din masa de detalii disparate. Ceea ce lipsea era dovada.

Mobilul îi sună în timp ce stătea acolo. Numele şi numărul lui John Bristow apărură pe ecran, aşa că preluă apelul.

— Bună, John, mulțumesc că m-ai sunat.

— Nicio problemă. Vreo noutate? întrebă avocatul.

— Posibil. Am pus un expert să se uite prin laptopul Lulei şi a găsit un folder cu fotografii care au fost şterse după ce Lula a murit. Ştii ceva despre asta?

Vorbele lui primiră în loc de răspuns o tăcere completă. Singurul motiv pentru care Strike ştia că nu li se întrerupsese convorbirea era un mic zgomot de fond care se auzea de la Bristow.

În sfârşit, avocatul spuse cu o voce schimbată:

— Au fost şterse *după* moartea Lulei?

— Aşa zice expertul.

Strike privi cum o maşină se deplasa lent pe stradă, oprindu-se la jumătatea ei. O femeie îmbrăcată în blană se dădu jos.

— Îmi… îmi pare rău, spuse Bristow, părând teribil de tulburat. Sunt… sunt de-a dreptul şocat. Poate că cei de la poliție să le fi şters?

— Când ai primit laptopul înapoi de la ei?

— Păi… cam prin februarie, cred, pe la începutul lui februarie.

— Folderul ăsta a fost şters pe şaptesprezece martie.

— Dar… dar asta chiar n-are nicio logică. Nimeni nu ştia parola.

— Ei bine, este evident că cineva a ştiut-o. Ai zis că poliţiştii i-au spus mamei tale care era parola.

— Cu siguranţă că mama n-ar fi şters…

— Nu sugerez că le-ar fi şters ea. Există vreo şansă ca ea să fi lăsat laptopul deschis? Sau să fi dat altcuiva parola?

Se gândi că Bristow era în birou. Se auzeau voci slabe în fundal şi, în depărtare, o femeie râzând.

— E posibil, spuse Bristow, vorbind rar. Dar cine ar fi putut să şteargă pozele? Decât dacă… dar, Doamne, ar fi oribil…

— Ce anume?

— Doar nu crezi că vreuna dintre infirmiere ar fi putut să fure imaginile? Să le vândă vreunui ziar? Dar ăsta e un gând groaznic… o infirmieră…

— Tot ce ştie expertul e că au fost şterse. Nu există nicio dovadă că ar fi fost furate sau copiate. Dar, aşa cum spui şi tu… orice e posibil.

— Dar cine altul… adică, fireşte că nu-mi place să cred că ar putea fi o infirmieră, dar cine altcineva put*ea să* fie?

Laptopul a fost la mama acasă din momentul în care poliţia i l-a returnat.

— John, tu eşti la curent cu toţi vizitatorii pe care i-a avut mama ta în ultimele trei luni?

— Cred că da. Adică, bineînţeles, nu pot să fiu sigur…

— Nu. Ei, tocmai asta e dificultatea.

— Dar de ce… de ce ar face cineva aşa ceva?

— Îmi vin în minte câteva motive. Mi-ar fi de mare folos dacă ai putea s-o întrebi pe mama ta despre asta, John. Dacă a lăsat laptopul pornit pe la mijlocul lui martie. Dacă vreunul dintre vizitatorii ei şi-a exprimat interesul faţă de el.

— O… o să încerc.

Bristow părea foarte îngrijorat, pe punctul de a izbucni în plâns.

— E foarte, foarte slăbită acum.

— Îmi pare rău, spuse Strike pe un ton formal. Te sun eu în scurt timp. Salut.

Părăsi balconul şi închise uşile, apoi se întoarse spre Wilson.

— Derrick, poţi să-mi arăţi cum ai căutat în apartamentul ăsta? În ce ordine te-ai uitat în camere în noaptea aceea?

Wilson se gândi o clipă, apoi spuse:

— Am venit aici mai întâi. Uitat în jur, văzut uşile deschise. Nu le-am atins. Apoi – le arătă că trebuie să-l urmeze – m-am uitat aici…

Robin, mergând după cei doi bărbaţi, observă o schimbare subtilă în modul în care Strike vorbea cu paznicul. Îi punea întrebări simple, abile, concentrate pe ceea ce Wilson simţise,

pipăise, văzuse şi auzise la fiecare pas prin apartament.

Sub îndrumarea lui Strike, limbajul nonverbal al lui Wilson începu să se schimbe. Le arătă cum se ținuse de ramele uşilor, aplecându-se din prag înăuntru, ca să arunce o privire rapidă în camere. Când traversă singurul dormitor, făcu asta cu încetinitorul, răspunzând atenției totale a lui Strike. Se lăsă în genunchi ca să demonstreze cum se uitase sub pat şi, la sugestia lui Strike, îşi aminti că găsise o rochie mototolită sub picioarele lui. Îi duse apoi, cu fața încordată de concentrare, la baie şi le arătă cum se învârtise ca să verifice după uşă înainte să alerge (aproape că mimă fuga, mişcându-şi exagerat brațele în timp ce păşea) iar la uşa de la intrare.

— Şi pe urmă, spuse Strike deschizând-o şi făcându-i semn lui Wilson să treacă prin ea, ai ieşit din cameră...

— Da, am ieşit, admise Wilson cu vocea lui de bas, şi am apăsat butonul liftului.

Mimă gestul acționării butonului şi arătă cum deschisese grăbit uşile, neliniştit să vadă ce era înăuntru.

— Nimic... aşa că am fugit înapoi pe scară.

— Ce auzeai acum? întrebă Strike, urmându-l.

Niciunul dintre ei nu-i dădea vreo atenție lui Robin, care închisese uşa apartamentului în urma ei.

— Foarte departe – soții Bestigui urlă – şi o iau pe după colțul ăsta şi...

Wilson încremeni pe scară. Strike, care părea să fi anticipat o astfel de reacție, se opri, la rândul lui. Robin se ciocni de el şi începu să-şi ceară scuze fâstâcită, dar Strike îi făcu semn cu mâna să tacă, de parcă, se gândi ea, Wilson ar fi fost în transă.

— Şi am alunecat, spuse Wilson. Părea şocat. Am uitat asta. Am alunecat. Aici. Înapoi. Am căzut în fund zdravăn. Era apă. Aici. Picături. Aici.

Arăta cu degetul spre trepte.

— Picături, repetă Strike.

— Da.

— Nu era zăpadă.

— Nu.

— Nici urme de paşi.

— Picături. Mari. Aici. Mi-a alunecat piciorul şi-am alunecat. Şi m-am ridicat şi-am continuat să alerg.

— Le-ai spus polițiştilor despre picăturile de apă?

— Nu. Am uitat. Până acum. Am uitat.

Ceva care-l deranjase tot timpul pe Strike se clarificase în sfârşit. Scoase un oftat adânc de satisfacție şi zâmbi larg. Ceilalți doi se uitau lung la el.

4

Weekendul se profila la orizont, cald şi pustiu. Strike stătea din nou la fereastra lui deschisă, fuma şi se uita la hoardele de cumpărători care treceau pe Denmark Street, cu raportul de caz în poală şi dosarul poliției pe birou, îşi făcea o listă de puncte care trebuiau lămurite şi filtra hățişul de informații pe care le adunase.

O vreme contemplă o fotografie a fațadei de la numărul 18, aşa cum fusese în dimineața de după moartea Lulei. Era o diferență mică, dar pentru Strike semnificativă, între fațada aşa cum fusese atunci şi cum era acum. Din când în când, se ducea la computer. O dată, ca să-l găsească pe agentul care-l reprezenta pe Deeby Macc. Apoi ca să vadă ce preț aveau acțiunile firmei Albris. Blocnotesul stătea lângă el deschis la o pagină plină de fraze trunchiate şi întrebări, toate fiind consemnate cu scrisul lui dens, colțuros. Când îi sună mobilul, îl duse la ureche fără să verifice cine-l apelase.

— Aa, domnul Strike, spuse glasul lui Peter Gillespie. Ce drăguț din partea dumneavoastră că ați răspuns.

— Oh, salut, Peter, zise Strike. Te pune să lucrezi şi în weekend acum, nu-i aşa?

— Unii dintre noi nu au de ales şi trebuie să lucreze în weekenduri. Nu ați dat curs niciunuia dintre apelurile mele din timpul săptămânii.

— Am fost ocupat. Cu lucrul.

— Înțeleg. Să înțeleg atunci că ne putem aştepta să plătiți o rată a împrumutului în curând?

— Da, aşa mă aştept.

— Dumneavoastră *vă aşteptați?*

— Mda, spuse Strike. Ar trebui să fiu în măsură să vă dau ceva în următoarele săptămâni.

— Domnule Strike, atitudinea dumneavoastră mă uimeşte. V-ați angajat să achitați ratele împrumutului primit de la domnul Rokeby, iar acum ați rămas în urmă cu plățile cam cu...

— Nu pot să-ți plătesc din ce n-am. Dacă nu te agiți prea tare, ar trebui să vă dau toți banii înapoi. Poate chiar dintr-o bucată.

— Mă tem că pur şi simplu nu este de ajuns. În afară de cazul în care aduceți toate aceste plăți la zi...

— Gillespie, spuse Strike, cu ochii la cerul senin de dincolo de

geam, ştim cu toţii că bătrânul Jonny n-o să-şi dea în judecată băiatul erou de război, rămas cu un singur picior teafăr, pentru neplata unui împrumut care nu i-ar ajunge valetului său să-şi cumpere săruri de baie, ce dracu'! Am să-i înapoiez banii, cu dobândă, în următoarele două luni şi, dacă vrea, n-are decât să şi-i bage-n cur şi să le şi dea foc. Spune-i asta, din partea mea, iar acum lasă-mă dracului în pace.

Strike termină convorbirea, interesat să constate că nu-şi pierduse câtuşi de puţin cumpătul, ba chiar îşi păstrase o veselie moderată.

Continuă să lucreze pe ceea ce ajunsese să considere scaunul lui Robin până noaptea târziu. Ultimul lucru pe care-l făcu înainte de culcare: sublinie de trei ori cuvintele „Malmaison Hotel, Oxford” şi încercui cu o linie groasă numele „J.P. Agyeman”.

Ţara se apropia încet-încet de ziua alegerilor. Duminică, Strike se duse la culcare devreme şi urmări la televizorul portabil gafele, luările de poziţie contrare şi promisiunile zilei. Plutea un aer sumbru în toate jurnalele de ştiri pe care le urmărea. Datoria naţională era atât de mare, încât era dificil de cuprins cu mintea. Oricine ar fi ieşit câştigător, urmau reduceri bugetare; reduceri consistente şi dureroase. Şi, uneori, prin vorbele lor meşteşugite, liderii de partid îi aminteau lui Strike de chirurgii care îi spuseseră precauţi că s-ar putea să se confrunte cu un grad de disconfort. Ei, care n-aveau să simtă niciodată la nivel personal suferinţa pe cale să fie provocată.

Luni dimineaţă, Strike plecă în Canning Town, unde urma să se vadă cu Marlene Higson, mama biologică a Lulei Landry. Întrevederea fusese stabilită cu multă dificultate. Secretara lui Bristow, Alison, îi transmisese lui Robin prin telefon numărul lui Marlene Higson, iar Strike o sunase personal. Deşi evident dezamăgită că necunoscutul de la telefon nu era jurnalist, ea se arătase iniţial dispusă să se vadă cu Strike. După care a sunat la birou de două ori: mai întâi, ca s-o întrebe pe Robin dacă detectivul avea să-i deconteze cheltuielile de deplasare până în centrul oraşului, la care a primit un răspuns negativ; apoi, cu o falcă în cer şi cu una în pământ, ca să anuleze întâlnirea. Un al doilea apel din partea lui Strike a asigurat un acord provizoriu pentru o întâlnire în pubul amplasat în zona unde locuia ea. După care a venit o nouă anulare prin intermediul unui mesaj iritat lăsat în mesageria vocală.

În sfârşit, Strike a telefonat apoi pentru a treia oară şi i-a spus că, în opinia lui, investigaţia sa se afla în fază finală, după care dovezile vor fi transmise poliţiei, ceea ce va avea drept efect, nu se îndoia deloc în privinţa asta, o nouă explozie de publicitate. Acum,

gândindu-se mai bine, a spus el, dacă ea nu voia să-l ajute, s-ar putea să fie mai bine pentru ea să se protejeze de un nou potop de întrebări din partea presei. Marlene Higson şi-a exprimat vehement dreptul de a spune tot ceea ce ştia, astfel că Strike acceptă întâlnirea în locul pe care ea îl sugerase deja, adică la terasa berăriei de la Ordnance Arms, luni dimineață.

Strike luă trenul până la stația Canning Town. Aceasta era dominată la orizont de Canary Wharf, ale cărui clădiri suple, futuriste, semănau cu un şir de blocuri metalice sclipitoare. Dimensiunile lor, ca şi acelea ale datoriei naționale, erau imposibil de apreciat de la o astfel de distanță. Dar, după câteva minute de mers pe jos, se afla atât de departe cât era posibil să fie de lumea corporatistă strălucitoare şi populată de oameni îmbrăcați în costume. Înghesuit de-a lungul clădirilor din zona docurilor în care locuiau mulți dintre acei oameni ai finanțelor în apartamentele lor moderne, Canning Town emana pauperitate şi lipsuri. Strike îl ştia de mai demult, pentru că aici locuise cândva vechiul prieten care-i dăduse locul unde se afla Brett Fearney. Merse pe Barking Road cu spatele la Canary Whard, trecând pe lângă o clădire cu un semn care anunța „Deservirii pentru comunitate", la care el se încruntă o clipă înainte să-şi dea seama că un glumeț adăugase un „De" la „servicii".

Ordnance Arms era situat lângă English Pawnbroking Company Ltd. Era un local mare, cu tavanul jos, zugrăvit într-o culoare gălbuie. Interiorul era practic şi utilitarist, singurele concesii făcute unor frivolități precum decorațiunile fiind o selecție de ceasuri din lemn pe un perete vopsit în culoarea teracotei şi un covor roşu cu un model albastru-cenuşiu. În rest, acolo erau două mese mari de biliard, un bar lung şi accesibil şi mult spațiu liber în care să se poată deplasa în voie băutorii. În acel moment, la unsprezece dimineața, pubul era pustiu, în afară de un bătrânel care şedea într-un colț şi o chelneriță voioasă care i se adresa singurului ei client cu „Joey" şi îi dădu lui Strike indicații despre cum să ajungă în spate.

Terasa se dovedi a fi o curte din beton dintre cele mai sumbre, conținând tomberoane şi o singură masă de lemn, la care o femeie şedea pe un scaun din plastic, cu picioarele grase încrucişate şi țigara ținută în unghi drept față de obraz. Zidul înalt era protejat în partea superioară cu sârmă ghimpată, în care se agățase o pungă din plastic ce flutura în vânt. Dincolo de zid se înălța un bloc de apartamente imens, zugrăvit în galben şi cu dovezi ale mizeriei ieşind din multe dintre balcoane.

— Doamna Higson?

— Spune-mi Marlene, dragoste.

Ea îl privi din cap până-n picioare, cu un zâmbet indolent şi o privire cunoscătoare. Era îmbrăcată cu un top roz din Lycra sub o bluză gri cu glugă şi fermoar şi pantaloni mulaţi, care se terminau la câţiva centimetri buni deasupra gleznelor goale alb-cenuşii. În picioare avea nişte şlapi mizerabili, iar pe degetele de la mâini, multe inele din aur. Părul ei galben, cu câţiva centimetri de rădăcini castanii încărunţite, era prins la spate cu un elastic murdar.

— Pot să-ţi ofer ceva de băut?

— Dacă mă forţezi, am s-accept o halbă dă Carling.

Felul cum îşi apleca trupul spre el, cum îşi dădea la o parte şuviţele de culoarea paielor, chiar şi felul în care-şi ţinea ţigara vădeau o cochetărie grotescă. Poate că nu cunoştea niciun alt mod de a interacţiona cu orice parte bărbătească. Lui Strike i se părea în acelaşi timp jalnică şi respingătoare.

— Şoc? spuse Marlene Higson după ce Strike aduse două beri şi se aşeză la masă. Cre' şi eu, după ce-o dădusem dispărută. Aproape că mi s-a frânt inima când s-a dus, da' am crez't că-i dau o viaţă mai bună. N-aş fi avut putere să fac altfel. Credeam că-i dau toate lucrurile pe care io nu le-am avut. Am crescut în sărăcie, sărăcie lucie. N-am av't nimic. Nimic.

Îşi îndepărtă privirea de la el, trăgând cu sete din ţigara Rothman's. Când gura i se strânse în riduri adânci în jurul filtrului ţigării, arăta ca un anus de pisică.

— Şi Dez, pretenu' meu 'nţelegi, nu erea prea-ncântat – înţelegi, ea fiind colorată, erea evident că nu-i a lui. Ştii, se-nchid la culoare, cu timpul. Când s-a născut, erea albă. Da' tot n-aş fi dat-o dacă n-aş fi văzut o şansă pentru ea să aibe o viaţă mai bună. Şi-am zis că n-o să-mi ducă doru', că erea prea mică. Îi dedeam un început bun şi, poate, când s-o face mare, o să vină să mă caute. Şi visu' meu s-a-mplinit, adăugă ea, cu un patos înfiorător. A venit şi m-a găsit. Am să-ţi zic ceva foaarte ciudat, zise ea uitând să tragă aer în piept. Un preten d-al meu mi-a zis, doar c-o săptămână înainte ca ea să mă sune: „Ştii cu cine semeni?", zice. Iar io zic: „Nu fi caraghios", da' el zice: „Chiar aşa. La ochi şi la forma sprâncenelor, 'nţelegi?"

Se uită plină de speranţă la Strike, care nu avea niciun chef să-i răspundă. Părea imposibil ca faţa aceea de Nefertiti să fi răsărit din această cârpăceală cenuşie şi purpurie.

— Se vede în pozele mele dă când eream mai tânără, spuse ea cu o nuanţă de ciudă. Ideea e că am crez't că-i dau o viaţă mai bună, da' le-au dat-o la jegoşii ăia, scuză-mi vorbele. De-aş fi ştiut, aş fi ţinut-o şi i-am spus asta. A plâns când i-am zis. Aş fi ţinut-o şi n-aş fi lăsat-o să plece. O, da. A vorbit cu mine. S-a descărcat. S-a-nţeles bine cu tac-so, cu S'Ralec. Erea un om dă treabă. Mă-sa erea o

nebună, totuşi. O, da. Pastile. Înghițea pastile. Japițele alea bogate care iau pastile pentru nervi. Lula a vorbit cu mine, 'nțelegi. E o legătură, nu-i aşa? N-ai cum s-o rupi, sângele apă nu să face. Erea speriată dă ce-ar fi făcut japița aia, dacă afla că Lula o caută pe mama ei adevărată. Erea chiar îngrijorată dă ce-o să facă vaca aia când presa o să afle dă mine, da' n-ai ce să-i faci, când eşti celebru cum erea ea, ăia află tot, nu? Oh, şi ce minciuni au zis, totuşi. Au zis unele lucruri despre mine, că ş-acum mă gândesc să-i dau în judecată. Ce z'ceam? De mă-sa, da. I-am zis la Lula: „Dă ce-ți faci griji, iubita, din câte văz io, oricum te descurci mai bine fără ei. Las-o să se supere dacă nu vrea ca noi să ne vedem". Da' Lula erea o fetiță bună şi-a continuat s-o viziteze, din datorie. În to' cazul, avea viața ei, era liberă să facă ce-avea chef, nu? Ea şi Evan, un băiat dă teapa ei. Da' io i-am zis că nu-s de-acord, zise Marlene Higson, mimând severitatea. O, da. Droguri, am văzut prea mulți ducându-se pe drumu' ăla. Da' tre' să recunosc, i-un băiat cu suflet bun. Tre' să recunosc asta. N-a avut ni'c de-a face cu asta. Po' să-ți garantez.

— L-ai cunoscut, aşa-i?

— Nu, dar ea l-a sunat o dată când erea cu mine şi i-am auzit vorbind la telefon, şi ereau un cuplu adorabil. Nu, n-am nimic rău dă zis dă el. N-a avut nimic de-a face cu asta, s-a dovedit. Nu, n-am nimic rău dă zis dă el. Dacă se lăsa şi de droguri, îi dedeam binecuvântarea mea. I-am şi zis fetii: „Adă-l cu tine aici, să vedem dacă-i băiat bun", da' ea n-a vrut. Erea mereu ocupat. I-un băiat frumuşel, sub aerul ăla al lui, spuse Marlene. Se vede asta-n toate pozele lui.

— Ți-a vorbit despre vecinii ei?

— Oh, de Fred Bistighi? Da, mi-a zis tot, cum i-a oferit un rol în filmele lui. I-am şi zis, dă ce nu? Poate erea distractiv. Chiar de nu-i plăcea, îi intra, cât, o juma' dă milion în bancă?

Ochii ei injectați priviră în gol. Pe moment, părea fascinată, pierdută în contemplarea unor sume atât de uriaşe şi de amețitoare încât îi depăşeau orizontul, ca o imagine a infinitului. Fie şi numai faptul că vorbea despre aşa ceva însemna să guste puterea banilor, să rostogolească vise de bogăție în jurul gurii ei.

— Ai auzit-o vreodată vorbind despre Guy Somé?

— O, da, îi plăcea dă Ghi, erea bun cu ia. Personal, eu prefer chestii mai clasice. Nu e genul meu.

Materialul lycra roz țipător, mulat pe colacii de grăsime revărsați peste talia pantalonilor, se văluri când femeia se aplecă în față ca să-şi scuture țigara cu delicatețe în scrumieră.

— „Mi-e ca un frate", mi-a zis, da' io-i zic, lasă-l pe frati-tu ăla fals, de ce nu-ncercăm să-i găsim pe băieții mei? Dar ea n-a fost

inter'sată.

— Băieții tăi?

— Da, ceilalți copii ai mei. Da, după ea am mai avut doi: unu' cu Dez, apoi mai târziu a mai fost unu'. Serviciul Social mi i-a loat, da' io i-am zis, cu banii tăi, am putea să-i găsim, dă-mi neşte bănuți, nu mult, ce ştiu io, fro două mii, ş-am să-ncerc să pun pe cineva să-i caute, să n-audă presa, mă ocup io d-asta, nu te-amestec pe tine. Da' n-a fost inter'sată, repetă Marlene.

— Ştii unde sunt fiii tăi?

— I-au loat dă mici, nu'ş unde-or fi acum. Am avut şi io probleme. N-am să te mint, da' am avut o viață al dracu' dă grea.

Şi i-a vorbit, pe îndelete, despre viața ei grea. Era o poveste sordidă, populată de bărbați violenți, despre dependență şi ignoranță, neglijare şi sărăcie, şi un instinct animalic al supraviețuirii care a făcut-o să-şi arunce bebeluşii peste bord, căci creşterea lor impunea nişte deprinderi pe care Marlene nu le dezvoltase niciodată.

— Deci, nu ştii unde sunt acum cei doi fii ai tăi? repetă Strike, după douăzeci de minute.

— Nu, dă unde dracu' să ştiu? spuse Marlene, cuprinsă de amărăciune în timp ce vorbea. Şi oricum, ea nu erea inter'sată. Mai avea deja un frate alb, nu? Îşi căuta familia neagră. Asta voia ea dă fapt.

— Te-a întrebat despre tatăl ei?

— Da, şi i-am spus tot ce ştiam. Era student, din Africa. Locuia mai sus dă mine, ceva mai departe d-aci, pe Barking Road, cu alți doi. Acum, la parter, i-o chestie dă pariuri. Foarte chipeş, băiatu'. M-a ajutat la cumpărături dă vro două ori.

Dacă-i dădeai crezare lui Marlene Higson, tânărul îi făcuse în continuare curte cu o respectabilitate aproape victoriană. În primele luni de după ce se cunoscuseră, ea şi studentul african abia trecuseră de faza strângerilor de mână.

— Şi p-ormă, fincă m-ajutase d-atâtea ori, într-o zi i-am spus să vină pă la mine, ştii, aşa, dă mulțumire, de fapt. I-o n-am prejudecăți. Toți sunt la fel ca mine. I-am zis, vrei un ceai, atâta tot. Şi p-ormă, spuse Marlene, realitatea dură coborând brusc dintre impresiile vagi despre ceşti de ceai şi milieuri, aflu c-am rămas gravidă.

— I-ai spus?

— O, da, şi mi-a umplut capu' dă cum o să m-ajute şi cum o să-şi ia pe umeri răspunderi şi-o să facă să fie bine. P-ormă a venit vacanța de primăvară. A zis că să-ntoarce, spuse Marlene, cu dispreț. După care ş-a loat tălpăşița. Aşa cum fac toți, nu? Şi io, ce era să fac, să mă duc după el în Africa să-l caut? Da' oricum n-a

fost sfârşitu' lumii pentru mine. Nu mi-a distrus inima, că mă întâlneam deja cu Dez. Nu l-a deranjat copilul. M-am mutat acasă la Dez la puțin timp după ce Joe a plecat.

— Joe?

— Aşa-l chema. Joe.

O spuse cu convingere, dar, probabil, îşi zise Strike, asta se întâmpla pentru că repetase minciuna de atâtea ori, încât povestea devenise automată.

— Care era numele de familie?

— Să mor dă-mi amintesc. Parc-ai fi ea. S-a-ntâmpla cu dooj dă ani în urmă. Mumumba, spuse Marlene Higson, cu aroganță. Sau ceva de genul.

— E posibil să fi fost Agyeman?

— Nu.

— Owusu?

— Ț-am zis, spuse ea cu agresivitate. Mumumba sau aşa ceva.

— Nu Macdonald? Sau Wilson?

— Faci mişto? Macdonald? Wilson? Din Africa?

Strike concluziona că relația ei cu tânărul african nu ajunsese niciodată la faza schimbului de nume de familie.

— Şi zici că era student? Unde studia?

— La colegiu, spuse Marlene.

— La care, mai ții minte?

— Habar n-am, la dracu'! Po' să-ți iau o țigăruşă? adăugă ea pe un ton ceva mai conciliant.

— Da, te rog.

Femeia îşi aprinse țigara cu bricheta ei din plastic, pufăi cu entuziasm, apoi zise, îmbunată de tutunul primit gratis:

— Se poa' să fi fost ceva la un muzeu. Ataşat, gen.

— Ataşat la un muzeu?

— Mda, pen' că-mi amintesc că zicea: „Uneori, vizitez muzeul în timpul meu liber".

Felul cum îl imita făcea ca studentul african să pară un englez din clasa de sus a societății. Îşi însoți cuvintele cu o strâmbătură, ca şi cum modul ăsta de a-ți petrece timpul era absurd, ridicol de-a dreptul.

— Poți să-ți aminteşti ce muzeu vizita?

— Păi... Muzeul Angliei sau aşa ceva, spuse ea, apoi, iritată: Eşti ca ea. Cum dracu' să mai țin minte dup-atâția ani?

— Şi nu l-ai mai văzut niciodată după ce s-a dus acasă?

— Nu, spuse ea. Nici nu m-aşteptam.

Bău din bere.

— O fi mort, de-acu', zise ea.

— De ce crezi asta?

— Păi, e Africa, nu? Putea s' fie împuşcat, nu? Sau să moară de foame. Orice. Ştii cum e p-acolo.

Strike ştia. Îşi amintea străzile aglomerate din Nairobi. Imaginea aeriană a pădurii tropicale din Angola, ceața plutind pe deasupra copacilor şi frumusețea înmărmuritoare a unei cascade, apărute brusc, odată cu virajul elicopterului, pe coasta luxuriantă a unui munte. Şi femeia Masai, cu bebeluşul la sân, şezând pe o ladă în timp ce Strike o interoga meticulos în legătură cu un presupus viol, iar Tracey mânuia camera video alături de el.

— Ştii cumva dacă Lula a încercat să-şi găsească tatăl?

— Da, a-ncercat, spuse Marlene cu indiferență.

— Cum?

— S-a uitat în registrele de la colegiu, răspunse Marlene.

— Dar, dacă nu puteai să-ți aminteşti unde era student…

— Nu'ş ce să zic, a crezut c-a găsit locul sau aşa ceva, dar pe el nu l-a găsit, nu. Poate că nu mai țineam io minte bine cum îl chema, nu ştiu. I-am şi zis că era înalt şi slăbănog şi tre' să fii recunoscătoare că ai urechile mele, nu p-ale lui, că dac-aveai clăpăugele alea ca dă elefant, adio carieră în modelling.

— Ți-a vorbit vreodată Lula de prietenele ei?

— O, da. Era negroida aia mică, Raquelle, sau cum dracu-şi zicea. Sugea tot ce putea dă la Lula. Ei da, să descurca foarte bine, nemernica. Hăinuțe şi bijuuri şi dracu mai ştie ce altceva. I-am zis io lu' Lula odată: „Mi-ar trebui şi mie o haină nouă". Dar n-o pisam, mă-nțelegi. Raquelle aia îi cerea dă la obraz.

Pufni şi îşi goli halba.

— Ai întâlnit-o vreodată pe Rochelle?

— Aşa o chema, deci? Mda, o dată. A venit cu o maşină cu şofer s-o ia pe Lula, că venise să mă vadă. Să uita ca Lady Muck pe geamul din spate, rânjea la mine. Ei lasă, acu' o să-şi pună pofta-n cui. Înhăța tot ce putea. A, şi mai era târâtura aia de Ciara Porter, continuă Marlene, cu o ranchiună şi mai mare, dacă era posibil aşa ceva. S-a culcat cu iubitu' Lulei în noaptea când a murit. A dracu' jigodie.

— O cunoşti pe Ciara Porter?

— Am văz't-o în ziare. S-a dus la ea acasă, nu? Evan. După ce s-a ciondănit cu Lula. S-a dus la Ciara. Jigodia dracu'.

Devenea limpede, pe măsură ce Marlene vorbea, că Lula o ținuse pe mama ei ferm separată de prietenele sale şi că, exceptând faptul că o văzuse în treacăt pe Rochelle, opiniile şi deducțiile lui Marlene privind viața socială a Lulei se bazau în întregime pe relatările din presă pe care le consumase cu lăcomie.

Strike mai aduse două beri şi o ascultă pe Marlene descriind oroarea şi şocul pe care le trăise când auzise (de la o vecină care

alergase să-i dea vestea, în zorii zilei de 8) că fiica ei căzuse de la balcon şi murise. O chestionare atentă dezvălui că Lula n-o văzuse pe Marlene în ultimele două luni anterioare morţii ei. Strike ascultă apoi o diatribă la adresa tratamentului aplicat ei de familia adoptivă a Lulei, după moartea fetei.

— N-au vrut să ştie dă mine, mai ales nemernicu' ăla dă unchi. L-ai cunoscut? Pe măgaru' ăla de Tony Landry? L-am contactat să ştiu şi io dă-nmormântare şi n-am primit decât ameninţări. Ei, da, numa' ameninţări. I-am zis: „Sunt mama ei. Am dreptu' să fiu şi io acolo". Şi mi-a zis că nu-s mama ei, că dementa aia e mă-sa, *Lady* Bristow. Ciudat, i-am zis, pen'că-mi amintesc că din fofoloanca *mea* a ieşit. Scuze că vorbesc aşa, da' ce erea să fac. Şi-a zis că le făceam necazuri pen'că vorbeam cu presa. Aia au venit şi m-au găsit pă *mine,* îi spuse ea cu furie lui Strike, împungând aerul cu degetul către blocul de apartamente din preajma lor. Presa a venit şi m-a găsit. Sigur că le-am zis şi io ce ştiam din poveste. Sigur că le-am spus. Mă rog, n-am vrut să fac o scenă, nu la înmormântare, n-am vrut să le stric treaba, dar nu m-am lăsat dată la o parte. M-am dus ş-am stat în spate. Am văzut-o pe javra aia de Rochelle acolo, să uita la mine ca la un gunoi. Da' pân' la urmă nu m-a oprit nimeni. Au loat ce-au vrut, familia nenorocită. Io n-am loat nimica-nimicuţa. Şi ştiu sigur că nu aşa ar fi vrut Lula să fie. Ar fi vrut să primesc şi io ceva. Nu că, spuse Marlene, cu o expresie ce se voia demnă, mi-ar fi păsat dă bani. Nu-mi trebe mie bani. Nimic nu poa' s-o înlocuiască pe fiica mea, nici zece, nici dooj dă milioane. Ascultă la mine, ar face ca trenu' dac-ar şti că io n-am primit nimica, continuă ea. Tot bănetu' ăla rămas fără stăpân. Toţi la care le zic că n-am primit nimica, nu le vine să creadă. Abia mă chinui să-mi plătesc chiria, şi fie-mea a lăsat milioane în urma ei. Da' n-ai ce să-i faci. Banul la ban trage, nu-i aşa? N-aveau nevoie dă ei, da' nu le-a stricat să mai primească. Io nu'ş cum poa' să doarmă noaptea Landry ăla, da' nu e treaba mea.

— Ţi-a spus vreodată Lula că are de gând să-ţi lase ceva? A pomenit că îşi făcuse testamentul?

Marlene păru dintr-odată înviorată de o adiere de speranţă.

— O, da, a zis c-o să aibe grijă de mine, da. Da da, mi-a zis c-o să-mi fie bine. Crezi că trebuia să zic cuiva despre asta? Să aduc vorba?

— Nu cred c-ar fi schimbat cu ceva lucrurile, în afară de cazul în care şi-ar fi făcut un testament şi ţi-ar fi lăsat ceva prin el, spuse Strike.

Faţa ei reveni la expresia posomorâtă.

— Se poa' să-l fi distrus, nenorociţii dracu'. Erau în stare s-o facă. Aşa oameni sunt ei. Pe unchiul ăla-l cred în stare dă orice.

5

— Îmi pare tare rău că nu v-a sunat, îi spunea Robin apelantului, din biroul aflat la unsprezece kilometri depărtare. Domnul Strike este extrem de ocupat în acest moment. Lăsați-mi, vă rog, numele şi numărul de telefon şi vă asigur că vă va suna în după-amiaza asta.

— O, nu e nevoie, spuse femeia.

Avea o voce plăcută, cultivată, cu o urmă de asprime, ca şi cum râsul ei ar fi fost sexy şi îndrăzneț.

— Nu e neapărat nevoie să vorbesc cu el. Vreți să-i lăsați un mesaj din partea mea? Am vrut doar să-l avertizez, atâta tot. Doamne, este… e puțin cam jenant, nu aşa aş fi vrut să… Mă rog, nu contează. Vreți, vă rog, să-i spuneți că l-a sunat Charlotte Campbell şi că sunt logodită cu Jago Ross? N-am vrut să audă asta de la altcineva sau să citească în vreun ziar. Părinții lui Jago s-au apucat şi-au publicat anunțul în *Times,* fir-ar să fie! Absolut stânjenitor!

— Oh. În regulă, spuse Robin, simțindu-şi mintea paralizată, la fel ca şi pixul.

— Mulțumesc foarte mult… Robin, ați spus? Mulțumesc. Pa.

Charlotte încheie convorbirea. Robin puse la loc receptorul cu încetinitorul, cuprinsă de o anxietate acută. Nu voia să dea vestea. Chiar dacă era doar mesagerul, ar fi avut senzația că ia cu asalt hotărârea lui Strike de a păstra tăcerea asupra vieții lui particulare: fermitatea cu care evita orice discuție despre cutiile cu obiecte, patul de campanie, resturile de la mesele de seară găsite în coşul de gunoi în fiecare dimineață.

Robin reflectă la opțiunile pe care le avea. Putea să uite să transmită mesajul şi să-i spună pur şi simplu s-o sune pe Charlotte ca s-o lase pe aceasta să-şi facă singură treaba murdară (după cum o caracterizase Robin pentru sine). Şi dacă, totuşi, Strike refuza să sune şi afla despre logodnă de la altcineva? Robin n-avea de unde să ştie dacă Strike şi fosta lui (iubită? logodnică? soție?) nu aveau cumva zeci de prieteni comuni. Dacă ea şi Matthew s-ar despărți vreodată, dacă el s-ar logodi cu altă femeie (simți cum i se răsuceşte ceva în piept numai gândindu-se la o astfel de posibilitate), toți prietenii ei cei mai apropiați şi membrii familiei s-ar simți implicați

şi fără doar şi poate că s-ar repezi să-i spună. Iar ea presupunea că ar prefera să fie avertizată într-o manieră cât mai discretă posibil.

Când îl auzi pe Strike urcând scara după aproape o oră, vorbind la mobil din câte i se părea, şi într-o stare de bună dispoziție, Robin simți un junghi ascuțit de panică în stomac, de parcă urma să susțină un examen. Când el deschise uşa de sticlă şi Robin văzu că nu avea mobilul în mână, ci pur şi simplu mormăia în barbă o piesă rap, se simți şi mai rău.

— *Fuck yo' meds and fuck Johari,* mormăi Strike, care ținea în brațe o cutie ce conținea un ventilator electric. Bună.

— Salut.

— M-am gândit că ne-ar fi bun ăsta. E cam sufocant aici.

— Da, ar fi foarte bun.

— Tocmai l-am auzit pe Deeby Macc cântând în magazin, o informă Strike, aşezând ventilatorul într-un colț şi dezbrăcându-şi haina. „Bla bla bla şi Ferrari, Fuck yo' meds and fuck Johari." Mă tot întreb cine-i Johari ăsta. Crezi c-o fi vreun rapper cu care a avut el un conflict?

— Nu, spuse Robin, dorindu-şi ca Strike să nu fi fost aşa de vesel. Este un termen psihologic. Fereastra Johari. Este vorba de cât de bine ne cunoaştem pe noi înşine şi cât de bine ne cunosc alții pe noi.

Strike tocmai se pregătea să-şi atârne haina în cuier; se opri şi se uită lung la ea.

— Nu cred c-ai citit asta în revista *Heat.*

— Nu. Am făcut psihologie la universitate. Am renunțat.

Simțea, într-un mod obscur, că, dacă-i vorbea despre unul dintre eşecurile ei personale, nivela cumva terenul de joc înainte de a-i transmite vestea proastă.

— Ai renunțat la universitate? zise el, părând neobişnuit de interesat. Asta-i o coincidență. Şi eu am renunțat. Deci, de ce „fuck Johari"?

— Deeby Macc a făcut terapie în puşcărie. A devenit interesat şi a citit multe lucruri legate de psihologie. Asta am citit în ziare, preciză ea.

— Eşti o adevărată mină de informații utile.

Robin simți un nou gol în stomac, ca la o coborâre cu liftul.

— Am primit un telefon, cât ai fost plecat. De la o anumită Charlotte Campbell.

Strike se uită iute la ea, încruntându-se.

— M-a rugat să-ți transmit – privirea lui Robin alunecă într-o parte, zăbovind momentan pe urechea lui Strike – că s-a logodit cu Jago Ross.

Robin simți cum privirea îi este atrasă irezistibil de fața lui şi

simți un fior rece oribil.

Una dintre primele şi cele mai vii amintiri din copilăria lui Robin era ziua în care câinele familiei a fost eutanasiat. Era prea mică pentru a înțelege ce spunea tatăl ei. Luase ca pe ceva de la sine înțeles existența continuă a lui Bruno, labradorul pe care fratele ei mai mare îl iubea atât de mult. Derutată de solemnitatea părinților, ea se întorsese spre Stephen ca să caute un indiciu despre cum să reacționeze şi, în acel moment, toată siguranța ei s-a destrămat pentru că a văzut, pentru prima oară în viață, cum fericirea şi liniştea dispar de pe chipul mic şi voios al acestuia, buzele albindu-i-se în timp ce rămânea cu gura deschisă. A auzit cum urlă sentimentul de părăsire în tăcerea care i-a precedat țipătului îngrozitor de durere, după care a plâns, neconsolată, nu pentru Bruno, ci pentru suferința terifiantă a fratelui ei.

Strike nu vorbi imediat. Apoi spuse, cu dificultate vizibilă:

— Bine. Mulțumesc.

Se duse în biroul interior şi închise uşa.

Robin se aşeză la masa ei de lucru, simțindu-se ca un călău. Nu se putea hotărî să facă nimic. Îşi zise că poate ar fi bine să bată iar la uşă şi să-i ofere o ceaşcă de ceai, dar se răzgândi. Timp de cinci minute, reorganiză obiectele de pe birou, privind cu regularitate la uşa interioară, până când aceasta se deschise din nou, iar ea tresări şi se prefăcu ocupată cu tastatura.

— Robin, o să ies puțin, spuse el.

— OK.

— Dacă nu mă-ntorc până la cinci, poți să încui.

— Da, desigur.

— Ne vedem mâine.

Strike îşi luă haina din cuier şi plecă cu un mers hotărât, care nu avu darul s-o înşele.

Lucrările de reparație a drumurilor se întindeau ca o rană. În fiecare zi, dezastrul se extindea, odată cu structurile temporare menite să-i protejeze pe pietoni şi să le permită să-şi croiască drumul printre ravagii. Strike nu observa nimic din toate acestea. Mergea automat pe scândurile mişcătoare spre Tottenham, locul pe care-l asocia cu evadarea şi refugiul.

La fel ca Ordnance Arms, era pustiu, exceptând un singur alt băutor: un bătrân aflat în imediata apropiere a uşii. Strike îşi cumpără o halbă de Doom Bar şi luă loc pe una dintre banchetele joase din piele roşie de lângă perete, sub fecioara victoriană sentimentală care împrăştia muguri de trandafiri, suavă, caraghioasă şi simplă. Bău berea ca pe un medicament, fără plăcere, concentrat doar asupra rezultatului.

Jago Ross. De bună seamă că păstrase legătura, se vedea cu el

încă de când ei doi locuiau împreună. Nici măcar Charlotte, cu toată puterea ei hipnotică asupra bărbaţilor şi talentele ei uluitoare, n-ar fi putut să treacă de la o reluare a relaţiei la logodnă în doar trei săptămâni. Se întâlnise cu Ross pe ascuns, în timp ce-i jura iubire veşnică lui Strike.

Asta arunca o lumină cu totul diferită asupra bombei pe care o lăsase să cadă peste el cu o lună înainte de final şi asupra refuzului ei de a-i arăta dovada, asupra datelor care se tot schimbau şi a încheierii subite a întregii poveşti.

Jago Ross fusese deja căsătorit. Avea copii. Charlotte auzise zvonuri cum că se apucase rău de băut. Răsese împreună cu Strike de evadarea ei norocoasă din urmă cu atât de mulţi ani, ba chiar îşi exprimase compasiunea pentru soţia lui.

Strike îşi luă a doua halbă, apoi pe a treia. Voia să-şi înece impulsurile, ce pârâiau ca nişte sarcini electrice, de a se duce după ea, să înceapă să urle, să facă un scandal monstru, să-i spargă faţa lui Jago Ross.

Nu mâncase nimic la Ordnance Arms, nici de când plecase de acolo, şi trecuse mult timp de când nu mai consumase atâta alcool într-o singură tură. Astfel că avu nevoie de mai puţin de o oră de consum constant, solitar şi hotărât de bere ca să se-mbete de-a binelea.

Iniţial, când silueta suplă şi palidă apăru la masa lui, îi spuse cu voce răguşită că greşise şi bărbatul, şi masa.

— Nu, n-am greşit, spuse cu fermitate Robin. Mă duc să-mi iau şi eu ceva de băut, bine?

Îl lăsă holbându-se cu privirea înceţoşată la geanta pe care o aşezase pe scaun. Era liniştitor de familiară, o geantă maro, uşor ponosită. De obicei, o atârna de cuierul din birou. Strike zâmbi prietenos genţii şi bău în cinstea ei.

Barmanul, un băiat tânăr şi cu înfăţişare sfioasă, îi zise lui Robin:

— Cred c-a băut destul.

— N-aş zice că e vina mea, ripostă ea.

Îl căutase pe Strike în Intrepid Fox, care era cel mai apropiat de birou, în Molly Moggs, în Spice of Life şi în Cambridge. Tottehnam fusese ultimul pub unde plănuise să încerce.

— Şe z-a-ntâmblat? o întrebă Strike când se aşeză.

— Nu s-a-ntâmplat nimic, spuse Robin, bând din paharul cu bere. Voiam doar să mă asigur că eşti OK.

— Mda... zunt bine, spuse Strike şi, apoi, străduindu-se să vorbească mai clar: Zunt bi-ine.

— Bun.

— Zărbătoresc logodna logodnicei mele, spuse el, ridicând a

unsprezecea halbă într-un toast nesigur. Ea nu treb'a ză-l bărăseasgă nişodată. Niişodată, rosti el tare şi clar. Bărăzeasgă. Onr'bilu'. Jago Ross. Care e un mare *căcat!*

Practic urlase ultimul cuvânt. În pub erau acum mai mulți oameni decât când ajunsese Strike acolo şi cei mai mulți păreau să-l fi auzit. Începuseră să-i arunce priviri precaute chiar înainte să înceapă să strige. Statura lui împreună cu pleoapele lăsate şi expresia belicoasă îi asiguraseră o mică zonă de restricție în jur. Oamenii îi ocoleau masa în drum spre toaletă de-ai fi zis că e de trei ori mai mare.

— Vrei să facem o plimbare? sugeră Robin. Să mâncăm ceva?

— Jtii ceva? spuse el, aplecându-se în față cu coatele sprijinite pe masă, mai-mai să-şi răstoarne halba. Jtii ceva, Robin?

— Ce? zise ea, ținându-i halba.

Dintr-odată, simți un imbold irezistibil de a chicoti. Mulți dintre ceilalți băutori îi urmăreau.

— Ejti o vată voarte drăg'ță, spuse Strike. Ejti. Ejti o berzoană voarte drăg'ță. Am obz'rvat, continuă el, aprobând din cap cu solemnitate. Da. Am obz'rvat.

— Mulțumesc, spuse ea zâmbind şi făcând eforturi să nu râdă.

Strike se lăsă pe spătarul banchetei, închise ochii şi zise:

— Scuze. Z'nt beat.

— Da.

— N-am mai văcut-o d'mult.

— Nu.

— Nici n-am m'ngat nimic.

— Păi, atunci, mergem să mâncăm ceva?

— Mdah, butem s'mergem, spuse el cu ochii tot închişi. Mi-a zis că e gravidă.

— Oh, spuse Robin cu tristețe.

— Mda. Aşa mi-a zis. Ji dub-aia a zis că nu mai e. Nu butea ză fie-al meu. Nu să botrivea.

Robin nu spuse nimic. Nu voia ca el să-şi aducă aminte că îi spusese asta. Strike deschise ochii.

— L-a bărăsit p'ntru mine, ş-acum l-a bărăsit… nu, m-a bărăsit p'ntru el…

— Îmi pare rău.

— … m-a bărăsit p'ntru el. Să nu-ți bară rău. Ejti o bersoană drăg'ță.

Scoase țigările din buzunar şi îşi vârî una între buze.

— Aici nu se fumează, îi aminti ea cu blândețe, dar barmanul, care părea că aşteptase un semnal, venea grăbit spre ei acum, părând încordat.

— Trebuie să ieşiți în stradă ca să fumați, îi spuse el lui Strike

cu glas tare.

Strike ridică spre băiat nişte ochi împăienjeniți, surprinşi.

— Nu e nicio problemă, îi spuse Robin barmanului, luându-şi geanta. Hai, Cormoran.

El se ridică masiv, mătăhălos, clătinându-se, desfăşurându-se în spațiul înghesuit din spatele mesei şi uitându-se urât la barman, pe care Robin nu-l putea condamna că se dăduse un pas înapoi.

— Nu-i n'voie să ztrigi, îi spuse Strike. Nu-i n'voie. Ai vost grozolan.

— OK, Cormoran, hai să mergem, zise Robin, dându-se înapoi ca să-i facă loc să treacă.

— O glipă, Robin, spuse Strike, ținând ridicată o mână imensă. Doar o glipă.

— O, Doamne, zise Robin cu glas scăzut.

— Du ai bogzat frodată? îl întrebă Strike pe barman, care părea îngrozit.

— Cormoran, să mergem.

— Io am vost bogzer. În armată, b'iete.

De la bar, un şmecher se găsi să murmure:

— Puteam să-ți fiu şi eu adversar.

— Să mergem, Cormoran, spuse Robin.

Îl apucă de braț şi, spre marea ei uşurare şi surprindere, el se lăsă dus cu supunere. Îşi aduse aminte cum îl ducea de frâu pe uriaşul Clydesdale pe care unchiul ei îl avea la fermă.

Ajuns afară, în aerul curat, Strike se rezemă cu spatele de una dintre ferestrele pubului şi încercă, fără succes, să-şi aprindă țigara. Până la urmă, Robin se văzu nevoită să se ocupe de brichetă.

— Trebuie să mănânci ceva neapărat, îi spuse ea în timp ce Strike fuma cu ochii închişi, înclinându-se uşor, încât Robin se temu să nu cadă. Te mai trezeşte din amețeală.

— Nu vr'au z'mă trezesc, bâigui Strike.

Îşi pierdu echilibrul şi abia reuşi să se salveze făcând câțiva paşi laterali.

— Haide, spuse ea şi îl conduse pe podul de lemn care trecea peste hăul din drum, unde maşinile clămpănitoare şi constructorii tăcuseră în sfârşit, părăsind locul peste noapte.

— Robin, tu jtiai c-am vost bogzer?

— Nu, n-am ştiut, spuse ea.

Inițial, se gândise să-l ducă înapoi la birou şi să-i dea să mănânce acolo, dar el se opri la o dugheană de kebab de pe Denmark Street şi se năpusti pe uşă înainte să-l poată opri. Stând afară la singura masă de pe trotuar, cei doi mâncară kebab, iar el îi povesti despre cariera lui de boxer din armată, divagând din când

în când ca să-i spună ce persoană drăguță era. Robin reuşi să-l convingă să vorbească mai încet. Efectul cantității considerabile de alcool pe care o consumase se făcea încă simțit, iar mâncarea părea să fie de prea puțin folos. Când se duse la toaletă, zăbovi atât de mult, încât Robin începu să se îngrijoreze să nu cumva să fi leşinat.

Uitându-se la ceas, văzu că se făcuse şapte şi zece. Îl sună pe Matthew şi-i spuse că avea de rezolvat o situație urgentă la birou, ceea ce nu păru să-l încânte pe logodnicul ei.

Strike se întoarse clătinându-se în stradă, lovindu-se de cadrul uşii la ieşire. Se plantă ferm lipit de fereastră şi încercă să-şi aprindă o nouă țigară.

— R'bin, spuse el, renunțând şi uitându-se în jos la ea. R'bin, du jtii ce-i ăla un mo...

Sughiță.

— Un moment *kairos?*

— Un moment *kairos*? repetă ea, sperând din toată inima să nu fie ceva de natură sexuală, ceva pe care să nu-l mai poată uita după aceea, mai ales că proprietarul dughenei asculta şi se strâmba disprețuitor în spatele lor. Nu, nu ştiu. Ne-ntoarcem la birou?

— Nu jtii ce-i aia? întrebă el, uitându-se chiorâş la ea.

— Nu.

— E din greacă, îi spuse el. *Kairos.* Moment *kairos.* Ji-nzeamnă – şi de undeva din creierul lui îmbibat reuşi să extragă cuvinte de o surprinzătoare claritate – momentul adevărului. Momentul special. Momentul suprem.

„O, te rog", îşi zise Robin, „te rog, nu-mi spune că avem aşa ceva acum".

— Şi jtii care a fost al nostru, R'bin, al meu şi-al lui Charlotte? spuse el, privind în gol, cu țigara neaprinsă atârnându-i între degete. A fost când a intrat în salon – eram în sp'tal de multă vreme şi n-o mai văz'sem de fo doi ani – fără avert'sment – ş-am văz't-o în uşă ji toți s-au întors şi-au văz't-o, şi ea a mers pân salon şi n-a zis nimic ji – se opri să-şi tragă sufletul şi sughiță din nou – ji m-a zărutat după doi ani ji-am fost din nou împreună. Nimeni n-a zis nimic. Frumos al dracu'. Cea mai vrumoasă vemeie pe care-am văz't-o vr'odată. Gel mai bun m'ment din toată viața mea... probab'l din toată viața mea fututā. Scuze, R'bin, adăugă el, p'ntre c-am zis „fututā". Pare rău.

Robin se simți înclinată să râdă şi să plângă în aceeaşi măsură, cu toate că nu ştia de ce se simte atât de tristă.

— Vrei să-ți aprind țigara aia?

— Ejti o bersoană min'nată, Robin, jtii asta?

Când erau aproape să cotească pe Denmark Street, el se opri

brusc în loc, continuând să se clatine ca un copac în vânt, şi-i spuse tare că Charlotte nu l-a iubit pe Jago Ross. Că nu era decât un joc, un joc menit să-l rănească pe el, pe Strike, cât mai adânc cu putinţă.

În faţa uşii negre a biroului, se opri din nou, ridicând ambele mâini ca să nu-i dea voie să-l urmeze sus.

— Tre' să merji acas' acum, R'bin.

— Lasă-mă să fiu sigură că ajungi sus cu bine.

— Nu. Nu. Z'nt bine acu. Ji z-ar butea ză borăsc. N-am un bicior. Ji, spuse Strike, tu nu bricepi bancul ăla vechi şi răzuflat. Sau îl bricepi? Jtii mare parte din el acu. Ţi-am zpus?

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— N-are-a face. R'bin. Du-te acasă acum. O să mi vină rău.

— Eşti sigur…?

— Scuze c-am vorbit urât… am înjurat. Ejti o bersoană drăg'ţă, R'bin. La rev'dere acu.

Când ajunse la Charing Cross Road, Robin se uită în urmă. Strike mergea cu acea grijă teribilă şi stângace a oamenilor foarte beţi către intrarea sordidă în Denmark Place, unde, fără doar şi poate, va vomita pe o alee întunecoasă, înainte să urce împleticindu-se la ceainicul şi patul lui de campanie.

6

N-a existat un moment clar de trecere de la somn la trezie. La început, zăcea cu fața în jos într-un peisaj suprarealist alcătuit din metal contorsionat, moloz şi țipete, însângerat şi incapabil să vorbească. Apoi stătea întins pe burtă, scăldat în sudoare, cu fața lipită de patul de campanie, capul ca un ghem de durere palpitândă şi gura deschisă uscată şi împuțită. Soarele revărsat prin geamurile neacoperite de storuri îi râcâia retinele chiar şi prin pleoapele închise: roşii-sângerii, cu capilare împrăştiate ca nişte plase negre şi fine peste luminițe chinuitoare, explozive.

Era complet îmbrăcat, cu proteza nedesfăcută, întins peste sacul de dormit ca şi cum s-ar fi prăbuşit acolo. Amintirile îl înjunghiau în tâmplă ca nişte cioburi de sticlă: să-l convingă pe barman că o nouă halbă de bere ar fi o idee bună. Robin, vizavi de el la masă, zâmbindu-i. Chiar să fi putut mânca un kebab în starea în care se aflase? La un moment dat îşi aminti cum se chinuia cu fermoarul, disperat să urineze, dar nereuşind să-şi extragă colțul cămăşii prins în fermoar. Îşi strecură o mână sub el – chiar şi această mişcare uşoară îl făcu să vrea să geamă sau să vomite – şi constată, cu vagă uşurare, că fermoarul era închis.

Încet, ca un om care ține în echilibru pe umeri un pachet fragil, Strike se ridică în capul oaselor şi privi cu ochii întredeschişi prin camera puternic luminată, neavând habar cât era ceasul şi nici măcar ce zi era.

Uşa dintre biroul interior şi cel exterior era închisă şi nu auzea nicio mişcare de dincolo. Poate că secretara lui plecase de tot. Apoi văzu o jumătate de coală de hârtie albă pe podea, imediat lângă uşă, împinsă prin fanta de sub aceasta. Strike se mişcă încetişor şi cu mare grijă de-a buşilea şi luă ceea ce văzu în curând că era un bilet de la Robin.

Dragă Cormoran (probabil că acum era exclus ca ea să mai revină la „domnul Strike”),

Am citit lista de puncte de investigat în continuare pe care ai pus-o la dosar. M-am gândit că aş putea să mă ocup de primele două (Agyeman şi Hotelul Malmaison). Mă găseşti pe mobil dacă preferi să mă întorc la birou.

Am pus alarma să sune lângă uşă la 2 după-amiază, ca să ai

timp să te pregăteşti pentru întâlnirea de la 1 Arlington Place, unde urmează să discuţi cu Ciara Porter şi Bryony Radford.

Pe biroul meu găseşti apă, paracetamol şi Alka-Seltzer.

Robin

PS Te rog să nu te simţi jenat pentru seara trecută. N-ai spus şi n-ai făcut nimic pe care să-l regreţi.

Timp de cinci minute, rămase nemişcat pe patul de campanie, ţinând biletul în mână şi întrebându-se dacă era pe cale să vomite, dar bucurându-se de soarele care-i încălzea spatele.

Patru tablete de paracetamol şi un pahar cu Alka-Seltzer, care aproape că decise în locul lui problema vomitatului, au fost urmate de cincisprezece minute în toaleta neîngrijită, cu rezultate insultătoare atât pentru nas, cât şi pentru urechi. Dar în tot acest timp a fost susţinut de o profundă recunoştinţă pentru absenţa lui Robin. Revenind în biroul exterior, a mai băut două sticle de apă şi a închis alarma, care-i făcuse zob creierii şi-aşa dureroşi. După o oarecare reflecţie, alese un set de haine curate, îşi luă din raniţă gel de duş, deodorant, un aparat de ras, cremă de bărbierit şi un prosop, scoase un şort pentru înot de la fundul uneia dintre cutiile de carton de pe palier, din alta extrase o pereche de cârje metalice gri, apoi coborî şchiopătând scara cu o geantă sport pe umăr şi cârjele în cealaltă mână.

Îşi cumpără o tabletă mare de Dairy Milk în drum spre Malet Street. Bernie Coleman, o cunoştinţă din Corpul Medical al Armatei, îi explicase odată lui Strike că majoritatea simptomelor asociate cu mahmureala aveau drept cauză deshidratarea şi hipoglicemia, acestea fiind consecinţele inevitabile ale vomei prelungite. Strike mâncă din mers ciocolata, ţinând cârjele la subsuoară şi simţind cum fiecare pas îi face să trepideze capul, pe care continua să-l simtă ca şi cum ar fi fost comprimat cu nişte sârme bine strânse.

Dar zeul vesel al beţivilor încă nu-l abandonase. Detaşat în mod agreabil de realitate şi de celelalte fiinţe umane, el coborî treptele care duceau la piscina de la ULU cu un sentiment nesimulat de îndreptăţire astfel încât, ca de obicei, nimeni nu-i creă dificultăţi, nici măcar singurul ocupant al vestiarului, care, după o privire de interes captiv la proteza pe care Strike şi-o desfăcea de la picior, şi-a ţinut politicos privirea într-o parte. După ce înghesui piciorul fals şi hainele de ieri într-un dulap, pe care-l lăsă deschis din lipsă de mărunţiş, Strike se duse la duş ajutându-se de cârje, burta revărsându-i-se peste marginea şortului de baie.

Remarcă, în timp ce se săpunea, că paracetamolul şi ciocolata începeau să domolească junghiurile de greaţă şi durere. Acum,

pentru prima oară, ieşi la piscina mare. Erau acolo doar doi studenți, amândoi pe culoarul de viteză şi purtând ochelari de protecție, neluând în seamă nimic în afară de propria îndemânare în materie de înot. Strike se duse în cealaltă parte a piscinei, puse cu grijă cârjele jos, lângă trepte, şi se lăsă să alunece în culoarul pentru începători.

Niciodată în viața lui nu avusese o condiție fizică mai proastă. Mătăhălos şi înclinat pe o parte, continuă să înoate la marginea piscinei, dar apa rece şi curată îi alina trupul şi spiritul. Gâfâind, parcurse o singură lungime de bazin şi rămase acolo, cu brațele groase întinse pe marginea piscinei, împărțind cu apa mângâietoare responsabilitatea pentru corpul lui greoi şi privind în sus la tavanul înalt, vopsit în alb.

Valurile mici, trimise de tinerii atleți din cealaltă extremitate a bazinului, îi gâdilau pieptul. Durerea teribilă din cap se atenua şi pierea în depărtare; prin ceață, se vedea o lumină roşie învăpăiată. Simțea în nări mirosul înțepător şi de spital al clorului, fără să-i mai vină să vomite însă. Cu mare băgare de seamă, ca un om care-şi desface bandajul de pe o rană închisă, Strike îşi îndreptă atenția spre lucrul pe care încercase să-l înece în alcool.

Jago Ross: în toate privințele, antiteza lui Strike. Chipeş în maniera unui prinț arian, posesor al unei averi frumuşele, născut pentru a umple un loc prestabilit în cadrul familiei şi al lumii în general; un bărbat ce avea toată încrederea pe care douăsprezece generații de genealogie bine documentată i-o puteau da. Renunțase la mai multe joburi de mare angajament, se apucase zdravăn de băut şi era stricat în maniera unui animal prea bine hrănit şi prost disciplinat.

Charlotte şi Ross aparțineau acelei rețele interconectate de progenituri cu sânge albastru educate în şcoli publice care-şi cunoşteau cu toții familiile, legate prin generații de consangvinizare şi legături tradiționale. În vreme ce apa îi mângâia pieptul păros, Strike părea că se vede pe sine, pe Charlotte şi pe Ross la mare depărtare, printr-un telescop inversat, astfel încât arcul poveştii lor devenea clar: reflecta comportamentul neliniştit de zi cu zi al lui Charlotte, acea sete de emoții intense care se exprima cel mai adesea prin caracterul ei distrugător. Şi-l asigurase pe Jago Ross ca premiu la optsprezece ani, exemplul extrem pe care-l putea găsi din categoria lui şi întruchiparea însăşi a eligibilității, în viziunea părinților ei. Poate că asta fusese prea simplu şi, cu siguranță, ceva prea aşteptat, pentru că apoi îl părăsise pentru Strike, care, cu toată mintea lui destupată, era o anatemă pentru familia Charlottei, o corcitură imposibil de categorisit. Ce-i mai rămânea, după toți aceşti ani, unei femei însetate de furtuni emoționale, decât să-l

părăsească iar şi iar pe Strike, până când singura cale de a-l părăsi într-o manieră cu adevărat răsunătoare a fost parcurgerea completă a cercului, revenind la punctul în care o găsise.

Strike îşi lăsă corpul dureros să plutească în apă. Studenții sportivi continuau să înoate zgomotos pe culoarul de viteză.

Strike o cunoştea pe Charlotte. Aştepta ca el să vină s-o salveze. Era testul final, cel mai crud dintre toate.

Nu înotă înapoi prin piscină, ci se înapoie țopăind pieziş, folosindu-se de braț ca să se țină de marginea lungă a bazinului, aşa cum făcuse la şedințele de fizioterapie de la spital.

Al doilea duş se dovedi a fi mai plăcut decât primul. Lăsă apa fierbinte până la pragul suportabilității, se săpuni peste tot şi apoi roti robinetul şi se clăti cu apă rece.

Cu proteza reataşată, se bărbieri deasupra unei chiuvete, cu prosopul prins în jurul taliei, după care, cu neobişnuită grijă, se îmbrăcă. Nu purtase niciodată costumul şi cămaşa cele mai scumpe pe care le avea. Le primise cadou de la Charlotte la ultima lui zi de naştere: haine corespunzătoare pentru logodnicul ei. Şi-o aminti cum îi zâmbea radios în timp ce el se uita lung la imaginea lui nefamiliar de stilată în oglinda înaltă. De atunci, costumul şi cămaşa rămăseseră atârnate în ambalajul lor de transport, căci el şi Charlotte nu prea mai ieşiseră în oraş după ultimul noiembrie, iar aniversarea lui fusese ultima zi cu adevărat fericită pe care o petrecuseră împreună. Curând după aceea, relația începuse să alunece în vechile şi familiarele nemulțumiri, în aceeaşi mlaştină în care eşuase şi înainte, dar pe care, de data asta, juraseră să o evite.

Ar fi putut să ardă costumul. În loc de asta, într-un spirit de sfidare, alesese să-l poarte, să-l dezbare de orice corespondență şi să-l transforme într-un simplu obiect vestimentar. Croiala sacoului îl făcea să arate mai suplu şi mai bine proporționat. Lăsă gulerul cămăşii albe descheiat.

În armată, Strike avusese reputația de a-şi reveni neobişnuit de repede în urma exceselor alcoolice. Bărbatul care se zgâia la el din oglinda mică era palid, cu umbre vineții sub ochi, dar cu toate acestea, în costumul italian elegant, arăta mai bine decât arătase în ultimele săptămâni. Vânătaia de la ochi dispăruse în sfârşit, iar zgârieturile se vindecaseră.

O masă de prânz prudent de uşoară, cantități copioase de apă, o altă ieşire pentru evacuare la baia restaurantului, alte analgezice. Apoi, la cinci, o sosire punctuală la numărul 1 din Arlington Place.

La a doua bătaie în uşă îi deschise o femeie ce părea saşie, cu ochelari cu rame negre şi părul cenuşiu tuns scurt. Ea îl lăsă să intre parcă fără tragere de inimă, apoi păşi cu vioiciune de-a lungul unui hol cu podea de piatră care încorpora o scară magnifică, cu

balustradă din fier forjat, strigând:

— Guy! Cineva pe nume Strike?

De o parte şi de alta a holului erau camere. La stânga, un mic grup de oameni, care păreau a fi cu toţii îmbrăcaţi în negru, se uitau fix în direcţia unei surse de lumină puternică pe care Strike nu putea să o vadă, dar care le ilumina chipurile concentrate.

Somé îşi făcu apariţia printr-o uşă ce dădea în hol. Şi el purta ochelari, care-l făceau să pară mai vârstnic. Avea nişte blugi largi şi sfâşiaţi, iar tricoul lui alb era împodobit cu un ochi din care părea să curgă sânge scânteietor. La o examinare mai atentă, se vedea că sunt paiete roşii.

— Va trebui să aştepţi, spuse el scurt. Bryony e ocupată, iar Ciara mai are de lucru câteva ore. Poţi să te parchezi aici dacă vrei – arătă spre camera din dreapta, unde se vedea marginea unei mese încărcate cu tăvi – sau poţi să stai prin preajmă şi să căşti gura la fel ca şmecherii ăştia de prisos, continuă el, ridicând brusc vocea şi uitându-se urât la adunătura de tineri şi tinere elegante care se holbau la sursa de lumină.

Aceştia se risipiră brusc, fără să protesteze, unii dintre ei traversând holul în camera de vizavi.

— Apropo, costumul ăsta e mai bun, adăugă Somé, cu o izbucnire momentană a vechiului său sarcasm, înapoindu-se cu pas hotărât în camera de unde venise.

Strike îl urmă pe designer şi ocupă spaţiul părăsit de privitorii împrăştiaţi fără menajamente. Camera era lungă şi aproape pustie, dar cornişele ornate, pereţii goi, în culori pale, şi ferestrele fără perdele îi dădeau un aer de măreţie posomorâtă. Un alt grup de oameni, printre care şi un fotograf cu părul lung aplecat peste aparatul său, stăteau între Strike şi scena de la capătul îndepărtat al încăperii, care era iluminată orbitor de o serie de reflectoare cu arc şi ecrane luminoase. Acolo se vedea un aranjament artistic de scaune vechi, rupte, unul culcat pe o parte, şi trei modele. Erau dintr-o rasă aparte, cu chipurile şi trupurile în proporţii neobişnuite care se încadrau exact în zona dintre straniu şi impresionant. Cu osatură fină şi nesăbuit de slabe, fuseseră alese, după părerea lui Strike, pentru contrastul dramatic dintre coloritul şi trăsăturile lor. Aşezată precum Christine Keeler pe un fotoliu întors cu spătarul în faţă, cu picioarele desfăcute îmbrăcate în colanţi albi lucioşi, dar aparent dezbrăcată de la talie în sus, era o fată cu pielea aproape la fel de neagră ca a lui Somé, cu tunsoare afro şi ochi oblici, seducători. În picioare, deasupra ei, într-o vestă albă decorată cu lanţuri, care abia dacă-i acoperea pubisul, era o frumoasă eurasiatică, având părul drept şi negru tuns cu un breton asimetric. Într-o parte, singură şi rezemată pieziş de spătarul altui

scaun, se afla Ciara Porter; cu tenul de alabastru, părul lung şi blond ca de bebeluş, purtând o costumaţie albă transparentă dintr-o bucată, prin care sfârcurile palide şi întărite se puteau vedea cu claritate.

Make-up artista, aproape la fel de înaltă şi de slabă ca modelele, stătea aplecată deasupra negresei, tamponându-i cu un burete cosmetic părţile laterale ale nasului. Cele trei modele aşteptau tăcute în poziţie, nemişcate ca nişte portrete, cu chipurile golite de expresie, gata pentru semnalul de reîncepere a şedinţei. Ceilalţi oameni din încăpere (fotograful părea să aibă două asistente; Somé, acum rozându-şi unghiile pe margine, era însoţit de femeia saşie cu ochelari) vorbeau cu glas scăzut, ca şi cum s-ar fi temut să nu deranjeze cine ştie ce echilibru delicat.

În sfârşit, make-up artista i se alătură lui Somé, care îi vorbea repede şi nedesluşit, gesticulând; ea păşi din nou în lumina strălucitoare şi, fără să-i spună nimic modelului, îi răsfiră şi rearanjă Ciarei Porter coama lungă de păr. Ciara nu dădu niciun semn că ar şti că e atinsă, ci aşteptă într-o tăcere răbdătoare. Bryony se retrase din nou în umbră şi-l întrebă ceva pe Somé. El îi răspunse ridicând din umeri şi-i dădu nişte indicaţii care o făcură să se uite în jur până când ochii i se opriră asupra lui Strike. Se întâlniră la baza scării magnifice.

— Bună, spuse ea în şoaptă. Să mergem pe-aici.

Îl conduse prin hol în camera de vizavi, care era ceva mai mică decât prima şi era dominată de o masă mare acoperită de mâncăruri în stil bufet. Mai multe suporturi lungi, pe rotile, de îmbrăcăminte, încărcate cu creaţii vestimentare cu paiete, volane şi pene, aranjate în funcţie de culoare, stăteau în faţa unui şemineu din marmură.

Privitorii izgoniţi, toţi părând să aibă în jur de douăzeci şi ceva de ani, erau adunaţi aici. Vorbeau cu glas scăzut, ciugulind sporadic din tăvile, pe jumătate goale, cu mozzarella şi şuncă de Parma sau jucându-se cu telefoanele. Câţiva îl evaluară din priviri pe Strike, în timp ce acesta o urma pe Bryony într-o încăpere mică din spate, care fusese transformată provizoriu într-o cabină de machiaj.

Două mese cu oglinzi mari portabile se aflau în faţa unei ferestre care dădea într-o grădină îngrijită. Cutiile negre din plastic aflate în jur îi aduseră aminte lui Strike de cele pe care unchiul Ted le lua cu el la pescuit, doar că sertarele lui Bryony erau pline cu pudre şi vopsele colorate; tuburi şi pensule stăteau aliniate pe nişte prosoape întinse pe mese.

— Bună, spuse ea cu voce normală. *Doamne.* E o tensiune s-o tai cu cuţitul, nu altceva! Guy e întotdeauna un perfecţionist, dar

asta e prima şedinţă adevărată de când a murit Lula, aşa că e, ştii, *extrem* de încordat.

Avea părul negru şi ondulat. Tenul ei avea o paloare bolnăvicioasă, iar trăsăturile ei, deşi mari, erau atrăgătoare. Purta nişte blugi mulaţi pe picioarele lungi, uşor crăcănate, o vestă neagră, câteva lănţişoare fine din aur la gât, inele pe degetele de la mâini, chiar şi pe cele mari, iar în picioare purta nişte balerini negri. Acest gen de încălţăminte avea mereu un efect uşor anafrodiziac asupra lui Strike, pentru că îi amintea de papucii pe care mătuşa Joan îi purta în geantă şi, prin urmare, de monturi şi de bătături.

Strike începu să-i explice imediat ce voia de la ea, dar Bryony îl întrerupse.

— Guy mi-a spus tot. Vrei o ţigară? Putem fuma aici dacă deschidem asta.

Spunând acestea, deschise uşa care dădea direct în zona pavată a grădinii.

Făcu puţin loc pe una dintre mesele de machiaj aglomerate şi se cocoţă acolo. Strike luă un scaun gol şi-şi scoase blocnotesul.

— OK, dă-i bătaie, spuse ea, şi apoi, fără să-i lase timp să spună ceva: La drept vorbind, m-am gândit tot timpul la după-amiaza aia, de atunci. Foarte, foarte trist.

— Ai cunoscut-o bine pe Lula? întrebă Strike.

— Da, destul de bine. Am machiat-o pentru vreo două şedinţe foto, am aranjat-o pentru Rainforest Benefit. Când i-am spus că ştiu să pensez cu aţa…

— Ce ştii să faci?

— Să pensez cu aţa. În loc de pensetă, foloseşti aţă.

Strike nu-şi putea imagina cum se poate face asta.

— Îhâm…

— … m-a rugat să i le pensez acasă. Paparazzi erau călare pe ea, *tot* timpul, chiar şi când se ducea la salon. Era o nebunie. Aşa că am ajutat-o.

Avea obiceiul să-şi lase capul pe spate ca să-şi dea la o parte bretonul prea lung, care-i acoperea ochii, şi respiraţia i se auzea uşor. Acum îşi aruncă părul într-o parte, îşi trecu degetele prin el şi se uită la Strike prin breton.

— Am ajuns acolo cam pe la trei. Ea şi Ciara erau entuziasmate de sosirea lui Deeby Macc. Bârfe de fete, ştii. N-aş fi bănuit *niciodată* ce urma să se întâmple. *Niciodată.*

— Lula era entuziasmată, nu-i aşa?

— O, Doamne, da, ce crezi? Cum te-ai simţi tu dacă un om care a scris cântece despre… Mă rog, spuse ea cu un mic râs răguşit, poate că aşa simt fetele. E *atât* de charismatic. Eu şi Ciara ne-am

amuzat pe chestia asta în timp ce-i făceam sprâncenele Lulei. Apoi Ciara m-a rugat să-i fac unghiile. Până la urmă, le-am făcut amândurora unghiile, aşa că am stat acolo cam vreo trei ore. Da, am plecat pe la şase.

— Deci, ai descrie starea de spirit a Lulei ca entuziastă, nu?

— Da. Mă rog, ştii, era puțin distrată; se tot uita la telefon; îl ținea în poală în timp ce-i aranjam sprâncenele. Ştiam ce însemna asta. Evan îi făcea fițe din nou.

— A spus ea asta?

— Nu, dar ştiam că e foarte supărată pe el. De ce crezi că i-a spus Ciarei despre fratele ei? Cum că-i lasă ăluia totul?

Asta i se păru o exagerare lui Strike.

— Ai auzit-o spunând şi asta?

— Ce? Nu, dar am auzit vorbindu-se *despre* asta. Adică, după aia. Ciara ne-a spus tuturor. Cred că eram la toaletă când a spus-o, de fapt. Oricum, eu cred întru totul. Fără rezerve.

— De ce?

Ea păru derutată.

— Păi... îl iubea mult pe fratele ei, nu? Doamne, asta era evident tot timpul. Era probabil singura persoană pe care se putea baza cu adevărat. Cu luni înainte, cam când ea şi Evan s-au despărțit prima oară, o pregăteam pentru show-ul Stelle, iar ea le spunea tuturor că fratele ei o călca pe nervi, pentru că o tot bătea la cap cu Evan, că-i un profitor. Şi ştii, Evan iar s-a purtat urât cu ea în acea după-amiază, aşa că se gândea că James – parcă James îl cheamă? — îl citise de la bun început. Ea a ştiut mereu că de fiecare dată se zbătea pentru interesul ei, chiar dacă mai făcea pe şeful uneori. Lumea în care trăia Lula era foarte, foarte profitoare, să ştii. Toți au interese ascunse.

— Cine crezi că avea interese ascunse în privința Lulei?

— O, Doamne, *toată lumea,* spuse Bryony, făcând un gest larg cu mâna în care ținea țigara, cuprinzând toate încăperile populate din jur. Ea era cel mai *hot* model din branşă şi *toți* voiau câte-o bucățică din ea. Adică, Guy...

Dar Bryony se întrerupse.

— Mă rog, Guy e un om de afaceri, dar el chiar o *adora.* A rugat-o să vină să locuiască la el după treaba cu individul care-o urmărea. Încă nu şi-a revenit complet după moartea ei. Am auzit c-a încercat s-o contacteze prin nu ştiu ce spiritist. Margo Leiter mi-a spus. E încă distrus, abia se abține să nu plângă când îi aude numele. *În tot cazul,* spuse Bryony, asta-i tot ce ştiu. Nu mi-am închipuit niciodată că acea după-amiază va fi ultima în care am s-o văd. Adică, *Dumnezeule!*

— A vorbit vreun pic despre Duffield în timp ce... ăă... îi făceai

sprâncenele?

— Nu, spuse Bryony, dar nici n-avea de ce, nu, dacă el o călcase pe nervi.

— Deci, din câte îți aminteşti, ea a vorbit mai ales despre Deeby Macc?

— Păi… mai mult eu şi Ciara am vorbit despre el.

— Dar tu crezi că era entuziasmată de întâlnirea cu el?

— Doamne, da, fireşte.

— Spune-mi, ai văzut cumva o bucată de hârtie albastră cu scrisul Lulei pe ea când te-ai aflat în apartament?

Bryony îşi dădu din nou părul la o parte de pe față, pieptănându-l cu degetele.

— Ce? Nu. N-am văzut nimic de genul ăsta. De ce, ce era?

— Nu ştiu, spuse Strike. Asta aş vrea să aflu.

— Nu, n-am văzut. Albastră, ai spus? Nu.

— Dar ai văzut vreo hârtie scrisă de ea, totuşi?

— Nu, nu-mi amintesc de nicio hârtie. Nu.

Îşi dădu părul de pe față cu o mişcare a capului.

— Adică, chiar dacă ceva de genul ăsta era pe-acolo, nu înseamnă neapărat că am şi văzut.

Camera era cam neîngrijită. Poate doar îşi imaginase că fața lui Bryony îşi schimbase culoarea, dar era sigur că nu el inventase modul în care îşi ridicase şi-şi răsucise piciorul drept până la genunchi ca să examineze ceva inexistent pe talpa pantofului de balet.

— Şoferul Lulei, Kieran Kolovas-Jones…

— A, băiatul ăla simpatic foc? spuse Bryony. Ne plăcea s-o tachinăm în privința lui Kieran, care era îndrăgostit până peste urechi de ea. Cred că acum Ciara îl foloseşte din când în când.

Bryony scoase un mic chicotit cu subînțeles.

— Are o oarecare reputație de fată care ştie să se distreze, Ciara. Adică, n-are cum să nu-ți placă de ea, dar…

— Kolovas-Jones zice că Lula scria ceva pe un petic de hârtie albastră în spatele maşinii, când a plecat la mama ei în ziua aceea…

— Ai vorbit cu mama Lulei până acum? E cam ciudată.

— … şi-aş vrea să aflu despre ce era vorba.

Bryony azvârli chiştocul țigării pe uşa deschisă şi se foi neliniştită pe birou.

— Putea să fie orice.

El aşteptă sugestia inevitabilă şi fata nu-l dezamăgi.

— O listă de cumpărături sau ceva de genul ăsta.

— Da, putea să fie. Dar, de dragul discuției, dacă era un bilet de adio…

— Dar n-a fost… adică, e aiurea… cum să fie aşa ceva? Cine-ar scrie un astfel de bilet cu atâta timp înainte şi apoi să se machieze şi să iasă în oraş la dans? N-are absolut nicio logică!

— Pare puţin probabil, de acord, dar ar fi bine de aflat ce era.

— Poate că nu are nicio legătură cu moartea ei. De ce să nu fi fost un bilet pentru Evan sau ceva de genul ăsta, în care să-i spună cât de supărată era?

— Se pare că ea s-a certat cu el abia mai târziu, în aceeaşi zi. Oricum, de ce să fi scris o scrisoare când avea numărul lui de telefon şi urma să se vadă cu el în seara aia?

— Nu ştiu, spuse neliniştită Bryony. Ziceam şi eu, putea să fie ceva fără nicio importanţă.

— Şi eşti cât se poate de sigură că nu l-ai văzut?

— Da, sunt foarte sigură, zise ea şi culoarea obrajilor ei se înteţi. Eram acolo ca să-mi fac meseria, nu să-i spionez lucrurile. Asta e tot, atunci?

— Da, cred că asta e tot ce-aveam să te întreb despre după-amiaza aceea, spuse Strike, dar s-ar putea să mă poţi ajuta cu altceva. O ştii pe Tansy Bestigui?

— Nu, spuse Bryony. Doar pe sora ei, Ursula. M-a angajat de vreo două ori pentru nişte petreceri mari. E înfiorătoare.

— În ce sens?

— E doar una dintre femeile alea bogate şi răsfăţate – mă rog, spuse Bryony cu o strâmbătură, nu e *nici pe departe* atât de bogată pe cât i-ar plăcea să fie. Dar amândouă surorile Chillingham au vânat bărbaţi bătrâni cu saci de bani. Ca două rachete căutătoare de avere. Ursula a crezut c-a tras lozul cel mare când s-a căsătorit cu Cyprian May, dar el n-are *nici pe departe* bani suficienţi pentru ea. Acum face patruzeci de ani, aşa că oportunităţile nu-i mai ies în cale ca pe vremuri. Cred că de-aia n-a fost în stare să găsească ceva mai de soi.

Apoi, simţind evident că tonul ei avea nevoie să fie explicat, continuă:

— Îmi pare rău, dar m-a acuzat că i-am ascultat mesageria vocală, fir-ar să fie.

Bryony îşi încrucişă braţele la piept, privind încruntată la Strike.

— Adică, *te rog.* Mi-a dat mobilul ei şi mi-a zis să-i chem un taxi, fără să zică măcar te rog sau mulţumesc. Eu sunt dislexică. Am apăsat greşit un buton şi imediat o aud că ţipă ca apucata la mine.

— De ce crezi că era aşa de supărată?

— Pentru că l-am auzit pe un bărbat care nu era soţul ei spunându-i cum stă el într-o cameră de hotel şi îşi imaginează o partidă de sex oral cu ea, cred, spuse Bryony calm.

— Deci, până la urmă, poate că şi-a găsit ceva mai bun? întrebă

Strike.

— Ei, nici pe departe, spuse Bryony. Apoi, adăugă în grabă: Adică, un mesaj cam de prost gust. În orice caz, uite, trebuie să mă întorc acolo, că-l apucă pandaliile pe Guy.

Strike o lăsă să se ducă. După plecarea ei, scrise două pagini de însemnări. Bryony Radford se dovedise a fi un martor pe care nu te puteai bizui – era influențabilă şi nesinceră, dar îi spusese mult mai multe decât ştia.

7

Şedința mai dură trei ore. Strike aşteptă în grădină, fumând şi bând apă plată, în vreme ce se lăsa amurgul. Din când în când, se mai întorcea în clădire să vadă cum decurgeau lucrurile, doar ca să constate că progresul era teribil de lent. Uneori îl zărea sau auzea pe Somé, care părea să fie cu nervii la pământ, lătrând ordine către fotograf sau către vreuna din minionele îmbrăcate în negru ce mergeau de colo-colo printre suporturile cu îmbrăcăminte. În cele din urmă, la nouă seara, după ce Strike consumase câteva felii de pizza care fuseseră comandate de asistenta morocănoasă şi epuizată a stilistului, Ciara Porter coborî de pe scena unde pozase cu cele două colege ale ei şi se duse la Strike în cabina de machiaj, unde Bryony se grăbea să-şi adune lucrurile.

Ciara era încă îmbrăcată în rochia mini argintie şi rigidă în care pozase pentru ultima fotografie. Slăbită şi costelivă, cu tenul alb ca laptele, părul aproape la fel de deschis la culoare şi ochii foarte depărtați între ei, îşi întinse picioarele nesfârşite, încălțate cu pantofi platformă legați cu şnururi lungi, argintii pe toată gamba, şi-şi aprinse un Marlboro Light.

— Doamne, nu-mi vine *să cred* că tu eşti fiul lui Rockers! spuse ea cu răsuflarea întretăiată; ochii ei de crisoberil se făcură mari şi îşi deschise uşor gura cu buze pline. E *mai mult* decât ciudat! Îl cunosc, ne-a invitat pe mine şi pe Looly la lansarea albumului Greatest Hits de anul trecut! Şi îi cunosc şi pe frații tăi, Al şi Eddie! Ei mi-au spus că au un frate mai mare în armată! Doamne, ce nebunie! Ai terminat, Bryony? adăugă Ciara cu subînțeles.

Să-şi adune instrumentele părea o treabă extrem de laborioasă pentru Byrony. Acum începu să se mişte vizibil mai repede, pe când Ciara fuma şi o privea în tăcere.

— Da, am terminat, spuse în sfârşit Bryony cu veselie, atârnându-şi de umăr o cutie grea şi luând în fiecare mână celelalte pachete. Pa, Ciara. La revedere, adăugă ea către Strike şi plecă.

— Tare mai e băgăcioasă şi pe deasupra şi bârfitoare, îi spuse Ciara lui Strike.

Îşi aruncă pe spate părul lung şi deschis la culoare, îşi schimbă poziția picioarelor fine şi rasate şi întrebă:

— Te vezi des cu Al şi Eddie?

— Nu, răspunse Strike.

— Şi *mama* ta, spuse ea, netulburată, suflând fumul prin colțul gurii. Adică, şi ea e, aşa, ca o *legendă.* Ştii că Baz Carmichael a făcut acum două sezoane o întreagă colecție numită „Supergroupie” şi a fost ca şi cum Bebe Buell şi mama ta erau întreaga sursă de inspirație? Fuste maxi, bluze fără nasturi şi bocanci?

— N-am ştiut, spuse Strike.

— Oh, era, gen… ştii citatul ăla celebru despre rochiile Ossie Clark, cum că bărbaților le plac pentru că le pot dezbrăca foarte uşor ca să le-o tragă mai repede fetelor? Ei, aşa a fost, ştii, o întreagă eră *a m*amei tale.

Îşi scutură din nou părul din ochi şi se uită la el, nu cu privirea aceea evaluatoare, glacială şi jignitoare a lui Tansy Bestigui, ci cu ceea ce părea să fie o uimire sinceră şi deschisă. Era dificil pentru el să decidă dacă era sinceră sau îşi interpreta propriul personaj. Frumusețea ei îl împiedica, asemenea unei urzeli groase prin care era greu s-o vadă cu claritate.

— Deci, dacă nu te deranjează, aş vrea să te întreb despre Lula.

— Doamne, da. Da. Nu, chiar vreau să-ți fiu de ajutor. Când am auzit că cineva face o investigație, am zis, *ce bine. În sfârşit.*

— Serios?

— Doamne, da. Întreaga poveste a fost *atât* de şocantă. Pur şi simplu, nu-mi venea să cred. O am încă în telefon, uite.

Scotoci în geanta ei enormă şi scoase în final un iPhone alb. Derulând lista de contacte, se aplecă spre el, arătându-i numele „Looly”. Parfumul ei era dulceag şi iute.

— Parcă mă tot aştept să mă *sune,* spuse Ciara, momentan domolită, punând telefonul la loc în geantă. Nu pot s-o şterg. Îi tot caut numele şi pe urmă, pur şi simplu, ştii, *mă înfrânez.*

Se ridică neliniştită, îndoindu-şi un picior lung sub ea, se aşeză la loc şi fumă în linişte timp de câteva secunde.

— Ai fost cu ea în cea mai mare parte a ultimei sale zile, nu-i aşa? întrebă Strike.

— *Nu-mi* mai aminti, la dracu’! spuse Ciara, închizând ochii. Am revăzut asta în minte cred că de un *milion* de ori. Am încercat să pricep cum e posibil să treci de la, ştii, pe de-a întregul fericită la *moartă* în, gen, câteva *ore.*

— Era pe de-a întregul fericită?

— Doamne, mai fericită decât am văzut-o vreodată, în acea ultimă săptămână. Ne întorseserăm de la un job în Antigua pentru *Vogue,* iar ea şi Evan se împăcaseră şi au avut ceremonia de logodnă. Totul era fantastic pentru ea, era în al *nouălea* cer.

— Ai fost la acea ceremonie de logodnă?

— O, da, spuse Ciara, vârând chiştocul într-o cutie de cola, unde

se stinse cu un mic fâsâit. Doamne, a fost *mai mult decât* romantic. Evan pur şi simplu i-a făcut, ştii, o *mare surpriză* acasă la Dickie Carbury. Îl ştii pe Dickie Carbury, restauratorul? Are o casă *fabuloasă* în Cotswolds, şi ne-am adunat cu toţii acolo în weekend, iar Evan a cumpărat pentru amândoi brăţări identice de la Fergus Keane, *splendide,* din argint oxidat. Ne-a *obligat* pe toţi să mergem la lac după cină, pe un ger teribil şi pe zăpadă ca să ne citească *poemul* pe care-l scrisese pentru ea şi să-i pună brăţara la mână. Looly râdea de se prăpădea, dar, deodată, s-a apucat să-i recite lui un poem pe care-l ştia. Walt Whitman. Sincer, a fost, spuse Ciara, cu un aer de seriozitate subită, gen, *foarte* impresionant, să ai pregătit poemul perfect pe care să-l spui, chiar *aşa.* Ştii, oamenii cred că modelele sunt toante.

Îşi aruncă din nou părul pe spate şi-i oferi lui Strike o ţigară înainte de a-şi lua una ea însăşi.

— M-am *plictisit* să le tot spun oamenilor că am rezervat un post de lector de engleză la Cambridge.

— Serios? întrebă Strike, nereuşind să-şi ascundă surprinderea din glas.

— Da, spuse ea, suflând fumul în rotocoale frumoase, dar, ştii, treaba cu modellingul merge aşa de bine, că o să mai amân un an. Deschide uşile, ştii?

— Deci, această ceremonie de logodnă a avut loc când… cu o săptămână înainte ca Lula să moară?

— Da, spuse Ciara, în sâmbăta de dinainte.

— Şi a fost doar un schimb de poeme şi de brăţări? Fără jurăminte, fără nimeni care să oficieze?

— Nu, n-a fost o *unire legală* sau ceva asemănător, a fost doar, gen, acest *moment* încântător, perfect. Mă rog, în afară de Freddie Bestigui, care a fost cam enervant. Dar, cel puţin, zise Ciara, trăgând cu sete din ţigară, n-a fost nemernica aia de nevastă-sa.

— Tansy?

— Tansy Chillingham, da. E o javră. Prin urmare, nu e *deloc* o surpriză că divorţează. Ei doi au dus, gen, vieţi *totalmente* separate, niciodată nu-i vedeai împreună. Ca să-ţi spun drept, Freddie n-a fost chiar aşa de rău în acel weekend, ţinând cont de ce reputaţie proastă are. A fost doar sâcâitor, pentru că tot încerca să se bage pe sub pielea lui Looly, dar n-a fost *îngrozitor* cum se zice că poate să fie. Am auzit o poveste despre, gen, o fată *totalmente* naivă căreia i-a promis un rolişor într-un film… Mă rog, nu ştiu dacă a fost adevărat.

Ciara se uită o clipă la jarul ţigării.

— Oricum, ea n-a făcut reclamaţie.

— Ai spus că Freddie a fost enervant. În ce fel?

— O, Doamne, n-o slăbea deloc şi-i tot zicea ce minunată o să fie ea pe ecran şi, gen, ce tip *grozav* a fost tatăl ei.

— Sir Alec?

— Da, Sir Alec, bineînțeles. O, Doamne, spuse Ciara cu ochii măriți, dacă el l-ar fi cunoscut pe tatăl ei *adevărat,* Looly ar fi înnebunit *de-a binelea!* Asta ar fi fost, gen, visul vieții ei! Nu, el i-a spus doar că l-a cunoscut pe Sir Alec cu ani şi ani în urmă şi că proveneau din aceeaşi *moşie* din East End sau cam aşa ceva, prin urmare el ar trebui să fie considerat, ştii, naşul ei sau ceva de genul. Cred că încerca să fie amuzant, dar *nu.* În tot cazul, *toată lumea* îşi dădea seama că nu voia altceva decât s-o convingă să joace într-un film. În timpul ceremoniei, s-a purtat ca un măgar; striga întruna: „Eu dau mireasa”. Era matol. A băut ca disperatul toată seara. Dickie a fost nevoit să-i închidă gura. Pe urmă, după ceremonie, am băut cu toții şampanie când ne-am întors în casă şi Freddie a mai băut, ştii, încă două sticle peste ceea ce băuse deja. Tot zbiera la Looly că ar fi o actriță nemaipomenită, dar ei nu-i păsa. Pur şi simplu, l-a ignorat. Stătea îmbrățişată cu Evan pe canapea, exact ca…

Şi, dintr-odată, lacrimile scânteiară în ochii fardați ai Ciarei, care se grăbi să le şteargă cu palmele mâinilor ei albe şi frumoase.

— … ca şi cum ar fi fost îndrăgostiți neb*uneşte. Era* atât de fericită, n-am văzut-o niciodată mai fericită ca atunci.

— V-ați întâlnit cu Freddie Bestigui din nou, nu-i aşa, în seara de dinaintea morții Lulei? Nu ați trecut pe lângă el în holul de la intrare, când ieşeați?

— Ba da, spuse Ciara, continuând să-şi tamponeze ochii. De unde ştii asta?

— De la Wilson, paznicul. Zicea că i s-a părut că Bestigui i-a spus Lulei ceva ce nu i-a plăcut.

— Da, are dreptate. Am uitat chestia asta. Freddie i-a spus ceva despre Deebie Macc, despre faptul că Looly era entuziasmată de venirea lui, şi ce mult i-ar fi plăcut să-i aibă pe amândoi într-un film. Nu-mi amintesc cu exactitate ce-a spus, dar a făcut în aşa fel încât să sune vulgar, ştii?

— Ştia Lula că Bestigui şi tatăl ei adoptiv fuseseră prieteni?

— Mi-a spus că era prima oară când auzea aşa ceva. A stat mereu departe de Freddie când era la apartament. Nu-i plăcea de Tansy.

— De ce?

— Oh, Looly nu era interesată de toată povestea aia, gen, al cui soț are cel mai mare căcat de *iaht,* nu voia să se amestece în gloata aia. Era *mult* deasupra lucrurilor ăstora. *Atât* de diferită de surorile Chillingham.

— OK, spuse Strike. Poți să-mi povestești cum au decurs după-amiaza și seara în care ai fost cu ea?

Ciara lăsă să-i cadă al doilea chiștoc în cutia de cola, provocând un nou sfârâit, după care aprinse imediat alta.

— Mda. OK, lasă-mă să mă gândesc. Ei bine, ne-am întâlnit după-amiază, la ea acasă. Bryony a venit să-i facă sprâncenele și până la urmă ne-a făcut manichiura amândurora. Am avut, gen, o după-amiază ca între fete.

— Cum ți s-a părut?

— Era...

Ciara eziță.

— Mă rog, nu era *chiar* la fel de fericită cum fusese în timpul acelei săptămâni. Dar nici pe departe într-o stare care să ducă la sinucidere, *exclus* așa ceva.

— Șoferul ei, Kieran, zicea că părea într-o dispoziție ciudată când a plecat de la locuința din Chelsea a mamei sale.

— O, Doamne, da, păi cum să nu fi fost? Mama ei avea *cancer,* nu?

— A vorbit Lula despre mama ei, când v-ați văzut?

— Nu, nu prea. Adică, a spus că doar a stat cu ea, fiindcă mama ei era, știi, demoralizată după operație, dar nimeni nu se gândea atunci că Lady Bristow urma să *moară.* În definitiv, operația trebuia s-o vindece, nu?

— A pomenit Lula de vreun alt motiv pentru care s-ar fi simțit mai puțin fericită decât fusese?

— Nu, spuse Ciara, clătinând încet din cap, părul blond-albicios revărsându-i-se în jurul feței.

Îl dădu din nou pe spate cu degetele și trase adânc din țigară.

— *Părea* un pic abătută, cu gândurile un pic aiurea, dar am pus-o pe seama faptului că tocmai o văzuse pe mama ei. Au avut o relație ciudată. Lady Bristow era, gen, *deosebit* de protectoare și de posesivă. Looly găsea asta, știi, puțin claustrofobic.

— Ai observat cumva ca Lula să fi dat vreun telefon cât timp a fost cu tine?

— Nu, spuse Ciara după ce se gândi o clipă. Îmi amintesc că *și-a verificat* de mai multe ori telefonul, dar n-a vorbit cu nimeni, din câte-mi amintesc. Dacă a sunat pe cineva, a făcut-o discret. A ieșit puțin la un moment dat din cameră. Nu știu.

— Lui Bryony i s-a părut entuziasmată de sosirea lui Deeby Macc.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, spuse cu nerăbdare Ciara. Toți ceilalți erau entuziasmați de Deeby Macc – Guy, Bryony și... mă rog, până și eu am fost, un pic, spuse ea cu o sinceritate adorabilă. Dar Looly nu se agita prea tare. Era îndrăgostită de

Evan. Nu poți să crezi tot ce spune Bryony.

— A avut Lula o bucată de hârtie la ea, de care să-ți aminteşti? O bucățică de hârtie albastră, pe care să fi scris ceva?

— Nu, zise Ciara. De ce? Ce era?

— Nu ştiu încă, spuse Strike, iar Ciara păru dintr-odată bulversată.

— Doamne... doar nu vrei să-mi spui c-a lăsat un *bilet? O, Doamne!* Ce nebunie ar mai fi şi asta? Dar... nu! Asta ar însemna că ea, gen, hotărâse deja că-şi va lua zilele.

— Poate c-a fost altceva, sugeră Strike. Ai spus la anchetă că Lula şi-a exprimat intenția să-i lase totul fratelui ei, adevărat?

— Da, aşa e, spuse Ciara cu convingere, încuviințând din cap. Da, s-a întâmplat aşa, că Guy i-a trimis lui Looly nişte genți *fabuloase* din noua gamă. *Ştiam* că mie nu mi-ar trimite aşa ceva, cu toate că şi *eu* apăream în reclama aia. Oricum, am despachetat-o pe cea albă, Cashile, ştii, şi era, cum să-ți spun, *minunată.* Face el căptuşelile alea detaşabile din mătase şi pe asta i-o personalizase cu un imprimeu african uluitor. Iar eu i-am spus: „Looly, vrei să-mi laşi asta mie?” în glumă. Iar ea mi-a zis, *foarte* serioasă: „Îi las totul fratelui meu, dar sunt sigură c-o să te lase să iei orice îți doreşti”.

Strike privea şi asculta, atent la orice semn de minciună sau exagerare, dar cuvintele ieşeau cu uşurință şi, după toate aparențele, sincer.

— Vorbele astea ale ei au fost cam stranii, nu ți se pare? întrebă el.

— Da, ere' că da, spuse Ciara, scuturându-şi din nou părul ca să-şi elibereze fața. Dar aşa era Looly. Uneori, devenea puțin cam sumbră şi *dramatică.* Guy îi zicea: „Cuckoo, fă mai puțin pe cucul, te rog”. În tot cazul, spuse Ciara cu un oftat, n-a ținut cont de aluzia la geanta Cashile. Speram c-o să mi-o dea, pur şi simplu. Ce naiba, primise *patru.*

— Ai putea spune că erai apropiată de Lula?

— O, Doamne, da, super-apropiată, îmi spunea *orice.*

— Două persoane mi-au zis că nu prea avea încredere în oameni. Că era speriată ca nu cumva confesiunile ei să apară în presă. Mi s-a spus că i-a testat pe amicii ei ca să vadă dacă poate avea încredere în ei.

— Oh, da, a devenit într-adevăr puțin cam *paranoică* după ce mama ei adevărată a început să vândă presei poveşti despre ea. De fapt, şi pe mine m-a întrebat, spuse Ciara, fluturând țigara cu un gest afectat, dacă am spus cuiva că se împăcase cu Evan. Adică, *să fim serioşi.* N-avea cum, *sub nicio formă,* să țină chestia asta secretă. *Toată lumea* vorbea despre asta. I-am şi zis: „Looly, singurul lucru mai rău decât să se vorbească despre tine e să nu se

vorbească”. Asta e din Oscar Wilde, preciză ea, cu amabilitate. Dar lui Looly nu-i plăcea latura asta a celebrității.

— Guy Somé este de părere că Lula nu s-ar fi împăcat cu Duffield dacă el n-ar fi fost plecat din țară.

Ciara coborî privirea în podea, după care vorbi pe un ton scăzut.

— Guy e în stare să spună asta. Era, gen, *super*-protector față de Looly. O adora; o iubea cu adevărat. Considera că Evan nu era bun pentru ea, dar, *sincer,* nu-l cunoaşte pe Evan cel adevărat. Evan e, gen, *totalmente* răvăşit, dar e un om bun. S-a dus s-o vadă pe Lady Bristow nu demult, şi i-am spus: *„De ce,* Evan, de ce *Dumnezeu* a trebuit să te supui la aşa ceva?” Pentru că, ştii, familia ei îl detesta. Şi ştii ce mi-a zis? „Vreau doar să vorbesc cu cineva căruia îi pasă la fel de mult ca şi mie acum că ea nu mai e.” Adică, ce poate fi mai trist?

Strike îşi drese glasul.

— Presa a stat *totalmente* pe capul lui Evan, e *atât* de nedrept, nimic din ce face el nu le convine.

— În noaptea în care Lula a murit, Duffield a venit la tine acasă, nu?

— Doamne, da, acum începi şi tu! spuse Ciara indignată. Au inventat cum că noi ne-am fi *tras-o* sau ceva de genul! N-avea niciun ban la el şi şoferul se cărase, aşa că n-a avut încotro şi a *mers pe jos* prin toată Londra ca să poată să doarmă la mine. L-am culcat pe canapea. Aşa că eram împreună când am auzit vestea.

Îşi strecură țigara printre buzele pline şi trase cu sete din ea, cu ochii în podea.

— A fost groaznic. Nu poți să-ți imaginezi. Oribil. Evan a fost... O, Doamne. Şi pe urmă... spuse ea, cu o voce doar cu puțin mai tare decât o şoaptă, toți au spus că el a fo*st.* După ce Tansy Chillingham a zis că a auzit o ceartă. Presa a înnebunit de-a binelea. A fost înfiorător!

Îşi ridică privirea spre Strike, dându-şi părul la o parte de pe față. Lumina puternică din tavan abia dacă reuşea să-i ilumineze osatura perfectă.

— Nu l-ai cunoscut pe Evan, nu-i aşa?

— Nu.

— Vrei? Poți veni cu mine acum. A spus că merge în Uzi în noaptea asta.

— Ar fi excelent.

— Fabulos. Stai un pic.

Sări în picioare şi strigă prin uşă:

— Guy, scumpete, pot să rămân îmbrăcată aşa pentru noaptea asta? Haide... La Uzi?

Somé intră în mica încăpere. Părea epuizat.

— Bine. Ai grijă să fii fotografiată. Dac-o distrugi, îți dau în judecată curul ăla alb şi slăbănog.

— Hai că n-o distrug. Îl duc pe Cormoran să-l cunoască pe Evan.

Îşi aruncă țigările în geanta enormă, în care se părea că-şi pusese şi hainele de zi, şi o aruncă peste umăr. În pantofii cu toc, era doar cu vreo doi centimetri mai scundă decât detectivul. Somé se uită în sus la Strike, cu ochii îngustați.

— Ai grijă să-i faci viața amară căcăciosului.

— Guy! spuse Ciara, bosumflându-se. Nu fi oribil.

— Şi fii cu băgare de seamă, maestre Rokeby, adăugă Somé, cu nuanța lui obişnuită de venin. Ciara e o târfuliță înfiorătoare, nu-i aşa, drăguță? Şi e ca mine. Îi plac tipii solizi.

— *Guy!* spuse Ciara, prefăcându-se oripilată. Hai, Cormoran. Ne aşteaptă şoferul afară.

8

Prevenit, Strike n-a fost nici pe departe la fel de surprins precum a fost şoferul, Kieran Kolovas-Jones, când l-a văzut. Acesta ținea deschisă portiera din stânga maşinii, uşor iluminat de becul din interior, dar Strike sesiză schimbarea fugară de expresie când puse ochii pe însoțitorul Ciarei.

— Bună seara, zise Strike, ocolind maşina ca să-şi deschidă singur portiera şi să se aşeze alături de Ciara.

— Kieran, l-ai cunoscut pe Cormoran, nu? spuse Ciara, prinzându-şi centura de siguranță.

Rochia i se ridică până la partea de sus a picioarelor ei lungi. Strike nu putea fi absolut sigur că purta ceva pe dedesubt. Nu încăpea nicio îndoială că nu avea sutien sub costumul alb.

— Salut, Kieran, spuse Strike.

Şoferul îl salută pe Strike cu o mişcare a capului reflectată de oglinda retrovizoare, dar nu spuse nimic. Adoptase un comportament profesional strict, despre care Strike se îndoia că era cel obişnuit în absența detectivilor.

Maşina o luă din loc. Ciara începu din nou să scotocească în geantă, de unde scoase un parfum, cu care îşi dădu din belşug într-un cerc larg în jurul feței şi al umerilor. Apoi îşi aplică luciu de buze, fără să se oprească din vorbit.

— De ce-o să am nevoie? De bani. Cormoran, poți să fii atât de drăguț şi să ții ăştia în buzunar la tine? N-am de gând să iau cu mine în club chestia asta imensă.

Îi dădu un teanc mototolit de bancnote de douăzeci de lire.

— Eşti un scump. A, şi-mi mai trebuie telefonul. Ai un buzunar şi pentru telefonul meu? *Doamne,* în geanta asta e o harababură de nedeschis.

O lăsă pe podeaua maşinii.

— Când ai spus că, pentru Lula, ar fi fost visul vieții să-şi găsească tatăl adevărat…

— O, Doamne, *ar fi fost.* Vorbea despre asta *tot timpul.* A fost foarte emoționată când japița aia – mama ei naturală – i-a spus că tatăl ei a fost african. Guy a zis mereu că-i o gogoaşă, dar el o ura pe femeie.

— A cunoscut-o pe Marlene Higson?

— O, nu, ura pur şi simplu ideea de o asemenea ființă. Vedea cât de mult se entuziasmase Looly şi voia să o *protejeze* de o dezamăgire.

Câtă dorință de protecție, se gândi Strike, în timp ce maşina lua o curbă în întuneric. Fusese Lula chiar atât de fragilă? Ceafa lui Kolovas-Jones era rigidă, corectă. Ochii lui se mişcau mai mult decât ar fi fost necesar, ca să se oprească asupra feței lui Strike.

— Şi pe urmă Looly a crezut că a găsit un indiciu despre el – tatăl ei real –, dar s-a dovedit a fi un drum înfundat. Da, a fost atât de trist totul. Chiar a crezut că l-a găsit şi pe urmă i-a alunecat printre degete.

— Ce indiciu a fost?

— Era ceva legat de colegiul unde fusese student. Ceva spus de maică-sa. Looly s-a dus să caute în registre sau ceva de genul, cu prietena aia ciudată a ei, pe care o chema...

— Rochelle? sugeră Strike.

Mercedesul o luase între timp pe Oxford Street.

— Da, Rochelle, exact. Looly a cunoscut-o la o clinică de dezintoxicare sau ceva de genul, biata de ea. Looly se purta, gen, *incredibil* de frumos cu ea. O lua cu ea la cumpărături şi chestii din astea. În tot cazul, nu au dat de el sau era în altă parte, nu ştiu. Nu-mi amintesc.

— Căuta cumva un bărbat pe nume Agyeman?

— Nu cred că mi-a spus vreodată cum îl chema.

— Sau Owusu?

Uimită, Ciara întoarse spre el frumoşii ei ochi deschişi la culoare.

— Ăsta-i numele adevărat al lui *Guy!*

— Ştiu.

— O, Doamne, chicoti Ciara. Tatăl lui *Guy* n-a fost niciodată la colegiu. E *şofer de autobuz.* Îl bătea mereu pe Guy pentru că desena rochii. De-aia şi-a schimbat numele.

Maşina încetinise. Coada lungă, alcătuită din patru şiruri, se întindea de-a lungul clădirii şi ducea la o intrare discretă care putea fi a unei locuințe particulare. Un cârd de siluete întunecate era adunat în jurul uşii cu piloni albi.

— Paparazzi, spuse Kolovas-Jones, vorbind pentru prima dată. Ai grijă cum te dai jos din maşină, Ciara.

Coborî şi ocoli maşina spre portiera din stânga, dar paparazzi o luaseră deja la fugă. Bărbați amenințători, îmbrăcați în haine închise la culoare, îşi țineau aparatele foto ridicate în timp ce se apropiau.

Ciara şi Strike ieşiră din maşină într-o rafală de blițuri. Lumina orbitoare inundă retinele lui Strike. Îşi lăsă capul în jos, strânse

mâna instinctiv în jurul brațului subțire al Ciarei şi o conduse înainte, prin dreptunghiul care reprezenta refugiul, moment în care uşile se deschiseră ca prin minune ca să le permită accesul. Mulțimea aflată la coadă începu să urle înfierbântată, protestând față de uşurința cu care cei doi intrau. Şi deodată, blițurile încetară şi se văzură înăuntru, unde îi întâmpină o hărmălaie industrială de zgomote şi bubuitul insistent al basului.

— *Wow,* ce bine ştii să te orientezi! spuse Ciara. De obicei, mă ciocnesc de bodyguarzi, iar ei trebuie să mă împingă înăuntru.

Câmpul vizual al lui Strike continua să fie brăzdat de dâre şi fulgere de lumină purpurie şi galbenă. Eliberă brațul Ciarei. Era atât de palidă, încât arăta aproape luminoasă în beznă. Apoi, intrarea unui alt grup de circa zece oameni îi împinse şi mai mult în interiorul clubului.

— Haide, spuse Ciara şi-şi strecură mâna moale, cu degete lungi, într-a lui, trăgându-l după ea.

În timp ce păşeau prin mulțimea compactă, privirile se întorceau spre cei doi, de departe mai înalți decât majoritatea celor din club. Strike văzu ceva ce arăta ca nişte lungi acvarii pentru peşti, încastrate în pereți, în care pluteau bule mari de ceară, care-i aminteau de vechile lămpi cu lavă ale mamei sale. De-a lungul pereților erau banchete lungi din piele neagră şi, mai spre interior, aproape de ringul de dans, separeuri. Era greu de spus cât era de mare clubul din cauza oglinzilor inteligent plasate. La un moment dat, Strike îşi surprinse propria imagine frontală, arătând ca o matahală elegant îmbrăcată lângă silfida argintie care era Ciara. Muzica făcea să-i vibreze fiecare părticică a corpului, din cap până în picioare. Mulțimea de pe ring era atât de densă, încât părea un miracol că oamenii ăia reuşeau să păşească şi să se legene.

Ajunseră la o intrare capitonată, păzită de un bodyguard chel, care rânji la Ciara, dezvelindu-şi doi dinți de aur, şi deschise uşa secretă.

Intrară într-o zonă mai liniştită, deşi cam la fel de aglomerată, concentrată în jurul unui bar, care era evident rezervată celebrităților şi prietenilor lor. Strike remarcă o prezentatoare de televiziune în fustă mini, un actor de seriale de televiziune, un comediant faimos mai ales pentru apetitul său sexual şi apoi, într-un colț îndepărtat, pe Evan Duffield.

Purta la gât o eşarfă cu un imprimeu cu cranii şi jeanşi negri strânşi pe corp, aşezat la împreunarea dintre două banchete din piele neagră, cu brațele întinse la unghiuri drepte pe spătarele situate într-o parte şi-n alta, unde stăteau înghesuite însoțitoarele lui, în majoritate femei. Părul lui negru, lung până la umeri, era vopsit în blond. Avea fața palidă şi osoasă, iar petele din jurul

ochilor lui de un turcoaz-deschis erau aproape vineții.

Grupul din care făcea parte Duffield emana o forță aproape magnetică asupra încăperii. Strike văzu asta în privirile piezişe, furişate pe care ceilalți ocupanți le aruncau în direcția lor; în spațiul respectuos lăsat în jurul lor, o orbită mai largă decât i se îngăduise oricui altcuiva. Strike îşi dădu seama că aparenta degajare a lui Duffield şi a însoțitorilor săi nu era altceva decât un artificiu de expert; aveau, cu toții, hipervigilența unor animale hăituite combinată cu aroganța relaxată a prădătoarelor. În lanțul trofic inversat al celebrității, fiarele mari erau cele urmărite şi vânate; ele primeau ceea ce li se cuvenea.

Duffield discuta cu o brunetă sexy. Fata avea buzele uşor depărtate în timp ce-l asculta, aproape ridicol de absorbită de el. Pe când Ciara şi Strike se apropiau, Strike observă cum Duffield îşi îndepărtează privirea de la brunetă o fracțiune de secundă, făcând, îşi închipui Strike, o recunoaştere fulgerătoare a barului, evaluând atenția încăperii şi alte posibilități pe care aceasta le putea oferi.

— Ciara! țipă el cu glas răguşit.

Bruneta păru că se dezumflă când Duffield sări fără să stea pe gânduri în picioare. Subțire şi totuşi bine clădit, ieşi din spatele mesei ca s-o îmbrățişeze pe Ciara, care, încălțată în pantofii-platformă, era mai înaltă decât el cu vreo douăzeci de centimetri. Ea dădu drumul mâinii lui Strike ca să răspundă la îmbrățişare. Timp de câteva momente strălucitoare, întregul bar păru să urmărească scena. Apoi, cei din jur îşi reamintiră de ei înşişi şi se întoarseră la discuțiile şi cocteilurile lor.

— Evan, el este Cormoran Strike, spuse Ciara.

Îşi apropie gura de urechea lui Duffield şi Strike văzu mai degrabă decât auzi cum îi spune:

— E fiul lui Jonny Rokeby!

— E-n regulă, amice? întrebă Duffield, întinzând mâna pe care Strike i-o strânse.

Ca şi la alți afemeiați învederați pe care Strike îi cunoscuse, vocea şi purtările lui Duffield erau uşor afectate. Poate că aceşti bărbați deveneau efeminați pentru că stăteau atât de mult în compania femeilor sau poate că era o modalitate de a-şi dezarma prada. Duffield indică printr-o fluturare a mâinii că ceilalți ar trebui să se mute mai încolo pe banchetă ca să-i facă loc Ciarei. Bruneta păru descurajată. Strike îşi găsi singur un taburet jos, pe care-l trase lângă masă şi o întrebă pe Ciara ce vrea să bea.

— Ooo, adu-mi un Boozy-Uzi, scumpete, şi plăteşte din banii mei, te rog.

Cocteilul ei mirosea puternic a Pernod. Strike îşi cumpără o apă şi se întoarse la masă. Ciara şi Duffield erau acum aproape nas în

nas, discutând. Dar, când Strike puse pe masă băuturile, Duffield se uită în jur.

— Şi cu ce te ocupi, Cormoran? Lucrezi în *music biz?*

— Nu, răspunse Strike. Sunt detectiv.

— Nu mai spune! zise Duffield. Pe cine am mai omorât de data asta?

Grupul din jurul lui îşi îngădui zâmbete crispate sau neliniştite, dar Ciara spuse:

— Nu glumi, Evan.

— Nu glumesc, Ciara. O să observi când voi spune o glumă, pentru c-o să fie teribil de amuzantă.

Bruneta chicoti.

— Am spus că *nu* glumesc, se răsti Duffield.

Bruneta arăta de parcă tocmai fusese plesnită peste faţă. Restul grupului lăsă impresia imperceptibilă că se retrage, chiar şi în acel spaţiu înghesuit. Îşi începură propriile conversaţii, ignorându-i momentan pe Ciara, Strike şi Duffield.

— Evan, nu-i frumos, spuse Ciara, dar reproşul ei era mai degrabă alintător decât înţepător, iar Strike observă că privirea pe care i-o aruncă brunetei nu avea pic de milă.

Duffield bătu darabana pe marginea mesei.

— Deci, ce fel de detectiv eşti tu, Cormoran?

— Particular.

— Evan, dragule, Cormoran a fost angajat de fratele lui Looly…

Dar Duffield zărise ceva sau pe cineva interesant la bar, pentru că se ridică repede în picioare şi dispăru în mulţimea de-acolo.

— Întotdeauna e un pic ADHD, spuse Ciara în chip de scuză. În plus, e încă foarte, foarte răvăşit din cauza lui Looly. Chiar *este,* insistă ea, pe jumătate iritată, pe jumătate amuzată, când Strike ridică din sprâncene şi se uită cu subînţeles în direcţia brunetei voluptuoase, care acum ţinea între palme un pahar de mojito gol şi arăta posomorâtă. Ai ceva pe sacoul tău elegant, adăugă Ciara şi se aplecă în faţă ca să îndepărteze ceea ce Strike credea că sunt nişte firimituri de pizza.

Simţi un damf puternic din parfumul ei dulceag şi iute. Materialul argintiu al rochiei era atât de ţeapăn încât stătea ca o armură, depărtat de trupul ei, permiţându-i lui Strike să vadă fără oprelişti sânii mici şi albi şi sfârcurile ascuţite, rozalii.

— Cu ce parfum ţi-ai dat?

Ciara îşi ridică încheietura mâinii sub nasul lui.

— Este noul parfum al lui Guy, zise ea. Se numeşte Eprise – aşa se spune în franţuzeşte la „îndrăgostit”, ştii?

— Mda, spuse el.

Duffield se întoarse cu un alt pahar de băutură, croindu-şi drum

prin mulțimea, care, atrasă de aura lui, întorcea capetele după el. Picioarele lui îmbrăcate în blugii strâmți arătau ca nişte curățătoare de pipă negre şi, cu ochii lui vineții, părea un Pierrot în mizerie.

— Evan, iubitule, spuse Ciara, când Duffield se aşeză la locul lui, Cormoran investighează...

— Te-a auzit de prima oară, o întrerupse Strike. Nu-i nevoie.

Se gândi că actorul auzise şi replica lui. Duffield îşi goli repede paharul şi aruncă nişte comentarii înspre grupul din preajma lui. Ciara sorbi din cocteil, apoi îl atinse cu cotul pe Duffield.

— Cum merge filmul, scumpete?

— Minunat. Mă rog. Un dealer de droguri sinucigaş. Nu-i cine ştie ce, ştii.

Toată lumea zâmbi, în afară de Duffield însuşi. Bătea darabana pe masă, picioarele zvâcnindu-i în ritm.

— Sunt plictisit acum, anunță el.

Privea cu ochii mijiți spre uşă, iar grupul îl urmărea, tânjind în mod vădit, îşi zise Strike, să fie luat pe sus şi dus de-acolo.

Duffield se uită de la Ciara la Strike.

— Vreți să veniți la mine?

— Fabulos, chicoti Ciara şi, cu o privire felină de triumf spre brunetă, dădu peste cap paharul.

Cum ieşiră din zona VIP, două fete bete alergară la Duffield; una dintre ele îşi ridică maioul şi-l imploră să-i dea un autograf pe sâni.

— Nu fi vulgară, scumpo, spuse Duffield, trecând pe lângă ea. Ai o maşină, Cici? strigă el peste umăr, în timp ce-şi croia drum cu greutate prin mulțime, ignorând strigătele şi degetele care arătau spre el.

— Da, scumpete, strigă ea. Îl sun imediat. Cormoran, dragule, îmi dai telefonul?

Strike se întrebă ce vor scoate paparazzi de-afară din faptul că Duffield şi Ciara au plecat împreună de la club. Ea striga în telefon. Ajunseră la ieşire. Ciara spuse:

— Stați... ne dă el mesaj când ajunge afară.

Şi ea, şi Duffield erau puțin cam nervoşi. Atenți, conştienți de sine, ca nişte sportivi care aşteaptă să intre pe stadion. Apoi, telefonul Ciarei scoase un mic bâzâit.

— OK, e acolo, spuse ea.

Strike se dădu la o parte ca să-i lase pe ei să iasă primii, apoi se duse repede spre locul din stânga şoferului în timp ce Duffield ocoli prin spate maşina în luminile orbitoare ale blițurilor, în țipetele celor aflați la coadă, şi se aruncă pe bancheta din spate lângă Ciara, pe care o ajutase să se urce în maşină Kolovas-Jones. Strike trânti portiera, forțându-i pe cei doi bărbați care se aplecaseră înăuntru ca să-i pozeze pe Duffield şi Ciara să sară înapoi şi să se

dea la o parte.

Kolovas-Jones păru să piardă o cantitate nerezonabilă de timp ca să revină la maşină. Strike avea senzaţia că interiorul Mercedesului era o eprubetă, izolată şi totodată expusă în timp ce tot mai multe bliţuri se declanşau. Obiectivele erau lipite de geamuri şi de parbriz. Feţe neprietenoase pluteau în întuneric şi siluete întunecate apăreau şi dispăreau din faţa maşinii staţionate. De dincolo de exploziile de lumină, mulţimea aşezată la coadă dădea năvală, curioasă şi înfierbântată.

— Porneşte odată maşina, fir-ar al dracului să fie! urlă Strike la Kolovas-Jones, care ambala motorul.

Paparazzii care blocau drumul se dădură înapoi, continuând să facă poze.

— Pa, pa, fraierilor, spuse Evan Duffield din spate în timp ce maşina o lua din loc.

Dar fotografii alergară pe lângă maşină, bliţurile erupând şi dintr-o parte, şi din alta. Strike îşi simţi corpul scăldat în sudoare: dintr-odată, se afla din nou pe un drum de pământ galben în Vikingul care se hurducăia, aerul din Afganistan fiind plin de un zgomot ca de petarde care pocneau neîncetat. Zărise în faţă un tânăr care fugea din drum, trăgând după el un băieţel. Fără vreun gând conştient, urlase: „Frânează!”, se aplecase în faţă şi-l înşfăcase pe Anstis, devenit tată de doar două zile, care stătea chiar în spatele şoferului. Ultimul lucru pe care şi-l amintea au fost strigătul de protest al lui Anstis şi bufnetul metalic cu care el se lovi de uşile din spate, înainte ca Vikingul să se dezintegreze cu o bubuitură asurzitoare, iar lumea să devină o ceaţă nedesluşită de suferinţă şi teroare.

Mercedesul coti după colţ pe un drum aproape părăsit. Strike îşi dădu seama că stătuse atât de încordat încât îl dureau muşchii care-i rămăseseră din gambă. În oglinda laterală, văzu două motociclete care îi urmăreau, fiecare având câte-un pasager pe şaua din spate. Prinţesa Diana şi pasajul subteran parizian; ambulanţa ce transporta cadavrul Lulei Landry, trecând printre aparatele foto ridicate spre geamurile fumurii; ambele imagini îi traversară mintea în timp ce maşina gonea pe străzile întunecoase.

Duffield îşi aprinse o ţigară. Cu coada ochiului, Strike îl văzu pe Kolovas-Jones cum se încruntă la pasagerul lui în oglinda retrovizoare, deşi nu protestă în niciun fel. Imediat, Ciara începu să vorbească în şoaptă cu Duffield. Lui Strike i se păru că-şi aude numele.

După cinci minute, maşina coti din nou şi văzură, în faţa lor, un alt grup, mai mic, de fotografi îmbrăcaţi în negru, care începură să facă poze şi să alerge spre maşină în clipa în care aceasta îşi făcu

apariția. Motocicletele opriră chiar în spatele lor. Strike îi văzu pe cei patru oameni alergând ca să prindă momentul în care se deschideau uşile. Adrenalina puse stăpânire pe el: Strike se imagină năvălind din maşină, împărțind pumni în dreapta şi-n stânga, făcând ca aparatele foto scumpe să se sfărâme de asfalt în timp ce posesorii lor se prăbuşeau. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Duffield spuse, cu degetele pe mânerul portierei:

— Stinge-le luminile blestemate, Cormoran, eşti numai bun pentru aşa ceva!

Portierele deschise, aerul nopții şi alte blițuri înnebunitoare. Înaintând ca un taur, Strike mergea repede cu capul lui mare aplecat, cu ochii la tocurile Ciarei, refuzând să se lase orbit. Urcară în grabă cele trei trepte. Strike, rămas ultimul, trânti uşa clădirii în fața fotografilor.

Experiența pe care tocmai o trăise, de animale hăituite, îl făcu pe Strike să se simtă aliat cu ceilalți doi. Holul micuț, slab luminat, era primitor şi sigur. Dincolo de uşă, paparazzi continuau să țipe unii la alții, urletele lor amintind de soldații care efectuau recunoaşterea unei clădiri. Duffield bâjbâia la uşa interioară, încercând pe rând mai multe chei.

— Nu stau aici decât de vreo două săptămâni, explică el, deschizând-o în sfârşit cu o îmbrâncitură de umăr.

Odată trecut de prag, îşi dezbrăcă sacoul strâmt, îl aruncă pe podea lângă uşă şi apoi o luă înainte, legănându-şi şoldurile înguste într-o manieră ceva mai puțin exagerată decât a lui Somé, printr-un coridor scurt ce dădea într-o cameră de zi, unde aprinse veiozele.

În decorul cenuşiu şi negru, simplu şi elegant, domneau dezordinea şi mirosul stătut de fum de țigară, canabis şi alcool. Asta îi trezi lui Strike amintiri vii din copilărie.

— Mă duc la budă, anunță Duffield şi strigă peste umăr în timp ce se făcea nevăzut, arătând direcția cu degetul mare: Băuturile sunt în bucătărie, Cici.

Ciara îi zâmbi lui Strike şi plecă spre uşa indicată de Duffield.

Strike privi încăperea, care arăta de parcă fusese lăsată de nişte părinți cu gusturi impecabile în seama unui adolescent. Fiecare suprafață era acoperită de resturi, multe dintre ele sub forma unor hârtii mâzgălite. Trei chitare stăteau rezemate de pereți. O măsuță din sticlă pentru cafea era înconjurată de trei scaune alb-negre, orientate spre un imens televizor cu plasmă. O parte din mizerie se revărsase de pe măsuță pe covorul negru lânos. Dincolo de ferestrele înalte, cu perdele gri transparente, Strike putea să desluşească siluetele fotografilor care continuau să se foiască sub stâlpii de iluminat stradal.

Duffield se întoarse, trăgându-şi fermoarul. Văzându-se singur cu Strike, scoase un chicotit nervos.

— Simte-te ca Ia tine acasă, barosane. Hei, de fapt chiar îl ştiu pe bătrânul tău.

— Da? spuse Strike, aşezându-se într-unui din fotoliile moi, de formă cubică, din piele de vițel.

— Da, ne-am întâlnit de vreo două ori, spuse Duffield. Un tip cool.

Luă o chitară, începu să ciupească într-o doară corzile, după care se răzgândi şi sprijini din nou instrumentul de perete.

Ciara se întoarse, aducând o sticlă de vin şi trei pahare.

— Nu puteai să aduci şi tu o menajeră, dragule? îl întrebă ea dojenitor pe Duffield.

— Au renunțat, spuse Duffield.

Se aruncă peste spătarul unui scaun şi ateriză cu picioarele desfăcute în cealaltă parte.

— N-au avut suficientă energie.

Strike dădu la o parte mizeria de pe masă, astfel încât Ciara să poată pune pe ea sticla şi paharele.

— Parcă auzisem că te muți cu Mo Innes, spuse ea, turnând vinul în pahare.

— Mda, păi chestia aia n-a mers, zise Duffield, scormonind prin mizeria de pe masă după țigări. Bătrânul Freddie mi-a închiriat locul ăsta doar pentru o lună, cât mă duc la Pinewood. Vrea să mă țină departe de *fantomele* mele vechi.

Degetele lui murdare trecură peste ceea ce părea să fie mărgelele unui rozariu; numeroase pachete de țigări goale cu bucăți de carton rupte din ele; trei brichete, una dintre ele fiind un Zippo gravat; foițe Rizla pentru țigări; cabluri încâlcite neataşate de aparate electrice; un pachet de cărți de joc; o batistă pătată şi jegoasă; bucăți de hârtie murdară, mototolite şi uscate de soare; o revistă de muzică pe coperta căreia se vedea o poză sumbră, în alb-negru, a lui Duffield; scrisori desfăcute şi nedesfăcute; o pereche de mănuşi din piele neagră mototolite; mărunțiş împrăştiat şi, într-o scrumieră curată din porțelan, un singur buton de cămaşă în formă de pistol argintiu. În sfârşit, scoase la iveală un pachet de Gitanes de sub canapea. Aprinse o țigară, suflă un jet lung de fum spre tavan, apoi i se adresă Ciarei, care se aşezase pe canapea în unghi drept față de cei doi bărbați şi sorbea din vin.

— Iar o să zică presa că ne-o tragem, Ci, spuse el, arătând spre fereastră în direcția umbrelor mişcătoare ale fotografilor aflați în aşteptare.

— Şi ce-or să spună că făcea Cormoran aici? întrebă Ciara, aruncându-i o privire lui Strike. O partidă în trei?

— Pentru securitate, zise Duffield, evaluându-l pe Strike printre ochii îngustați. Arată ca un boxer. Sau ca un gladiator. Nu vrei să bei ceva ca lumea, Cormoran?

— Nu, mulțumesc, spuse Strike.

— Dar de ce, te-ai lăsat de băut sau ești în timpul serviciului?

— În timpul serviciului.

Duffield ridică din sprâncene și râse pe înfundate.

Părea agitat, aruncându-i lui Strike priviri fugare, bătând cu degetele pe masa de sticlă. Când Ciara îl întrebă dacă o vizitase din nou pe Lady Bristow, păru ușurat că i se oferise un subiect de discuție.

— La dracu', nu. O dată a fost de ajuns. E oribil, să mor eu. Biata dărăpănătură. E pe patul de moarte.

— A fost *mai mult* decât drăguț din partea ta să te duci, Evan.

Strike înțelegea că ea încearcă să-l înfățișeze pe Duffield în lumina cea mai bună.

— O cunoști bine pe mama Lulei? îl întrebă el pe Duffield.

— Nu. Am întâlnit-o doar o dată înainte să moară Lu. Nu era de acord cu mine. Nimeni din familia lui Lu nu era de acord cu mine. Nu știu, zise el foindu-se, am vrut doar să discut cu cineva căruia îi pasă cât de cât că ea a murit.

— Evan! se bosumflă Ciara. Te rog frumos, *mie*-mi pasă că a murit!

— Da, mă rog…

Cu una dintre mișcările lui fluide, neobișnuit de feminine, Duffield se ghemui în fotoliu aproape într-o poziție fetală și trase cu sete din țigară. Pe o masă de lângă capul lui, iluminată de conul unei veioze, era o fotografie mare, teatrală, făcută evident cu prilejul unei ședințe foto de modă. Cei doi simulau că se luptă pe un fundal de copaci falși. Ea purta o rochie roșie lungă până la podea, iar el era îmbrăcat într-un costum negru strâns pe corp, cu masca păroasă de lup împinsă în sus, deasupra frunții.

— Mă întreb ce-ar spune mama *mea* dacă aș da colțul. Părinții mei au făcut o reclamație împotriva mea, îl informă Duffield pe Strike. Mă rog, nemernicul de taică-miu a fost tartorul. Pentru că le-am șutit televizorul cu vreo doi ani în urmă. Știi ceva? adăugă el, întinzându-și gâtul ca să se uite la Ciara. Sunt curat de cinci săptămâni și două zile.

— E de-a dreptul fabulos, iubitule! E fantastic.

— Mda, spuse el.

Se ridică din nou în capul oaselor.

— N-ai de gând să-mi pui nicio întrebare? îl luă el la rost pe Strike. Parcă ziceai că investighezi *uciderea* lui Lu?

Bravura verbală era subminată de tremurul degetelor sale.

Genunchii începură să-i zvâcnească în sus şi în jos, exact ca ai lui Bristow.

— Crezi c-a fost vorba de o crimă? îl întrebă Strike.

— Nu, zise Duffield, trăgând din țigară. Mda. Poate. Nu'ş ce să zic. Crima are mai multă logică decât sinuciderea, în tot cazul. Pentru că nu s-ar fi dus fără să-mi lase un bilet. Ştii, tot aştept să apară un bilet, şi-abia după aia o să ştiu că e adevărat. Mie nu mi se pare ceva real. Nici măcar nu-mi amintesc înmormântarea. Pur şi simplu, n-am ştiut de mine. Eram atât de drogat, încât abia puteam să merg. Cred că, dacă aş putea să-mi amintesc înmormântarea, mi-ar fi mai uşor să mă limpezesc la cap.

Îşi vârî țigara între buze şi începu să bată cu degetele pe marginea mesei de tablă. După o vreme, aparent incomodat de privirea tăcută a lui Strike, îi ceru imperios:

— Întreabă-mă ceva, totuşi. Cine ziceai că te-a angajat?

— Fratele Lulei, John.

Duffield încetă să mai bată cu degetele.

— Labagiul ăla lacom de bani, înțepenitul ăla cu vătraiu-nfipt în cur?

— Lacom de bani?

— Dă-l dracului, că era *obsedat* de cum îşi cheltuia ea banii, de parc-ar fi avut vreun drept să se amestece. Oamenii bogați sunt convinşi că toți ceilalți sunt nişte pomanagii, ai observat asta. Toată familia ei nenorocită credea că eu umblu după banii ei şi, după o vreme – ridică un deget la tâmplă şi schiță o mişcare ca de burghiu – chestia i-a intrat în cap, a făcut-o suspicioasă, ştii?

Luă una dintre brichetele Zippo de pe masă şi începu s-o scapere, încercând s-o facă să se aprindă. Strike privea cum micile scântei albastre erupeau şi mureau în timp ce Duffield vorbea.

— Probabil că îşi închipuia că o să-i fie mai bine cu vreun nenorocit de contabil bogat, exact ca el.

— E avocat.

— Nu contează. Care e diferența? Şi unii, şi alții nu fac altceva decât să-i ajute pe bogătaşi să înşface cu ghearele cât mai mulți bani, nu? Are fondul lui fiduciar de la tăticu', ce treabă are el ce face soră-sa cu banii ei?

— La ce anume din ceea ce cumpăra ea avea obiecții?

— Chestii pentru mine. Toată familia aia nenorocită era la fel. Nu-i deranja dacă-i cheltuia pentru ei, să rămână în familie, aia era OK. Lu ştia că erau o gaşcă de mercenari căcăcioşi, dar, cum am spus, tot şi-au lăsat amprenta. I-au băgat idei în cap.

Aruncă bricheta moartă înapoi pe masă, îşi trase genunchii la piept şi se uită urât la Strike cu ochii lui turcoaz tulburători.

— Deci, el tot mai crede că eu am făcut-o, nu? Clientul?

— Nu, nu cred că mai crede, spuse Strike.

— Atunci, ceva s-a schimbat în mintea aia îngustă şi nenorocită a lui, pentru că am auzit că le spunea tuturor că eu am fost făptaşul, înainte să se decidă că a fost sinucidere. Numai că eu am un alibi beton, aşa că-l bag în mă-sa. Îi. Fut. Pe. Toți.

Agitat şi nervos, se ridică în picioare, îşi mai puse nişte vin în paharul aproape neatins şi-şi aprinse altă țigară.

— Ce poți să-mi spui despre ziua în care a murit Lula? întrebă Strike.

— Despre noapte, vrei să spui.

— Ziua de dinainte ar putea fi şi ea foarte importantă. Sunt câteva lucruri pe care-aş vrea să le clarific.

— Da? Zi, atunci.

Duffield se lăsă pe spate în fotoliu şi-şi trase din nou genunchii la piept.

— Lula te-a sunat de mai multe ori în jurul prânzului şi pe la şase seara, dar nu i-ai răspuns.

— Nu, spuse Duffield.

Începu să tragă, copilăreşte, de o mică gaură din genunchiul pantalonilor.

— Păi, eram ocupat. Lucram. La un cântec. Nu voiam să întrerup fluxul. Ştii, inspirația.

— Deci, n-ai ştiut că te sună?

— Ba da. Am văzut că e numărul ei.

Îşi frecă nasul, întinzându-şi picioarele pe masa de sticlă, îşi îndoi brațele la piept şi spuse:

— Am vrut să-i dau o mică lecție. S-o las să se întrebe ce fac.

— De ce ai considerat că are nevoie de o lecție?

— Rapperul ăla nenorocit. I-am zis că vreau să se mute la mine cât timp ăla stătea în clădirea ei. „Nu fi prostuț, n-ai încredere în mine?”

Imitația vocii şi a expresiei Lulei era copilăroasă, dar nesinceră.

— I-am spus: „Nu fi *tu* prostuță. Arată-mi că nu am de ce să-mi fac griji şi vino să stai la mine”. Dar n-a vrut. Aşa că mi-am zis, jocul ăsta poate fi jucat în doi, iubito. Să vedem dacă-ți place. Deci, am adus-o pe Ellie Carreira la mine acasă şi am compus ceva împreună, după care am luat-o pe Ellie cu mine la Uzi. Lu n-avea de ce să se plângă. Era o chestie profesională. Compuneam cântece. Doar prieteni, la fel ca ea şi rapper-gangsterul ăla.

— Nu ştiam că l-a cunoscut pe Deeby Macc.

— Păi, nu l-a cunoscut, dar el şi-a declarat intențiile în public, ce mama dracului! N-ai auzit ce cântec a scris? Se uda toată când îl asculta.

— „Gagico, nu eşti cine te...”, începu să citeze Ciara,

îndatoritoare, dar o privire urâtă din partea lui Duffield o reduse la tăcere.

— Ți-a lăsat mesaje pe mesageria vocală?

— Da, două. „Evan, te rog să mă suni. E urgent. Nu vreau să-ți spun asta la telefon." Întotdeauna era ceva al dracului de urgent când voia să afle ce fac. Ştia că sunt şucărit. Era îngrijorată că aş putea s-o chem pe Ellie. Avea un fix legat de Ellie, pentru că ştia că ne-o trăseserăm.

— A spus că e ceva urgent şi că nu vrea să-ți spună la telefon?

— Da, dar asta era doar ca să mă facă s-o sun. Unul dintre micile ei jocuri. Putea să fie al dracului de geloasă Lu. Şi îi plăcea să manipuleze oamenii.

— Poți să te gândeşti la vreun motiv pentru care, în aceeaşi zi, l-a sunat în mod repetat şi pe unchiul ei?

— Care unchi?

— Îl cheamă Tony Landry, e tot avocat.

— *Pe el?* Nu l-ar fi sunat în ruptul capului, îl ura mai mult decât pe fratele ei.

— L-a sunat, de mai multe ori, în acelaşi interval în care te-a sunat pe tine. Lăsând cam acelaşi mesaj, mai mult sau mai puțin.

Duffield îşi scărpină barba nerasă cu unghiile murdare, uitându-se lung la Strike.

— Nu ştiu despre ce putea să fie vorba. Despre mama ei, poate. Poate că bătrâna Lady B trebuia dusă la spital sau mai ştiu eu ce.

— Nu crezi că în dimineața aia s-ar fi putut întâmpla ceva pe care ea îl credea relevant sau interesant atât pentru tine, cât şi pentru unchiul ei?

— Nu există niciun subiect care să ne intereseze pe mine şi pe nemernicul ăla de unchi al ei, în acelaşi timp, spuse Duffield. L-am cunoscut. Prețul acțiunilor şi alte căcaturi d-astea sunt singurele lucruri care-l interesează.

— Poate că era ceva legat de ea, ceva personal?

— Dacă ar fi fost, nu l-ar fi sunat pe nenorocit. Nu se plăceau unul pe celălalt.

— Ce te face să spui asta?

— Avea pentru el aceleaşi sentimente pe care le am eu față de nemernicul de taică-miu. Niciunul dintre ei nu credea că e ceva de capul nostru.

— Ți-a vorbit despre asta?

— O, da. El considera că problemele ei mentale nu erau decât un comportament urât, menit să atragă atenția. O prefăcătorie. O povară pe umerii maică-sii. A devenit ceva mai linguşitor când Lu a început să câştige bani, dar ea n-a uitat.

— Şi nu ți-a spus de ce te sunase, după ce a ajuns la Uzi?

— Nu, spuse Duffield, care-şi aprinse o nouă țigară. A fost cu curul în sus de când a ajuns, pentru că Ellie era acolo. Nu i-a plăcut asta deloc. Era într-o dispoziție tocmai potrivită, nu-i aşa?

Pentru prima oară apelă la Ciara, care dădu din cap cu tristețe.

— N-a prea stat de vorbă cu mine, spuse Duffield. A vorbit mai mult cu tine, nu?

— Da, spuse Ciara. Şi nu mi-a zis că ar fi ceva care s-o *supere* sau ceva de genul ăsta.

— Doi oameni mi-au spus că telefonul ei era ascultat... începu să spună Strike, dar Duffield îl întrerupse.

— O, da, ne ascultau mesajele de săptămâni întregi, nenorociții. Ştiau locurile unde ne întâlneam şi totul. Ai dracului nemernici. Ne-am schimbat numerele de telefon când am aflat ce se întâmplă şi am avut grijă la mesajele pe care ni le trimiteam după aia.

— Deci nu te-ar fi surprins dacă Lula ar fi avut ceva important sau supărător să-ți spună, pe care să nu ți-l transmită explicit prin telefon.

— Aşa e, dar dacă ar fi fost aşa de important, mi-ar fi spus la club, ce dracu'!

— Şi nu ți-a spus.

— Nu, cum am zis, n-a vorbit cu mine toată seara.

Un muşchi tresări în maxilarul cizelat al lui Duffield.

— Se tot uita la telefon, să vadă cât e ceasul. Ştiam ce face. Încerca să mă calce pe bătături. Să-mi arate că abia aştepta să ajungă acasă să se vadă cu nemernicul de Deeby Macc. A aşteptat până când Ellie s-a dus la budă. Apoi, s-a ridicat şi a venit să-mi spună că pleacă şi că pot să-mi iau brățara înapoi. Cea pe care i-o dădusem când am avut ceremonia de logodnă. A aruncat-o pe masă în fața mea, când toți cei din jur stăteau şi căscau ochii. Aşa că am luat-o şi am spus: „Vrea cineva asta, că o am în plus?", iar ea s-a cărat.

Nu vorbea ca şi cum Lula era moartă de trei luni, ci de parcă totul se întâmplase cu o zi înainte şi încă mai exista o posibilitate de reconciliere.

— Ai încercat s-o reții totuşi, nu? întrebă Strike.

Ochii lui Duffield se îngustară.

— S-o rețin?

— Ai apucat-o de mâini, după cum zic martorii.

— Aşa am făcut? Nu-mi amintesc.

— Dar ea s-a desprins, iar tu ai rămas pe loc, aşa este?

— Am aşteptat zece minute, pentru că nu voiam să-i dau satisfacția că mă duc după ea în fața tuturor, după care am plecat din club şi i-am spus şoferului să mă ducă în Kentigern Gardens.

— Purtând masca de lup, preciză Strike.

— Da, ca să-i împiedic pe jegoşii ăia, spuse el cu o mişcare a capului în direcția ferestrei, să vândă poze în care eu aş fi apărut drogat sau şucărit. Nu le place deloc când îți acoperi fața. Nu mai au cum să-şi câştige banii murdari ca să-şi ducă viețile de paraziți. Unul dintre ei a încercat să-mi smulgă masca, dar am ținut-o bine. M-am urcat în maşină şi le-am oferit câteva imagini în care Lupul le arăta degetul mijlociu, pe geamul din spate. Am ajuns la colțul străzii Kentigern Gardens şi acolo erau alți paparazzi, peste tot. Am ştiut că ea intrase deja.

— Ştii codul de la intrare?

— Unu nouă şase şase, da. Dar ştiam că îi spusese paznicului să nu mă lase să intru. N-aveam niciun chef să mă duc până acolo ca să plec după cinci minute cu coada între picioare. Am încercat s-o sun din maşină, dar n-a vrut să răspundă. M-am gândit că poate se dusese jos să-i ureze bun venit la Londra lui Deeby-bulangiul-de-Macc. Aşa că m-am dus la un tip ca să-mi alin suferința.

Stinse țigara pe o carte de joc rătăcită pe marginea mesei şi începu să caute alta. Din dorința de a înlesni cursul lin al conversației, Strike îi oferi una din pachetul lui.

— Oh, mulțumesc. Mulțumesc. Mda. Păi, i-am zis şoferului să mă lase acolo şi m-am dus să-mi vizitez un prieten, care între timp a dat la poliție o declarație *în acest sens,* cum ar spune unchiul Tony. După care am mai umblat un pic brambura şi există o filmare în stația aia care dovedeşte acest lucru şi, pe urmă, pe la, cât să fi fost… trei? Patru?

— Patru şi jumătate, spuse Ciara.

— Da, m-am dus să dorm la Ciara acasă.

Duffield trase din țigară, uitându-se cum arde jarul, apoi, după ce suflă fumul, spuse binedispus:

— Deci, sunt acoperit, nu?

Lui Strike nu-i plăcu satisfacția lui.

— Şi când ai aflat că Lula a murit?

Duffield îşi trase încă o dată picioarele la piept.

— Ciara m-a trezit să-mi spună. N-am putut… eram, la dracu'… mda, mă rog. Fir-ar al dracului să fie!

Îşi ridică brațul peste creştetul capului şi privi fix la tavan.

— N-am putut… n-am putut să cred. Pur şi simplu, n-am putut să cred.

În timp ce se uita la el, lui Strike i se păru că vede cum Duffield începe să înțeleagă că fata despre care vorbise cu atâta neseriozitate, pe care, după cum spusese chiar el, o provocase, o tachinase şi o iubise, în mod real şi definitiv n-avea să se mai întoarcă niciodată. Că-şi zdrobise creierii de asfaltul acoperit de zăpadă şi că ea şi relația lor erau acum dincolo de orice posibilitate

de a se mai putea repara. Pentru o clipă, în timp ce privea la tavanul alb şi uniform, chipul lui Duffield deveni grotesc, căci se părea că rânjeşte cu gura până la urechi. Era o grimasă provocată de durere, de efortul necesar pentru stăpânirea lacrimilor. Brațele îi alunecară în jos şi-şi îngropă fața în ele, cu fruntea sprijinită pe genunchi.

— Oh, *scumpule,* spuse Ciara, lăsându-şi paharul pe masă şi aplecându-se ca să-i pună palma pe genunchiul osos.

— Asta m-a dat cu totul peste cap, zise Duffield, cu glas răguşit. M-a dat peste cap de-a binelea. Voiam să mă căsătoresc cu ea. Am iubit-o, fir-ar al dracului să fie! La dracu', nu mai vreau să vorbesc despre asta.

Sări în picioare şi ieşi din cameră, smiorcăind cu ostentație şi ştergându-se la nas cu mâneca.

— Ți-am *spus* eu! îi şopti Ciara lui Strike. E *distrus.*

— O, nu ştiu. Se pare că şi-a îmbunătățit comportamentul. S-a lăsat de heroină de-o lună.

— *Ştiu,* şi n-aş vrea să se apuce din nou.

— Oricum, m-am purtat mult mai frumos decât s-ar fi purtat poliția cu el. Am fost politicos.

— Totuşi, ai o privire încrâncenată pe față. Serios, eşti, aşa, *încruntat,* de parcă n-ai crede un cuvânt din ce-ți spune.

— Crezi că se mai întoarce?

— Da, fireşte. *Te rog,* poartă-te ceva mai frumos…

Se aşeză iute la loc când Duffield reveni. Bărbatul avea o expresie posomorâtă, iar mersul afectat era foarte uşor atenuat. Se aruncă în fotoliul pe care-l ocupase anterior şi-i spuse lui Strike:

— Mi s-au terminat țigările. Pot să mai iau una de la tine?

Fără tragere de inimă, pentru că-i rămăseseră doar trei, Strike îi întinse o țigară, i-o aprinse şi apoi spuse:

— Putem să mai vorbim?

— Despre Lula? Poți să vorbeşti, dacă vrei. Nu ştiu ce altceva aş mai putea să-ți spun. Nu mai am nicio informație.

— De ce v-ați despărțit? Prima oară, vreau să spun. Mi-e clar de ce ți-a dat papucii la Uzi.

Cu coada ochiului, o văzu pe Ciara făcând un mic gest de indignare. Se pare că replica asta nu se încadra la „mai frumos".

— Ce mama dracului are de-a face asta cu toată povestea?

— Totul e relevant, spuse Strike. Ne dă o imagine despre ce se întâmpla în viața ei. Totul ne ajută să ne explicăm de ce şi-ar fi putut lua zilele.

— Parcă ziceai că eşti în căutarea unui criminal?

— Sunt în căutarea adevărului. Deci, *de ce* v-ați despărțit prima dată?

— Ei, fir-ar al dracului să fie, de ce-i aşa de important? explodă Duffield.

Temperamentul lui, aşa cum se aşteptase Strike, era violent şi uşor iritabil.

— Ce încerci să faci? Să demonstrezi că din cauza mea s-a aruncat de la balcon? Ce legătură poate să aibă prima noastră despărțire cu moartea ei, cap pătrat ce eşti? Asta s-a întâmplat cu două luni înainte să moară. La dracu', aşa pot să zic şi eu că-s detectiv şi să pun o mulțime de întrebări şmechere. Pariez că se plăteşte bine, nu-i aşa, dacă dai peste vreun client bogat şi tembel?

— Evan, încetează, spuse Ciara, supărată. Ai zis că vrei să ajuți.

— Da, vreau să ajut, dar nu-i corect ce face!

— Nu-i nicio problemă, dacă nu vrei să răspunzi, spuse Strike. Nu ai nicio obligație.

— N-am nimic de-ascuns, e doar o chestie personală, da? Ne-am despărțit, urlă el, din cauza drogurilor şi pentru că familia şi prietenii ei îi turnau otravă în urechi despre mine şi pentru că nu avea încredere în nimeni din cauza presei, e bine? Din cauza acelei *presiuni.*

Duffield îşi transformă mâinile în nişte gheare tremurătoare şi le apăsă, ca pe nişte căşti, peste urechi, făcând o mişcare de compresie.

— Presiunea, mama ei de *presiune,* d-aia ne-am despărțit.

— Consumai multe droguri în perioada aia, aşa e?

— Da.

— Iar Lulei nu-i plăcea?

— Mă rog, oamenii din jurul ei îi spuneau că nu-i place, ştii?

— Ce oameni?

— Păi, rudele ei, nemernicul ăla de Guy Somé. Fătălăul ăla pipernicit.

— Ce-ai vrut să spui când ai zis că ea nu avea încredere în nimeni din cauza presei?

— Ei, un drac, nu e evident? Nu ştii toate chestiile astea de la bătrânul tău?

— Ştiu un căcat împrăştiat despre taică-miu, spuse Strike cu răceală.

— Ei bine, îi ascultau *telefonul,* omule, iar asta îți dă un sentiment al dracului de ciudat. N-ai nici pic de imaginație? A început să devină paranoică, pentru că-şi închipuia că oamenii vând presei chestii despre ea. Încerca să-şi dea seama ce spusese la telefon şi ce nu spusese şi cine-ar fi putut să vândă presei diverse chestii. Asta îi făcea mintea vraişte.

— Te-a acuzat *pe tine* că vinzi poveşti?

— Nu, se răsti Duffield şi apoi, la fel de vehement: Da, uneori. *De*

unde-au ştiut că venim aici, de unde-au ştiut că ți-am spus asta şi tot aşa... I-am zis, toate astea țin de celebritate, nu-i aşa, dar ea a crezut că poate să aibă şi tortul, şi să-l şi mănânce.

— Dar ai vândut vreodată presei poveşti despre ea?

O auzi pe Ciara inspirând cu un şuierat.

— Nu, asta n-am făcut, la dracu', spuse calm Duffield, înfruntând, fără să clipească, privirea lui Strike. Nu, n-am făcut-o. E bine?

— Şi cât timp ați fost despărțiți?

— Două luni, pe-acolo.

— Dar cam când v-ați împăcat – cu o săptămână înainte de moartea ei?

— Da. La petrecerea lui Mo Innes.

— Şi ați avut ceremonia de logodnă după patruzeci şi opt de ore? La casa din Cotswolds a lui Carbury?

— Da.

— Şi cine a ştiut că asta are să se întâmple?

— A fost o chestie spontană. Am cumpărat brățările şi am făcut-o, pur şi simplu. A fost frumos, omule.

— Chiar a fost, întări Ciara cu tristețe.

— Deci, ca presa să afle atât de repede, cineva care a fost acolo trebuie să le fi spus, nu?

— Da, ere' că da.

— Pentru că telefoanele nu vă erau ascultate atunci, nu-i aşa? Vă schimbaserăți numerele.

— Habar n-am dacă erau ascultate. Întreabă-i pe căcații ăia care fac treburile astea.

— Ți-a spus ceva despre faptul că încearcă să-şi găsească tatăl?

— Era mort... aa, te referi la cel adevărat? Da, era interesată, dar n-avea nicio şansă, nu? Maică-sa nu ştia cine a fost.

— Nu ți-a spus niciodată dacă a reuşit să afle ceva despre el?

— A încercat, dar n-a ajuns nicăieri, aşa că a luat hotărârea să facă un curs de studii africane. Ăsta urma să fie tăticul, tot continentul Africa, să-mi bag! Nenorocitul de Somé era în spatele întregii poveşti, scormonind prin căcat, ca de obicei.

— În ce fel?

— Orice o îndepărta de mine era bun. Orice îi unea pe ei doi. În privința ei, era un ticălos posesiv. Era îndrăgostit de ea. Ştiu că e poponar, adăugă el nerăbdător, când Ciara vru să protesteze, dar nu e primul pe care l-am cunoscut să i se pună pata pe câte-o iubită. Ar fute pe oricine, bărbat să fie, dar nu voia s-o lase să-i scape din mână. Îi sărea repede muştarul când nu se vedea cu el, nu-i plăcea ca ea să lucreze pentru alții. Mă urăşte de moarte. Uite că nu ți-a ieşit manevra, căcăciosule! S-o lipească pe Lu de Deeby

Macc. Ce l-ar mai fi excitat ca ea să şi-o tragă cu ăla. Să-mi dea mie peste bot. Să audă el toate detaliile. Să o pună să-l prezinte ăluia, să-şi vadă nenorocitele alea de haine fotografiate pe un gangster. Nu-i prost deloc, Somé ăsta. Tot timpul s-a folosit de ea pentru afacerile lui. A încercat s-o aibă ieftin sau gratuit, iar ea a fost o proastă că l-a lăsat.

— Somé ți-a dat astea? întrebă Strike, arătând spre mănuşile din piele neagră de pe măsuța de cafea.

Recunoscuse micul logo auriu de pe manşetă, GS.

— Ce-ai zis?

Duffield se aplecă şi agăță cu degetul arătător o mănuşă. O clătină în fața ochilor, examinând-o.

— La dracu', ai dreptate. Atunci, locul lor e la coşul de gunoi, zise şi aruncă mănuşa într-un colț.

Aceasta se lovi de chitara abandonată, care scoase un acord găunos, reverberant.

— Le-am ținut pentru şedința aia foto, spuse Duffield, arătând spre coperta de revistă alb-negru. Somé nu mi-ar fi dat nici aburii de la pişatul lui. Mai ai o țigară?

— Le-am terminat pe toate, minți Strike. Vrei să-mi spui de ce m-ai invitat la tine acasă, Evan?

Urmă o tăcere lungă. Duffield se uită urât la Strike, care intui că actorul ştia că-l mințise în privința țigărilor. Ciara se uita şi ea la el, cu buzele uşor depărtate, întruchiparea unei frumoase consternări.

— Ce te face să crezi că am ceva să-ți spun? zise batjocoritor Duffield.

— Nu cred că mi-ai zis să vin aici doar pentru plăcerea pe care ți-o oferă compania mea.

— Nu ştiu, spuse Duffield, cu o nuanță distinctă de malițiozitate. Poate c-am sperat că eşti amuzant, ca bătrânul tău?

— Evan, se răsti la el Ciara.

— OK, dacă nu ai nimic să-mi spui… zise Strike şi se ridică de pe fotoliu.

Spre uşoara lui surprindere şi spre evidenta nemulțumire a lui Duffield, Ciara puse jos paharul de vin gol şi începu să-şi strângă picioarele lungi, pregătindu-se să se ridice.

— Bine, spuse tăios Duffield. Ar fi un lucru.

Strike se lăsă la loc în fotoliu. Ciara îi aruncă una dintre țigările ei lui Duffield, care mormăi un mulțumesc. Apoi se aşeză iarăşi şi ea, urmărindu-l pe Strike.

— Spune, zise acesta din urmă, în vreme ce Duffield îşi făcea de lucru cu bricheta.

— În regulă. Nu ştiu dacă are vreo importanță, zise actorul. Dar nu vreau să spui de unde ai informația.

— Nu pot să-ți garantez asta, spuse Strike.

Duffield se încruntă, genunchii sărindu-i în sus şi-n jos; fuma cu ochii țintuiți în podea. Cu coada ochiului, Strike o văzu pe Ciara deschizând gura să vorbească, dar o opri ridicând mâna în aer.

— Mă rog, zise Duffield, cu două zile înainte, luam prânzul cu Freddie Bestigui. Şi-a lăsat Blackberry-ul pe masă când s-a dus la bar.

Duffield pufni şi chicoti.

— Nu vreau să fiu concediat, spuse el, uitându-se urât la Strike. Am nevoie de jobul ăsta!

— Zi mai departe, spuse Strike.

— A primit un e-mail. Am văzut numele Lulei. L-am citit.

— OK.

— Era de la nevastă-sa. Zicea ceva de genul: „Ştiu că ar trebui să vorbim prin avocați, dar, dacă nu poți să dai mai mult de 1,5 milioane, am să spun tuturor cum am ajuns acolo, pentru că m-am săturat să încasez şuturi pentru tine. Asta nu-i o amenințare goală. Încep să mă gândesc că ar fi trebuit să le spun celor de la poliție". Sau ceva de genul ăsta, adăugă Duffield.

Vag, prin fereastra acoperită de draperie, se auziră râsetele unor paparazzi de-afară.

— Asta e o informație foarte utilă, îi spuse Strike lui Duffield. Mulțumesc.

— Nu vreau ca Bestigui să afle că ştii de la mine.

— Nu cred că va fi nevoie ca numele tău să fie pomenit, spuse Strike, ridicându-se din nou. Mulțumesc pentru apă.

— Stai puțin, scumpule, vin şi eu, zise Ciara, cu telefonul lipit de ureche. Kieran? Ieşim acum, eu şi Cormoran. Chiar acum. Pa, Evan, dragule.

Se apleacă şi-l sărută pe ambii obraji, în vreme ce Duffield, pe jumătate ridicat din fotoliu, părea deconcertat.

— Puteți să dormiți aici dacă...

— Nu, scumpule, am de lucru mâine după-amiază. Am nevoie de somnul meu de frumusețe, spuse ea.

Alte blițuri îl orbiră pe Strike când păşi afară. Dar, de data asta, paparazzi păreau derutați. În timp ce o ajuta pe Ciara să coboare treptele şi se urca după ea în maşină, unul dintre ei strigă la Strike:

— Cine dracu' eşti tu?

Strike trânti portiera, rânjind. Kolovas-Jones se reaşezase pe scaunul şoferului. Tocmai se îndepărtau de bordură, iar de data asta nimeni nu-i mai urmări.

După câteva momente de tăcere, Kolovas-Jones se uită în oglinda retrovizoare şi o întrebă pe Ciara:

— Acasă?

— Cred că da. Kieran, vrei să dai drumul la radio? Vreau să ascult puțină muzică, spuse ea. Dă mai tare, scumpule. Oh, ce-mi place asta!

„Telephone” de Lady Gaga umplu interiorul maşinii.

Ciara se întoarse spre Strike în momentul în care lumina oranj trecu peste fața ei extraordinară. Respirația îi mirosea a alcool, iar pielea răspândea parfumul acela dulceag şi iute.

— Nu vrei să mă întrebi nimic altceva?

— Ştii ceva? spuse Strike. Chiar vreau să te întreb. De ce e nevoie să pui o căptuşeală detaşabilă la o geantă?

Ciara se uită lung la el câteva secunde, după care chicoti zgomotos, lăsându-se într-o parte pe umărul lui, înghiontindu-l. Mlădioasă şi zveltă, îi spuse, continuând să se rezeme de el:

— Chiar *eşti* amuzant.

— Dar de ce, totuşi?

— Păi, pentru că face ca geanta să fie, gen, mai individuală. Poți să le personalizezi, înțelegi? Poți să-ți cumperi două căptuşeli şi să le schimbi între ele. Poți să scoți una şi s-o foloseşti ca eşarfă; sunt frumoase. Mătase cu imprimeuri splendide. Iar marginile cu fermoar sunt foarte *rock-and-roll.*

— Interesant, spuse Strike, când coapsa ei se mută şi se lipi uşor de a lui, iar ea scoase un al doilea chicotit gutural.

Poți să suni cât vrei, că nu e nimeni acasă, cânta Lady Gaga.

Muzica le acoperea conversația, dar ochii lui Kolovas-Jones se mişcau cu o regularitate inutilă de la drumul din față la oglinda retrovizoare. După încă un minut, Ciara spuse:

— Guy are dreptate, îmi plac tipii solizi. Eşti foarte *dur.* Şi, gen, *sever.* E sexy.

După o vreme, îl întrebă în şoaptă, în timp ce-şi freca obrazul mătăsos de al lui, ca o pisică:

— Unde stai?

— Dorm pe un pat de campanie, la mine în birou.

Ea chicoti din nou. Era clar că se amețise uşor de la băutură.

— Vorbeşti serios?

— Da.

— Atunci, mergem la mine, vrei?

Avea limba rece şi dulce, cu gust de Pernod.

— Te-ai culcat cu tatăl meu? reuşi el să spună, în timp ce buzele ei pline se apăsau peste ale sale.

— Nu… *Doamne,* nu… (Un mic chicotit.) Îşi vopseşte părul… e, gen, *purpuriu* văzut de aproape… Îi ziceam în glumă rockerul-prună…

Şi apoi, zece minute mai târziu, auzind o voce lucidă în mintea sa, care-l îndemâna să nu lase dorința să-l ducă la umilință, reuşi

să se desprindă ca să bâiguie:

— Am doar un picior.

— Nu fi caraghios…

— Nu sunt caraghios… am rămas fără un picior în Afganistan.

— Bietul băiat… şopti ea. Lasă că-l mângâi eu şi trece.

— Mda… ăla nu-i piciorul… Dar ajută, totuşi…

9

Robin urcă în fugă treptele de metal cu aceiaşi pantofi fără toc pe care-i purtase şi cu o zi înainte. Cu douăzeci şi patru de ore în urmă, incapabilă să-şi scoată din minte cuvântul „şoşoni”, îşi alesese încălţămintea cea mai ponosită ca să poată umbla pe jos o zi întreagă. Astăzi, entuziasmată de ceea ce realizase în vechii ei pantofi negri, aceştia căpătaseră strălucirea condurilor din sticlă ai Cenuşăresei. Nerăbdătoare să-i spună lui Strike tot ce aflase, aproape că a alergat pe Denmark Street, prin molozul luminat de soare. Era convinsă că orice stingherealǎ care ar mai fi putut să stăruiască după escapada alcoolică din urmă cu două seri ar fi totalmente eclipsată de entuziasmul lor reciproc, generat de uluitoarele descoperiri făcute de ea pe cont propriu în ziua precedentă.

Dar, când ajunse la etajul al doilea, se opri brusc în loc. Pentru a treia oară, uşa de sticlă era încuiată, iar biroul de dincolo de ea era neiluminat şi tăcut.

Intră şi trecu repede în revistă dovezile. Uşa dinspre biroul interior era deschisă. Patul de campanie al lui Strike era strâns frumos şi aşezat la locul lui. În coşul de gunoi, niciun rest de la cină. Monitorul computerului era întunecat, ceainicul, rece. Robin se văzu nevoită să conchidă că Strike (după cum formulă ea fraza pentru sine) nu-şi petrecuse noaptea acasă.

Îşi atârnă haina în cuier, apoi scoase din geantă un mic blocnotes, porni computerul şi, după câteva minute de aşteptare plină de speranţă dar inutilă, începu să scrie un rezumat al lucrurilor aflate cu o zi înainte. Abia reuşise să doarmă – atât de entuziasmată fusese că-i va spune totul în persoană lui Strike. Faptul că îl scria la computer constituia o amară dezamăgire. Unde era Strike?

În timp ce degetele-i zburau pe tastatură, un răspuns care nu-i plăcea prea mult prinse contur în mintea ei. Distrus cum fusese de vestea logodnei fostei sale iubite, nu era posibil să se fi dus s-o implore să nu se mărite cu celălalt bărbat? Nu urlase el pe tot Charing Cross Road că Charlotte nu-l iubea pe Jago Ross? Poate că, la urma urmelor, era adevărat. Poate că Charlotte se aruncase în braţele lui Strike, iar acum cei doi erau împăcaţi, dormind

împreună, îmbrățișați, în casa sau apartamentul din care fusese expulzat cu patru săptămâni în urmă. Robin își aminti de chestionările piezișe ale lui Lucy și de insinuările despre Charlotte și bănuia că orice asemenea reunire n-ar fi fost de bun augur pentru siguranța postului ei. „Nu că asta ar conta”, își aminti ea, tastând cu furie și cu o imprecizie necaracteristică. „Oricum pleci peste o săptămână.” Reflecția o făcu să se simtă și mai agitată.

Ca o alternativă, firește, Strike se dusese la Charlotte, iar ea îl refuzase. În acest caz, chestiunea locului unde se afla el acum devenea o preocupare mai presantă, dar mai puțin personală. Dacă plecase valvârtej în oraș, neprotejat, pornit să se îmbete iar vârtos? Degetele harnice ale lui Robin încetiniră și se opriră în mijlocul frazei. Își roti scaunul de computer ca să se uite la telefonul tăcut din birou.

Putea foarte bine să fie singura persoană care știa că Strike nu se afla acolo unde ar fi trebuit să fie. N-ar fi bine oare să-l sune pe mobil? Și dacă nu-i răspundea? Câte ore ar trebui să lase să treacă până să sune la poliție? Îi veni în minte ideea de a-l suna pe Matthew la birou ca să-i ceară sfatul, dar o îndepărtă rapid.

Ea și Matthew se certaseră când Robin ajunsese acasă, foarte târziu, după ce-l dusese pe Strike, beat, înapoi la birou de la barul Tottenham. Matthew i-a spus încă o dată că era naivă, impresionabilă și că pusese botul la născocirile unui ghinionist; că Strike nu urmărea decât să aibă o secretară ieftină și, ca să-și atingă scopul, se folosea de șantaj emoțional; că probabil nici nu exista vreo Charlotte, că totul era un complot extravagant menit să atragă compasiunea și serviciile lui Robin. Moment în care Robin și-a pierdut cumpătul și i-a spus lui Matthew că, dacă era cineva care o șantaja, atunci el era acela, cu insistența cu care-i tot vorbea de banii pe care ar fi trebuit să-i câștige, cu insinuarea că nu contribuia suficient. Nu vedea că îi place să lucreze pentru Strike? Nu îi trecuse prin mintea lui insensibilă și obtuză de *contabil* că s-ar putea să-i fie groază de munca anostă pe care ar presupune-o postul de la resurse umane? Matthew se arătase mai întâi șocat, apoi (rezervându-și totuși dreptul de a deplânge comportamentul lui Strike) își ceruse scuze. Dar Robin, de obicei conciliatoare și amiabilă, rămăsese distantă și mânioasă. Armistițiul încheiat în dimineața următoare mustea de ostilitate, mai ales din partea lui Robin.

Acum, în tăcere, privind la telefon, o parte din supărarea ei pe Matthew se revărsă asupra lui Strike. Unde era? Ce făcea? De ce îi confirma lui Matthew acuzațiile de iresponsabilitate? Ea era aici, păzind fortăreața, iar el era probabil plecat în căutarea fostei sale logodnice, și ce mai conta afacerea lor…

… afacerea lui…

Paşi pe casa scării: lui Robin i se păru că recunoaşte foarte uşoara neuniformitate a mersului lui Strike. Aşteptă, privind încruntată spre scară, până când se asigură că paşii trecuseră de primul nivel. Apoi, îşi întoarse scaunul cu hotărâre spre monitor şi începu să scrie din nou la tastatură, cu inima bătându-i repede.

— 'Neața!

— Bună.

Îi aruncă lui Strike o privire fugară în timp ce continua să tasteze. Arăta obosit, nebărbierit şi nefiresc de bine îmbrăcat. Robin avu astfel imediat confirmarea părerii ei că Strike încercase o reconciliere cu Charlotte. După cum se prezentau lucrurile, cu succes. Următoarele două fraze tastate ieşiră pline de greşeli de ortografie.

— Cum merge treaba? întrebă Strike, observând profilul încordat al lui Robin şi atitudinea ei rece.

— Excelent, spuse Robin.

Acum intenționa să-i pună în față raportul perfect redactat şi apoi, cu un calm glacial, să discute aranjamentele legate de plecarea ei. Poate că-i va sugera că ar fi bine să angajeze o altă secretară temporară de săptămâna asta, astfel încât s-o poată instrui pe înlocuitoarea ei în gestionarea problemelor de zi cu zi ale biroului, înainte ca ea să plece.

Strike, al cărui şir de ghinioane teribile fusese întrerupt într-un stil fabulos cu doar câteva ore mai devreme şi care se simțea mai aproape de starea de plutire decât se simțise de câteva luni bune, aşteptase cu nerăbdare să-şi întâlnească secretara. Nu avea nicio intenție s-o regaleze cu o relatare a isprăvilor lui nocturne (sau, cel puțin, nu cu cele care reuşiseră atât de bine să-i restabilească egoul şifonat), căci era instinctiv discret în astfel de chestiuni, şi spera să se sprijine pe ceea ce mai rămăsese din granițele care fuseseră sfărâmate de consumul lui copios de Doom Bar. Plănuise totuşi un discurs elocvent de scuze pentru excesele lui din urmă cu două seri, o recunoaştere a gratitudinii şi o expunere a tuturor concluziilor interesante pe care le trăsese în urma discuțiilor avute în ziua precedentă.

— Vrei un ceai?

— Nu, mulțumesc.

Se uită la ceasul de la mână.

— Am întârziat doar unsprezece minute.

— Tu hotărăşti când ajungi. Adică, încercă ea să retracteze, căci tonul ei fusese prea evident ostil, nu e treaba mea ce faci… când ajungi aici.

După ce repetase în minte mai multe răspunsuri liniştitoare şi

mărinimoase la scuzele imaginare ale lui Strike pentru comportamentul de bețiv din urmă cu patruzeci şi opt de ore, acum simțea că atitudinea lui era dezgustător de lipsită de ruşine sau de remuşcare.

Strike îşi făcu de lucru cu ceainicul şi ceştile, iar după câteva minute puse pe birou lângă ea o cană de ceai aburind.

— Am spus că nu…

— Poți să laşi un minut documentul ăla aşa de important ca să-ți spun ceva?

Ea salvă raportul cu câteva apăsări energice pe taste şi se întoarse cu fața la el, cu brațele încrucişate la piept. Strike se aşeză pe sofaua veche.

— Voiam să-mi cer scuze pentru acum două seri.

— Nu-i nevoie, spuse ea cu un glas mic, încordat.

— Ba da, este. Nu-mi amintesc mult din ce-am făcut. Sper că n-am fost insuportabil.

— N-ai fost.

— Probabil că te-ai prins care-i treaba. Fosta mea logodnică tocmai s-a logodit cu un vechi iubit de-al ei. I-au fost de-ajuns trei săptămâni după ce ne-am despărțit ca să-şi pună alt inel pe deget. Asta-i doar o figură de stil, pentru că de fapt nu i-am cumpărat niciodată un inel. N-am avut niciodată bani destui.

Robin deduse, din tonul lui, că nu avusese loc nicio reconciliere. Dar, în cazul ăsta, unde-şi petrecuse noaptea? Îşi desfăcu brațele şi, fără să se gândească, luă cana de ceai.

— Nu era responsabilitatea ta să vii şi să mă găseşti cum ai făcut tu, dar probabil că m-ai împiedicat să mă prăbuşesc în rigolă sau să lovesc pe cineva, de aceea îți mulțumesc foarte mult.

— Nicio problemă, spuse Robin.

— Şi mulțumesc pentru Alka-Seltzer, zise Strike.

— Ți-a prins bine? întrebă Robin, pe un ton rigid.

— N-a lipsit mult să borăsc pe asta, spuse Strike şi-i administra vechii sale canapele un pumn blând, dar după ce şi-a făcut efectul, m-a ajutat mult.

Robin râse, iar Strike îşi aminti, pentru prima oară, de biletul pe care-l vârâse pe sub uşă în timp ce dormea şi de pretextul oferit pentru absența ei plină de tact.

— Bun, să ştii că aşteptam cu nerăbdare să aud cum te-ai descurcat ieri, minți el. Nu mă ține în suspans.

Robin înflori ca un nufăr.

— Tocmai îl redactam la calculator…

— Hai s-auzim mai întâi versiunea orală şi poți să-l pui la dosar mai târziu, spuse Strike, cu rezerva mentală că, dacă urma să fie inutil, putea fi îndepărtat cu uşurință.

— OK, spuse Robin, în acelaşi timp emoționată şi neliniştită. Păi, aşa cum am spus în biletul ăla, am văzut că voiai să mă ocup de profesorul Agyeman şi de Hotelul Malmaison din Oxford.

Strike încuviință din cap, recunoscător pentru rememorare, căci nu mai reuşea să-şi aducă aminte detaliile biletului, citit pe când era cuprins de mahmureala aceea paralizantă.

— Deci, spuse Robin, cu respirația uşor întretăiată, mai întâi de toate m-am dus în Russell Square, la SSOA, Şcoala de Studii Orientale şi Africane. Asta voiau să spună însemnările tale, nu? adăugă ea. Am verificat pe hartă: e la mică distanță de British Museum. Nu asta însemnau toate acele mâzgăleli?

Strike aprobă din nou din cap.

— Ei bine, m-am dus acolo şi le-am spus că scriu o disertație despre politica africană şi că vreau informații despre profesorul Agyeman. Până la urmă, am ajuns să discut cu o secretară foarte de treabă de la departamentul de studii politice, care chiar lucrase pentru el, şi tipa mi-a dat o mulțime de informații despre profesor, inclusiv o bibliografie şi o scurtă biografie. A fost student la SSOA.

— Serios?

— Da, spuse Robin. Şi am şi o fotografie.

Din interiorul blocnotesului scoase o copie xerox şi i-o dădu lui Strike.

Acesta văzu un bărbat negru, cu fața alungită şi pomeți proeminenți; părul şi barba cărunte, tunse scurt, şi ochelari cu rame aurii sprijiniți pe nişte urechi neobişnuit de mari. Studie cu atenție poza câteva momente lungi, iar când în sfârşit vorbi, spuse:

— Dumnezeule!

Robin aşteptă, jubilând.

— *Dumnezeule,* spuse Strike din nou. Când a murit?

— Cu cinci ani în urmă. Secretara s-a întristat vorbind despre el. A spus că era foarte deştept şi un om tare drăguț şi cumsecade. Un creştin devotat.

— Rude?

— Da. A lăsat în urmă o văduvă şi un fiu.

— Un fiu, repetă Strike.

— Da, spuse Robin. E în armată.

— În armată, repetă Strike, ca un ecou profund şi melancolic. Nu-mi spune.

— E în Afganistan.

Strike se ridică şi începu să meargă de colo-colo, ținând în mână poza profesorului Josiah Agyeman.

— N-ai aflat şi regimentul, nu? Nu contează. Pot să aflu, spuse el.

— Chiar am întrebat, zise Robin, consultându-şi notițele, dar nu

prea înțeleg – există un regiment numit Sappers sau ceva…

— Geniştii Regali, spuse Strike. Pot să verific treaba asta.

Se opri lângă biroul lui Robin şi privi iar îndelung la chipul profesorului Josiah Agyeman.

— Era din Ghana, ca origine, spuse ea. Dar familia a trăit în Clerkenwell până la moartea lui.

Strike îi înapoie poza.

— Să nu pierzi asta. Te-ai descurcat minunat, Robin.

— Asta nu e tot, spuse ea, roşie la față, emoționată şi încercând să se abțină să zâmbească. După-amiază, am luat trenul de Oxford şi m-am dus la Malmaison. Ştiai că au făcut un hotel dintr-o veche închisoare?

— Serios? spuse Strike, lăsându-se din nou pe sofa.

— Da. E foarte drăguț, la drept vorbind. Mă rog, oricum, m-am gândit să mă dau drept Alison şi să verific dacă nu cumva Tony Landry uitase ceva pe-acolo sau ceva de…

Bându-şi ceaiul, Strike se gândi că era cu totul neverosimil ca o secretară să fie trimisă în persoană ca să pună astfel de întrebări la trei luni după eveniment.

— În tot cazul, asta a fost o greşeală.

— Serios? spuse el, atent să adopte un ton neutru.

— Da, pentru că Alison a fost de fapt la Malmaison pe şapte, ca să încerce să-l găsească pe Tony Landry. A fost incredibil de jenant, pentru că una dintre recepționere fusese de serviciu în ziua aceea şi şi-a amintit de ea.

Strike lăsă cana jos.

— Ei da, spuse el, asta e foarte interesant.

— Ştiu, zise Robin, emoționată. Prin urmare, a trebuit să mă gândesc foarte repede.

— Le-ai zis că de fapt te cheamă Annabel?

— Nu, făcu ea, gata-gata să râdă. Am spus, bine, am să vă zic adevărul, sunt iubita lui. Şi am început să plâng puțin.

— Ai plâns?

— De fapt, n-a fost chiar aşa de greu, spuse Robin, uşor mirată. Am intrat rapid în pielea personajului. Am spus că bănuiam că are o aventură.

— *Nu* cu Alison? Dacă au văzut-o, nu te-ar fi crezut…

— Nu, dar am spus că nu credeam că fusese cu adevărat la hotelul acela… Oricum, am făcut o mică scenă şi fata care vorbise cu Alison m-a luat deoparte şi a încercat să mă liniştească. Mi-a zis că nu poate să-mi dea o astfel de informație fără un motiv întemeiat, pentru că au o politică, bla-bla… înțelegi. Dar ca să nu mă mai vadă plângând, în final mi-a spus că verificase cazările din seara zilei de şase şi plecările din dimineața de opt. Individul a

făcut scandal când a plecat din hotel că i s-a dat un alt ziar decât cel cerut, de-aia şi-a adus fata aminte. Aşa că a fost acolo, *fără doar şi poate.* Chiar am întrebat-o uşor isteric, înţelegi, cum de ştia că el fusese, iar fata mi l-a descris în amănunt. Ştiu cum arată, adăugă ea, înainte ca Strike s-o întrebe. Am verificat înainte să plec; imaginea lui apare pe site-ul Landry, May, Patterson.

— Eşti genială, spuse Strike, iar toată povestea e al dracului de dubioasă. Ce ţi-a zis despre Alison?

— Că a venit şi a cerut să se vadă cu el, dar Landry nu era acolo. I-au confirmat totuşi că era cazat la ei. După care ea a plecat.

— Foarte ciudat. Ar fi trebuit să ştie că era la conferinţă. De ce nu s-a dus acolo mai întâi?

— Nu ştiu.

— Ţi-a spus această angajată cumsecade a hotelului dacă l-a văzut şi cu alte ocazii decât la cazare şi la plecare?

— Nu, răspunse Robin. Dar ştim că s-a dus la conferinţă, nu? Am verificat asta, mai ştii?

— Ştim că s-a înregistrat la sosire şi probabil că a primit un ecuson. După care s-a întors cu maşina în Chelsea ca să-şi vadă sora, pe Lady Bristow. De ce?

— Păi... era bolnavă.

— Serios? Tocmai suferise o operaţie care ar fi trebuit s-o vindece.

— O histerectomie, spuse Robin. Nu-mi imaginez că te-ai simţi nemaipomenit după aşa ceva.

— Deci, avem un om care nu se dă în vânt după sora lui – am auzit asta direct din gura lui –, care crede că ea tocmai a suferit o operaţie salvatoare şi ştie că e în grija a doi dintre copiii ei. De ce atâta nerăbdare s-o vadă?

— Păi, spuse Robin, cu mai puţină siguranţă, cred că... tocmai ieşise din spital...

— Ceea ce probabil că ştia c-o să se întâmple înainte să plece la Oxford. Şi-atunci, de ce n-a rămas în oraş, s-o viziteze, dacă avea nişte sentimente aşa puternice, după care să plece la sesiunea de după-amiază a conferinţei? De ce să meargă cu maşina optzeci de kilometri, să rămână peste noapte în închisoarea aia de pluş, să se ducă la conferinţă, să se înregistreze şi să se întoarcă în oraş?

— Poate că a primit un telefon prin care era anunţat că femeia se simţea rău, ceva de genul ăsta? L-o fi sunat John Bristow şi l-a rugat să vină?

— Bristow n-a pomenit că l-ar fi rugat pe unchiul său să treacă pe-acolo. Aş zice că în acel moment nu prea erau în relaţii bune. Amândoi sunt evazivi în privinţa vizitei lui Landry. Niciunuia dintre ei nu-i place să vorbească despre asta.

Strike se ridică şi începu să meargă încolo şi încoace, şchiopătând uşor, abia sesizând durerea din picior.

— Nu, spuse el, Bristow îi cere surorii lui, care, după toate relatările, era ca lumina ochilor pentru mama sa, să treacă pe-acolo – asta are logică. Să ceară asta fratelui mamei sale, care era plecat din oraş şi nici pe departe cel mai mare fan al ei, să facă un ocol considerabil ca s-o vadă... asta nu-mi miroase a bine. Iar acum aflăm că Alison a plecat să-l caute pe Landry la hotelul lui în Oxford. Era o zi lucrătoare. Îl verifica din proprie inițiativă sau o trimisese cineva?

Telefonul sună, iar Robin ridică receptorul. Spre surprinderea lui Strike, ea îşi luă imediat un accent australian foarte stâlcit.

— Oi, îm' pare răău, nu-i aci... noo... noo... habar n-am unde-o fi... noo... numele meu ie Annabel...

Strike râse încetişor. Robin îi aruncă o expresie de supărare prefăcută. După aproape un minut de australiană strangulată, ea închise telefonul.

— Temporary Solutions, spuse.

— Am de-a face cu o mulțime de Annabel. Asta de-acum părea mai mult sud-africancă decât australiancă.

— Acum vreau să aud ce s-a întâmplat cu tine ieri, spuse Robin, fără să-şi mai poată ascunde nerăbdarea. Te-ai întâlnit cu Bryony Radford şi Ciara Porter?

Strike îi spuse tot ce se întâmplase, omițând doar urmarea excursiei la apartamentul lui Evan Duffield.

Puse un accent deosebit pe insistența cu care Bryony Radford susținuse că dislexia de care suferea o făcuse să asculte mesajele vocale ale Ursulei May; pe asertiunea repetată a Ciarei Porter cum că Lula îi spusese că-i va lăsa totul fratelui ei; pe iritarea lui Evan Duffield provocată de faptul că Lula verifica întruna cât e ceasul în timpul cât a stat la Uzi; şi pe e-mailul de amenințare pe care Tansy Bestigui i-l trimisese soțului ei înstrăinat.

— Deci, unde *s-a aflat* Tansy? întrebă Robin, care ascultase fiecare cuvințel al istorisirii lui Strike cu o atenție încântătoare. Dacă am putea să aflăm...

— Oh, sunt destul de sigur că ştiu unde se afla, spuse Strike. Partea mai dificilă va fi să o facem să recunoască, mai ales când îşi va da seama că asta i-ar putea distruge şansele să primească de la Freddie o compensație de mai multe milioane de lire. Şi tu vei putea să-ți dai seama, dacă te mai uiți o dată la fotografiile de la poliție.

— Dar...

— Uită-te la imaginile fațadei clădirii din dimineața în care a murit Lula şi pe urmă gândeşte-te cum era când am văzut-o noi. O să-ți prindă bine la antrenamentul de detectiv.

Robin se simți inundată de un val puternic de entuziasm și fericire, temperat imediat de un junghi rece de regret, pentru că în curând avea să plece pentru un post de resurse umane.

— Trebuie să mă schimb, spuse Strike, ridicându-se în picioare. Te rog, încerci să-l suni din nou pe Freddie Bestigui?

Dispăru în birou, închise ușa și își schimbă costumul norocos (așa cum se gândea că ar putea să-i spună de-acum încolo) cu vechea cămașă comodă și o pereche mai încăpătoare de pantaloni. Când trecu pe lângă biroul lui Robin în drum spre baie, ea era cu receptorul la ureche, având pe chip acea expresie de atenție dezinteresată specifică persoanelor lăsate în așteptare. Strike se spălă pe dinți în chiuveta crăpată, reflectând la cât de ușoară va fi de-acum viața cu Robin după ce recunoscuse în mod tacit că locuia în birou și, când se întoarse, o găsi fără telefon la ureche și cu o expresie de exasperare pe față.

— Cred că nici nu se mai deranjează să-mi preia mesajele acum, îi spuse ea lui Strike. Mi-au zis că e plecat la Pinewood Studios și că nu poate fi deranjat.

— A, e bine, măcar știm că s-a întors în țară, spuse Strike.

Luă raportul interimar din fișet, se lăsă pe sofa și începu să adauge, în tăcere, note legate de discuțiile zilei precedente. Robin îl urmărea cu coada ochiului, fascinată de meticulozitatea cu care Strike își ordona descoperirile, consemnând cu precizie cum, unde și de la cine adunase fiecare informație.

— Presupun, întrebă ea, după o lungă perioadă de tăcere, în care își împărțise timpul între observarea lui Strike la lucru și examinarea pe Google Earth unei fotografii cu fațada clădirii de la numărul 18 de pe Kentigern Gardens, că trebuie să fii foarte atent, ca să nu uiți ceva?

— Nu e numai asta, spuse Strike, continuând să scrie și fără să ridice privirea. Nu trebuie să-i lași avocatului apărării niciun punct de sprijin pentru pledoaria sa.

Vorbise atât de calm, atât de rezonabil, încât Robin reflectă câteva momente la implicațiile vorbelor lui, ca nu cumva să le înțeleagă greșit.

— Adică… în general? întrebă ea în sfârșit. Din principiu?

— Nu, spuse Strike, continuându-și însemnările. Vreau să spun că în mod deosebit nu vreau să-i dau voie avocatului care-l va apăra la proces pe cel ce a ucis-o pe Lula Landry să aibă succes pentru că a demonstrat că nu sunt în stare să-mi țin însemnările cum se cuvine, arătând astfel că nu sunt un martor de încredere.

Strike se dădea mare din nou și știa asta, dar nu se putea abține. Era, cum își zicea sieși, pe val. Unii se minunau de plăcerea lui de a găsi motive de amuzament în toiul anchetării unei crime,

dar el găsise umor chiar şi în locuri mai întunecate.

— N-ai vrea să te duci să iei nişte sendvişuri, Robin? adăugă el, numai ca să-i poată privi cu satisfacție expresia de uimire.

Îşi termină însemnările în timpul absenței ei şi tocmai se pregătea să sune un vechi coleg din Germania, când Robin intră agitată în birou, aducând cu ea două sendvişuri şi un ziar.

— Poza ta e pe prima pagină a ziarului *Standard,* spuse ea cu sufletul la gură.

— Ce?

Era o fotografie cu Ciara intrând după Duffield în apartamentul acestuia. Ciara arăta uluitor. Preț de o jumătate de secundă, Strike se simți transportat înapoi în timp, la ora două şi jumătate a nopții trecute, când ea stătea întinsă sub el, albă şi goală, cu părul lung şi mătăsos ca de sirenă împrăştiat pe pernă, gemând şi murmurând şoptit.

Strike se concentră: era pe jumătate decupat în imagine, cu un braț ridicat ca să-i țină la distanță pe paparazzi.

— E în regulă, îi spuse el fetei cu o ridicare de umeri, înapoindu-i ziarul. Or să creadă că eu eram bodyguardul.

— Scrie aici, spuse Robin, deschizând ziarul la o pagină interioară, că ea a plecat de la locuința lui Duffield împreună cu bodyguardul ei, la ora două.

— Ei, atunci, asta e.

Robin se uită lung la el. Relatarea lui privind noaptea precedentă se terminase cu el, Duffield şi Ciara acasă la Duffield. Fusese atât de interesată de diferitele informații pe care i le prezentase încât uitase să se întrebe unde dormise. Îşi zisese că Strike îi lăsase pe model şi pe actor împreună.

Pe de altă parte, el sosise la birou îmbrăcat tot în hainele cu care apărea în fotografie.

Robin se întoarse într-o parte, ca să citească articolul de la pagina a doua. Din conținut reieşea clar că Ciara şi Duffield avuseseră o întâlnire amoroasă în timp ce presupusul paznic aşteptase în hol.

— Arată aşa de uluitor şi în realitate? întrebă Robin cu o detaşare neconvingătoare în timp ce împăturea ziarul.

— Da, arată, spuse Strike şi se întrebă dacă doar în imaginația lui cuvintele pe care tocmai le rostise sunaseră ca o laudă de sine. Îl vrei pe-ăsta cu brânză şi murături sau pe cel cu maioneză?

Robin alese la întâmplare şi se aşeză pe scaunul ei ca să mănânce. Noua ei ipoteză privind locul în care-şi petrecuse noaptea Strike eclipsase până şi entuziasmul legat de progresul cazului. Îi va fi greu să împace imaginea lui de îndrăgostit dezamăgit cu faptul că tocmai (părea incredibil, totuşi, îi auzise tentativa jalnică de a-şi

masca mândria) se culcase cu un supermodel.

Telefonul sună din nou. Strike, cu gura plină de pâine şi brânză, ridică o mână ca s-o oprească pe Robin, înghiți şi răspunse el însuşi.

— Cormoran Strike.

— Strike, sunt Wardle.

— Bună, Wardle, cum merge treaba?

— Nu prea bine, la drept vorbind. Tocmai am pescuit din Tamisa un cadavru care avea asupra sa cartea ta de vizită. Mă întrebam ce-ai putea să ne spui în privința asta.

10

A fost primul taxi pe care Strike s-a simțit îndreptățit să-l ia din ziua în care-şi cărase lucrurile personale de la apartamentul lui Charlotte. Privea cu detaşare cum suma tarifată creştea, în timp ce taxiul se îndrepta spre Wapping. Şoferul de taxi era hotărât să-i explice de ce Gordon Brown era aşa un nemernic nenorocit. Strike rămase tăcut tot timpul drumului.

Nu era prima morgă vizitată de Strike şi nici pe departe primul cadavru pe care-l vedea. Devenise aproape imun la vătămările provocate de împuşcături; trupuri sfârtecate, sfâşiate şi zdrobite, măruntaie scoase la iveală ca la măcelărie, lucioase şi pline de sânge. Strike nu fusese niciodată unul căruia să i se facă greață uşor. Până şi cele mai mutilate cadavre, reci şi palide în sertarele lor de congelator, deveneau aseptice şi standardizate pentru un om care-şi făcea meseria. Corpurile pe care le văzuse în starea lor crudă, neprelucrate şi neprotejate de birocrație şi proceduri erau cele care se ridicau din nou şi îi bântuiau visele. Mama lui în capela mortuară, în rochia ei preferată, lungă până la podea şi cu mâneci bufante, suptă la față şi totuşi tânără, fără urme de ace la vedere. Sergentul Gary Topley zăcând în țărâna împroşcată cu sânge a unui drum din Afganistan, cu fața nevătămată, dar lipsit complet de corp sub coastele superioare. Pe când zăcea în țărâna fierbinte, Strike nu încercase să se uite la fața golită de orice expresie a lui Gary, temându-se să privească în jos şi să vadă cât de mult din propriul său corp lipsea... dar alunecase atât de iute în hăul uitării, încât n-a aflat decât când s-a trezit în spitalul de campanie...

O reproducere după o pictură impresionistă atârna pe pereții goi din cărămidă ai micii anticamere a morgii. Strike îşi fixă privirea pe ea, întrebându-se unde-o mai văzuse înainte şi amintindu-şi în sfârşit că era agățată deasupra şemineului în casa lui Lucy şi Greg.

— Domnul Strike? spuse asistentul-îmbălsămător cărunt, scoțând capul pe după uşa interioară, în halat alb şi cu mănuşi din latex. Poftiți înăuntru.

Erau nişte oameni plăcuți, aproape veseli aceşti îngrijitori de cadavre. Strike îl urmă pe îmbălsămător în lumina puternică şi rece a unei încăperi fără ferestre, unde se vedeau, pe peretele din dreapta, uşile mari din oțel ale congelatoarelor. Pardoseala din

gresie, uşor înclinată, ducea la o scurgere centrală. Luminile erau orbitoare. Fiecare zgomot reverbera de suprafețele dure şi lucioase, astfel încât aveai senzația că un mic grup de oameni intrase mărşăluind în sală.

Un cărucior metalic stătea în fața uneia dintre uşi, iar alături se aflau cei doi detectivi de la investigații criminale, Wardle şi Carver. Primul îl salută pe Strike cu o mişcare a capului şi un mormăit; al doilea, burduhănos şi cu fața pătată, cu umerii sacoului plini de mătreață, abia dacă mormăi ceva.

Asistentul trase în jos de brațul metalic gros de pe uşa congelatorului. Creştetele a trei capete anonime ieşiră la iveală, suprapuse unul peste celălalt, fiecare învelit cu câte un cearşaf alb, înmuiat şi aproape străveziu în urma spălărilor repetate. Asistentul verifică eticheta prinsă de materialul care acoperea capul din mijloc. Nu purta niciun nume, doar data zilei precedente, scrisă cu pixul. Trase uşor cadavrul afară pe tava cu role lungă şi îl depozită cu îndemânare pe căruciorul lăsat în aşteptare. Strike observă cum maxilarul lui Carver se mişcă mărunt în timp ce se dădea înapoi ca să-i facă loc asistentului să împingă căruciorul din fața uşii congelatorului. Cu nişte zgomote metalice specifice, celelalte două cadavre se făcură nevăzute.

— Nu mai are rost să-l ducem în camera de vizionare, dat fiind că suntem doar noi aici, spuse repede asistentul. Cea mai bună lumină e în centru, adăugă el, poziționând căruciorul chiar alături de scurgere şi dând la o parte cearşaful.

De sub cearşaf apăru cadavrul lui Rochelle Onifade, umflat şi dilatat, suspiciunea dispărând pentru totdeauna de pe chipul ei, fiind înlocuită de un fel de mirare goală. Din scurta descriere făcută de Wardle la telefon, Strike ştiuse pe cine o să vadă când cearşaful va fi tras, dar înfiorătoarea vulnerabilitate a morților îl frapă din nou în timp ce privea în jos la cadavru – fata era mult mai mică decât atunci când şezuse vizavi de el, consumând cartofi prăjiți şi ascunzând informații.

Strike le spuse cum o cheamă, rostind numele literă cu literă astfel încât atât asistentul, cât şi Wardle să-l poată transcrie corect în carnetele lor; le dădu de asemenea singura adresă a fetei pe care o cunoscuse: Căminul pentru persoanele fără adăpost St Elmo din Hammersmith.

— Cine a găsit-o?

— Poliția fluvială a pescuit-o astă-noapte, târziu, spuse Carver, vorbind pentru prima oară.

Vocea lui, cu accent din partea de sud a Londrei, avea în mod vădit o urmă de ostilitate.

— De regulă, cadavrele se ridică la suprafață cam după trei

săptămâni, nu? adăugă el, îndreptând comentariul, mai mult afirmație decât întrebare, către asistent, care tuşi scurt şi precaut.

— Asta e media acceptată, dar n-aş fi surprins dacă s-ar dovedi că a durat mai puțin în acest caz. Sunt anumite indicii…

— Mda, bine, o să obținem toate datele astea de la medicul patolog, spuse Carver, pe un ton rece.

— Nu se poate să fi fost trei săptămâni, spuse Strike, iar asistentul îi zâmbi timid, în semn de solidaritate.

— De ce? întrebă Carver cu arțag.

— Pentru că acum două săptămâni i-am cumpărat un hamburger şi cartofi prăjiți.

— Ah, spuse asistentul, mişcând din cap către Strike. Voiam să spun că un consum consistent de carbohidrați înainte de momentul decesului poate influența flotabilitatea cadavrului. Există un anumit grad de umflare…

— Atunci i-ai dat cartea de vizită? îl întrebă Wardle pe Strike.

— Da. Sunt surprins că încă mai e lizibilă.

— Era lipită de cardul ei de transport, într-o husă de plastic, în buzunarul de la spate al blugilor. Plasticul a protejat-o.

— Cum era îmbrăcată?

— O haină mare din blană artificială, de culoare roz. De ziceai că-i jupuită de pe o păpuşă Muppet. Blugi şi adidaşi.

— Aşa era îmbrăcată şi când i-am cumpărat de mâncare.

— În cazul ăsta, conținutul stomacului ar putea să dea un… începu asistentul.

— Ştii cumva dacă are vreo rudă apropiată? îl întrebă Carver pe Strike.

— Are o mătuşă în Killburn, dar nu ştiu cum o cheamă.

Lucirea slabă a globilor oculari se întrezărea printre pleoapele aproape închise ale lui Rochelle; aveau nuanța caracteristică a înecaților.

— Cum are mâinile? îl întrebă Strike pe asistent, care o descoperise pe Rochelle doar până la piept.

— Lasă-le-ncolo de mâini! se răsti Carver. Am terminat aici, mulțumesc, îi spuse el tare asistentului, vocea lui reverberând în încăpere. Apoi, către Strike: Vreau să-ți spun două vorbe. Maşina-i afară.

Îi ajuta pe polițişti în ancheta lor. Strike îşi amintea că auzise fraza asta la ştiri, în copilărie, când era obsedat de orice aspect al activității poliției. Mama lui pusese întotdeauna această stranie preocupare timpurie pe seama fratelui ei, Ted, fost membru al Red Cap şi o sursă (pentru Strike) de povestiri palpitante despre călătorii, plină de mister şi aventuri. *Ajută poliția în ancheta lor:* ca băiețel de cinci ani, Strike îşi imagina un cetățean nobil şi

dezinteresat ce îşi oferea voluntar timpul şi energia pentru a ajuta poliţia, care l-a înzestrat cu o lupă şi baston de poliţist, permiţându-i să acţioneze la adăpostul unui fascinant anonimat.

Dar asta era realitatea: o cameră pentru interogatorii mică, cu un pahar de cafea de la automat adus de Wardle, a cărui purtare faţă de Strike era lipsită de animozitatea care mustea prin fiecare por deschis al lui Carver, dar nu conţinea nicio urmă din fosta atitudine prietenoasă. Strike bănuia că superiorul lui nu cunoştea amploarea completă a interacţiunilor lor anterioare.

O mică tavă neagră de pe biroul plin de zgârieturi conţinea şaptesprezece penny în monede, o cheie Yale şi un permis de autobuz în husă de plastic. Cartea de vizită a lui Strike era decolorată şi boţită, dar încă lizibilă.

— Ce s-a întâmplat cu geanta ei? îl întrebă Strike pe Carver, care stătea de cealaltă parte a biroului, în vreme ce Wardle era rezemat de fişetul din colţ. Gri. Ieftină şi cu aspect de plastic. Aia n-a apărut, nu-i aşa?

— O fi lăsat-o la ea în adăpost sau unde mama dracului o fi locuit, spuse Carver. De regulă, sinucigaşii nu-şi pregătesc bagajul înainte să sară.

— Eu nu cred c-a sărit, spuse Strike.

— Aha, nu crezi, carevasăzică!

— Am vrut să-i văd mâinile. Ura să-şi dea cu apă pe faţă, aşa mi-a spus. După ce oamenii se zbat să iasă din apă, poziţia mâinilor lor…

— E drăguţ să aflăm opinia ta de expert, spuse Carver cu o ironie zdrobitoare. Ştiu cine eşti, domnule Strike.

Se lăsă pe spate în scaun, prinzându-şi palmele la ceafă, arătându-şi petele de sudoare de la subsuorile cămăşii. Mirosul puternic, acru, ca de ceapă, al corpului său pluti peste birou.

— A făcut parte din SIB, preciză Wardle de lângă fişet.

— Ştiu asta, lătră Carver, ridicând din sprâncenele sârmoase, presărate cu mătreaţă. Am auzit de la Anstis toată povestea cu piciorul şi cu medalia pentru salvarea de vieţi omeneşti. Un CV foarte colorat.

Carver îşi luă mâinile de la spate, se aplecă înainte şi-şi împleti degetele pe birou. Lumina fluorescentă îi scotea şi mai mult în evidenţă tenul vineţiu, ca de carne conservată, şi pungile purpurii de sub ochii duri.

— Ştiu cine e tatăl tău şi toată povestea.

Strike îşi scărpină barba nerasă şi aşteptă.

— Ai vrea să fii bogat şi celebru ca tăticu', nu-i aşa? Despre asta e vorba?

Carver avea nişte ochi injectaţi, albastru-deschis, pe care Strike

(de când cunoscuse în trupele aeriene un maior care avea nişte ochi identici şi care ulterior fusese demobilizat pentru vătămări corporale grave) îi asociase mereu cu o fire colerică şi violentă.

— Rochelle n-a sărit. Şi nici Lula Landry.

— Prostii! urlă Carver. Vorbeşti cu doi oameni care *au dovedit* că Landry s-a sinucis. Am luat la puricat fiecare dovadă în parte, fir-ar al dracului! Ştiu ce urmăreşti. Îl mulgi şi tu cât poți pe nefericitul ăla de Bristow. De ce dracu' rânjeşti la mine?

— Mă gândesc cum o să te faci de rahat când interogatoriul ăsta va fi relatat în presă.

— Să nu-ndrăzneşti să mă ameninți cu presa, nenorocitule!

Fața lată şi grosolană a lui Carver era încordată. Ochii albaştri, cu uitătură urâtă, scânteiau pe fața purpuriu-roşiatică.

— Amice, eşti într-o mare belea aici, din care n-o să te scoată nici tatăl celebru, nici piciorul de lemn şi nici meritele din timpul războiului. De unde ştim noi că n-ai speriat-o pe amărâta aia, făcând-o să se arunce în apă? Era bolnavă psihic, nu-i aşa? De unde ştim că n-ai făcut-o să creadă că a greşit undeva? Tu ai fost ultima persoană care a văzut-o vie, amice. N-aş vrea să fiu în locul tău acum.

— Rochelle a traversat Grantley Road şi a plecat de lângă mine la fel de vie ca şi tine acum. O să găseşti tu pe cineva care a văzut-o după ce ne-am despărțit. Nimeni nu uită haina aia a ei.

Wardle se depărtă de fişet, trase un scaun de plastic mai aproape şi se aşeză.

— Hai s-auzim, atunci, îi spuse el lui Strike. Care-i teoria ta.

— Îl şantaja pe ucigaşul Lulei Landry.

— Las-o baltă, se răsti Carver, iar Wardle pufni cu un amuzament uşor teatral.

— În ziua de dinainte de a muri, spuse Strike, Landry s-a întâlnit cu Rochelle timp de cincisprezece minute în magazinul acela din Notting Hill. A dus-o pe Rochelle într-o cabină de probă unde a dat un telefon prin care implora pe cineva să se întâlnească cu ea la primele ore ale dimineții următoare, acasă la ea. Apelul a fost auzit de o vânzătoare de la magazin, care se afla în cabina alăturată. Cabinele sunt separate de o perdea. Pe fată o cheamă Mel, are părul roşu şi tatuaje pe corp.

— Oamenii sunt în stare să toarne tot felul de gogoşi când e vorba de o celebritate, spuse Carver.

— Dacă Landry a telefonat cuiva din acea cabină, spuse Wardle, nu putea să fie decât ori Duffield, ori unchiul ei. Lista convorbirilor ei telefonice arată că toată după-amiaza aia a sunat doar doi oameni.

— De ce a vrut ea ca Rochelle să fie acolo când a dat telefonul?

întrebă Strike. De ce să-şi târască prietena în cabină, cu ea?

— Femeile fac chestii din astea, spuse Carver. Au şi obiceiul să urineze în turmă.

— Foloseşte-ți inteligența, ce dracu': a dat acel apel de pe telefonul lui Rochelle, spuse Strike exasperat. I-a testat pe toți cunoscuții ei ca să vadă cine turna presei chestii despre ea. Rochelle a fost singura care şi-a ținut gura. După ce-a stabilit că fata e de încredere, i-a cumpărat un mobil, l-a trecut pe numele ei, dar a preluat toate cheltuielile. Propriul ei telefon era urmărit, nu-i aşa? Devenise paranoică în privința faptului că oamenii îi ascultau convorbirile şi dădeau pe gură ce auzeau, aşa că a cumpărat un telefon şi l-a înregistrat pe numele altcuiva, ca să-şi asigure un mijloc de comunicație complet sigur atunci când avea nevoie. E-adevărat, asta nu-i scoate neapărat din cauză pe unchiul ei sau pe Duffield, faptul că îi suna de pe un alt număr putând fi un semnal că erau înțeleşi între ei. În acelaşi timp, ea se folosea de numărul lui Rochelle ca să discute cu altcineva; cineva despre care nu voia să afle presa. Am numărul de mobil al lui Rochelle. Vedeți din ce rețea era şi veți putea să verificați ce spun. Telefonul era un Nokia roz acoperit cu cristale, dar pe ăla n-o să-l găsiți.

— Da, pentru că e pe fundul Tamisei, spuse Wardle.

— Bineînțeles că nu e, zise Strike. E la ucigaş. L-a luat de la ea înainte de a o arunca în apă.

— Las-o jos că măcăne! se răsti dispreţuitor Carver, iar Wardle, care păruse interesat împotriva voinței sale, clătină din cap.

— De ce-a vrut-o Landry pe Rochelle acolo când a dat telefonul? repetă Strike. De ce n-a sunat din maşină? De ce, în situația în care Rochelle era fără adăpost şi, practic, lipsită de mijloace de subzistență, nu şi-a vândut niciodată povestea despre Landry? Ar fi primit bani frumoşi pentru asta. De ce n-a profitat, după ce Landry a murit şi nu mai putea să pățească nimic?

— Din decență? sugeră Wardle.

— Mda, ar fi o posibilitate, spuse Strike. Cealaltă e că era mulțumită de cât câştiga şantajându-l pe ucigaş.

— A-iu-rea! mârâi Carver.

— Da? Haina aia de Muppet în care era îmbrăcată când a murit costa o mie şi jumătate de lire.

O mică pauză.

— I-o fi dat-o Landry, spuse Wardle.

— Dacă a făcut-o, înseamnă că a reuşit să cumpere ceva care nu ajunsese în magazine în ianuarie.

— Landry era model, avea relații în branşă… dă-o dracului de treabă! se răsti Carver, ca şi cum s-ar fi enervat pe sine însuşi.

— De ce, zise Strike, aplecându-se în față sprijinit pe brațe în

miasma corporală care-l înconjura pe Carver, a făcut Lula Landry un ocol de un sfert de oră pe la magazinul ăla?

— Se grăbea?

— Păi, de ce s-a dus acolo, totuşi?

— N-a vrut s-o dezamăgească pe fată.

— A pus-o pe Rochelle să taie oraşu-n două – această fată fără locuință, fără un ban în buzunar, pe care ea o ducea de regulă acasă, cu maşina ei cu şofer –, a dus-o într-o cabină de probă şi-apoi a plecat după cincisprezece minute, lăsând-o să ajungă singură acasă.

— Era o scârbă răsfățată.

— Dacă era, de ce a mai apărut la întâlnire? Pentru că merita, dintr-un motiv doar de ea ştiut. Iar dacă nu era o scârbă răsfățată, trebuie să fi fost într-o anumită stare emoțională care a făcut-o să se poarte nefiresc. Există un martor în viață care ştie că Lula a implorat pe cineva, la telefon, să vină s-o vadă, la apartamentul ei, pe la unu noaptea. Mai există de asemenea o bucată de hârtie albastră pe care a avut-o asupra ei înainte de a intra în magazinul Vashti şi pe care nimeni nu recunoaşte c-ar fi văzut-o de atunci. Ce a făcut cu ea? Ce scria ea în spatele maşinii înainte s-o vadă pe Rochelle?

— Putea să fie… încercă Wardle.

— N-a fost o listă de cumpărături, fir-ar al dracului! strigă Strike, lovind cu pumnul în tăblia biroului. Şi nimeni nu scrie un bilet de adio cu opt ore înainte să se sinucidă care se duce să danseze. Îşi scria testamentul, nu pricepeți? L-a luat cu ea în magazin ca s-o pună pe Rochelle ca martor…

— Aiurea! strigă din nou Carver, dar Strike îl ignoră, adresându-i-se lui Wardle.

— … ceea ce se potriveşte cu faptul că i-a spus Ciarei Porter că urma să-i lase totul fratelui ei, nu-i aşa? A făcut-o să fie legal. Avea dorința asta în minte.

— De ce să-şi facă un testament, aşa, deodată?

Strike ezită şi se lăsă pe spătarul scaunului. Carver îi aruncă o căutătură răutăcioasă.

— Ce, ți-a secat imaginația?

Strike scoase un oftat lung. O noapte penibilă de inconştiență înecată în alcool; excesele plăcute ale nopții precedente; o jumătate de sendviş cu brânză şi murături în ultimele douăsprezece ore: se simțea golit pe dinăuntru, epuizat.

— Dacă aş fi avut dovezi concrete, vi le-aş fi adus.

— Ştiai că şansele ca oamenii apropiați sinucigaşilor să-şi ia zilele cresc foarte mult? Această Raquelle era o depresivă. A avut o zi proastă, şi-a amintit de modul cum s-a dus prietena ei şi i-a

copiat gestul. Ceea ce ne aduce din nou la *tine,* amice, care-i persecuți pe oameni şi-i împingi…

— … peste margine, da, spuse Strike. Oamenii spun mereu asta. Având în vedere circumstanțele, remarca e de un foarte prost gust. Cum rămâne cu mărturia lui Tansy Bestigui?

— De câte ori să-ți spun, Strike? Am dovedit că n-avea cum să audă, spuse Wardle. Am dovedit asta mai presus de orice îndoială.

— Nu, n-ați dovedit, îl contrazise Strike, care în sfârşit, tocmai când se aştepta mai puțin, îşi pierduse cumpătul. V-ați bazat întreaga argumentație pe o mare eroare. Dacă ați fi luat-o în serios pe Tansy Bestigui, dacă ați fi făcut-o să cedeze şi să vă spună tot adevărul, nenorocita aia de Rochelle ar fi încă în viață.

Plin de mânie, Carver l-a mai ținut acolo pe Strike încă o oră. Ultima lui manifestare de dispreț a fost să-i spună lui Wardle să ia toate măsurile ca „Rokeby Junior” să părăsească incinta.

Wardle îl conduse pe Strike, fără să zică nimic.

— Am nevoie să-mi faci un serviciu, spuse Strike, oprindu-se la ieşire; dincolo de uşă se vedea cerul întunecat.

— Ți-am făcut deja destule servicii, amice, replică Wardle cu un zâmbet crispat. O să am de-a face cu ăla zile-n şir din cauza ta, adăugă el, arătând cu degetul peste umăr, spre Carver care spumega de furie. Ți-am spus că a fost sinucidere.

— Wardle, dacă nu-l prinde cineva pe nenorocitul ăla, mai sunt doi oameni în pericol de moarte.

— Strike…

— Ce-ai zice dacă ți-aş aduce dovada că Tansy Bestigui n-a fost în apartamentul ei când Lula a căzut? Că se afla undeva de unde putea să audă tot?

Wardle ridică privirea în tavan şi închise pentru un moment ochii.

— Dacă ai dovada…

— N-o am, dar o voi avea în următoarele două zile.

Doi bărbați trecură prin dreptul lor, vorbind şi râzând. Wardle clătină din cap, părând exasperat, dar nu făcu niciun gest să plece.

— Dacă vrei ceva de la poliție, sună-l pe Anstis. El îți e dator.

— Anstis nu poate să facă asta pentru mine. Vreau să-l suni pe Deeby Macc.

— Ce dracu’ spui tu acolo?

— M-ai auzit bine. Mie n-o să-mi accepte apelurile, nu-i aşa? Dar cu tine o să vorbească. Tu ai autoritatea şi, din câte se pare, i-a plăcut de tine.

— Vrei să spui că Deeby Macc ştie unde se afla Tansy Bestigui când a murit Lula Landry?

— Nu, bineînțeles că nu ştie, că doar se afla în Barrack. Vreau

să ştiu ce haine a primit din Kentigern Gardens la Claridges. Mai exact, ce obiecte de îmbrăcăminte a primit de la Guy Somé.

— Vrei să… de ce?

— Pentru că unul dintre fugarii filmați de camera de supraveghere purta una din bluzele lui Deeby.

Expresia lui Wardle, interesată pentru o clipă, recăzu în exasperare.

— Chestiile alea se găsesc peste tot, spuse el după un moment. Hainele GS. Costumații de hip-hop sau breakdance.

— Asta era o bluză cu glugă personalizată, există doar una singură ca ea în toată lumea. Sună-l pe Deeby şi întreabă-l ce-a primit de la Somé. Asta-i tot ce am nevoie. În ce tabără ai vrea să te afli dacă se dovedeşte că am dreptate, Wardle?

— Nu mă amenința, Strike…

— Nu te ameninț. Mă gândesc la un criminal în serie care e în libertate şi îşi plănuieşte următoarea crimă – dar dacă despre ce vor scrie ziarele îți faci griji, nu cred că se vor purta cu mănuşi cu oricine rămâne agățat de teoria sinuciderii dacă apare încă un cadavru. Sună-l pe Macc, Wardle, înainte să mai moară cineva.

11

— Nu, spuse Strike cu fermitate, la telefon, în aceeaşi seară. Treaba asta devine periculoasă. Filajul nu intră în sarcinile unei secretare.

— Păi, nici vizita la Hotelul Malmaison din Oxford sau cea de la SSOA nu intrau, arătă cu îndreptăţire Robin, dar ai fost foarte mulţumit că le-am făcut pe ambele.

— Nu urmăreşti pe nimeni, Robin. Mă îndoiesc că Matthew o să fie foarte mulţumit după aşa ceva.

Era interesant, îşi zicea Robin, aşezată pe pat, în cămaşă de noapte, cu telefonul lipit de ureche, că Strike reţinuse numele logodnicului ei fără să-l fi întâlnit vreodată. Ştia, din experienţă, că bărbaţii nu se obosesc să reţină genul ăsta de informaţii. Matthew uita frecvent numele oamenilor, chiar şi pe cel a nepoţelei sale nou-născute. Dar presupunea că Strike fusese antrenat să-şi amintească astfel de detalii.

— Nu am nevoie de permisiunea lui Matthew, spuse ea. În tot cazul, n-are de ce să fie periculos. Doar nu-ţi închipui că *Ursula May* a omorât pe cineva...

(Fraza se încheie cu un „nu-i aşa?” neauzit.)

— Nu, dar nu vreau să audă cineva că mă interesează deplasările ei. Asta l-ar putea enerva pe ucigaş şi vreau ca nimeni să nu mai fie aruncat de la înălţime.

Robin îşi auzea inima bubuind prin materialul subţire al cămăşii de noapte. Ştia că nu-i va spune cine credea el că este ucigaşul. Îi era chiar puţin teamă să afle, în ciuda faptului că nu se putea gândi la nimic altceva.

Ea îl sunase pe Strike. Trecuseră câteva ore de când primise un SMS în care acesta îi spunea că fusese obligat să meargă împreună cu poliţiştii la Scotland Yard şi o ruga să încuie biroul la plecare. Robin fusese îngrijorată.

— Sună-l, atunci, dacă nu poţi să dormi din cauza asta, îi spusese Matthew.

Fără să se răstească de-a dreptul şi fără să-i arate neapărat că el era ferm de partea poliţiei, chiar dacă nu cunoştea niciun detaliu.

— Ascultă, vreau să faci ceva pentru mine, zise Strike. Sună-l pe John Bristow mâine-dimineaţă, la prima oră, şi spune-i despre

Rochelle.

— Bine, încuviință Robin, cu ochii la elefantul mare de pluş pe care Matthew i-l dăruise cu opt ani în urmă, în prima zi de Sfântul Valentin petrecută împreună.

Cel care-i făcuse cadoul urmărea *Newsnight* în camera de zi.

— Ce urmează să faci?

— O să mă duc singur la Pinewood Studios să schimb două vorbe cu Freddie Bestigui.

— Cum? spuse Robin. N-or să te lase să te apropii de el.

— Ba da, or să mă lase, replică Strike.

După ce Robin închise telefonul, Strike rămase o vreme nemişcat în biroul întunecat. Gândul la resturile prânzului de la McDonald's zăcând în interiorul cadavrului umflat de apă al lui Rochelle nu-l împiedicase să consume două Big Mac-uri, o cutie mare cu cartofi prăjiți şi un McFlurry la întoarcerea de la Scotland Yard. Chiorăiturile din stomac se combinau acum cu bufnetele înfundate ale basului de la 12 Bar Café, pe care Strike abia dacă le observase zilele astea. Sunetul acela putea foarte bine să fie propriul său puls.

Apartamentul dezordonat, ca de adolescentă, al Ciarei Porter, gura ei mare, schimonosită de gemete, picioarele ei lungi şi albe înfăşurate strâns pe după spatele lui aparțineau unei vieți trăite cu mult timp în urmă. Toate gândurile lui erau acum îndreptate spre fata bondoacă şi lipsită de grație, Rochelle Onifade. Şi-o amintea cum vorbea repede la telefon, la nici cinci minute după ce plecase de lângă el, îmbrăcată exact în aceleaşi haine pe care le purtase şi când o scoseseră din apa râului.

Era sigur că ştia ce se întâmplase. Rochelle îl sunase pe ucigaş ca să-i spună că tocmai luase prânzul cu un detectiv particular. O întâlnire s-a pus la cale prin telefonul ei roz şi scânteietor. În seara aceea, după o cină sau după ce băuseră ceva, s-au plimbat pe întuneric, către râu. Se gândi la Hammersmith Bridge, verde-cenuşiu şi auriu, în zona în care ea zisese că ar avea un nou apartament: un loc celebru al sinucigaşilor, cu balustradele sale joase şi apa repede curgătoare a Tamisei dedesubt. Fata nu ştia să înoate. Era noapte: doi îndrăgostiți care se încaieră în joacă, o maşină trece prin apropiere, un țipăt şi un pleoscăit. I-o fi văzut cineva?

Nu, dacă ucigaşul avea nervi de oțel şi noroc din belşug. Iar acesta era un criminal care deja demonstrase din plin că nu stă rău cu nervii şi se bazase, fără scrupule şi într-un mod enervant, pe noroc. Fără îndoială că avocatul apărării va cere o diminuare a responsabilității ca urmare a acestei încrederi în sine excesive, vecină cu fanfaronada, care îl făcea pe cel urmărit de Strike unic în experiența sa. Şi poate, se gândi el, exista şi o anumită patologie

aici, o nebunie clasificabilă, dar nu era foarte interesat de aspectele psihologice. Ca şi John Bristow, el voia să se facă dreptate.

În întunecimea biroului, gândurile lui cotiră, brusc şi fără a-i fi de vreun folos, spre cea mai personală dintre toate morțile. Cea despre care Lucy credea, cât se poate de greşit, că îi bântuia lui Strike fiecare investigație, colorându-i fiecare caz. Uciderea care le divizase, lui şi lui Lucy, viețile în două epoci, astfel încât toate lucrurile din memoria lor erau separate clar în ceea ce se întâmplase înainte ca mama lor să moară şi ceea ce se întâmplase după aceea. Lucy credea că el plecase să se înroleze în Poliția Militară Regală ca urmare a decesului Ledei. Că fusese împins spre asta de convingerea nesatisfăcută privind vinovăția tatălui său vitreg. Că toate cadavrele pe care le văzuse în cursul vieții lui profesionale i-o aduceau în minte pe mama lor. Că fiecare ucigaş cu care se confrunta părea un ecou al tatălui lor vitreg. Că fusese îmboldit să investigheze alte decese într-un act etern de disculpare.

Dar Strike aspirase la această carieră cu mult înainte ca ultimul ac să fi pătruns în corpul Ledei. Cu mult înainte de a fi înțeles că mama lui (şi toți ceilalți oameni) era muritoare şi că omorurile erau mai mult decât nişte enigme de rezolvat. Lucy era cea care nu uita niciodată, trăind într-un roi de amintiri asemenea unor muşte de cadavru, care proiectau asupra tuturor morților nefireşti emoțiile conflictuale pe care i le provocase dispariția prematură a mamei lor.

În seara asta, totuşi, el constată că face exact lucrul despre care Lucy era sigură că devenise o obişnuință: îşi amintea de Leda şi o lega de acest caz. *Leda Strike, supergroupie.* Era textul care însoțea mereu poza ei cea mai cunoscută dintre toate şi singura în care părinții lor apăreau împreună. Iat-o, în negru şi alb, cu chipul ei în formă de inimă, părul negru lucios şi ochii ca de saguin; iar acolo, separați unul de celălalt de un dealer de artă, un playboy aristocrat (primul, între timp, îşi luase singur zilele, al doilea, murise de SIDA) şi Caria Astolfi, cea de-a doua soție a tatălui său, era Jonny Rokeby însuşi, androgin şi sălbatic: cu părul aproape la fel de lung ca al Ledei. Pahare de Martini şi țigări, fumul ieşind sinuos din gura modelului, dar mama lui era mai stilată decât oricare dintre ei.

Toată lumea, în afară de Strike, păruse să considere moartea Ledei ca un rezultat deplorabil, dar deloc surprinzător al unei vieți trăite în mod primejdios, dincolo de normele acceptate de societate. Chiar şi cei care o cunoscuseră cel mai bine şi de multă vreme erau mulțumiți de ideea că îşi administrase singură supradoza găsită în cadavrul ei. Mama lui, printr-un consens aproape unanim, se apropiase prea mult de limitele dezgustătoare ale vieții şi era cât se poate de previzibil că într-o zi se va rostogoli şi se va prăbuşi în moarte, țeapănă şi rece, pe un pat cu cearşafuri mizerabile.

De ce o făcuse, nimeni nu putea să explice cu adevărat, nici măcar unchiul Ted (tăcut şi zdruncinat, rezemat de chiuvetă) sau mătuşa Joan (cu ochii înroşiţi, dar supărată la măsuța ei de bucătărie, ţinând-o în braţe pe Lucy, în vârstă de nouăsprezece ani, care suspina pe umărul mătuşii sale). O supradoză păruse pur şi simplu în concordanță cu tendința vieții pe care o ducea Leda; cu adăposturi provizorii, muzicieni şi petreceri dezlănţuite; cu caracterul sordid al ultimei sale relaţii şi al ultimei sale locuințe; cu prezența permanentă a drogurilor în preajma ei; cu căutarea neobosită a situațiilor palpitante şi a maximelor emoționale. Numai Strike întrebase dacă ştiuse cineva că mama lui începuse să-şi injecteze droguri. El singur văzuse o distincție între predilecția ei pentru canabis şi preferinţa subită pentru heroină. El singur avea întrebări fără răspuns şi vedea circumstanţe suspecte. Dar el era doar un student de douăzeci de ani şi nimeni nu i-a dat ascultare.

După proces şi aflarea verdictului, Strike şi-a făcut bagajul şi a lăsat totul în urmă: interesul de scurtă durată al presei, dezamăgirea disperată a mătuşii Joan legată de încetarea carierei sale la Oxford, Charlotte, nefericită şi indignată de dispariţia lui şi culcându-se deja cu un altul, ţipetele şi scenele lui Lucy. Susţinut doar de unchiul Ted, dispăruse în rândurile armatei şi regăsise acolo viaţa pe care o deprinsese de la Leda: dezrădăcinări permanente, bizuirea pe propriile sale puteri şi atracţia neîncetată faţă de nou.

În seara asta, totuşi, nu se putea abţine să n-o vadă pe maică-sa ca pe o soră spirituală a fetei frumoase, dornice de afecţiune şi depresive, care se prăbuşise pe un drum îngheţat şi a necunoscutei simple, fără adăpost, care acum zăcea în morga îngheţată. Leda, Lula şi Rochelle nu fuseseră femei precum Lucy sau ca mătuşa Joan. Nu-şi luaseră toate precauţiile rezonabile împotriva violenţei sau a întâmplării. Nu se legaseră de viaţă cu ipoteci şi muncă voluntară, soţi siguri şi copii cu feţe curate. Prin urmare, morţile lor nu erau clasificate drept „tragice”, în acelaşi fel ca ale unor soţii aşezate şi respectabile.

Cât de uşor era să profiţi de înclinaţia unei persoane spre autodistrugere; cât de simplu era s-o împingi spre nefiinţă, apoi să stai deoparte, să ridici din umeri şi să fii de acord cu ideea că fusese rezultatul inevitabil al unei vieţi haotice, catastrofale.

Aproape toate dovezile fizice ale uciderii Lulei fuseseră şterse de atunci, călcate în picioare sau acoperite de zăpada groasă. La urma urmelor, cel mai convingător indiciu pe care-l avea Strike era acea filmare neclară în alb-negru în care doi bărbaţi se îndepărtau în fugă de locul faptei. O dovadă verificată superficial şi lăsată deoparte de poliţişti, care erau convinşi că nimeni n-ar fi putut să

intre în clădire, că Landry se sinucisese şi că filmul nu arăta altceva decât doi pierde-vară cu intenții dubioase.

Strike se ridică şi se uită la ceas. Era zece şi jumătate, dar era sigur că omul cu care voia să vorbească era treaz. Aprinse veioza de birou, îşi luă mobilul şi formă, de data asta, un număr din Germania.

— Oggy, zbieră o vocea metalică. Ce mama dracului faci?

— Am nevoie de un serviciu, prietene.

Şi Strike îl rugă pe locotenentul Graham Hardacre să-i dea toate informațiile pe care le putea găsi despre un anumit Agyeman de la Geniştii Regali, numele de botez şi gradul necunoscute, dar cu referire specială la datele perioadelor de serviciu petrecute în Afganistan.

12

Era doar a doua maşină pe care o conducea de când rămăsese fără picior. Încercase să conducă Lexusul Charlottei, dar astăzi, căutând să nu se simtă în niciun fel emasculat, închiriase o Honda Civic cu transmisie automată.

Drumul până la Iver Heath a durat mai puțin de-o oră. Intrarea în Pinewood Studios s-a efectuat printr-o combinație de vorbit la repezeală, intimidare şi prezentarea fugară a unui document oficial veritabil, deşi expirat. Paznicul de la poartă, inițial impasibil, s-a lăsat convins de aerul relaxat-încrezător al lui Strike, de cuvintele „Secția de Investigații Speciale" şi de permisul care avea poza lui.

— Aveți fixată o întâlnire? îl întrebă el pe Strike, fiind situat cu câteva zeci de centimetri mai sus de acesta în cuşca de lângă bariera electrică, ținând mâna pe receptorul telefonului.

— Nu.

— Despre ce e vorba?

— Domnul Evan Duffield, spuse Strike şi îl văzu pe paznic cum se încruntă şi mormăie ceva în telefon.

După circa un minut, Strike primi indicațiile necesare şi permisiunea de a trece. O luă pe un drum uşor şerpuitor ce ocolea clădirea studiourilor, reflectând din nou asupra modului în care te puteai folosi convenabil de reputația unora pentru haos şi autodistrugere.

Parcă la câteva rânduri în spatele unui Mercedes cu şofer care ocupa un spațiu cu un semn pe care se putea citi: PRODUCĂTORUL FREDDIE BESTIGUI, ieşi fără grabă din maşină în timp ce şoferul lui Bestigui îl urmărea în oglinda retrovizoare, şi intră pe o uşă de sticlă ce ducea la nişte scări ca de instituție, întru totul banale. Un tânăr care arăta ca o versiune doar cu puțin mai îngrijită a lui Spanner cobora treptele în fugă.

— Unde-l pot găsi pe domnul Freddie Bestigui? îl întrebă Strike.

— Etajul al doilea, primul birou pe dreapta.

Omul era la fel de urât în realitate ca şi în fotografii, cu ceafa ca de taur şi fața ciupită, aşezat la un birou de dincolo de un perete despărțitor din sticlă, uitându-se încruntat la monitorul computerului. Biroul exterior era aglomerat şi dezordonat, plin de femei tinere şi atrăgătoare aşezate la birouri. Afişe de filme erau

lipite pe stâlpii de susținere, iar lângă programările de lucru ale filmelor erau prinse poze cu animăluțe de companie. Frumuşica de lângă uşă, echipată cu o cască de centrală telefonică, ridică privirea spre Strike şi spuse:

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Am venit să vorbesc cu domnul Bestigui. Nu-ți face griji, mă descurc să ajung singur.

Fu în biroul lui Bestigui înainte ca fata să răspundă.

Bestigui se uită la el, cu ochii mici îngropați în grăsime, pielea oacheşă fiind împestrițată de alunițe negre.

— Cine eşti tu?

Începuse să se ridice, apucând cu degetele groase marginea biroului.

— Mă numesc Cormoran Strike. Sunt detectiv particular şi am fost angajat...

— *Elena!*

Bestigui îşi răsturnă ceaşca de cafea, care se împrăştia pe lemnul lucios, îmbibându-i toate hârtiile.

— Ieşi dracului afară de-aici! Afară! AFARĂ!

— ... de fratele Lulei Landry, John Bristow...

— *ELENA!*

Tânăra slăbuță şi frumoasă de la intrare alergă înăuntru şi rămase tremurând lângă Strike, îngrozită.

— Cheamă paza, căcăcioasă adormită ce eşti!

Fata o zbughi afară. Bestigui, care avea cel mult un metru şi nouăzeci şi cinci, se îndepărtase de birou şi se arăta la fel de netemător față de uriaşul Strike ca un pitbull a cărui curte fusese invadată de un Rottweiler. Elena lăsase uşa deschisă; ocupanții biroului exterior priveau înspre ei, înspăimântați şi parcă fascinați.

— Mă tot chinui să te contactez de vreo două săptămâni, domnule Bestigui...

— Amice, ai intrat într-un mare căcat, spuse Bestigui, avansând cu fălcile încleştate şi umerii groşi încordați.

— ... ca să vorbim despre noaptea în care a murit Lula Landry.

Doi bărbați în cămăşi albe şi având asupra lor aparate de emisie-recepție alergau de-a lungul peretelui de sticlă din dreapta lui Strike; tineri, bine clădiți şi cu priviri aprige.

— Scoateți-l de-aici! urlă Bestigui, arătând spre Strike, în timp ce paznicii se ciocniră unul de celălalt, încercând să forțeze intrarea în birou.

— Şi îndeosebi, spuse Strike, despre locul unde se afla soția ta, Tansy, când Lula s-a prăbuşit...

— Scoateți-l de-aici şi chemați dracului poliția! Cum a ajuns ăsta aici?

— … pentru că mi s-au arătat nişte fotografii care fac ca mărturia soției tale să aibă logică. Ia-ți mâinile de pe mine, îi spuse Strike celui mai tânăr dintre paznici, care îl trăgea de braț, sau te arunc pe fereastră.

Paznicul nu-i dădu drumul, ci se uită la Bestigui, aşteptându-i ordinele.

Ochii negri scânteietori ai producătorului erau fixați cu mare atenție asupra lui Strike. Îşi încleşta şi-şi relaxa mâinile de mardeiaş. După câteva secunde lungi, spuse:

— Eşti plin de bălării!

Dar nu le ordonă paznicilor aflați în aşteptare să-l scoată pe Strike din birou.

— Fotograful stătea pe trotuar vizavi de casa ta la primele ore ale zilei de opt ianuarie. Cel care a făcut pozele nu-şi dă seama ce-a obținut. Dacă nu vrei să discutăm, excelent. Poliția sau presa, nu-mi pasă. În final, o să se ajungă la acelaşi rezultat.

Strike făcu câțiva paşi către uşă. Paznicii, care-l țineau fiecare de câte un braț, se văzură luați prin surprindere şi, pentru moment, se aflară în postura absurdă de a-l reține înăuntru.

— Ieşiți afară, le spuse tăios Bestigui subordonaților săi. Vă anunț dac-o să am nevoie de voi. Închideți uşa când vă cărați.

Cei doi plecară. După ce uşa se închise, Bestigui spuse:

— În regulă, oricum te-oi fi numind, ai cinci minute.

Strike se aşeză, neinvitat, într-unul dintre fotoliile din piele din fața biroului lui Bestigui, în vreme ce producătorul reveni la scaunul lui din partea cealaltă, supunându-l pe Strike unei priviri reci şi dure, foarte diferită de cea primită de la soția înstrăinată a lui Bestigui. Aceasta era privirea cercetătoare intensă a unui jucător profesionist. Bestigui întinse mâna după un pachet de cigarillos, trase scrumiera neagră din sticlă spre el şi aprinse țigara subțire de foi cu o brichetă din aur.

— Bun, hai s-auzim ce arată aceste presupuse fotografii, spuse el, privind cu ochii îngustați prin norii de fum înțepător – imaginea unui mafiot din filme.

— Silueta unei femei ghemuite pe balconul de la ferestrele camerei tale de zi. Pare dezbrăcată, dar, după cum ştim amândoi, era în lenjerie intimă.

Bestigui pufăi cu sete câteva secunde, apoi scoase din gură țigara şi spuse:

— Prostii. Nu se putea vedea asta din stradă. Partea de jos a balconului e compactă, din piatră. Din unghiul ăla nu se putea vedea nimic. Joci la cacealma.

— Luminile de la camera ta de zi erau aprinse. I se vede silueta prin golurile din piatră. Atunci era loc, desigur, pentru că arbuştii

nu se aflau acolo, nu-i aşa? Oamenii nu se pot abţine să nu se gândească după aceea la scena unei întâmplări, chiar dacă au scăpat basma curată, adăugă Strike, degajat. Ai încercat să susţii că n-a existat niciodată loc suficient pe balconul ăla pentru ca o persoană să stea ghemuită, nu? Dar nu te poţi întoarce în timp să corectezi realitatea în Photoshop. Soţia ta a fost perfect poziţionată ca să audă ceea ce s-a întâmplat sus, în balconul de la etajul al treilea, cu puţin înainte de moartea Lulei Landry.

Strike făcu o pauză, în timp ce Bestigui continua să mijească ochii prin fumul ţigării, apoi spuse:

— Uite cum cred eu că s-a întâmplat. Tu şi soţia ta v-aţi certat în timp ce ea se pregătea de culcare. Poate că i-ai găsit rezerva de cocaină din baie sau ai întrerupt-o în timp ce trăgea pe nară nişte liniuţe. Aşa că ţi-ai zis că o pedeapsă potrivită ar fi s-o închizi afară, pe balcon, pe un ger sub zero grade. S-ar putea ca unii să se întrebe cum e posibil ca o stradă plină de paparazzi să nu fi observat că o femeie aproape dezbrăcată este îmbrâncită pe balcon deasupra capetelor lor, dar ningea abundent şi, de frig, băteau din picioare încercând să-şi pună sângele în mişcare, iar atenţia lor era îndreptată spre capetele străzii, în timp ce-i aşteptau pe Lula şi Deeby Macc. Iar Tansy nu scotea niciun zgomot, nu? Stătea ghemuită, se ascundea. Nu voia să se arate pe jumătate goală în faţa a treizeci de fotografi. Poate că i-ai făcut vânt pe balcon în momentul în care maşina Lulei apărea de după colţ. Nimeni nu s-ar fi uitat la fereastra ta dacă tocmai atunci şi-ar fi făcut apariţia Lula Landry în rochiţa aia subţirică.

— Eşti plin de bălării, spuse Bestigui. N-ai nicio fotografie.

— N-am spus că le am. Am spus că mi-au fost arătate.

Bestigui scoase ţigara dintre buze, dar se răzgândi în privinţa vorbitului şi o puse la loc. Strike aşteptă câteva momente, dar, când deveni clar că Bestigui n-avea să profite de oportunitatea ivită să vorbească, continuă:

— Probabil că Tansy a început să bată cu pumnii în geam imediat după ce Landry a căzut pe lângă ea. Nu te aşteptai ca soţia ta să înceapă să ţipe şi să bată în geam, nu-i aşa? Nedorind, în mod explicabil, să ai martori la gestul tău de abuz conjugal, ai deschis uşa. A ţâşnit pe lângă tine, ţipând din toţi rărunchii, a ieşit din apartament şi a coborât la Derrick Wilson. Moment în care te-ai uitat peste balustradă şi ai văzut-o pe Lula Landry zăcând moartă în stradă.

Bestigui pufăi încet, fără să-şi ia ochii de la faţa lui Strike.

— Ceea ce ai făcut în continuare ar putea să pară destul de incriminabil la tribunal. N-ai sunat la poliţie. N-ai alergat după soţia ta isterizată, pe jumătate îngheţată. Nu te-ai grăbit nici măcar

să ascunzi cocaina despre care ştiai că se află la vedere, în baie – lucru pe care juriul s-ar putea să-l considere mai de înțeles. Nu, în loc să te duci după nevastă-ta sau să suni la poliție, te-ai dus să cureți fereastra. În felul ăsta, nu mai rămâneau amprente care să arate că Tansy îşi lipise palmele pe partea exterioară a geamului, nu-i aşa? Prioritatea ta era să te asiguri că nimeni n-ar putea să dovedească faptul că ți-ai scos nevasta pe balcon la o temperatură de minus zece grade. Ținând cont de proasta reputație pe care o ai în privința agresiunilor fizice şi a abuzurilor şi dat fiind că plutea în aer posibilitatea ca o tânără angajată să-ți intenteze un proces, nu aveai niciun interes să furnizezi dovezi suplimentare presei sau procurorilor, nu-i aşa?

Strike îşi drese glasul şi continuă:

— După ce te-ai asigurat că ai îndepărtat orice urmă de amprente de pe geam, ai alergat la parter şi ai obligat-o să revină în apartament. În timpul scurt pe care l-ai avut la dispoziție până la sosirea poliției, ai convins-o să nu spună unde se afla când a căzut cadavrul. I-ai promis sau ai amenințat-o cu ceva, nu ştiu; însă, orice ar fi fost, a dat roade. Dar chiar şi aşa, tot nu te-ai simțit pe deplin în siguranță pentru că, la cât era de şocată şi de tulburată, te-ai temut ca nu cumva să lase să-i scape toată povestea. Aşa că ai încercat să distragi atenția poliției făcând tămbălăul legat de florile răsturnate în apartamentul lui Deeby Macc, sperând ca între timp Tansy să se calmeze şi să respecte înțelegerea. Ei bine, a respectat-o, nu-i aşa? Dumnezeu ştie cât te-a costat, dar s-a lăsat târâtă în mocirlă de presă. A suportat să fie numită fantezistă cu mintea tulburată de cocaină, a ținut cu dinții de povestea ei plăsmuită despre cum i-a auzit ea pe Landry şi pe criminal certându-se, de la o distanță de două etaje şi prin sticla izolată fonic. Totuşi, după ce îşi va da seama că există o dovadă fotografică a locului unde se afla, cred c-o să fie bucuroasă să iasă basma curată. S-ar putea ca soția ta să creadă că iubeşte banii mai mult decât orice pe lume, dar conştiința nu-i dă pace. Sunt convins că va ceda foarte repede.

Bestigui îşi fumase țigara până la capăt. Cu gesturi lente, stinse chiştocul în scrumiera neagră de sticlă. Trecură secunde lungi, iar zgomotul din biroul exterior ajungea la ei filtrat prin peretele de sticlă: voci, o sonerie de telefon.

Producătorul se ridică şi coborî storurile de prelată peste peretele despărțitor din sticlă, astfel ca niciuna dintre fetele agitate din biroul de dincolo să nu poată vedea înăuntru. Se aşeză la loc în fotoliu şi-şi mângâie gânditor cu degetele groase relieful boțit al părții de jos a feței, aruncând o privire spre Strike şi apoi iar într-o parte, spre despărțitura din prelată crem pe care o crease. Strike aproape că putea să vadă opțiunile care-i treceau prin minte lui

Bestigui, ca şi cum ar fi frunzărit un pachet de cărți de joc.

— Draperiile erau trase, replică în sfârşit Bestigui. Nu ieşea suficientă lumină prin fereastră ca să se poată distinge o femeie care stă ascunsă pe balcon. Tansy n-are să-şi schimbe mărturia.

— N-aş paria pe chestia asta, spuse Strike, întinzându-şi picioarele, proteza continuând să-l incomodeze. Când o să-i spun că termenul juridic pentru ceea ce ați făcut voi doi este „conspirație la obstrucționarea justiției" şi că o manifestare întârziată a conştiinței s-ar putea s-o ferească de bucluc; când voi adăuga compasiunea publică de care va avea parte ca victimă a abuzurilor conjugale şi suma de bani pe care e probabil s-o primească pentru drepturile exclusive legate de povestea ei; când îşi va da seama că va ajunge să spună lucrurile astea în tribunal şi că va fi crezută, plus că va putea astfel să contribuie la condamnarea omului pe care l-a auzit ucigându-şi vecina... domnule Bestigui, cred că nici tu nu ai bani suficienți ca să-i închizi gura.

Pielea aspră din jurul gurii lui Bestigui tresări. Luă din nou pachetul de cigarillos, dar nu-şi scoase altă țigară. Urmă o lungă tăcere în timpul căreia răsuci la nesfârşit pachetul între degete.

În cele din urmă, spuse:

— Nu recunosc nimic. Ieşi afară!

Strike nu se mişcă.

— Ştiu că arzi de dorința de a-ți suna avocatul, spuse el, dar cred că treci cu vederea aspectul posibil pozitiv al situației.

— Am auzit destule de la tine. Am spus să ieşi afară.

— Oricât de neplăcut ar fi să recunoşti ceea ce s-a întâmplat în noaptea aceea, tot e preferabil decât să devii principalul suspect într-un caz de crimă. De aici înainte, ăsta o să fie cam cel mai mic dintre rele. Dacă mărturiseşti ceea ce s-a întâmplat cu adevărat, te delimitezi clar de adevăratul criminal.

Acum reuşi să câştige atenția lui Bestigui.

— Nu aveai cum să o faci, spuse Strike, pentru că, dacă tu erai cel care a aruncat-o pe Landry de pe balconul aflat cu două etaje mai sus, n-ai mai fi putut să-i dai drumul în casă lui Tansy în câteva secunde de la căderea cadavrului. Eu cred că ți-ai închis soția afară, te-ai dus în dormitor, te-ai întins în pat, te-ai făcut comod – poliția spune că patul arăta deranjat, ca şi cum s-ar fi dormit în el – şi ai stat cu ochii pe ceas. Nu cred că voiai să adormi. Dacă o lăsai prea mult timp pe balcon, riscai să comiți un omor prin imprudență. Nu-i de mirare că Wilson mi-a spus că femeia tremura ca varga. Probabil că se afla în fazele incipiente ale hipotermiei.

Se lăsă din nou tăcerea, întreruptă doar de degetele dolofane ale lui Bestigui care băteau uşor pe marginea biroului. Strike îşi scoase

blocnotesul.

— Eşti pregătit acum să răspunzi la câteva întrebări?

— Du-te dracului!

Furia pe care şi-o reprimase până atunci puse stăpânire dintr-odată pe producător, care stătea cu maxilarul ieşit în afară şi umerii gârboviți, la acelaşi nivel cu urechile. Strike şi-l imagina arătând astfel în timp ce se apropia amenințător, cu mâinile întinse, de soția lui slăbită şi drogată.

— Eşti într-un mare căcat aici, îl informă Strike calm, dar depinde numai de tine cât de tare te afunzi. Poți să negi totul, să te războieşti cu soția ta la tribunal şi în presă şi să înfunzi puşcăria pentru sperjur şi obstrucționarea poliției. Sau poți să începi să cooperezi chiar acum şi să câştigi recunoştința şi bunăvoința familiei Lulei. Asta ar demonstra foarte convingător că ai remuşcări şi va fi de folos când avocatul va cere clemență la proces. Dacă informațiile pe care le oferi ajută la prinderea ucigaşului, nu cred că te vei alege cu ceva mai rău decât o mustrare din partea judecătorului. Poliția o să şi-o ia pe cocoaşă de la opinia publică şi de la presă.

Bestigui respira zgomotos, dar părea să reflecteze la cuvintele lui Strike. În sfârşit, începu să zbiere:

— Nu există niciun ucigaş. Wilson n-a găsit pe nimeni acolo sus. Landry s-a aruncat, spuse el, şi capul îi zvâcni, într-un gest de nepăsare. Era şi aia o drogată cu mintea vraişte, ca şi nenorocita de nevastă-mea.

— A existat un ucigaş, spuse Strike simplu, iar tu l-ai ajutat să scape.

Ceva din expresia lui Strike îl făcu pe Bestigui să-şi reprime imboldul vădit de a-l lua în zeflemea. Ochii i se făcură ca nişte fante de onix în timp ce cugeta la spusele lui Strike.

— Am auzit că-ți doreai să o distribui pe Lula într-un film?

Bestigui păru deconcertat de schimbarea subiectului.

— A fost doar o idee, bâigui el. Era o ciudată, dar arăta al dracului de bine.

— Ți-ar fi plăcut să-i aduci pe ea şi pe Deeby Macc împreună într-un film?

— Ăştia doi împreună erau o rețetă sigură de făcut bani.

— Care-i treaba cu filmul pe care te-ai gândit să-l faci după moartea ei – cum îi zice, biografie romanțată? Am auzit că Tony Landry n-a fost prea încântat de idee?

Spre surprinderea lui Strike, un rânjet de satir se instală pe fața ca o pungă a lui Bestigui.

— Cine ți-a spus asta?

— Nu-i adevărat?

Pentru prima oară, Bestigui părea să simtă că are ocazia să domine conversația.

— Nu, nu-i aşa. Anthony Landry mi-a dat de înțeles destul de limpede că, după ce Lady Bristow va muri, o să fie bucuros să discutăm despre asta.

— Să înțeleg că nu era supărat atunci când te-a sunat ca să vorbiți despre acest lucru?

— Atâta timp cât filmul este făcut cu gust, bla bla bla…

— Îl cunoşti bine pe Tony Landry?

— Îl ştiu.

— În ce context?

Bestigui îşi scărpină bărbia, zâmbind ca pentru sine.

— Este avocatul soției de care divorțezi, desigur.

— Deocamdată, spuse Bestigui.

— Crezi c-o să renunțe la serviciile lui?

— S-ar putea să fie nevoită, spuse Bestigui, iar zâmbetul lui deveni un rânjet de automulțumire. Conflict de interese. Vom vedea.

Strike se uită în jos la blocnotes, gândindu-se, cu priceperea unui jucător de poker talentat de a-şi calcula cu detaşare şansele, la cât de riscant era să forțeze această pistă de interogare până la limită, fără să aibă nicio dovadă.

— Să înțeleg, spuse el, ridicând din nou privirea, că i-ai spus lui Landry că eşti la curent cu faptul că se culcă cu soția partenerului său de afaceri?

O clipă de surprindere înmărmurită, după care Bestigui izbucni într-un hohot de râs, o explozie grobiană şi agresivă de veselie.

— O ştii şi p-asta, nu?

— Cum ai aflat *tu?*

— Am angajat pe cineva din branşa ta. Credeam că Tansy îşi face de cap, dar a reieşit că ea îi oferea alibiuri nenorocitei de soră-sa, în timp ce Ursula şi-o trăgea cu Tony Landry. O să fie superdistractiv să-i vezi divorțând pe alde May. Avocați de mare forță în ambele tabere. Vechea firmă de familie destrămată. Cyprian May nu-i aşa de neputincios precum pare. O reprezintă pe cea de-a doua mea soție. O să mă cac pe mine de râs urmărind circul ăsta. Să-i văd şi eu de data asta pe avocați cum şi-o trag unul altuia.

— Înseamnă că ai o frumoasă situație de superioritate în fața avocatului care se ocupă de divorț din partea soției tale, nu?

Bestigui zâmbi răutăcios prin rotocoalele de fum.

— Niciunul dintre ei nu ştie deocamdată că ştiu. Am aşteptat să vină momentul potrivit ca să le spun.

Dar Bestigui păru să-şi amintească, subit, că Tansy s-ar putea afla acum în posesia unei arme şi mai puternice în războiul

divorțului lor, aşa că zâmbetul se făcu nevăzut de pe fața lui boțită, lăsând în urmă o expresie de amărăciune.

— Încă ceva, spuse Strike. În noaptea în care a murit Lula: după ce te-ai dus la parter după soția ta şi ai adus-o înapoi în apartament, ai auzit ceva afară?

— Parcă argumentul tău era că nu se poate auzi nimic din apartament dacă geamurile sunt închise? se răsti Bestigui.

— Nu vorbesc despre zgomotele din stradă. Vorbesc de cele de dincolo de uşă. Se poate ca Tansy să fi făcut prea multă gălăgie ca să se mai audă ceva, dar mă întreb dacă, după ce ați ajuns amândoi în hol – poate ați zăbovit puțin acolo, încercând s-o calmezi, după ce ai adus-o înăuntru? — ai auzit vreo mişcare dincolo de uşă? Sau Tansy țipa prea tare?

— Făcea o gălăgie infernală, spuse Bestigui. N-am auzit nimic.

— Absolut nimic?

— Nimic suspect. Doar Wilson, care a trecut în fugă pe lângă uşă.

— Wilson…

— Da.

— Când a fost asta?

— Când ai zis tu. După ce ne-am întors în apartament.

— Imediat după ce-ai închis uşa?

— Da.

— Dar Wilson urcase deja la etaj când voi doi erați încă în holul clădirii, nu-i aşa?

— Da.

Şanțurile de pe fruntea şi din jurul gurii lui Bestigui se adânciră.

— Deci, când ați ajuns în apartamentul de la primul etaj, Wilson trebuie să fi dispărut deja din vedere şi nici nu mai putea fi auzit?

— Da…

— Dar tu spui că ai auzit paşi pe scări, imediat după ce-ai închis uşa apartamentului?

Bestigui nu răspunse. Strike îl vedea cum adună toate elementele la un loc în minte, pentru prima oară.

— Am auzit… da… paşi. Trecând în fugă. Pe scări.

— Da, spuse Strike. Şi ai putut să distingi dacă era o pereche de paşi sau două?

Bestigui se încruntă, cu ochii în gol, privind dincolo de detectiv înspre trecutul înşelător.

— A fost o… singură pereche de paşi. De-aia m-am gândit c-o fi Wilson. Dar nu putea fi… Wilson era încă sus, la etajul al treilea, căutând prin apartamentul Lulei… pentru că l-am auzit coborând din nou, după aceea… după ce-am sunat la poliție, l-am auzind trecând în fugă prin dreptul uşii… Am uitat asta, spuse Bestigui şi,

pentru o fracțiune de secundă, păru aproape vulnerabil. Am uitat. Se întâmplau multe în timpul ăla. Tansy zbiera.

— Şi, fireşte, te-ai gândit la propria-ți piele, spuse Strike cu vioiciune, punându-şi blocnotesul şi pixul în buzunar şi ridicându-se din fotoliul de piele. Păi, nu te mai rețin. Poate vrei să-ți suni avocatul. Ai fost de mare ajutor. Mă aştept să ne revedem la tribunal.

13

Eric Wardle îl sună pe Strike a doua zi.

— L-am sunat pe Deeby, spuse el scurt.

— Şi? zise Strike, făcându-i semn lui Robin să-i dea pixul şi o foaie de hârtie.

Stăteau amândoi la biroul ei, bând ceai cu biscuiți în timp ce discutau despre ultima amenințare cu moartea din partea lui Brian Mathers, în care acesta promitea, nu pentru prima oară, că-i va spinteca burta lui Strike şi va urina pe măruntaiele lui.

— A primit de la Somé o bluză cu glugă personalizată. Cu un pistol din paiete pe piept şi două versuri de-ale lui Deeby pe spate.

— Doar una?

— Da.

— Altceva? întrebă Strike.

— Îşi aminteşte de o curea, un fes şi nişte butoni de cămaşă.

— Mănuşi n-a primit?

Wardle făcu o pauză, probabil verificându-şi însemnările.

— Nu, n-a zis nimic de mănuşi.

— Păi, asta clarifică lucrurile, spuse Strike.

Wardle nu comentă în niciun fel. Strike aşteptă ca polițistul fie să închidă, fie să-i mai dea nişte informații.

— Ancheta oficială se ține joi, spuse brusc Wardle. În cazul Rochelle Onifade.

— Bine, spuse Strike.

— Nu pari prea interesat.

— Nu sunt.

— Credeam că erai sigur că a fost o crimă...

— Sunt, dar ancheta nu va dovedi nici că a fost, nici că n-a fost. Ai idee când e înmormântarea?

— Nu, spuse Wardle iritat. Ce importanță are?

— M-am gândit să mă duc.

— De ce?

— Avea o mătuşă, ai uitat? spuse Strike.

Wardle încheie convorbirea cu ceea ce Strike bănuia a fi dezgust.

Bristow îl sună pe Strike mai târziu în aceeaşi dimineață ca să-i spună ora şi locul înmormântării lui Rochelle.

— Alison a reuşit să afle toate detaliile, îi spuse el detectivului la

telefon. E superefícientă.
— Evident, admise Strike.
— Am să vin şi eu. S-o reprezint pe Lula. Trebuia să o fi ajutat pe Rochelle.
— Cred că oricum s-ar fi terminat în felul ăsta, John. O aduci şi pe Alison?
— Ea zice că vrea să vină, spuse Bristow, deşi nu părea foarte încântat de idee.
— Ne vedem acolo, atunci. Sper să vorbesc cu mătuşa lui Rochelle, dacă apare.
Când Strike îi spuse lui Robin că iubita lui Bristow aflase ora şi locul înmormântării, aceasta păru dezamăgită. Şi ea încercase să afle aceste detalii la solicitarea lui Strike şi părea să aibă sentimentul că Alison o întrecuse în această privință.
— Nu mi-am dat seama că eşti aşa de competitivă, spuse Strike, amuzat. Nu-ți face probleme. Poate că a avut un avantaj din start față de tine.
— Cum ar fi?
Dar Strike se uita la ea gânditor.
— Ce e? spuse Robin, uşor în defensivă.
— Vreau să vii cu mine la înmormântare.
— A, spuse Robin. OK. De ce?
Se aştepta ca Strike să-i explice că ar fi părut mai firesc ca ei doi să apară acolo ca un cuplu, exact la fel cum păruse mai natural ca el să se ducă la Vashti însoțit de o femeie. În schimb, Strike zise:
— Vreau să faci ceva pentru mine acolo.
După ce îi expuse, clar şi concis, despre ce era vorba, Robin se arătă teribil de tulburată.
— Dar de ce?
— Nu pot să-ți spun.
— De ce?
— Prefer să nu-ți spun nici asta.
Robin nu-l mai vedea pe Strike cu ochii lui Matthew. Nu se mai întreba dacă se prefăcea sau se dădea mare, ori dacă pretindea doar că ar fi mai deştept decât era de fapt. Acum scotea din calcul posibilitatea ca Strike să facă pe misteriosul în mod deliberat. Cu toate acestea, repetă, de parcă nu l-ar fi auzit bine:
— *Brian Mathers.*
— Mda.
— Omul care amenință cu moartea.
— Da.
— Dar, spuse Robin, ce legătură poate să aibă cu moartea Lulei Landry?
— Niciuna, spuse Strike, destul de sincer. Deocamdată.

Crematoriul din Londra, unde după trei zile s-a ținut ceremonia funebră a lui Rochelle, era friguros, anonim şi deprimant. Totul era neutru din punctul de vedere al apartenenței religioase; de la stranele din lemn închis la culoare şi pereții simpli, lipsiți cu grijă de orice obiect religios, până la fereastra cu vitraliu abstract, un mozaic de pătrățele strălucitoare, ca nişte pietre prețioase. Aşezat pe lemnul tare, în timp ce un preot cu glas plângăreț o numea pe Rochelle „Roselle", iar ploaia fină împroşca fereastra pestriță de deasupra lui, Strike înțelegea atractivitatea heruvimilor auriți şi a sfinților din ipsos, a garguielor şi îngerilor din Vechiul Testament, a crucifixelor din aur bătute în pietre prețioase; orice ar fi putut să ofere o aură de maiestuozitate şi grandoare, o făgăduință fermă a vieții de apoi sau o valoare retrospectivă unei vieți precum cea pe care o dusese Rochelle. Fata moartă reuşise să întrezărească paradisul terestru: plin cu obiecte create de designeri şi celebrități pe care să le poată dispreţui şi şoferi chipeşi cu care să glumească, iar faptul că tânjise după toate acestea o adusese în situația asta: şapte bocitoare şi un preot care nu ştia nici cum o cheamă.

Întreaga ceremonie avea un caracter impersonal bătător la ochi; un sentiment de uşoară stinghereală; o evitare dureroasă a adevărurilor legate de viața lui Rochelle. Nimeni nu părea să creadă că are dreptul să stea în primul rând. Chiar şi negresa obeză cu ochelari groşi şi pălărie tricotată, care, presupunea Strike, era mătuşa lui Rochelle, alesese să se aşeze la trei bănci distanță de partea din față a crematoriului, păstrând distanța față de coşciugul ieftin. Lucrătorul chel pe care Strike îl întâlnise la căminul pentru persoane fără adăpost venise îmbrăcat cu o cămaşă descheiată la gât şi o geacă de piele. În spatele lui era un tânăr asiatic cu ten sănătos, în ținută elegantă, despre care Strike credea că s-ar putea să fie psihiatrul care conducea grupul de tratament ambulatoriu din care făcuse parte Rochelle.

Strike, în vechiul său costum bleumarin, şi Robin, în fusta şi taiorul negre pe care le purta la interviuri, stăteau în spate de tot. În cealaltă parte a intervalului de trecere dintre bănci se afla Bristow, nefericit şi palid, şi Alison, al cărei impermeabil negru cu două şiruri de nasturi scânteia puțin în lumina rece.

Nişte perdele roşii ieftine se desfăcură, coşciugul alunecă şi dispăru din vedere, iar flăcările o mistuiră pe fata înecată. Bocitoarele tăcute schimbară zâmbete îndurerate şi stingherite în spatele crematoriului. Zăboveau indecise, căutând să nu adauge graba nepotrivită a plecării la celelalte neajunsuri ale serviciului funerar. Mătuşa lui Rochelle, care răspândea o aură de excentricitate aflată la limita labilității, se prezentă drept Winifred,

după care anunță cu glas puternic, cu o nuanță acuzatoare:

— Sunt sendvişuri în pub. Io mă gândeam c-or să vie mai mulți oameni.

Ieşi din crematoriu şi o luă înaintea tuturor, ca şi cum nu ar fi admis nicio opoziție, luând-o pe stradă spre Red Lion, urmată de celelalte şase bocitoare, înfruntând ploaia cu capetele uşor aplecate.

Sendvişurile promise aşteptau, uscate şi neapetisante, pe o tavă tapetată cu folie metalică acoperite cu folie transparentă, pe o măsuță din colțul pubului întunecos şi cam murdar. La un moment dat, în drum spre Red Lion, mătuşa Winifred îşi dădu seama cine era John Bristow, iar acum pusese stăpânire deplină asupra lui, țintuindu-l de bar, vorbindu-i repede şi fără pauze. Bristow răspundea ori de câte ori îi permitea ea să strecoare pieziş câte un cuvințel, dar privirile pe care i le arunca lui Strike, care stătea de vorbă cu psihiatrul lui Rochelle, deveneau tot mai frecvente şi mai disperate odată cu trecerea minutelor.

Psihiatrul se eschivă de la toate tentativele lui Strike de a-l antrena într-o discuție despre grupul de tratament pe care-l conducea, în final parând o întrebare despre dezvăluirile pe care Rochelle ar fi putut să i le facă printr-o aducere aminte politicoasă dar fermă despre dreptul la confidențialitate al pacienților.

— Ați fost surprins că s-a sinucis?

— Nu, nu întru totul. Ştiți, era o fată foarte tulburată, iar moartea Lulei Landry a însemnat un mare şoc pentru ea.

După puțin timp şi-a luat rămas-bun de la toată lumea şi a plecat.

Aşezată la o măsuță de lângă uşă, Robin, după ce se străduise să întrețină o conversație cu Alison, care-i răspundea monosilabic, se dădu bătută şi se duse la toaletă.

Strike traversă şchiopătând uşor micul salon şi se aşeză pe scaunul părăsit de Robin. Alison îi aruncă o privire ostilă, apoi îşi continuă contemplarea lui Bristow, care nu scăpase de hărțuiala mătuşii lui Rochelle. Alison nu-şi descheiase impermeabilul stropit de ploaie. Un pahar mic ce conținea un lichid ce arăta a vin de Porto stătea în fața ei pe masă şi un mic zâmbet disprețuitor îi juca pe buze, ca şi cum găsea împrejurările în care se afla insalubre şi inadecvate. Strike încă se chinuia să găsească un început de discuție potrivit, când ea spuse pe neaşteptate:

— John trebuia să se ducă în dimineața asta la o şedință cu executorii lui Conway Oates. L-a lăsat pe Tony să se întâlnească singur cu ei. Tony e furios la culme.

Tonul ei dădea de înțeles că Strike era responsabil, într-un fel oarecare, pentru asta şi că merita să afle ce încurcătură provocase.

Bău puțin din vin. Părul îi atârna moale pe umeri, iar între palmele ei mari paharul părea mic de tot. În pofida urâțeniei care pe alte femei le-ar fi făcut să fie timide, ea radia un sentiment puternic de suficiență.

— Nu crezi că John a făcut un gest frumos venind la funeralii? întrebă Strike.

Alison scoase un mic „hm” usturător, însoțit de un râset cu subînțeles.

— Nu e ca și cum ar fi *cunoscut-o* pe fata asta.

— De ce ai venit *tu,* atunci?

— Tony a vrut să vin.

Strike remarcă sfiala încântată cu care Alison pronunțase numele șefului ei.

— De ce?

— Ca să stau cu ochii pe John.

— Tony e de părere că John trebuie supravegheat?

Ea nu-i răspunse.

— John și Tony te împart între ei, nu-i așa?

— Poftim? întrebă ea tăios.

Era bucuros că reușise s-o descumpănească.

— Îți împart serviciile? Ca secretară?

— Oh... oh, nu. Eu lucrez pentru Tony și Cyprian; sunt secretara partenerilor principali.

— Aha. Atunci mă întreb de ce am avut impresia că ai fi și secretara lui John?

— Eu lucrez la un nivel totalmente diferit, spuse Alison. John se folosește de biroul de dactilografe. Nu am nimic de împărțit cu el la locul de muncă.

— Și totuși, idila a înflorit trecând peste ierarhia secretarial și peste etaje?

Alison întâmpină gluma lui nesărată cu o nouă tăcere disprețuitoare. Părea să-l considere pe Strike un om intrinsec jignitor, cineva cu care nu merită să te porți manierat, pentru că depășea limitele bunei-cuviințe.

Lucrătorul de la cămin stătea singur într-un colț, servindu-se din sendvișuri. Era evident că încerca să-și omoare timpul până când putea să plece în mod decent. Robin ieși de la toaletă și se pomeni deturnată instantaneu de Bristow, care avea mare nevoie de ajutor ca să-i poată ține piept mătușii Winifred.

— Deci, de cât timp sunteți împreună, tu și John? întrebă Strike.

— De câteva luni.

— Ați început relația înainte de moartea Lulei, nu?

— M-a invitat în oraș la scurt timp după aceea, spuse ea.

— Trebuie să fi fost într-o stare sufletească foarte proastă, nu?

— Era totalmente răvăşit.

Tonul ei nu exprima compasiune, ci un uşor dispreţ.

— A flirtat cu tine o vreme?

Se aşteptase ca ea să refuze să-i răspundă, dar se înşelase. Deşi încerca să dea o altă impresie, răspunsul ei vădea mândrie şi o inconfundabilă autosatisfacţie.

— A venit la etaj ca să-l vadă pe Tony. Tony era ocupat, aşa că John a venit să aştepte la mine în birou. A început să vorbească despre sora lui şi s-a emoţionat. I-am dat nişte şerveţele şi, până la urmă, m-a invitat la cină.

În pofida unor sentimente aparent moderate pentru Bristow, Strike credea că femeia era mândră de avansurile lui; erau un fel de trofeu. Strike se întrebă dacă Alison mai fusese vreodată invitată la cină, înainte să apară disperatul de John Bristow. Fusese o ciocnire între doi oameni cu o nevoie nesănătoasă: *I-am dat nişte şerveţele, iar el m-a invitat la cină.*

Lucrătorul de la cămin se încheia la geacă. Surprinzând privirea lui Strike, îl salută cu mâna de rămas-bun şi plecă fără să schimbe vreo vorbă cu nimeni.

— Şi ce părere are marele şef despre faptul că secretara lui are o relaţie cu nepotul său?

— Nu e treaba lui Tony ce fac în viaţa mea particulară, replică ea.

— E-adevărat, spuse Strike. În orice caz, nu el e cel mai potrivit să vorbească despre îmbinarea afacerilor cu plăcerea, nu? Ştiind că se culcă cu soţia lui Cyprian May.

Amăgită pe moment de tonul lui relaxat, Alison deschise gura să răspundă. Dar apoi înţelesul vorbelor îi deveni clar, zdruncinându-i siguranţa de sine.

— Nu-i adevărat! replică ea cu violenţă, aprinsă la faţă. Cine ţi-a spus asta? E o minciună. Este o minciună *sfruntată.* Nu-i adevărat. Nu este!

Dincolo de protestul femeii, Strike auzi glasul unui copil îngrozit.

— Serios? Atunci, de ce te-a trimis Cyprian May la Oxford ca să-l cauţi pe Tony pe data de şapte ianuarie?

— Asta… a fost doar… uitase să-i zică lui Tony să semneze nişte documente, atâta tot.

— Şi n-a folosit un fax sau un curier pentru că…?

— Erau nişte documente secrete.

— Alison, spuse Strike, savurând agitaţia femeii, ştim amândoi că astea-s gogoşi. Cyprian a crezut că Tony s-a ascuns pe undeva cu Ursula în ziua aceea, nu-i aşa?

— N-a crezut! Şi nu s-a ascuns!

La bar, mătuşa Winifred flutura brațele, ca o moară de vânt, vorbind înflăcărat cu Bristow şi Robin, care aveau pe chip nişte zâmbete încremenite.

— L-ai găsit la Oxford, nu-i aşa?

— Nu, pentru că...

— La ce oră ai ajuns acolo?

— Cam pe la unsprezece, dar el...

— De bună seamă că Cyprian te-a trimis în momentul în care ai ajuns la birou, nu?

— Documentele erau urgente.

— Dar nu l-ai găsit pe Tony la hotel sau la centrul de conferințe?

— L-am ratat, spuse ea cu o disperare furioasă, pentru că se întorsese la Londra ca s-o viziteze pe Lady Bristow.

— Aha, făcu Strike. Bun. Puțin cam ciudat că nu v-a spus nici ție, nici lui Cyprian că urma să se întoarcă la Londra, nu ți se pare?

— Nu, spuse ea, într-o tentativă eroică de a-şi redobândi superioritatea dispărută. Putea fi contactat. Răspundea la telefonul mobil. Nu avea nicio importanță.

— L-ai sunat pe mobil?

Ea nu-i răspunse.

— L-ai sunat şi nu ți-a răspuns?

Alison bău din vin într-o tăcere încărcată de furie.

— Acum, pe cinstite, îți cam piere cheful dacă eşti pe aparate şi trebuie să răspunzi la un telefon de la secretară.

Se gândi că ea va considera spusele lui drept un afront şi reacția ei nu-l dezamăgi:

— Eşti dezgustător. Cu adevărat dezgustător, spuse ea cu glas scăzut, obrajii ei căpătând o culoare roşu-închis de la pudoarea pe care încerca să o mascheze printr-o etalare a superiorității.

— Locuieşti singură? o întrebă el.

— Ce legătură are asta cu toate celelalte? replică ea, surprinsă complet pe picior greşit acum.

— Am întrebat şi eu. Deci, nu ți se pare nimic ciudat în faptul că Tony şi-a rezervat o cameră de hotel în Oxford, s-a întors la Londra a doua zi de dimineață, după care a revenit la Oxford, la timp ca să plece de la hotel a doua zi?

— S-a întors la Oxford ca să poată participa la conferința de după-amiază, spuse ea cu încăpățânare.

— Oh, serios? Ai rămas în zonă şi te-ai întâlnit cu el acolo?

— A fost acolo, răspunse ea evaziv.

— Ai dovada, nu-i aşa?

Femeia rămase tăcută.

— Spune-mi, zise Strike, ai prefera să crezi că Tony a fost în pat toată ziua cu Ursula May sau că a avut cine ştie ce confruntare cu

nepoata lui?

La bar, mătuşa Winifred îşi aranja pălăria tricotată şi îşi lega centura hainei. Dădea semne că se pregăteşte să plece.

Timp de câteva secunde, Alison se luptă cu ea însăşi şi, deodată, cu aerul că dă drumul la ceva mult timp reprimat, spuse într-o şoaptă feroce:

— Ei nu au o relație. *Ştiu* că nu au. Nu ar fi posibil. Pe Ursula n-o interesează decât banii. E singurul lucru care contează pentru ea, iar Tony are mai puțini bani decât Cyprian. Ursula nu l-ar vrea pe Tony. În niciun caz.

— Ei, nu se ştie niciodată. Pasiunea fizică s-ar putea să fi fost mai puternică decât tendințele ei mercantile, spuse Strike, privind-o cu atenție pe Alison. Se poate întâmpla. E greu pentru un alt bărbat să judece, dar nu arată rău Tony, nu-i aşa?

Văzu cât de puternice îi erau suferința şi furia, iar când vorbi, vocea ei era sufocată:

— Tony are dreptate – eşti un profitor – hotărât să pui gheara pe cât mai mulți bani – John a luat-o razna – Lula *s-a aruncat. S-a aruncat.* Întotdeauna a fost instabilă. John e ca maică-sa, e isteric, îşi imaginează lucruri. Lula se droga, era unul din acei oameni incontrolabili, mereu provoca necazuri şi încerca să atragă atenția. O răsfățată. Azvârlea cu banii în stânga şi-n dreapta. Putea să aibă orice şi-ar fi dorit, pe oricine ar fi dorit, dar nimic nu era de ajuns pentru ea.

— Nu mi-am dat seama că ai cunoscut-o.

— Păi… Tony mi-a vorbit despre ea.

— Chiar n-o avea la inimă, aşa e?

— O vedea exact aşa cum era. Nu era bună de nimic. Aşa sunt unele femei, spuse ea, pieptul agitându-i-se sub impermeabilul fără formă.

Un vânt răcoros răscoli aerul mucegăit din salon când uşa se închise în urma mătuşii lui Rochelle. Bristow şi Robin continuară să zâmbească slab până când uşa se închise complet, după care schimbară priviri uşurate.

Barmanul dispăruse. În micul salon rămăseseră doar ei patru. Strike sesiză, pentru prima oară, balada din anii optzeci care se auzea în fundal: „The Power of Love” a lui Jennifer Rush. Bristow şi Robin se apropiară de masa lor.

— Parcă ziceai că vrei să vorbeşti cu mătuşa lui Rochelle? întrebă Bristow, părând profund mâhnit, ca şi cum suportase degeaba un chin.

— Nu într-atât încât să alerg după ea, răspunse cu voioşie Strike. Ai putea să-mi povesteşti tu.

Strike îşi dădea seama, după expresiile de pe chipurile lui Robin

şi Bristow, că amândurora atitudinea lui li se părea ciudat de nepăsătoare. Alison îşi ascunsese fața, prefăcându-se că are ceva de căutat prin geantă.

Ploaia se oprise, trotuarele erau alunecoase, iar cerul înnorat amenința cu o nouă revărsare de apă. Cele două femei mergeau tăcute în față, în vreme ce Bristow îi relata cu seriozitate tot ce-şi putea aminti din conversația cu mătuşa Winifred. Strike, pe de altă parte, nu-l asculta. Privea spatele celor două femei, ambele în negru – aproape identice pentru un observator neatent. Îşi aminti de sculpturile care încadrau Queen's Gate: deloc asemănătoare, în pofida presupunerilor făcute de ochii leneşi; un mascul, o femelă, da, din aceeaşi specie, dar profund diferite.

Când le văzu pe Robin şi Alison oprindu-se în dreptul unui BMW despre care presupuse că era al lui Bristow, încetini şi el şi îi reteză acestuia relatarea dezlânată despre relațiile furtunoase pe care Rochelle le avusese cu familia ei.

— John, trebuie să verific ceva cu tine.

— Te ascult.

— Spui că l-ai auzit pe unchiul tău venind în apartamentul mamei tale în dimineața de dinainte de moartea Lulei?

— Da, aşa e.

— Eşti absolut sigur că bărbatul pe care l-ai auzit era Tony?

— Da, bineînțeles.

— Totuşi, nu l-ai văzut?

— Păi...

Fața ca de iepure a lui Bristow deveni dintr-odată nedumerită.

— ... nu... nu cred că l-am văzut efectiv. Dar l-am auzit când a intrat. I-am auzit vocea din hol.

— Şi nu crezi că, poate, întrucât îl aşteptai pe Tony, ai *presupus* că era Tony?

O nouă pauză.

Apoi, cu o voce schimbată:

— Vrei să spui că Tony n-a fost acolo?

— Vreau doar să ştiu cât de sigur eşti că el a fost.

— Păi... până în acest moment, eram complet sigur. Nimeni altcineva nu are cheie de la apartamentul mamei. Nu putea fi nimeni dec*ât Ton*y.

— Deci, ai auzit cum cineva intră în apartament. Ai auzit o voce de bărbat. Vorbea cu mama ta sau cu Lula?

— Ăă...

Incisivii mari ai lui Bristow ieşeau şi mai mult în evidență în timp ce reflecta la întrebare.

— L-am auzit intrând. Cred că l-am auzit vorbind cu Lula...

— Şi l-ai auzit plecând?

— Da. L-am auzit păşind pe hol. Am auzit uşa închizându-se.

— Când Lula şi-a luat la revedere de la tine, a pomenit ceva despre faptul că Tony tocmai trecuse pe-acolo?

Altă tăcere. Bristow duse mâna la gură, gândindu-se.

— Păi... m-a îmbrățişat, asta e tot ce... Da, cred că a spus c-a vorbit cu Tony. Sau nu? Am presupus că vorbise cu el, pentru că îmi închipuiam...? Dar, dacă n-a fost unchiul meu, cine a fost?

Strike aşteptă. Bristow stătea cu privirea ațintită în trotuar, gândind.

— Dar trebuie să fi fost el. Lula trebuie să fi văzut cine a fost şi n-a considerat prezența acestuia remarcabilă, şi cine putea să fie, în afară de Tony? Cine altcineva putea să aibă cheia?

— Câte chei există?

— Patru. Trei de rezervă.

— O mulțime.

— Păi, Lula, Tony şi cu mine aveam toți câte una. Mama a vrut da noi să putem să intrăm şi să ieşim din casă oricând doream, mai ales de când s-a îmbolnăvit.

— Şi toate aceste chei sunt prezente şi se ştie pe unde sunt, da?

— Da... păi... aşa cred. Presupun că a Lulei a revenit la mama, împreună cu toate celelalte lucruri. Tony o are încă pe a lui, eu o am pe a mea, iar a mamei.... Cred că e pe undeva în apartament.

— Deci, nu ştii de vreo cheie care să se fi rătăcit?

— Nu.

— Şi niciunul dintre voi n-a împrumutat cuiva cheia?

— Doamne fereşte, de ce să facem una ca asta?

— Nu-mi iese din minte cum folderul ăla cu fotografii a fost şters de pe laptopul Lulei în timp ce se afla în apartamentul mamei tale. Dacă mai există vreo cheie despre care nu se ştie...

— Nu poate să fie, spuse Bristow. Asta e... aş... de ce zici că Tony n-a fost acolo? Trebuie să fi fost. El zice că m-a văzut prin uşă.

— Te-ai dus la firmă când te-ai întors de acasă de la Lula, corect?

— Da.

— Ca să iei nişte dosare?

— Da. M-am dus repede în birou şi le-am luat. M-am mişcat iute.

— Deci te-ai întors acasă la mama ta...?

— Nu putea să fie trecut de zece.

— Iar omul care a intrat la ce oră a venit?

— Poate... cred că la o jumătate de oră după aceea? Sincer, nu-mi amintesc exact. Nu stăteam cu ochii pe ceas. Dar de ce să spună Tony că a fost acolo dacă n-a fost?

— Păi, dacă ştia că lucrezi acasă, putea foarte bine să spună că a venit, că nu vrea să te deranjeze şi după aia să se ducă pe hol ca să vorbească cu mama ta. Presupun că ea i-a confirmat prezența la poliție?

— Probabil că da. Da, aşa cred.

— Dar nu eşti sigur?

— Nu cred că am discutat vreodată asta. Mama era amețită de tranchilizante şi în suferință. În ziua aia a dormit foarte mult. Apoi, a doua zi de dimineață, am auzit vestea despre Lula…

— Dar nu ți s-a părut nicio clipă ciudat că Tony n-a intrat în biroul în care lucrai să-ți zică două vorbe?

— N-a fost ciudat deloc, spuse Bristow. Era foarte nervos din cauza afacerii Conway Oates. Aş fi fost mai surprins dacă ar fi avut chef de vorbă.

— John, nu vreau să te alarmez, dar cred că şi tu, şi mama ta ați putea fi în pericol.

Micul behăit de râs nervos al lui Bristow se auzi firav şi neconvingător. Strike o vedea pe Alison, la nici cincizeci de metri distanță, cu brațele la piept, ignorând-o pe Robin, privind la cei doi bărbați.

— Doar… nu vorbeşti serios? spuse Bristow.

— Sunt cât se poate de serios.

— Dar… asta… Cormoran, vrei să spui că ştii cine a ucis-o pe Lula?

— Da, cred că da… dar tot trebuie să stau de vorbă cu mama ta înainte de a încheia toate socotelile.

Bristow arăta de parcă şi-ar fi dorit să soarbă conținutul minții lui Strike. Ochii lui miopi cercetau cu aviditate fiecare părticică a feței lui Strike, cu o expresie pe jumătate temătoare, pe jumătate imploratoare.

— Trebuie să fiu şi eu acolo, spuse el. E foarte slăbită.

— Desigur. Ce zici de mâine-dimineață?

— Tony o să se-nfurie dacă-mi mai iau ore libere în timpul programului.

Strike aşteptă.

— În regulă, spuse Bristow. În regulă. Mâine la zece şi jumătate.

14

A doua zi de dimineață, aerul era înviorător şi luminos. Strike luă metroul ca să ajungă în Chelsea, un cartier monden şi plin de verdeață. Era o parte a Londrei pe care o cunoştea foarte puțin, căci Leda nu reuşise, nici măcar în fazele ei cele mai risipitoare, să-şi asigure un locşor în vecinătatea Spitalului Royal Chelsea, pal şi grațios în soarele primăverii.

Franklin Row era o stradă atrăgătoare, cu clădiri din cărămidă roşie. Aici erau platani şi un spațiu întins acoperit cu gazon şi împrejmuit cu balustrade, în care o ceată de copii de şcoală primară se jucau, îmbrăcați în bluze Aertex şi pantaloni scurți bleumarin, supravegheați de învățători în costume de trening. Țipetele lor fericite punctau liniştea netulburată îndeobşte decât de ciripitul păsărilor. Nicio maşină nu trecu în timp ce Strike păşea pe trotuar, cu mâinile în buzunare, spre casa în care locuia Lady Yvette Bristow.

Pe zidul de lângă uşa alcătuită parțial din sticlă, la care ajungeai după ce urcai patru trepte din piatră, se afla un panou de modă veche pentru sonerii, din bachelită. Strike verifică să vadă dacă numele Lady Yvette Bristow era scris clar în dreptul Apartamentului E, după care se retrase pe trotuar şi aşteptă în căldura blândă a zilei, privind în susul şi în josul străzii.

Se făcu zece şi jumătate, dar John Bristow nu sosi. Piața rămăsese pustie, în afara celor douăzeci de copilaşi care alergau între cercurile şi conurile colorate de dincolo de balustrade.

La unsprezece fără un sfert, mobilul lui Strike vibră în buzunar. Era un mesaj de la Robin:

Alison tocmai a sunat să anunțe că JB este reținut şi nu poate veni. Nu vrea ca tu să vorbeşti cu mama lui fără să fie şi el de față.

Strike îi trimise imediat un mesaj lui Bristow:

Cât crezi că vei fi reținut? E vreo şansă să rezolvăm mai târziu azi?

Abia trimisese mesajul când telefonul începu să sune.

— Da, alo? spuse Strike.

— Oggy? se auzi vocea firavă a lui Graham Hardacre, tocmai din Germania. Am materialul despre Agyeman.

— Te-ai descurcat neobişnuit de repede, zise Strike, scoţând blocnotesul din buzunar. Spune.

— E vorba de locotenentul Jonah Francis Agyeman, Geniştii Regali. Douăzeci şi unu de ani, necăsătorit, ultima rundă de serviciu a început pe 11 ianuarie. Se întoarce în iunie. Rudă apropiată, mama. Fără fraţi sau surori, fără copii.

Strike scrise totul în blocnotes, ţinând mobilul între obraz şi umăr.

— Îţi rămân dator, Hardy, spuse el, punând blocnotesul la loc. N-ai nicio poză, nu?

— Pot să-ţi trimit una prin e-mail.

Strike îi dădu lui Hardacre adresa de e-mail a biroului şi, după întrebările de rutină despre vieţile celuilalt şi exprimarea reciprocă a dorinţelor de bine, încheie convorbirea.

Era unsprezece fără cinci minute. Strike aştepta, cu telefonul în mână, în piaţa liniştită şi plină de verdeaţă, în vreme ce copiii năzdrăvani se jucau cu cercurile şi săculeţii umpluţi cu boabe de fasole, iar un avion argintiu minuscul trasă o linie albă groasă peste cerul de culoarea brebenocului. În sfârşit, însoţit de un mic ciripit care se auzi clar în liniştea străzii, sosi răspunsul lui Bristow:

Nicio şansă azi. Am fost obligat să plec la Rye. Poate mâine?

Strike oftă.

— Îmi pare rău, John, murmură el şi urcă treptele, apoi sună la soneria lui Lady Bristow.

Holul de la intrare, liniştit, spaţios şi însorit, avea cu toate acestea un aer comunitar uşor deprimant, pe care o vază în formă de găleată plină cu flori uscate, o mochetă verde şters şi pereţii galben-pal, alese probabil pentru aspectul lor neutru, nu reuşeau să-l risipească. Ca şi la Kentigern Gardens, exista un lift, acesta având însă uşi din lemn. Strike preferă să urce pe jos. Clădirea avea un aspect uşor părăginit, care nu-i diminua cu niciun chip aura tăcută de bunăstare.

Uşa de la ultimul etaj se deschise şi în prag apăru o infirmieră de la Clinica Macmillan, de origine caraibiană, cea care-i permisese accesul prin uşa de la parter.

— Nu sunteţi domnul Bristow, spuse ea cu glas voios.

— Nu, sunt Cormoran Strike. John e pe drum.

Ea îl lăsă să intre. Holul locuinţei lui Lady Bristow era aglomerat într-un mod plăcut, cu pereţii tapetaţi într-o nuanţă palidă de roşu şi acoperiţi de acuarele în rame vechi aurite. Un suport pentru umbrele era plin cu bastoane, iar hainele erau atârnate pe un şir de cârlige de cuier. Strike se uită în dreapta şi văzu o părticică din biroul aflat la capătul coridorului: o masă de lucru din lemn masiv

şi un fotoliu pivotant întors cu spatele la uşă.

— Vreți să aşteptați în camera de zi ca să văd dacă Lady Bristow vă poate primi?

— Da, fireşte.

Intră pe uşa indicată de infirmieră într-o cameră încântătoare cu pereți de culoarea primulei, cu rafturi pentru cărți pe care erau aşezate şi fotografii. Un telefon de modă veche, cu disc, era aşezat pe o măsuță lângă o sofa comodă tapițată cu creton. Strike se asigură mai întâi că infirmiera nu era prin preajmă, după care ridică receptorul din furcă şi-l reaşează, astfel încât să nu se observe că nu stătea perfect pe suporturi.

Aproape de bovindou, pe o măsuță de scris, se afla o fotografie mare, cu ramă de argint, făcută la nunta lui Sir şi Lady Bristow. Mirele, un bărbat rotofei, zâmbitor, cu barbă, arăta mult mai în vârstă decât soția lui. Mireasa era subțire, blondă şi frumuşică într-un mod insipid. Admirând aparent fotografia, Strike, cu spatele la uşă, deschise un mic sertar al delicatei măsuțe din lemn de cireş. Înăuntru era un teanc de hârtie de scris bleu şi plicuri de aceeaşi culoare. Închise sertarul la loc.

— Domnul Strike? Puteți veni.

Înapoi prin holul tapetat în roşu, un culoar scurt şi apoi în dormitorul mare, în care culorile dominante erau albastrul „ou de rață” şi albul, întreaga încăpere creând o impresie de eleganță şi bun-gust. Două uşi la stânga, amândouă întredeschise, duceau într-o mică baie ataşată de dormitor şi ceea ce părea a fi un dressing mare. Mobilierul era delicat şi franțuzit. Recuzita specifică bolilor grave – perfuzia pe suportul metalic, plosca lucitoare şi curată aşezată pe un scrin, alături de o întreagă baterie de medicamente – lăsa o impresie stridentă de impostură.

Femeia muribundă purta un halat gros de culoarea fildeşului şi stătea rezemată pe multe perne, patul din lemn sculptat făcând-o să pară mai măruntă decât era. Nicio urmă nu mai rămăsese din frumusețea cu care Lady Bristow se putea mândri în tinerețe. Oasele scheletului erau clar conturate acum, sub pielea delicată, lucioasă şi exfoliată. Avea ochii înfundați în orbite, încețoşați şi întunecați, iar părul subțire şi fin ca al unui bebeluş era cenuşiu pe fondul unor suprafețe întinse de scalp roz. Brațele emaciate stăteau fără vlagă peste aşternut, iar cateterul ieşea în afară. Moartea ei era o prezență aproape palpabilă în cameră, de parcă ar fi aşteptat răbdătoare şi politicoasă în spatele draperiei.

Un miros suav de flori de lămâi verde se simțea în aer, nereuşind întru totul să-l eclipseze pe cel de dezinfectant şi descompunere corporală. Mirosuri care-i aminteau lui Strike de spitalul unde zăcuse neajutorat luni în şir. Un al doilea bovindou fusese ridicat

câțiva centimetri, pentru ca aerul curat şi călduț şi țipetele îndepărtate ale copiilor care făceau sport să poată pătrunde în încăpere. Se puteau vedea de acolo partea de sus a frunzişului platanilor scăldați de lumina soarelui.

— Dumneata eşti detectivul?

Vocea femeii era slabă şi aspră, iar vorbele se auzeau neclar. Strike, care se întrebase dacă Bristow îi spusese adevărul despre profesia sa, se bucură că ea ştia.

— Da, sunt Cormoran Strike.

— Unde e John?

— A fost reținut la birou.

— Din nou, murmură ea şi apoi: Tony îi dă prea mult de lucru. Nu e corect.

Se uită la el cu privirea încețoşată şi-i arătă cu degetul uşor ridicat un mic scaun vopsit.

— Te rog, ia loc.

În jurul irisurilor decolorate se vedeau linii albe, ca de cretă. În timp ce se aşeza, Strike observă alte două fotografii cu rame argintii aşezate pe noptieră. Cu o senzație asemănătoare unui şoc electric, se pomeni uitându-se în ochii lui Charlie Bristow, la zece ani, cu obrajii bucălați, cu tunsoarea lui ca de fotbalist din anii optzeci, îmbrăcat în cămaşa de şcoală cu colțuri alungite la guler şi un nod uriaş la cravată. Arăta exact aşa cum arătase când îşi luase la revedere de la cel mai bun prieten al său, Cormoran Strike, aşteptându-se să se reîntâlnească după vacanța de Paşte.

Lângă fotografia lui Charlie se afla una mai mică, a unei fetițe de o frumusețe desăvârşită, cu bucle lungi de păr negru şi ochi mari şi căprui, într-o uniformă şcolară bleumarin: Lula Landry, la nu mai mult de şase ani.

— Mary, spuse Lady Bristow, fără să ridice vocea, iar infirmiera apăru degrabă. Vrei să-i aduci dlui Strike… cafea? Ceai? îl întrebă ea pe Strike, care se simți transportat înapoi cu două decenii şi jumătate, în grădina însorită a lui Charlie Bristow, în care grațioasa mămică blondă a acestuia îi servea cu limonadă la gheață.

— O cafea ar fi minunată, mulțumesc foarte mult.

— Îmi cer scuze că nu o fac chiar eu, spuse Lady Bristow după ce infirmiera ieşi cu paşi grei, dar, după cum vezi, acum sunt întru totul dependentă de bunăvoința străinilor. La fel ca biata Blanche Dubois.

Închise ochii pentru o clipă, ca şi cum s-ar fi concentrat mai bine asupra unei suferințe interne. Strike se întrebă cât de îndopată cu medicamente era. Sub manierele grațioase, el ghicea în vorbele ei o nuanță abia simțită din ceva amar, la fel cum mireasma de flori de lămâi verde nu reuşea să acopere mirosul descompunerii, iar el se

minună de asta, ținând cont de faptul că Bristow își petrecea cea mai mare parte a timpului îngrijind-o și aflându-se la dispoziția ei.

— De ce nu e și John aici? întrebă Lady Bristow din nou, cu ochii în continuare închiși.

— A fost reținut la birou, repetă Strike.

— A, da. Da, mi-ai spus.

— Lady Bristow, aș dori să vă pun câteva întrebări și îmi cer scuze în avans dacă vi se vor părea excesiv de personale sau deranjante.

— Când ai trecut prin ceea ce am trecut eu, spuse ea pe un ton liniștit, nimic nu te mai poate răni mai mult. Te rog să-mi spui Yvette.

— Mulțumesc. Te deranjează dacă îmi iau notițe?

— Nu, deloc, spuse ea și îl privi cu un interes vag cum își scoate pixul și blocnotesul.

— Aș vrea să începem, dacă nu te deranjează, cu modul în care Lula a intrat în familia voastră. Ați știut ceva despre trecutul ei când ați adoptat-o?

Lady Bristow era întruchiparea neajutorării și a pasivității cum zăcea acolo cu brațele fără vlagă peste pătură.

— Nu, spuse ea. Eu n-am știut nimic. Poate că Alec o fi știut, dar, dacă a știut, nu mi-a spus niciodată.

— Ce te face să crezi că soțul tău știa ceva?

— Alec mergea întotdeauna în profunzimea lucrurilor, atât cât putea, spuse ea cu un zâmbet slab, de aducere aminte. Știi, a fost un om de afaceri de mare succes.

— Dar nu ți-a spus niciodată nimic despre prima familie a Lulei?

— Oh, nu, n-ar fi făcut asta.

Părea să considere stranie o astfel de sugestie.

— Am vrut ca ea să fie a mea, doar a mea, înțelegi? Alec ar fi vrut să mă protejeze, dacă ar fi știut ceva. N-aș fi suportat ideea ca, într-o zi, nu știu cine venit de nu știu unde să o revendice. Deja îl pierdusem pe Charlie și îmi doream foarte mult o fiică. Ideea de a o pierde și pe ea…

Infirmiera se întoarse cu o tavă cu două cești pe ea și o farfurie cu biscuiți bourbon de ciocolată.

— O cafea, spuse ea cu voioșie, așezând ceașca pe noptiera cea mai apropiată de Strike, și un ceai de mușețel.

Ieși din cameră grăbită. Lady Bristow închise ochii. Strike luă o gură de cafea neagră și spuse:

— Este adevărat că Lula a plecat să-și caute părinții biologici în anul de dinainte de a muri?

— Exact, spuse Lady Bristow, cu ochii rămași închiși. Tocmai fusesem diagnosticată cu cancer.

Urmă o pauză, în care Strike îşi puse ceaşca pe noptieră, iar chiotele îndepărtate ale copiilor din piață pătrunseră prin fereastra deschisă.

— John şi Tony au fost foarte, foarte supărați pe ea, spuse Lady Bristow. Considerau că nu era cazul ca ea să înceapă să-şi caute mama biologică în vreme ce eu eram atât de bolnavă. Tumoarea era deja avansată când au descoperit-o. A trebuit să trec direct pe chimioterapie. John a fost un băiat foarte bun. M-a dus cu maşina la şi de la spital şi a venit să stea cu mine în perioadele cele mai grele, şi chiar şi Tony a contribuit şi el, dar Lulei nu părea să-i pese decât...

Oftă şi îşi deschise ochii spălăciți, căutând fața lui Strike.

— Tony a spus mereu că era foarte răsfățată. Se prea poate să fi fost vina mea. Îl pierdusem pe Charlie, înțelegi? Mi se părea că tot ce făceam pentru ea nu era destul.

— Ştii cât de multe a reuşit să afle Lula despre familia ei biologică?

— Nu, mă tem că nu ştiu. Cred că îşi dădea seama cât de tare mă supăra asta. Nu mi-a spus mare lucru. Bineînțeles, ştiu că şi-a găsit mama, pentru că s-a stârnit toată agitația aia în presă. A fost exact cum prezisese Tony. N-a vrut-o niciodată pe Lula. O persoană absolut înfiorătoare, spuse şoptit Lady Bristow. Dar Lula a continuat să se vadă cu ea. Eu făceam chimioterapie în tot acest timp. Îmi căzuse părul...

Vocea ei se pierdu. Strike se simțea ca o brută în timp ce insista asupra subiectului, aşa cum probabil ea şi dorise ca el să se simtă:

— Dar despre tatăl biologic? Ți-a spus vreodată că ar fi aflat ceva despre el?

— Nu, spuse cu glas pierit Lady Bristow. N-am întrebat-o. Am avut impresia că a renunțat la întreaga poveste după ce şi-a găsit mama aia oribilă. Nu voiam să discut despre nimic din toate astea. Era prea dureros. Cred că şi-a dat seama.

— N-a pomenit de tatăl ei biologic ultima oară când ați văzut-o? insistă Strike.

— Oh, nu, spuse ea cu glas suav. Nu. N-a fost o vizită foarte lungă, ştii? Mi-a spus, în clipa în care a intrat, îmi amintesc, că nu poate să rămână mult. Trebuia să se întâlnească cu prietena ei, Ciara Porter.

Sentimentul ei că fusese tratată urât pluti uşor către Strike ca mirosul de bolnav țintuit la pat pe care-l emana: puțin mucegăit, puțin răscopt. Ceva legat de ea îi amintea de Rochelle. Deşi erau două femei cât se poate de diferite, amândouă transmiteau resentimentul celor care se simțeau neluați în seamă şi neglijați.

— Poți să-ți aminteşti ce ai discutat cu Lula în ziua aceea?

— Păi, mi se dăduseră foarte multe analgezice, înțelegi. Trecusem printr-o operație foarte grea. Nu-mi amintesc toate detaliile.

— Dar îți aminteşti că Lula a venit să te vadă? întrebă Strike.

— O da, spuse ea. M-a trezit, tocmai dormeam.

— Poți să-ți aminteşti despre ce ați discutat?

— Despre operația mea, fireşte, spuse ea, doar cu o nuanță de asprime. Şi apoi, puțin, despre fratele ei mai mare.

— Mai mare?

— Charlie, spuse Lady Bristow, compătimitor. I-am povestit despre ziua în care a murit. Nu vorbisem niciodată cu ea despre asta până atunci. A fost ziua cea mai urâtă din viața mea.

Strike şi-o imagina, epuizată şi uşor amețită, ceea ce n-o împiedica să fie plină de resentimente pentru toate câte i se întâmplau, ținând-o pe fiica sa, fără voia acesteia, acolo, lângă ea, ca să-i vorbească despre suferința ei şi despre fiul ei decedat.

— De unde puteam să ştiu că atunci avea să fie ultima oară când o vedeam? spuse Lady Bristow cu un uşor gâfâit. Nu mi-am dat seama că eram pe cale să-mi pierd al doilea copil.

Ochii ei injectați se umplură. Clipi şi două lacrimi mari căzură pe obrajii scofâlciți.

— Vrei, te rog, să te uiți în sertarul acela, şopti ea, arătând un deget ofilit spre noptieră, şi să-mi dai de-acolo pastilele?

Strike deschise sertarul indicat si văzu multe cutiuțe albe, de diferite tipuri şi cu diferite etichete pe ele.

— Care...?

— Nu contează. Toate sunt la fel, spuse ea.

El luă o cutie pe care scria clar Valium. Avea destule pastile acolo cât pentru zece supradoze.

— Poți să-mi scoți două din cutie? spuse ea. O să le iau cu puțin ceai, dacă s-a răcit.

Îi dădu pastilele şi ceaşca. Mâinile îi tremurau. Se văzu nevoit să-i țină farfurioara şi se gândi, nepotrivit, la un preot care dă împărtăşania.

— Mulțumesc, murmură ea, rezemându-se din nou relaxată pe pernele ei, în timp ce el punea ceaşca de ceai pe noptieră, şi fixându-l cu ochi plângători. Oare John mi-a spus că l-ai cunoscut pe Charlie?

— Da, aşa e, spuse Strike. Nu l-am uitat niciodată.

— Nu, bineînțeles că nu. Era un copil adorabil. Toată lumea spunea asta. Cel mai dulce băiat, cel mai dulce pe care l-am cunoscut vreodată. Îi simt lipsa în fiecare zi.

De dincolo de fereastră se auzeau țipetele copiilor şi foşnetul platanilor, iar Strike se gândea cum va fi arătat încăperea cu luni în

urmă, într-o dimineață de iarnă, când copacii trebuie să fi fost golaşi, când Lula Landry şedea pe locul în care stătea el, cu ochii ei frumoşi fixați probabil pe fotografia lui Charlie cel dispărut dintre ei, în vreme ce mama sa, amețită de medicamente, îi spunea povestea oribilă.

— Nu discutasem niciodată cu adevărat cu Lula despre asta până atunci. Băieții plecaseră cu bicicletele. L-am auzit pe John țipând şi pe urmă pe Tony cum urla, urla...

Pixul lui Strike nu intrase încă în contact cu hârtia. Privea chipul femeii muribunde în timp ce aceasta vorbea.

— Alec nu m-a lăsat să mă uit, n-a vrut să mă lase să mă apropii de carieră. Când mi-a spus ce se întâmplase, am leşinat. Am crezut că mor. Am vrut să mor. Nu puteam să înțeleg cum îngăduise Dumnezeu să se întâmple aşa ceva. Dar de atunci am ajuns să cred că poate am meritat toate astea, spuse Lady Bristow pe un ton distant, cu ochii fixați în tavan. M-am întrebat dacă sunt pedepsită. Pentru că i-am iubit prea mult. I-am răsfățat. Nu puteam să le refuz nimic. Charlie, Alec şi Lula. Cred că trebuie să fie o pedeapsă, pentru că altfel ar fi ceva de o cruzime cumplită, nu-i aşa? Să fiu nevoită să trec prin asta iar şi iar si iar.

Strike nu avea niciun răspuns de dat. Femeia cerşea milă, dar el constată că nu putea să simtă milă pentru ea, chiar dacă, probabil, ar fi meritat. Zăcea pe patul de moarte, învăluită în veşmintele invizibile ale martiriului, prezentându-şi neajutorarea şi pasivitatea ca pe nişte podoabe, iar sentimentul lui dominant era de silă.

— Mi-am dorit-o pe Lula foarte mult, spuse Lady Bristow, dar nu cred că ea, vreodată... Era o fetiță tare drăgălaşă. Frumoasă foc. Eram în stare să fac orice pentru fata asta. Dar ea nu m-a iubit aşa cum m-au iubit Charlie şi John. Poate că a fost prea târziu. Poate că am obținut-o prea târziu. Când a venit prima oară la noi, John a fost gelos. Suferise atât de mult după Charlie... dar până la urmă au ajuns să fie prieteni apropiați. Foarte apropiați.

O încruntătură mică încreți pielea subțire ca hârtia de pe fruntea ei.

— Deci Tony s-a înşelat.

— În ce privință s-a înşelat? întrebă Strike cu glas domol.

Degetele femeii tresăriră pe cuvertură. Înghiți în sec.

— Tony considera că n-ar fi trebuit s-o adoptăm pe Lula.

— De ce? întrebă Strike.

— Lui Tony nu i-a plăcut niciunul dintre copiii mei, spuse Yvette Bristow. Fratele meu este un om foarte dur. Foarte rece. A spus lucruri îngrozitoare după moartea lui Charlie. Alec l-a lovit. Nu era adevărat. Nu era adevărat... ce-a spus Tony.

Privirea ei lăptoasă alunecă spre fața lui Strike, iar lui i se păru

că o întrezăreşte pe femeia care fusese când încă arăta bine: uşor ataşată emoţional, uşor copilăroasă, foarte dependentă, o creatură ultrafeminină, protejată şi răsfăţată de Sir Alec, care s-a străduit să-i satisfacă orice capriciu şi orice dorinţă.

— Ce a spus Tony?

— Lucruri oribile despre John şi Charlie. Lucruri înfiorătoare. Nu vreau să le repet, spuse ea cu glas pierit. Iar când a auzit că vrem să adoptăm o fetiţă, l-a sunat pe Alec şi i-a spus că nu trebuie să facem asta. Alec s-a înfuriat, şopti ea. I-a interzis lui Tony să mai vină în casa noastră.

— I-ai spus Lulei toate lucrurile astea când te-a vizitat în ziua aceea? întrebă Strike. Despre Tony, despre lucrurile pe care le-a spus după moartea lui Charlie şi când aţi adoptat-o?

Ea păru să sesizeze un reproş.

— Nu-mi amintesc exact ce i-am spus. Tocmai suferisem o operaţie foarte grea. Eram puţin cam ameţită de la toate medicamentele. Nu-mi amintesc exact ce am spus acum…

Apoi, cu o schimbare bruscă a subiectului:

— Băiatul ăla îmi amintea de Charlie. Iubitul Lulei. Băiatul acela foarte frumos. Cum îl cheamă?

— Evan Duffield?

— Aşa. Ştii, a venit să mă vadă cu puţin timp în urmă. Destul de recent. Nu ştiu exact… am pierdut şirul timpului. Acum iau foarte multe medicamente. Dar el a venit să mă vadă. A fost tare drăguţ din partea lui. Voia să vorbim despre Lula.

Strike îşi aminti de Bristow, care îi spusese că mama lui nu ştia cine este Duffield, şi se întrebă dacă nu cumva Lady Bristow jucase acest mic joc cu fiul ei, prefăcându-se mai confuză decât era în realitate, ca să-i stimuleze instinctele protectoare.

— Dacă ar fi trăit, Charlie ar fi fost frumos ca el. Poate că ar fi ajuns cântăreţ sau actor. Îi plăcea să joace roluri, mai ştii? Mi-a părut tare rău pentru băiatul ăsta Evan. A plâns aici, cu mine. Mi-a spus că el a crezut că Lula se întâlneşte cu un alt bărbat.

— Despre care alt bărbat vorbea?

— Cântăreţul, spuse vag Lady Bristow. Cântăreţul care a compus cântece despre ea. Când eşti tânăr şi frumos, poţi să fii foarte crud. Mi-a părut tare rău pentru el. Mi-a spus că se simte vinovat. I-am spus că nu are de ce.

— De ce a spus că se simte vinovat?

— Pentru că nu s-a dus la ea în apartament. Pentru că n-a fost acolo, ca s-o împiedice să moară.

— Dacă am putea să ne întoarcem pentru un moment înapoi, Yvette, în ziua de dinaintea morţii Lulei?

Ea se uită la el cu reproş.

— Mă tem că nu-mi mai amintesc nimic altceva. Ți-am spus tot ce mi-am adus aminte. Tocmai ieşisem din spital. Nu eram eu însămi. Îmi dăduseră foarte multe medicamente, pentru dureri.

— Înțeleg asta. Voiam doar să ştiu dacă îți aminteşti că te-a vizitat în acea zi Tony, fratele tău?

Urmă o pauză, iar Strike văzu cum ceva se împietreşte pe chipul acela slăbit.

— Nu, nu-mi amintesc ca Tony să fi venit atunci, spuse Lady Bristow în sfârşit. Ştiu că el zice că a fost aici, dar nu-mi amintesc să fi venit. Poate că dormeam.

— El susține că ar fi fost aici în timpul vizitei Lulei, spuse Strike. Lady Bristow ridică foarte uşor din umerii ei fragili.

— Poate că a fost, spuse ea, dar nu-mi aduc aminte.

Şi apoi, ridicând vocea:

— Fratele meu se poartă mult mai frumos cu mine acum, de când ştie c-am să mor. Mă vizitează foarte des. Şi spune mereu lucruri otrăvite despre John, fireşte. Mereu a făcut aşa. Dar John a fost întotdeauna bun cu mine. De când sunt bolnavă, a făcut lucruri pentru mine... lucruri pe care niciun fiu n-ar trebui să le facă. Ar fi fost mai potrivite pentru Lula... dar ea a fost o fetiță răsfățată. Am iubit-o, dar era foarte egoistă. Foarte egoistă.

— Aşadar, în acea ultimă zi, ultima dată când ai văzut-o pe Lula... spuse Strike, revenind cu încăpățânare la subiectul principal, dar Lady Bristow nu-l lăsă să continue.

— După ce-a plecat Lula, am fost foarte supărată, spuse ea. Foarte supărată, într-adevăr. Întotdeauna când vorbesc despre Charlie mi se întâmplă aşa. Ea putea să vadă cât de nefericită eram, dar cu toate astea a plecat la întâlnirea cu prietena ei. A trebuit să iau nişte pastile şi am dormit. Nu, nu l-am văzut pe Tony. N-am mai văzut pe nimeni altcineva. O fi zicând el c-a fost aici, dar eu nu-mi mai amintesc nimic până când John m-a trezit seara, când a adus tava cu cina. John era supărat. M-a certat.

— De ce?

— El e de părere că iau prea multe pastile, spuse Lady Bristow, ca o fetiță. Ştiu că vrea să-mi fie bine, dragul de John, dar nu-şi dă seama... n-ar fi în stare... am suferit atât de mult în viața mea. În seara aceea a stat cu mine mult timp. Am vorbit despre Charlie. Am vorbit până mult după miezul nopții. Iar în timp ce vorbeam, spuse ea coborând vocea până la şoaptă, chiar în timp ce noi doi vorbeam, Lula a căzut... a căzut de pe balcon. Aşa încât, a doua zi de dimineață, John a fost cel nevoit să-mi dea vestea. Politia a venit la uşă în zorii zilei. A intrat în dormitor ca să-mi spună şi...

Înghiți în sec şi-şi clătină capul fără vlagă, cu o fărâmă de viață în ea.

— De-asta a revenit cancerul, ştiu. Oamenii nu pot suporta atâta suferință.

Vocea ei devenea tot mai neclară. Strike se întrebă cât Valium luase deja, în timp ce ea închidea ochii ațipind.

— Yvette, pot să te rog să-mi dai voie să merg la baie? întrebă el.

Ea îi dădu permisiunea, mişcând somnoroasă din cap.

Strike se ridică şi se mişcă rapid şi surprinzător de liniştit pentru un om corpolent ca el, intrând în dressing.

Ajunse în fața unui şir de uşi din lemn de mahon care ajungeau până în tavan. Strike deschise una dintre uşi şi aruncă o privire înăuntru, la şinele înțesate cu rochii şi haine, având deasupra un raft pentru genți şi pălării, inhalând mirosul mucegăit al pantofilor şi țesăturilor vechi care, în pofida valorii materiale evidente a conținutului, evocau o veche prăvălie cu obiecte de caritate. În tăcere, deschise şi închise uşă după uşă până când, la a patra încercare, văzu un teanc de genți care se vedea că sunt noi-nouțe, fiecare de o culoare diferită, înghesuite pe raftul de sus.

O luă pe cea albastră, nouă, ca luată din magazin, şi lucioasă. Avea emblema GS şi căptuşeala de mătase prinsă cu fermoar în interior. O pipăi cu degetele peste tot, în fiecare colțişor, după care o puse repede la loc pe raft.

O luă pe următoarea, cea albă: căptuşeala avea un imprimeu african stilizat. Din nou o scotoci cu degetele în interior. După care desfăcu fermoarul.

Căptuşeala se desprinse, exact aşa cum spusese Ciara, ca o eşarfă cu marginea zimțată metalică, expunând interiorul aspru din piele albă. Nu se vedea nimic înăuntru până când se uită mai atent şi atunci zări linia bleu de la marginea întăriturii rectangulare din carton îmbrăcat în pânză care susținea baza genții. Ridică întăritura şi văzu sub ea o bucată de hârtie bleu împăturită, plină cu un scris de mână dezordonat.

Strike puse iute geanta la loc pe raft, cu căptuşeala mototolită înăuntru, şi scoase dintr-un buzunar interior al sacoului o pungă din plastic transparent, în care introduse hârtia bleu, pe care o desfăcuse, dar n-o citise. Închise uşa de mahon şi continuă să le deschidă pe celelalte. În spatele penultimei uşi era un seif, acționat de la o tastatură digitală.

Strike scoase a doua pungută de plastic din interiorul sacoului, îşi vârî mâna în ea şi începu să apese cheile, dar înainte să-şi ducă încercarea până la capăt, auzi o mişcare afară. Vârând grăbit punga mototolită în buzunar, închise uşa şifonierului cât mai silențios cu putință şi se întoarse în dormitor, unde o găsi pe infirmieră aplecată deasupra lui Yvette Bristow. Se uită în jur când îl auzi intrând.

— Am greşit uşa, spuse Strike. Am crezut că acolo e baia.

Se duse în baia ataşată dormitorului şi acolo, cu uşa închisă, înainte să tragă apa şi să deschidă robinetele pentru liniştirea infirmierei, citi în sfârşit testamentul Lulei Landry, scris cu mâna pe hârtia de corespondență a mamei sale şi având-o drept martor pe Rochelle Onifade.

Când se întoarse în dormitor, Yvette Bristow încă nu deschisese ochii.

— A adormit, spuse infirmiera cu blândețe. Doarme mult.

— Da, spuse Strike, pulsul bubuindu-i în urechi. Te rog să-i spui că mi-am luat rămas-bun, când se trezeşte. Va trebui să plec acum.

Merseră împreună pe coridorul elegant.

— Lady Bristow pare foarte bolnavă, comentă Strike.

— O da, este, spuse infirmiera. Poate să moară dintr-o clipă-n alta. E foarte slăbită.

— Cred că mi-am uitat... spuse Strike vag, intrând în camera de zi galbenă pe care o vizitase la început, aplecându-se peste sofa ca să o împiedice pe infirmieră să vadă ce face şi aşezând la loc receptorul de telefon pe care-l ridicase de pe furcă.

— Da, uite-l, spuse el, prefăcându-se că ia în palmă ceva mic pe care-l vârî în buzunar. Mulțumesc foarte mult pentru cafea.

Cu mâna pe clanța uşii, se întoarse cu fața la ea.

— Dependența ei de Valium a fost la fel de mare mereu? spuse el.

Fără să bănuiască nimic, încrezătoare, infirmiera zâmbi cu îngăduință.

— Da, dar acum nu-i mai poate face rău. Totuşi, spuse ea, le-aş spune eu vreo două doctorilor ăia care au tratat-o. De ani de zile, trei doctori i-au dat rețete, judecând după etichetele cutiilor.

— Da, foarte lipsiți de profesionalism, doctorii ăia, spuse Strike. Mulțumesc încă o dată pentru cafea. La revedere.

Coborî în fugă scara, cu mobilul deja scos din buzunar, atât de entuziasmat încât nu se mai concentră asupra paşilor, astfel că se lovi de un colț de treaptă şi scoase un urlet de durere când piciorul cu proteza alunecă pe muchie. Genunchiul se răsuci şi căzu, cu toată greutatea, şase trepte mai jos, aterizând grămadă la bază, săgetat de o durere înfiorătoare atât în articulație, cât şi în capătul ciotului, ca şi cum atunci i-ar fi fost retezat, ca şi cum cicatricea încă nu se vindecase.

— Fir-ar al dracului!

— Ați pățit ceva? strigă infirmiera, care se uita în jos la el pe deasupra balustradei, cu fața inversată într-un mod comic.

— Nu, nimic, sunt bine! strigă el. Am alunecat! Nu-ți face

probleme! *Futu-i mama mă-sii!* bodogăni el în barbă, în timp ce se apuca de stâlpul central al scării ca să se ridice, temându-se să-şi sprijine toată greutatea pe proteză.

Coborî şchiopătând, rezemându-se cât mai mult de balustradă. Traversă holul ţopăind într-un picior şi se ţinu de uşa masivă de la intrare ca să ajungă la treptele din faţa clădirii.

Copiii care făcuseră sport dispăreau din vedere sub forma unui crocodil îndepărtat, bleu şi bleumarin, întorcându-se şerpuind la şcoală şi la masa de prânz. Strike rămase rezemat de cărămizile calde, trăgându-şi un potop de înjurături şi întrebându-se ce vătămări îşi provocase. Durerea era chinuitoare, iar pielea, care deja era iritată, îi dădea acum senzaţia că fusese sfâşiată. Îl ardea sub tamponul din gel care ar fi trebuit s-o protejeze, iar ideea de a parcurge pe jos toată distanţa până la metrou era nefericit de neatrăgătoare.

Se aşeză pe treapta de sus şi comandă un taxi prin telefon, după care mai dădu nişte telefoane, mai întâi lui Robin, apoi lui Wardle şi în final la birourile firmei de avocatură Landry, May, Patterson.

Taxiul negru apăru de după colţ. În timp ce se ridica şi, chinuit de o durere tot mai mare, mergea şchiopătând pe trotuar, lui Strike îi trecu pentru prima oară prin minte cât de mult semănau cu nişte dricuri miniaturale aceste vehicule negre măreţe.

Partea a V-a

Felix qui potuit rerum cognoscere causas.

Fericit e cel care a reuşit să înțeleagă cauzele lucrurilor.

Virgiliu, *Georgicele,* Cartea a 2-a

1

— Aş fi zis, spuse Eric Wardle încet, privind în jos la testamentul vârât în punguța de plastic, că o să vrei să-i arăți asta mai întâi clientului tău.

— I l-aş fi arătat, dar e plecat în Rye, spuse Strike, iar chestia asta e urgentă. Ți-am spus, vreau să previn alte două crime. Avem de-a face cu un maniac, Wardle.

Transpira de durere. Chiar în timp ce şedea acolo, lângă fereastra însorită de la Feathers, îndemnându-l pe polițist să treacă la acțiune, Strike se întreba dacă nu cumva îşi dislocase genunchiul sau îşi fracturase mica porțiune de tibie care-i rămăsese, când căzuse pe scară. Nu dorise să înceapă să se oblojească la picior în taxi, care acum îl aştepta afară. Aparatul îi consuma nemilos din avansul primit de la Bristow, de la care nu avea să mai primească vreodată vreo sumă de bani, pentru că astăzi urma să aibă loc o arestare, dacă Wardle ieşea din amorțeală.

— Trebuie să recunosc că ăsta ar putea reprezenta un motiv…

— Ar putea? repetă Strike. Ar putea, zici? Zece milioane ar putea constitui un motiv? Fir-ar al dra…

— … dar am nevoie de o dovadă care să reziste la proces, iar tu nu mi-ai adus nimic de genul ăsta.

— Tocmai ți-am spus unde poți s-o găseşti! M-am înşelat eu până acum? Ți-am spus că există un testament, fir-ar al dracului să fie, şi uite-l că este, zise Strike arătând spre învelitoarea de plastic. Du-te şi obține un mandat!

Wardle îşi frecă partea laterală a chipului său frumos, de parcă ar fi suferit de o durere de dinți, şi se uită încruntat la testament.

— Dumnezeule mare, spuse Strike, de câte ori să-ți zic? Tansy Bestigui se afla pe balcon, a auzit-o pe Landry zicând: „L-am făcut deja”…

— Amice, te pui într-o situație foarte fragilă, spuse Wardle. Apărarea o să te desființeze pentru că i-ai mințit pe suspecți. Când Bestigui o să afle că nu există nicio fotografie, o să nege totul.

— N-are decât. Ea n-o să nege. E oricum dornică să vorbească. Dar, dacă eşti prea laş ca să faci ceva în privința asta, Wardle, spuse Strike, care simțea o sudoare rece pe şira spinării şi o durere înfiorătoare în ce-i mai rămăsese din piciorul drept, şi mai moare

cineva apropiat de Lula Landry, am să mă duc direct la presă. Am să le spun că ți-am dat toate informațiile pe care le-am avut şi că ai avut toate posibilitățile din lume ca să-l prinzi pe acest ucigaş. Am să-mi recuperez banii de onorariu din vânzarea drepturilor de publicare a relatării mele, iar tu n-ai decât să-i transmiți lui Carver acest mesaj din partea mea. Uite, spuse el, împingând pe tăblia mesei o bucată de hârtie ruptă, pe care mâzgălise mai multe numere din şase cifre. Încearcă-le pe-astea mai întâi. Şi du-te şi ia mandatul ăla odată!

Împinse testamentul spre Wardle, în cealaltă parte a mesei, şi se dădu jos de pe taburetul înalt. Drumul din pub până la taxi se dovedi a fi un calvar. Cu cât apăsa mai mult pe piciorul drept, cu atât mai chinuitoare devenea durerea.

Robin îl tot sunase pe Strike din zece în zece minute începând cu ora unu, dar acesta nu-i preluase apelurile, îl sună din nou în timp ce el urca, cu imensă dificultate, treptele metalice ce duceau la birou, opintindu-se cu ajutorul brațelor. Fata auzi soneria telefonului reverberând în casa scării şi se grăbi să iasă pe palier.

— În sfârşit! Te-am sunat întruna, au fost o mulțime de… Ce s-a întâmplat, ai pățit ceva?

— Nu, sunt bine, minți el.

— Ba nu… Ce ți s-a întâmplat?

Coborî în grabă treptele până la el. Strike era alb ca varul şi asudat, arătând, în opinia lui Robin, ca unul căruia i s-a făcut rău.

— Ai băut?

— Nu, n-am băut nimic! se răsti el. Am… scuze, Robin. Mă cam doare piciorul. Trebuie să stau jos.

— Ce s-a întâmplat? Hai să…

— Am ajuns. Nicio problemă. Mă descurc.

Încet se căzni până la ultimul palier şi se lăsă cu toată greutatea pe sofaua veche. Când Strike se prăbuşi pe canapea, lui Robin i se păru că aude ceva crăpând în structura mobilei şi îşi zise: „O să avem nevoie de una nouă”, după care: „Dar eu am să plec”.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Am căzut pe o scară, spuse Strike, gâfâind uşor, încă îmbrăcat cu pardesiul. Ca un fraier.

— Ce scară? Ce s-a întâmplat?

Din adâncurile suferinței sale, Strike zâmbi larg când îi văzu expresia, pe jumătate îngrozită, pe jumătate excitată.

— Nu m-am încăierat cu nimeni, Robin. Pur şi simplu, am alunecat.

— O, înțeleg. Eşti puțin cam… arăți cam palid. Nu crezi că ți s-a întâmplat ceva grav, nu? Aş putea să chem un taxi… poate-ar fi

bine să te vadă un doctor.

— Nu-i nevoie. Mai avem pe-aici vreun analgezic din ăla?

Robin îi aduse apă şi paracetamol. El le luă, întinse picioarele, tresări de durere şi întrebă:

— Ce s-a mai întâmplat pe-aici? Ți-a trimis Graham Hardacre vreo poză?

— Da, spuse ea grăbindu-se să ajungă la monitorul computerului. Uite-aici.

Cu o mişcare a mouse-ului şi un clic, imaginea locotenentului Jonah Agyeman umplu ecranul.

În tăcere, cei doi contemplau chipul unui tânăr a cărui frumusețe nu era diminuată de urechile excesiv de mari moştenite de la tatăl său. Uniforma stacojie, neagră şi aurie îi venea bine. Zâmbetul era uşor înclinat, pomeții proeminenți, falca pătrată, iar tenul negru avea o nuanță roşiatică, asemenea ceaiului proaspăt fiert. Transmitea acelaşi şarm neglijent pe care-l avusese şi Lula; o calitate greu de definit care-l făcea pe privitor să stăruie asupra imaginii.

— Seamănă cu ea, spuse Robin cu o voce şoptită.

— Da, seamănă. S-a mai întâmplat şi altceva?

Robin păru să revină brusc la realitate.

— O, Doamne, da... John Bristow a sunat acum o jumătate de oră ca să spună ca n-a reuşit să te prindă la telefon, iar Tony Landry a sunat de trei ori.

— Mă gândeam eu c-o să sune. Ce-a zis?

— A fost absolut... mă rog, prima oară, a cerut să vorbească cu tine, iar când i-am spus că nu eşti, a închis înainte să-i dau numărul tău de mobil. A doua oară, mi-a spus că trebuie să-l suni de îndată, dar nici n-am apucat să-i spun că nu te întorseseşi că a şi închis. Dar a treia oară, a fost... în fine... a fost incredibil de furios. A țipat la mine.

— Sper că nu te-a jignit, spuse Strike, încruntându-se.

— Nu tocmai. Mă rog, nu pe mine... s-a referit la tine.

— Şi ce-a spus?

— Nu prea se înțelegea ce spunea, dar l-a făcut pe John Bristow „căcăcios tâmpit”, după care a lătrat ceva despre Alison, că şi-a dat demisia, lucru despre care părea să creadă că are o legătură cu tine, pentru că zicea c-o să te dea în judecată, pentru calomnie şi tot felul de lucruri.

— Alison şi-a dat demisia?

— Da.

— A spus unde a... nu, fireşte că nu ți-a spus, de unde să ştie? termină el, mai mult către sine decât către Robin.

Se uită în jos la încheietura mâinii. Ceasul lui ieftin se lovise de

ceva când căzuse pe scări, pentru că se oprise la unu fără un sfert.

— Cât e ceasul?

— Cinci fără zece.

— Deja?

— Da. Ai nevoie de ceva? Pot să mai stau un pic.

— Nu, vreau să pleci de aici.

O spusese pe un asemenea ton, încât în loc să-şi ia haina şi geanta, Robin rămase exact în locul în care se afla.

— Ce te aştepţi să se întâmple?

Strike era ocupat să-şi pipăie piciorul, chiar sub genunchi.

— Nimic. Ai lucrat mult peste program în ultimul timp. Sunt sigur că Matthew o să se bucure că te întorci şi tu o dată mai devreme acasă.

Era imposibil să-şi ajusteze proteza prin cracul pantalonilor.

— Te rog, Robin, du-te acasă, spuse el, ridicând privirea.

Ea ezită, după care se duse să-şi ia trenciul şi geanta.

— Mulţumesc, zise el. Ne vedem mâine.

Robin plecă. El aşteptă să-i audă paşii pe trepte înainte să-şi suflece pantalonii, dar nu auzi nimic. Uşa de sticlă se deschise şi fata reapăru.

— Aştepţi să vină cineva, spuse ea cu mâna pe cadrul uşii. Nu-i aşa?

— Poate, spuse Strike, dar nu contează.

Se strădui să zâmbească ca răspuns la expresia ei încordată şi neliniştită.

— Nu-ţi face griji pentru mine.

Văzând că faţa ei nu se schimbă, adăugă:

— Ştii, am făcut puţin box în armată.

Robin râse uşor.

— Da, ai pomenit de asta.

— Serios?

— De mai multe ori. În seara aia… ştii.

— Oh. Aşa e. Păi, e-adevărat.

— Dar pe cine…?

— Matthew nu mi-ar mulţumi dacă ţi-aş spune. Du-te acasă, Robin, ne vedem mâine.

Iar de data asta, Robin plecă, deşi fără tragere de inimă. El aşteptă până când auzi uşa de la intrare trântindu-se, apoi îşi suflecă pantalonul, detaşă proteza şi-şi examina genunchiul umflat şi ciotul, care era inflamat şi julit. Se întrebă ce rău anume îşi provocase, dar nu avea timp în seara aceea să ajungă la un expert.

Acum aproape că-şi dorea să o fi rugat pe Robin să-i aducă ceva de mâncare până să plece. Cu stângăcie, ţopăind din loc în loc, ţinându-se de birou, de partea de sus a fişetului şi de braţul

canapelei ca să-şi ţină echilibrul, reuşi să-şi facă un ceai. Îl bău şezând în scaunul lui Robin şi mâncă jumătate de pachet de biscuiţi digestivi, contemplând în cea mai mare parte a timpului faţa lui Jonah Agyeman. Paracetamolul abia dacă îi atinsese durerea din picior.

Când termină toţi biscuiţii, îşi verifică mobilul. Erau multe apeluri pierdute de la Robin şi două de la John Bristow.

Dintre cei trei oameni despre care Strike credea că-şi vor face apariţia în biroul lui în acea seară, Bristow era cel pe care spera să-l vadă primul ajuns acolo. Dacă poliţia dorea o dovadă concretă a crimei, numai clientul lui (deşi poate fără să-şi dea seama) o putea oferi. Dacă Tony Landry sau Alison Cresswell apăreau mai întâi în birou, *va trebui să…* apoi Strike pufni uşor dispreţuitor în biroul pustiu, pentru că expresia care-i venise în minte era „să acţionez la mica inspiraţie”.

Dar se făcu ora şase, apoi şase şi jumătate, şi nimeni nu apăsă butonul soneriei de jos. Strike îşi mai puse puţină cremă pe capătul ciotului şi îşi reataşă proteza, ceea ce se dovedi a fi un chin. Se duse şchiopătând în biroul interior, scoţând gemete de durere, se prăbuşi în scaun şi, dându-se bătut, scoase iar piciorul fals şi se aplecă, lăsându-şi capul pe mâini, fără altă intenţie decât aceea de a-şi odihni ochii obosiţi.

2

Paşi pe treptele metalice. Strike se ridică brusc în scaun, fără să ştie dacă dormise cinci minute sau cincizeci. Cineva bătu la uşa de sticlă.

— Intră, e deschis! strigă el şi se uită să vadă dacă proteza neataşată era acoperită de cracul pantalonului.

Spre imensa uşurare a lui Strike, John Bristow intră în cameră, clipind prin lentilele groase ale ochelarilor şi părând agitat.

— Bună, John. Intră şi ia un loc.

Dar Bristow se apropie de el cu paşi hotărâți, cu fața pătată, la fel de furios cum fusese în ziua în care Strike refuzase să-i preia cazul, şi înşfăcă spătarul scaunului oferit.

— Ți-am spus! zise el, culoarea apărând şi dispărând de pe fața lui subțire, ținând un deget osos îndreptat către Strike. Ți-am spus *foarte clar* că nu vreau s-o vezi pe mama mea fără să fiu eu de față!

— Ştiu că mi-ai spus, John, dar…

— Este *incredibil* de supărată. Nu ştiu ce i-ai spus, dar mi-a plâns şi mi-a suspinat la telefon în după-amiaza asta!

— Îmi pare rău să aud asta. N-a părut deranjată de întrebările mele când…

— E într-o stare groaznică! urlă Bristow, incisivii lui mari scânteind în lumină. Cum ai *îndrăznit* să te duci la ea fără mine? Cum ai *îndrăznit?*

— Pentru că, John, aşa cum ți-am spus şi la înmormântarea lui Rochelle, cred că avem de-a face cu un criminal care ar putea să comită o nouă crimă, spuse Strike. Situația e periculoasă şi vreau să-i pun capăt.

— *Tu* vrei să-i pui capăt? Dar *eu,* cum crezi că mă simt? zbieră Bristow, iar vocea îi cedă şi deveni un falset. Ai cea mai mică idee de răul pe care l-ai făcut? Mama mea e distrusă, iar acum prietena mea pare să fi dispărut de-a binelea, lucru de care Tony te învinuieşte pe tine! Ce i-ai făcut lui Alison? Unde e?

— Nu ştiu. Ai încercat s-o suni?

— Nu răspunde. Ce dracu' se-ntâmplă? Am alergat toată ziua după cai verzi pe pereți şi, când mă întorc…

— Cai verzi pe pereți? repetă Strike, mişcându-şi pe nevăzute piciorul ca să mențină proteza în poziție verticală.

Bristow se aruncă în scaunul de vizavi, gâfâind din greu şi uitându-se la Strike cu ochii mijiți din cauza luminii puternice a soarelui de seară care intra prin fereastra din spatele acestuia.

— Cineva, spuse el cu furie, a sunat-o azi-dimineață pe secretara mea, dându-se drept un foarte important client de-al nostru din Rye, care solicita o întrevedere urgentă. Am bătut tot drumul până acolo ca să aflu că omul e plecat din țară şi că nimeni nu mă sunase. Vrei, te rog, adăugă el, ridicând o mână ca să-şi protejeze ochii, să tragi storul ăla? Nu văd nimic.

Strike trase de şnur, iar storul căzu cu un clănțănit, învăluindu-i într-un întuneric rece, uşor striat.

— Asta-i o poveste foarte ciudată, spuse Strike. Aproape e ca şi cum cineva a vrut să te facă să pleci din oraş.

Bristow nu-i răspunse. Se uita urât la Strike, cu pieptul frământat de gâfâieli.

— M-am săturat, spuse el brusc. Vreau să pun capăt acestei investigații. Poți să păstrezi toți banii pe care ți i-am dat. Trebuie să mă gândesc la mama mea.

Strike îşi scoase mobilul din buzunar, apăsă două butoane şi-l aşeză în poală.

— Nu vrei nici măcar să ştii ce am găsit azi în dressingul mamei tale?

— Ai intrat… ai *intrat în dressingul mamei mele?*

— Da. Am vrut să arunc o privire în interiorul genților alea noi-nouțe pe care le-a primit Lula în ziua în care a murit.

Bristow începu să se bâlbâie:

— Tu… eşti…

— Genţile au căptuşeala detaşabilă. Bizară idee, nu-i aşa? Ascuns sub căptuşeala genții albe am găsit un testament, scris de mâna Lulei pe hârtia de corespondență bleu a mamei tale şi confirmat ca martor de Rochelle Onifade. L-am dat celor de la poliție.

Bristow rămase cu gura căscată. Timp de câteva secunde, păru incapabil să rostească vreun cuvânt. În cele din urmă, şopti:

— Dar… ce scria în el?

— Că lasă totul, întreaga ei moştenire, fratelui ei, locotenentul Jonah Agyeman din cadrul Geniştilor Regali.

— Jonah… şi mai cum?

— Du-te şi uită-te la monitorul de alături. Vei vedea acolo o fotografie.

Bristow se ridică şi se mişcă asemenea unui somnambul spre monitorul din încăperea învecinată. Strike văzu cum ecranul se luminează când Bristow mişcă mouse-ul. Chipul frumos al lui Agyeman apăru strălucitor pe monitor, cu zâmbetul său sardonic,

curățel în uniforma lui de gală.

— Oh, Doamne, spuse Bristow.

Se întoarse la Strike şi se lăsă la loc în scaun, uitându-se la acesta cu gura căscată.

— Nu... nu-mi vine să cred.

— Ăla e bărbatul care apare pe înregistrarea camerelor de supraveghere, spuse Strike, fugind de la scena decesului în noaptea în care Lula a murit. Locuia în Clerkenwell împreună cu mama lui văduvă, la care venise în timpul permisiei. Iată de ce mergea aşa de grăbit pe Theobalds Road după douăzeci de minute. Se îndrepta spre casă.

Bristow trase aer în piept cu zgomot.

— Toți au spus că sunt un închipuit, aproape că strigă el. Dar uite că nu eram închipuit deloc!

— Nu, John, n-ai fost, spuse Strike. Nu închipuit. Mai degrabă, nebun de legat!

Prin geamul acoperit de storuri veneau sunetele Londrei, vie la orice oră din zi şi din noapte, huruind şi mârâind, în parte om, în parte maşină. Nu se auzea niciun alt zgomot în încăpere, doar respirația răguşită a lui Bristow.

— Poftim? spuse el, ridicol de politicos. Cum ai zis că sunt?

Strike zâmbi.

— Am spus că eşti nebun de legat. Ți-ai ucis sora, ai scăpat, şi pe urmă mi-ai cerut să reinvestighez moartea ei.

— Nu... nu cred că vorbeşti serios.

— Ba da. Mi-a fost limpede de la bun început că persoana care are cel mai mult de câştigat de pe urma decesului Lulei eşti tu, John. Zece milioane de lire, după ce maică-ta dă colțul. Nu e deloc de disprețuit suma asta, nu? Mai ales că nu cred că ai mai mult decât salariul pe care-l primeşti, oricât te-ai lăuda cu banii ăia moşteniți. Astăzi, acțiunile Albris abia dacă mai valorează cât hârtia pe care sunt tipărite, nu-i aşa?

Câteva momente lungi, Bristow se uită la el cu gura căscată. Apoi, îndreptându-şi puțin spatele, privi către patul de campanie sprijinit într-un colț.

— Venită de la un amărăştean care doarme în biroul în care lucrează, mi se pare o afirmație rizibilă.

Vocea lui Bristow era calmă şi batjocoritoare, dar avea o respirație nefiresc de accelerată.

— Ştiu că ai mult mai mulți bani decât mine, spuse Strike. Dar, aşa cum pe bună dreptate ai subliniat, asta nu înseamnă cine ştie ce. Şi pot să spun despre mine că nu m-am înjosit într-atât încât să şterpelesc de la clienții mei. Câți bani ai furat de la Conway Oates până să-şi dea seama Tony ce faci?

— Aha, deci acum sunt şi hoț, nu? spuse Bristow cu un râs artificial.

— Da, aşa cred, spuse Strike. Nu că ar conta pentru mine. Nu-mi pasă dacă ai ucis-o pe Lula pentru că aveai nevoie să înlocuieşti banii sfeterisiți, pentru că voiai să pui mâna pe banii ei sau pentru că o urai de moarte. Juriul o să vrea să ştie, totuşi. Întotdeauna jurații se dau în vânt după motive.

Genunchiul lui Bristow începu din nou să tresalte, în sus şi în jos.

— Eşti deranjat la cap, spuse el cu un alt râs forțat. Ai găsit un testament în care ea îşi lasă averea nu mie, ci *acelui* individ.

Arătă spre camera cealaltă, unde văzuse poza lui Jonah.

— Îmi spui că ăsta e acelaşi om care, în noaptea în care Lula a căzut de la balcon şi a murit, a fost filmat mergând spre apartamentul ei şi apoi, după zece minute, sprintând înapoi pe lângă camera de filmat. Şi cu toate astea mă acuzi pe mine. *Pe mine.*

— John, ştiai dinainte să vii prima oară să vorbeşti cu mine că Jonah era în acea filmare a camerelor de supraveghere. Rochelle ți-a spus. Ea a fost acolo, în Vashti, când Lula l-a sunat pe Jonah şi a aranjat să se întâlnească la ea acasă în noaptea aceea şi tot ea a fost martor la testamentul prin care îi lăsa toată averea. A venit la tine, ți-a spus totul şi a început să te şantajeze. Voia bani pentru un apartament şi pentru haine scumpe, promițând în schimb să-şi țină gura în legătură cu faptul că nu tu erai moştenitorul Lulei. Rochelle nu şi-a dat seama că tu erai ucigaşul. A crezut că Jonah a împins-o pe Lula pe fereastră. Şi era şi-aşa destul de amărâtă după ce văzuse un testament în care ea nu figura, iar Lula, în ultima zi din viața ei, o lăsase de izbelişte în magazinul ăla, aşa că puțin îi păsa ei dacă ucigaşul era în libertate, atâta timp cât îşi primea bănuții.

— Astea-s numai aberații. Eşti dus cu pluta.

— Mi-ai pus toate piedicile posibile în încercarea mea de a o găsi pe Rochelle, continuă Strike, ca şi cum nici nu-l auzise pe Bristow. Ai pretins că nu-i ştiai numele sau unde locuia; te-ai arătat neîncrezător când ți-am spus că s-ar putea să fie utilă anchetei şi ai şters pozele de pe laptopul Lulei ca să nu văd eu cum arată. E drept, ea ar fi putut să mă îndrepte direct spre omul pe seama căruia încercai să pui crima, dar, pe de altă parte, ştia că există un testament care te putea lipsi de moştenire, iar obiectivul tău principal era să păstrezi tăcerea în jurul acelui testament în vreme ce tu încercai să-l găseşti şi să-l distrugi. Cam ironic, pe bune, faptul că s-a aflat tot timpul în dressingul mamei tale. Dar, chiar dacă l-ai fi distrus, John, ce s-ar fi întâmplat după aceea? Din câte

ştiai şi tu, Jonah însuşi aflase că este moştenitorul Lulei. Şi mai era un martor care ştia de existenţa testamentului, chiar dacă tu nu aveai habar: Bryony Radford, make-up artista.

Strike văzu cum Bristow îşi plimbă limba pe buze, umezindu-le. Simţea teama avocatului.

— Bryony nu vrea să recunoască faptul că a scotocit prin lucrurile Lulei, dar a văzut acel testament acasă la Lula, înainte ca aceasta să aibă timp să-l ascundă. Bryony este dislexică, totuşi. A crezut că „Jonah" înseamnă „John". A făcut legătura cu spusele Ciarei, cum că Lula îi lăsa totul fratelui ei şi a conchis că nu era nevoie să spună nimănui ceea ce citise pe furiş, fiindcă tu oricum ai fi luat banii. Uneori ai avut norocul cu carul, John. Dar înţeleg cum – pentru o minte sucită ca a ta – cea mai bună soluţie pentru situaţia dificilă în care te aflai era să arunci crima în cârca lui Jonah. Dacă el făcea închisoare pe viaţă, nu mai conta dacă testamentul ieşea sau nu la suprafaţă – sau dacă el ori altcineva ştia de existenţa lui – pentru că banii ar fi ajuns la tine în orice caz.

— E ridicol, spuse Bristow cu respiraţia întretăiată. Ar trebui să renunţi la meseria de detectiv şi să te apuci de scris romane fantastice, Strike. N-ai nici măcar o fărâmă de dovadă pentru tot ceea ce spui…

— Ba da, am, îl întrerupse Strike, iar Bristow se opri imediat din vorbit, paloarea fiindu-i vizibilă prin întuneric. Filmarea camerelor de supraveghere.

— Acea filmare îl arată pe Jonah Agyeman fugind de la locul crimei, exact aşa cum ai recunoscut!

— A mai fost un bărbat surprins de cameră.

— Deci, a avut un complice, un om de şase.

— Mă întreb ce va spune avocatul apărării că e în neregulă cu tine, John? întrebă Strike încetişor. Narcisism? Un fel de complex al lui Dumnezeu? Crezi că eşti complet de neatins, nu-i aşa, un geniu care ne face pe toţi ceilalţi să părem nişte cimpanzei? Al doilea bărbat care alerga de la locul crimei nu era nici complicele lui Jonah, nici omul lui de şase şi niciun hoţ de maşini. Nici măcar nu era negru. Era un bărbat alb cu mănuşi negre. Erai tu.

— Nu, spuse Bristow.

Acel unic cuvânt palpita de panică; dar apoi, cu un efort aproape vizibil, îşi lipi un zâmbet dispreţuitor pe faţă.

— Cum să fiu eu? Eram în Chelsea, cu mama mea. Aşa cum ţi-a şi spus. Tony m-a văzut acolo. Eram în Chelsea.

— Maică-ta e o invalidă dependentă de Valium, care stă adormită mai toată ziua. Nu te-ai întors în Chelsea decât după ce-ai ucis-o pe Lula. Cred că te-ai dus în camera mamei tale în primele ore de după miezul nopţii, ai dat ceasul înapoi şi apoi ai trezit-o,

pretinzând că e ora cinei. Te crezi un geniu al crimei, John, dar chestia asta s-a făcut înaintea ta de un milion de ori, chiar dacă rareori cu o victimă aşa de uşor de păcălit. Maică-ta abia dacă ştie în ce zi se află, cu toate opiaceele pe care le are în organism.

— Am fost în Chelsea toată ziua, repetă Bristow, genunchiul tresăltând în sus şi-n jos. Toată ziua, în afară de perioada când m-am dus la birou după dosare.

— Ai luat o bluză cu glugă şi mănuşi din apartamentul de sub cel al Lulei. Pe alea le-ai purtat în filmarea camerelor de supraveghere, spuse Strike, ignorând întreruperea, iar asta a fost o mare greşeală. Acea bluză era unică. Există doar una singură în lume. Guy Somé o personalizase pentru Deeby Macc. Nu putea să provină decât din apartamentul aflat sub cel al Lulei, aşa că ştim că acolo te-ai aflat.

— Nu ai absolut nicio dovadă, spuse Bristow. Aştept dovada.

— Bineînțeles c-o aştepți, replică Strike simplu. Un om nevinovat n-ar sta aici să mă asculte. Ar fi ieşit pe uşă până acum. Dar nu-ți face griji. Am dovada.

— Nu ai cum, spuse Bristow răguşit.

— Motive, mijloace şi oportunitatea, John. Le-ai avut pe toate. Hai s-o luăm de la început. Nu negi că te-ai dus la Lula la prima oră a dimineții…

— Nu, bineînțeles că nu.

— … pentru că au fost oameni care te-au văzut acolo. Dar nu cred că Lula ți-a dat vreodată contractul cu Somé de care te-ai folosit ca să ajungi la ea. Cred că l-ai şterpelit la un moment dat, în prealabil. Wilson te-a lăsat să urci şi, după câteva minute, te certai în gura mare cu Lula în pragul uşii ei. Nu puteai să spui că nu s-a întâmplat asta, pentru că femeia de serviciu a auzit. Din fericire pentru tine, Lechsinka vorbeşte atât de prost engleza, încât a confirmat versiunea ta privind motivul certei: că tu erai furios din cauză că Lula reluase relația cu iubitul ei drogat şi profitor. Dar eu cred că de fapt v-ați certat pentru că Lula refuza să-ți dea bani. Toți prietenii ei mai ageri la minte mi-au spus că râvneai la averea ei, dar în ziua aia trebuie să fi fost teribil de disperat să obții nişte bani, dacă ți-ai forțat intrarea şi ai început să țipi în halul ăla. Observase cumva Tony lipsa unor fonduri din contul lui Conway Oates? Trebuia să-i pui la loc urgent?

— Speculații lipsite de temei, spuse Bristow, genunchiul continuând să-i tresalte în sus şi-n jos.

— O să vedem dacă au sau nu temei după ce ajungem la tribunal, spuse Strike.

— N-am negat niciodată că m-am certat cu Lula.

— După ce a refuzat să-ți semneze un cec şi ți-a trântit uşa în

nas, ai coborât scara şi ai văzut că uşa de la Apartamentul Doi era deschisă. Wilson şi tehnicianul care repara alarmele erau ocupați cu tastatura, iar Lechsinka era undeva înăuntru atunci – poate că dădea cu aspiratorul, pentru că asta ar fi acoperit zgomotul pe care l-ai făcut când te-ai furişat în hol prin spatele celor doi bărbați. N-ai riscat chiar aşa de mult. Dacă se întorceau şi te vedeau, puteai să pretinzi că intraseşi să-i mulțumeşti lui Wilson pentru că ți-a dat voie să urci. Ai traversat holul în timp ce erau ocupați cu cutia de siguranțe a alarmei şi te-ai ascuns undeva în apartamentul ăla mare. E spațiu suficient. Dulapuri goale. Sub pat.

Bristow clătina din cap într-o stare de negare tăcută. Strike continuă pe acelaşi ton serios:

— Probabil că l-ai auzit pe Wilson spunându-i Lechsinkăi să fixeze alarma la 1966. În sfârşit, Lechsinka, Wilson şi tipul de la Securibell au plecat şi ai rămas în stăpânirea apartamentului. Din nefericire pentru tine, totuşi, Lula părăsise între timp clădirea, aşa că nu te mai puteai întoarce la ea să încerci s-o forțezi să-ți dea nişte bani.

— Fantezie totală, spuse avocatul. N-am pus în viața mea piciorul în Apartamentul Doi. Am plecat de la Lula şi m-am dus la birou ca să-mi iau dosarele…

— De la Alison, nu aşa ai spus, prima oară când am recapitulat ce-ai făcut în ziua aceea? întrebă Strike.

Pete rozalii înfloriră iar pe gâtul vânos al lui Bristow. După o mică ezitare, el îşi drese glasul şi spuse:

— Nu-mi amintesc dacă… ştiu doar că m-am mişcat foarte repede. Voiam să mă întorc la mama.

— Ce efect crezi că va avea la tribunal, John, când Alison se va duce în boxa martorilor şi va spune juriului că i-ai cerut să mintă pentru tine? Ai jucat rolul fratelui distrus şi îndurerat în fața ei, după care ai invitat-o la cină, iar sărmana de ea a fost atât de încântată de şansa ivită să apară drept o femeie dezirabilă în fața lui Tony, încât a acceptat. După alte două întâlniri, ai convins-o să spună că te-a văzut la birou în dimineața zilei anterioare morții Lulei. A crezut că erai doar excesiv de anxios şi paranoic, nu-i aşa? A crezut că tu deja aveai un alibi beton din partea adoratului ei Tony, mai târziu, în aceeaşi zi. Şi-a închipuit că nu contează dacă spune o minciună nevinovată ca să te calmeze. Dar Alison n-a fost acolo în ziua aceea, John, ca să-ți dea vreun dosar. Cyprian a trimis-o la Oxford în momentul în care a ajuns la serviciu, ca să-l caute pe Tony. Ai devenit un pic neliniştit, după înmormântarea lui Rochelle, când ți-ai dat seama că ştiam toate astea, nu-i aşa?

— Alison nu e foarte deşteaptă, spuse Bristow încet, frecându-şi mâinile ca şi cum şi le-ar fi spălat, genunchiul mişcându-i-se în sus

şi-n jos. Trebuie să fi confundat zilele. E limpede că m-a înțeles greşit. Nu i-am cerut niciodată să spună că m-a văzut la birou. E cuvântul ei împotriva cuvântului meu. Poate că încearcă să se răzbune pe mine pentru că ne-am despărțit.

Strike izbucni în râs.

— Oh, eşti terminat, fără doar şi poate, John. După ce asistenta mea te-a sunat azi-dimineață ca să te atragă în Rye…

— *Asistenta ta?*

— Da, desigur. Nu aveam nevoie de tine prin preajmă în timp ce căutam prin apartamentul mamei tale, nu? Alison ne-a ajutat cu numele clientului. Am sunat-o, înțelegi, şi i-am spus totul, inclusiv faptul că am dovada că Tony are o relație cu Ursula May şi că tu urmează să fii arestat pentru crimă. Asta a părut să o convingă că trebuie să-şi caute un nou iubit şi o nouă slujbă. Sper că s-a dus acasă la mama ei, în Sussex – asta i-am sugerat să facă. Ai ținut-o aproape pe Alison pentru că ai crezut că e alibiul tău sigur şi pentru că prin ea puteai să afli ce gândeşte Tony, de care te temi. Dar în ultima vreme începusem să fiu îngrijorat că s-ar putea să consideri că a trăit prea mult pentru cât ți-a fost de utilă şi să-i faci vânt de pe ceva înalt.

Bristow încercă din nou să scoată un râs usturător, care sună însă artificial şi găunos.

— Reiese deci că nimeni nu te-a văzut trecând pe la birou după dosare în dimineața aceea, continuă Strike. Tu erai în continuare ascuns în apartamentul din mijloc al clădirii de la numărul 18, de pe Kentigern Gardens.

— N-am fost acolo. Am fost în Chelsea, la mama acasă, spuse Bristow.

— Nu cred că aveai de gând s-o omori pe Lula în acel moment, continuă Strike ignorându-l. Probabil că te gândeai doar cum s-o abordezi din nou când s-ar fi întors. Nimeni nu te aştepta la birou în ziua aceea, pentru că se presupunea că lucrezi acasă, ca să-i ții companie mamei tale bolnave. Frigiderul era plin şi ştiai cum să intri şi să ieşi din apartament fără să se declanşeze alarma. Aveai vedere liberă la stradă, aşa că, dacă Deeby Macc şi însoțitorii lui îşi făceau apariția, aveai timp suficient să ieşi de-acolo şi să cobori la parter cu vreo poveste născocită despre cum a trebuit să o aştepți pe sora ta în apartamentul acesteia. Singurul risc îndepărtat era posibilitatea unor livrări în apartament. Dar vaza aia masivă cu trandafiri sosise fără să observe cineva că tu stăteai ascuns acolo, nu-i aşa? Probabil că ideea crimei a început să germineze atunci, în orele alea în care ai stat singur înconjurat de tot luxul ăla. Ai început să-ți imaginezi ce minunat ar fi dacă Lula, despre care erai sigur că nu-şi scrisese testamentul, ar muri? Trebuie să fi ştiut că

mama ta bolnavă ar fi mult mai uşor de manipulat, mai ales după ce ai fi rămas singurul ei copil. Şi numai asta trebuie să te fi făcut să te simți minunat, John, nu-i aşa? Ideea de a fi singurul copil, în sfârşit? Şi niciodată să nu mai fii neglijat în favoarea unui frate mai frumos, mai adorabil?

Chiar şi în întunericul tot mai dens, putea să-i vadă lui Bristow dinții ieşiți în afară şi privirea intensă a ochilor slabi.

— Oricât te-ai gudurat pe lângă mama ta şi oricât ai jucat rolul fiului devotat, n-ai fost niciodată preferatul ei, nu-i aşa? Întotdeauna l-a iubit pe Charlie cel mai mult, nu? Toată lumea îl iubea, până şi unchiul Tony. În momentul în care Charlie a dispărut, când te-ai fi aşteptat să devii în sfârşit centrul atenției, ce s-a întâmplat? A sosit Lula şi toată lumea a început să fie preocupată de Lula, să aibă grijă de Lula, să o adore pe Lula. Maică-ta nici măcar n-are vreo fotografie de-a ta lângă patul de moarte. Doar Charlie şi Lula. Doar cei pe care i-a iubit.

— Du-te dracului, se răsti Bristow la el. Du-te dracului, Strike. Ce ştii tu despre toate astea, cu târfa de mamă pe care ai avut-o? De ce a murit, de gonoree?

— Drăguț, spuse Strike. Tocmai voiam să te întreb dacă mi-ai cercetat viața personală când încercai să găseşti un fraier pe care să-l manipulezi. Pariez că te-ai gândit c-am să fiu plin de compasiune pentru îndureratul John Bristow, nu-i aşa, având în vedere că mama mea a murit de tânără, în împrejurări dubioase? Te-ai gândit că o să poți să mă struneşti ca pe un mânz… Dar, nu-i nimic, John. Dacă echipa ta de avocați n-o să-ți poată găsi o tulburare de personalitate, mă aştept să dea vina pe copilăria ta. Lipsit de dragoste. Neglijat. Eclipsat. Întotdeauna te-ai simțit nedreptățit, nu-i aşa? Am observat asta din prima zi când ne-am întâlnit, când ai izbucnit în lacrimi impresionante când ți-ai amintit cum a fost adusă Lula pe alee în casa ta şi în viața ta. Părinții tăi nici măcar nu te-au luat cu ei când au plecat să o aducă, este? Te-au lăsat acasă ca pe un cățeluş, ca pe fiul care nu le era de ajuns după ce Charlie a murit. Fiul care avea să devină din nou amărâtul de-al doilea.

— Nu sunt nevoit să ascult toate astea, şopti Bristow.

— Ți-e teamă să pleci, spuse Strike, privind la locul unde nu mai putea distinge ochii în umbrele tot mai adânci dindărătul ochelarilor lui Bristow. De ce nu pleci?

Dar avocatul rămase acolo, cu genunchiul care continua să-i tresalte, cu mâinile alunecând una peste cealaltă, aşteptând să audă dovada lui Strike.

— A fost mai uşor a doua oară? întrebă detectivul calm. A fost mai uşor s-o ucizi pe Lula decât pe Charlie?

Văzu dinți palizi, dezveliți când Bristow deschise gura, dar nu se auzi niciun sunet.

— Tony ştie că tu ai făcut-o, nu-i aşa? Toate minciunile despre lucrurile dure şi crude pe care le-a spus după moartea lui Charlie. Tony a fost acolo. Te-a văzut fugind cu bicicleta de la locul din care-l împinseseşi pe Charlie în hău. L-ai provocat să ajungă cu bicicleta până aproape de margine? L-am cunoscut pe Charlie: nu putea să reziste la o provocare. Tony l-a văzut pe Charlie mort pe fundul carierei şi le-a spus părinților tăi că, după părerea lui, tu l-ai împins, nu-i aşa? De-aia l-a lovit tatăl tău. De-aia a leşinat mama ta. De-aia Tony a fost izgonit din casă după ce Charlie a murit: nu pentru că i-a spus mamei tale că a crescut nişte delincvenți, ci pentru că i-a spus că creşte un psihopat.

— Asta e... nu, spuse Bristow răguşit. Nu!

— Dar Tony nu putea să facă față unui scandal în familie. Şi-a ținut gura. Totuşi, s-a panicat un pic când a auzit că au de gând să adopte o fetiță, nu? I-a sunat şi a încercat să-i facă să se răzgândească. Avea dreptate să fie îngrijorat, aşa-i? Cred că ai fost mereu puțin speriat de Tony. Ce ironie nefericită că a trebuit să se retragă într-un colț tocmai când trebuia să-ți ofere un alibi pentru uciderea Lulei.

Bristow nu spuse absolut nimic. Respira foarte repede.

— Tony trebuia să poată pretinde că a fost undeva, oriunde altundeva decât cuibărit într-un hotel cu nevasta lui Cyprian May în ziua aceea, aşa că a spus că s-a întors la Londra ca să-şi viziteze sora bolnavă. Pe urmă a realizat că şi tu, şi Lula trebuia să fiți acolo, în acelaşi timp. Nepoata fiind moartă, nu-l mai putea contrazice. Dar n-a avut încotro şi a fost nevoit să spună că te-a văzut prin uşa biroului, dar n-a vorbit cu tine. Iar tu l-ai susținut. Amândoi ați mințit cu tupeu, întrebându-vă ce-o avea de gând celălalt, dar prea speriați ca să vă întrebați reciproc. Cred că Tony şi-a tot spus că o să amâne confruntarea cu tine până după moartea mamei tale. Probabil că aşa şi-a liniştit conştiința. Dar e în continuare îndeajuns de îngrijorat ca să-i spună lui Alison să stea cu ochii pe tine. Iar între timp, tu mi-ai servit toate minciunile alea despre cum te-a îmbrățişat Lula şi despre împăcarea înduioşătoare de dinaintea întoarcerii ei acasă.

— Am fost acolo, spuse Bristow cu o şoaptă aspră. Am fost în apartamentul mamei mele. Dacă Tony nu a fost acolo, e treaba lui. Dar nu poți dovedi că n-am fost.

— Treaba mea nu e să dovedesc propozițiile negative, John. Tot ce-ți spun este că acum ai pierdut toate alibiurile, în afară de cel oferit de mama ta dependentă de Valium. Dar, de dragul discuției, să presupunem că, în timp ce Lula îşi vizitează mama amețită de

medicamente, iar Tony i-o trage Ursulei undeva într-un hotel, tu continui să te ascunzi în Apartamentul Doi şi începi să te gândeşti la o soluţie mult mai îndrăzneaţă a problemei legate de numerarul disponibil. Aştepţi. La un moment dat, îţi pui mănuşile din piele neagră lăsate în şifonier pentru Deeby, ca o măsură de precauţie împotriva amprentelor. Asta pare dubios. E aproape ca şi cum ai începe să te gândeşti la violenţă. În sfârşit, la începutul după-amiezii, Lula se întoarce acasă, dar, din nefericire pentru tine – aşa cum nu mă îndoiesc că ai văzut prin vizorul apartamentului –, e însoţită de prietene.

Strike îşi drese glasul şi continuă cu voce înăsprită:

— Iar acum, cred că argumentaţia împotriva ta începe să devină serioasă. O apărare bazată pe ipoteza omorului prin imprudenţă – a fost un accident, ne-am încăierat un pic şi a căzut peste balcon – poate că ar fi stat în picioare dacă nu ai fi rămas în acel apartament tot timpul, ştiind că are musafiri. Un om care nu se gândeşte la nimic mai grav decât să-şi intimideze sora ca să-i dea un cec cu o sumă mare ar fi putut să aştepte până când rămânea iar singură. Dar deja încercaseşi asta şi nu-ţi ieşise pasienţa. Aşa că de ce să nu te duci sus când era, poate, într-o dispoziţie mai favorabilă şi să faci o încercare în prezenţa constrângătoare a prietenelor ei în camera învecinată? Poate că ţi-ar fi dat ceva numai să scape de tine?

Strike aproape că simţea valurile de teamă şi ură emanând dinspre silueta care dispărea în umbrele de dincolo de birou.

— Dar în loc de asta, spuse el, ai aşteptat. Ai aşteptat toată seara aceea, după ce ai văzut-o cum părăseşte clădirea. Trebuie să fi avut totul bine pus la punct atunci. Avuseseşi timp să-ţi formulezi un plan aproximativ. Supravegheaseşi strada; ştiai exact cine e în clădire şi cine nu e; stabiliseşi că s-ar putea să existe un mijloc de a scăpa basma curată, fără să se prindă careva. Şi, să nu uităm – ai mai ucis înainte. Asta e important.

Bristow făcu o mişcare bruscă, ceva mai mult decât o smucitură. Strike se încordă, dar Bristow rămase nemişcat, iar Strike deveni acut conştient de proteza neataşată care stătea doar rezemată de piciorul său.

— Te-ai uitat pe fereastră şi ai văzut-o pe Lula întorcându-se acasă singură, dar paparazzi erau tot acolo. Trebuie că te-a cuprins disperarea în acest moment, nu-i aşa? Şi deodată, în mod miraculos, de parcă universul nu voia altceva decât să-l ajute pe John Bristow să obţină ceea ce dorea, au plecat cu toţii. Sunt destul de sigur că şoferul obişnuit al Lulei le-a vândut pontul. E un om dornic să-şi facă relaţii bune în presă. Deci, acum strada e pustie. A sosit momentul. Ţi-ai pus bluza cu glugă a lui Deeby.

Mare greşeală. Dar, trebuie să recunoşti, la cât noroc ai avut în seara aia, ceva trebuia să meargă prost. Pe urmă – şi-am să-ți acord notă maximă pentru asta, pentru că m-a nedumerit multă vreme – ai luat câțiva trandafiri albi din vază, nu-i aşa? Le-ai şters cozile de apă – nu chiar atât de atent cum ar fi trebuit, dar destul de bine – şi i-ai scos din Apartamentul Doi, lăsând din nou uşa întredeschisă, după care ai urcat scările până la apartamentul surorii tale. Apropo, n-ai observat că din trandafiri s-au prelins câteva picături de apă. Wilson a alunecat pe ele. Te-ai dus la uşa Lulei şi ai bătut. Când s-a uitat prin vizor, ce-a văzut? Nişte trandafiri albi. Ea stătuse pe balcon, cu geamurile larg deschise, privind şi aşteptându-l pe fratele ei de mult pierdut să apară pe stradă, dar se părea că el reuşise să intre fără ca ea să-l vadă! În entuziasmul ei, ea deschide repede uşa şi… iată-te înăuntru.

Bristow stătea complet nemişcat. Chiar şi genunchiul încetase să mai tresalte.

— Şi ai omorât-o, exact la fel cum l-ai omorât pe Charlie, exact la fel cum mai târziu ai omorât-o pe Rochelle: ai împins-o, tare şi repede – poate că ai şi ridicat-o – dar ea a fost luată prin surprindere, nu-i aşa, exact la fel ca şi ceilalți? Ai urlat la ea că nu vrea să-ți dea bani, că te-a privat, aşa cum ai fost întotdeauna privat, nu-i aşa, John, de porția ta de dragoste părintească. Ea a țipat la tine că nu-ți dă niciun ban, chiar dacă ai s-o omori. În timp ce vă încăierați şi o împingeai forțând-o prin camera ei de zi spre balcon şi spre prăbuşire, ea ți-a spus că mai are un frate, un frate adevărat, că acesta urma să vină şi că făcuse un testament în favoarea lui. „E prea târziu, l-am făcut deja!” a țipat ea. Iar tu ai făcut-o mincinoasă nenorocită şi ai aruncat-o în stradă, omorând-o.

Bristow abia mai respira.

— Probabil că lăsaseşi trandafirii la intrarea în apartament. Ai ieşit repede, i-ai luat de jos, ai coborât în fugă scările şi te-ai întors în Apartamentul Doi, unde i-ai înfipt înapoi în vază. Să fiu al dracului, ai avut noroc. Un polițist a spart din greşeală vaza, iar trandafirii ăia erau singurul indiciu care putea demonstra că în apartament fusese cineva. Nu puteai să-i pui la loc aşa cum fuseseră aranjați la florărie, mai ales când ştiai că ai la dispoziție puține minute ca să pleci din clădire. Pentru faza următoare, ai avut nevoie de curaj. Mă îndoiesc că te aşteptai să dea cineva alarma imediat, dar Tansy Bestigui fusese în balcon, sub tine. Ai auzit-o țipând şi ți-ai dat seama că ai la dispoziție, pentru a ieşi de acolo, şi mai puțin timp decât anticipai. Wilson a ieşit în stradă să vadă ce-i cu Lula şi pe urmă, aşteptând la uşă şi privind prin vizor, l-ai văzut cum urcă în goană scările la etajul de deasupra. Ai resetat alarma, ai ieşit din apartament şi te-ai furişat pe scară în

jos. Soții Bestigui zbierau unul la altul în apartamentul lor. Ai alergat jos – te-a auzit Freddie Bestigui, cu toate că în acel moment era preocupat de altceva – holul clădirii era gol – l-ai parcurs în fugă şi ai ieşit în stradă, unde ningea abundent. Şi-ai rupt-o la sănătoasa, nu-i aşa, cu gluga ridicată, fața acoperită, pompând cu mâinile înmănuşate. La capătul străzii ai văzut un alt individ care fugea, fugea de mânca pământul, îndepărtându-se de locul unde o tocmai o văzuse pe sora lui prăbuşindu-se în moarte. Nu vă cunoşteați unul pe celălalt. Nu cred că ți-a trecut prin minte cine era, nu atunci. Ai alergat cât de repede ai putut, în hainele împrumutate de la Deeby Macc, trecând pe lângă camera de supraveghere care v-a filmat pe amândoi, şi apoi pe Halliwell Street, unde norocul te-a prins iar din urmă pentru că acolo nu sunt camere video. Probabil că ai aruncat bluza şi mănuşile într-un tomberon, după care ai luat un taxi, nu-i aşa? Poliția nu s-a deranjat nicio clipă să caute un bărbat alb în costum care a ieşit la plimbare în noaptea aia. Te-ai dus acasă la mama ta, i-ai făcut de mâncare, i-ai schimbat ora la ceas şi ai trezit-o. Şi-acum e convinsă că voi doi ați vorbit despre Charlie – o nuanță drăguță din partea ta, John – exact în momentul în care Lula se prăbuşea de la balcon. Ai reuşit să scapi, John. Puteai să-ți permiți s-o plăteşti pe Rochelle toată viața. Cu norocul tău, Jonah Agyeman putea chiar să moară în Afganistan. Cred că de fiecare dată când vedeai în ziare câte-o poză cu un soldat negru îți creşteau speranțele, nu-i aşa? Dar n-ai vrut să te încrezi în norocul tău. Eşti un nemernic sucit şi arogant şi ai crezut că poți să aranjezi mai bine lucrurile. Urmă o tăcere lungă.

— Nicio dovadă, spuse Bristow în sfârşit.

Se întunecase atât de mult în birou, încât Strike abia dacă-l mai desluşea ca pe o siluetă.

— Absolut nicio dovadă.

— Mă tem că în privința asta te înşeli, spuse Strike, în momentul ăsta, poliția trebuie să fi obținut deja un mandat.

— Pentru ce? întrebă Bristow, care în sfârşit se simțea suficient de încrezător ca să râdă. Ca să caute în tomberoanele Londrei o bluză cu glugă despre care spui că a fost aruncată în urmă cu trei luni?

— Nu, ca să caute în seiful mamei tale, desigur.

Strike se întrebă dacă putea să ridice suficient de repede storul. Era prea departe de întrerupător, iar în birou se făcuse foarte întuneric, dar nu voia să-şi dezlipească ochii de silueta întunecată a lui Bristow. Era sigur că acest triplu asasin nu venise acolo nepregătit.

— Le-am dat câteva combinații pe care să le încerce, continuă

Strike. Dacă nu sunt bune, presupun că vor chema un expert ca să-l deschidă. Dar dacă ar fi să pariez, aş miza banii pe 030483.

Un foşnet, mişcarea neclară a unei mâini palide şi Bristow se aruncă. Vârful cuțitului zgârie pieptul lui Strike când acesta îl trânti pe Bristow într-o parte. Avocatul alunecă de pe birou, se rostogoli şi atacă din nou, iar de data asta Strike căzu pe spate în fotoliu, cu Bristow deasupra lui, prins ca într-un cleşte între zid şi birou.

Strike apucase una din încheieturile lui Bristow, dar nu vedea unde se afla cuțitul: totul era învăluit în întuneric, aşa că trimise un pumn care-l lovi tare pe Bristow sub bărbie, dându-i capul pe spate şi aruncându-i ochelarii cât colo. Strike lovi din nou cu pumnul şi Bristow se izbi de perete. Strike încercă să se ridice în capul oaselor, partea de jos a corpului lui Bristow țintuindu-i la pământ jumătatea de picior dureroasă, iar pumnalul îl lovi cu forță în partea de sus a brațului: simți cum îi străpunge carnea, apoi sângele cald țâşni şi o durere vie şi usturătoare îl săgetă.

Îl văzu pe Bristow ridicând brațul profilat neclar pe fondul ferestrei slab luminate. Forțându-se să se ridice de sub apăsarea avocatului, devie a doua lovitură de pumnal şi, cu un efort suprem, reuşi să-l azvârle într-o parte pe acesta, iar proteza îi ieşi din cracul pantalonului în timp ce el încerca să-l imobilizeze la podea pe Bristow, împroşcând sânge fierbinte peste tot şi fără să ştie unde era pumnalul.

Mişcările viguroase ale lui Strike răsturnară biroul şi apoi, în timp ce-l țintuia pe Bristow proptindu-şi genunchiul teafăr în pieptul plăpând al acestuia, bâjbâind cu mâna nevătămată în căutarea pumnalului, lumina îi spintecă în două retinele şi auzi o femeie țipând.

Buimac, Strike zări pumnalul ridicându-se spre stomacul lui; înşfăcă piciorul protetic de lângă el şi, mânuindu-l ca pe o bâtă, începu să-l lovească în față pe Bristow, o dată, de două ori...

— Stop! Opreşte-te, Cormoran! AI SĂ-L OMORI!

Strike se rostogoli de deasupra lui Bristow, care nu mai mişca, lăsă jos proteza şi rămase întins pe spate, lângă biroul răsturnat, ținându-şi brațul însângerat.

— Parcă, gâfâi el, nereuşind s-o vadă pe Robin, ți-am spus să te duci acasă.

Dar ea era deja la telefon.

— Poliția şi ambulanța.

— Şi cheamă un taxi, spuse răguşit Strike de jos, având gâtul uscat de atâta vorbit. Nu merg la spital cu gunoiul ăsta.

Întinse brațul şi-şi recuperă mobilul aflat la câteva zeci de centimetri mai încolo. Avea partea din față zdrobită, dar continua

să înregistreze.

Epilog

Nihil est ab omni
Parte beatum.

Nu există fericire desăvârşită.

Horațiu, *Ode,* Cartea a 2-a

După zece zile

British Army impune soldaților săi o subjugare a nevoilor şi legăturilor personale care este aproape de neînțeles pentru mintea unui civil. Practic, nu recunoaşte necesități mai mari decât cele militare. Iar crizele imprevizibile ale vieții omeneşti – naşteri şi morți, căsătorii, divorțuri şi boli – nu provoacă, în general, abateri mai mari de la planurile armatei decât cele provocate de pietricelele care lovesc pântecele unui tanc. Cu toate acestea, apar şi împrejurări excepționale şi tocmai ca urmare a unei astfel de circumstanțe, al doilea termen de serviciu în Afganistan al locotenentului Jonah Agyeman a fost scurtat.

Prezența lui urgentă în Marea Britanie a fost solicitată de Poliția Metropolitană şi, cu toate că armata nu consideră în general solicitările poliției mai presus de ale sale, în acest caz a fost pregătită să fie de ajutor. Circumstanțele legate de moartea surorii lui Agyeman dobândeau o atenție tot mai mare pe plan internațional, iar furtuna mediatică din jurul unui Sapper până atunci obscur a fost considerată nefolositoare atât persoanei în cauză, cât şi armatei în serviciul căreia se afla. Astfel că Jonah a fost trimis cu avionul înapoi în Marea Britanie, unde armata s-a străduit într-o manieră impresionantă să-l ferească de presa cea nesățioasă.

O parte considerabilă a publicului cititor de ştiri presupunea că locotenentul Agyeman va fi încântat, mai întâi, să se întoarcă acasă dintr-un teatru de război şi, în al doilea rând, să stea în aşteptarea unei averi mai presus de visele sale cele mai temerare. Totuşi, tânărul soldat pe care Cormoran Strike l-a întâlnit în pubul Tottenham la ora prânzului, la zece zile după arestarea ucigaşului surorii sale, era aproape agresiv şi părea să nu-şi fi revenit din starea de şoc.

Cei doi bărbați duseseră, în perioade diferite de timp, aceeaşi viață şi riscaseră să aibă aceeaşi moarte. Era o legătură pe care niciun civil nu o poate înțelege şi, timp de o jumătate de oră, cei doi au discutat numai şi numai despre armată.

— Ai fost în poliția militară, da? spuse Agyeman. Mă pot baza pe un polițist militar să-mi dea peste cap întreaga viață.

Strike zâmbi. Nu vedea niciun pic de ingratitudine la Agyeman,

deşi copcile din braț îl săgetau dureros de fiecare dată când îşi ridica halba.

— Mama mea a vrut să ies la lumină, spuse soldatul, îmi zice întruna că ar fi un lucru bun să scap de toată mizeria asta.

A fost prima aluzie, piezişă, la motivul pentru care se întâlniseră şi la faptul că Jonah nu se afla acolo unde-i era locul, cu regimentul său, în viața pe care şi-o alesese.

Apoi, pe neaşteptate, începu să vorbească, de parcă l-ar fi aşteptat pe Strike de luni în şir.

— Mama n-a ştiut niciodată că tata a mai avut un copil. Nu i-a spus niciodată. N-a fost niciodată sigur nici măcar dacă femeia aia, Marlene, îi spusese adevărul când i-a zis că e însărcinată. Cu puțin înainte să moară, când a ştiut că mai are câteva zile de trăit, mi-a spus. „N-o supăra pe maică-ta”, mi-a zis. „îți spun asta pentru că sunt pe moarte şi nu ştiu dacă ai un frate sau o soră vitregă.” Mi-a spus că mama copilului era albă şi că dispăruse. Poate că-l avortase. Fir-aş al naibii! Dacă l-ai fi cunoscut pe tata. Nu lipsea nicio duminică de la biserică. A primit împărtăşania pe patul de moarte. Nu m-aş fi aşteptat niciodată la aşa ceva, niciodată. Nu aveam de gând să-i spun vreodată mamei despre tata şi această femeie. Dar deodată, ca din senin, am primit un telefon. Slavă Domnului că eram acasă, în permisie. Doar că... Lula, îi pronunță numele şovăielnic, ca şi cum nu era sigur că are dreptul să-l spună, mi-a spus că ar fi închis dacă i-ar fi răspuns mama. A spus că nu vrea să rănească pe nimeni. Mi s-a părut că e o fată de treabă.

— Şi eu cred că era, spuse Strike.

— Da... dar, fir-aş al naibii, a fost ciudat. Tu ai crede dacă nu ştiu ce supermodel te-ar suna şi ți-ar spune că e sora ta?

Strike se gândi la istoria bizară a familiei sale.

— Probabil că da, spuse el.

— Mda, mă rog, poate că da. De ce ar fi mințit? Aşa m-am gândit şi eu, în tot cazul. Aşa că i-am dat numărul meu de mobil şi am vorbit de câteva ori, când se putea întâlni cu prietena ei, Rochelle. Se gândise la toate, în aşa fel încât presa să nu afle. Mie mi-a convenit. Nu voiam să se supere mama.

Agyeman scoase un pachet de țigări Lambert and Butler şi începu să răsucească agitat cutia între degete. De bună seamă că se vindeau ieftin la NAAFI, îşi zise Strike, amintindu-şi cu un uşor regret.

— Deci, m-a sunat în ziua de dinainte... să se întâmple, continuă Jonah, şi m-a implorat să vin la ea. Îi spusesem deja că nu mă pot vedea cu ea în acea permisie. Doamne, situația mi se înrăutățise de tot. Aveam o soră supermodel. Mama era îngrijorată de plecarea mea la Helmland. Nu puteam să-i spun pur şi simplu

că tata a avut un alt copil. Nu atunci. Aşa că i-am spus Lulei că nu mă pot vedea cu ea. M-a implorat să ne întâlnim înainte să plec. Părea supărată. Am spus că poate o să pot ieşi mai târziu, înțelegi, după ce mama se culca. I-aş fi spus că mă duc să beau ceva cu un amic sau ceva de genul ăsta. Mi-a zis să vin cât mai târziu, pe la unu şi jumătate. Aşa că, zise Jonah scărpinându-şi ceafa oarecum jenat, m-am dus. Ajunsesem la colțul străzii şi… am văzut cum s-a întâmplat.

Îşi trecu palma peste gură.

— Am fugit. Pur şi simplu, am fugit. Nu ştiam ce dracu' să cred. Nu voiam să fiu acolo, nu voiam să fiu nevoit să dau explicații nimănui. Ştiam că avea probleme mentale şi-mi aminteam cât de supărată fusese la telefon, aşa că m-am întrebat dacă m-a atras acolo ca să văd cum se aruncă de la balcon? N-am putut să dorm. Ca să-ți spun drept, eram bucuros că plec. Să scap de toată agitația aia nenorocită stârnită de presă.

Pubul zumzăia în jurul lor, aglomerat cu clienții de la ora prânzului.

— Cred că motivul pentru care dorea atât de mult să te întâlnească a fost dat de ceea ce tocmai aflase de la mama ei, spuse Strike. Lady Bristow luase mult valium. Cred că a vrut să o facă pe fată să-i pară rău că pleacă de lângă ea, prin urmare i-a spus Lulei ceea ce Tony zisese despre John cu toți acei ani în urmă: că el l-a ucis pe fratele lui mai mic, Charlie, împingându-l în cariera aia. Iată de ce Lula se afla în starea aceea când a plecat de la apartamentul mamei sale şi iată de ce a tot încercat să-l sune pe unchiul ei ca să afle dacă exista vreun sâmbure de adevăr în acea poveste. Şi cred că era disperată să te vadă pentru că voia să fie aproape de cineva, de oricine, pe care să-l iubească şi în care să aibă încredere. Mama ei era o persoană dificilă, pe moarte, pe unchiul ei îl ura şi tocmai aflase că fratele ei vitreg era un ucigaş. De bună seamă că o cuprinsese disperarea. Şi cred că era şi speriată. În ziua de dinaintea morții ei, Bristow încercase s-o forțeze să-i dea bani. Cu siguranță că se temea de ce urma el să facă.

Rumoarea discuțiilor şi a clinchetelor de pahare umplea aerul din pub, dar vocea lui Jonah se auzi clar peste toate acestea.

— Mă bucur că i-ai rupt falca nenorocitului.

— Şi nasul, spuse cu voioşie Strike. Am avut noroc c-a înfipt pumnalul în mine, altfel n-aş fi scăpat pe motiv de „forță rezonabilă”.

— A venit înarmat, spuse gânditor Jonah.

— Bine'nțeles c-a venit, spuse Strike. Am pus-o pe secretara mea să-i zică, la înmormântarea lui Rochelle, că primeam amenințări cu moartea de la un descreierat care voia să-mi spintece măruntaiele.

Asta i-a semănat ideea în cap. Şi-a zis că, dacă ajungea la asta, o să-ncerce să pună moartea mea pe seama amărâtului de Brian Mathers. Pe urmă, probabil, s-ar fi dus acasă, ar fi meşterit ceasul maică-sii şi ar fi încercat să aplice acelaşi truc din nou. Nu e întreg la minte. Ceea ce nu-nseamnă că nu e un nemernic deştept.

Nu mai rămăseseră multe de spus. În timp ce plecau din pub, Agyeman, care insistase nervos să plătească băuturile, făcu ceva ce ar fi putut să fie o tentativă de a-i oferi nişte bani lui Strike, a cărui existenţă precară fusese redată cu voluptate în relatările presei. Strike refuză oferta, dar fără să se simtă ofensat. Îşi dădea seama că tânărul Sapper se căznea să se acomodeze cu ideea noii şi uriaşei sale averi; că era împovărat de responsabilitatea impusă de aceasta, de solicitările pe care le presupunea, de tentaţiile pe care i le oferea, de deciziile pe care le atrăgea după sine; că tânărul se simţea mai mult covârşit decât bucuros. Mai era, fireşte, cunoaşterea oribilă şi atotprezentă a modului în care aceste milioane ajunseseră la el. Strike bănuia că gândurile lui Agyeman oscilau nebuneşte între camarazii lui din Afganistan, viziuni cu maşini sport şi cu sora lui zăcând moartă în zăpadă. Cine putea fi mai conştient decât un soldat de capriciile sorţii, de rostogolirea întâmplătoare a zarului?

— N-o să scape, nu-i aşa? întrebă deodată Agyeman, pe când se pregăteau să se despartă.

— Nu, bineînţeles că nu, spuse Strike. Presa n-a aflat încă, dar poliţia a găsit telefonul mobil al lui Rochelle în seiful mamei sale. N-a îndrăznit să se descotorosească de el. A schimbat cifrul seifului astfel ca nimeni să nu-l poată deschide în afară de el: 030483. Duminica Paştelui, o mie nouă sute optzeci şi trei: ziua în care l-a ucis pe prietenul meu, Charlie.

Era ultima zi a lui Robin. Strike o invitase să vină şi ea la întâlnirea cu Jonah Agyeman, la găsirea căruia avusese o contribuţie esenţială, dar ea refuzase. Strike avea sentimentul că fata se retrăgea în mod deliberat faţă de caz, faţă de muncă, faţă de el. În după-amiaza aceea, el avea programare la Centrul pentru Amputaţi de la Spitalul Queen Mary. La întoarcerea lui din Roehampton, ea va fi fost plecată. Matthew o lua în Yorkshire pentru weekend.

În timp ce Strike se întorcea şchiopătând la birou prin haosul neîntrerupt al lucrărilor de construcţii, se întrebă dacă o va mai vedea vreodată pe secretara lui temporară după ziua aceea şi se îndoi. Nu cu mult timp în urmă, efemeritatea aranjamentului lor fusese singurul lucru care îl făcuse să se împace cu prezenţa ei, dar acum ştia că o să-i lipsească. Venise cu el cu taxiul la spital şi-şi

înfăşurase trenciul pe brațul lui sângerând.

Explozia de publicitate din jurul arestării lui Bristow nu dăunase cu nimic afacerii lui Strike. Era posibil chiar să nu treacă mult timp până va avea cu adevărat nevoie de o secretară. Şi, într-adevăr, în timp ce urca suferind scara ce ducea la biroul lui, auzi vocea lui Robin vorbind la telefon.

— … o programare pentru marți, mă tem, pentru că domnul Strike e ocupat toată ziua de luni… Da… absolut… am să vă programez pentru ora unsprezece, atunci. Da. Vă mulțumesc. La revedere.

Robin se întoarse cu scaunul spre uşă, când Strike îşi făcu apariția.

— Cum ți s-a părut Jonah? întrebă ea.

— Simpatic băiat, spuse Strike, lăsându-se pe canapeaua veche. Situația îl cam zăpăceşte. Dar alternativa ar fi fost ca Bristow să se aleagă cu zece milioane, aşa că va fi nevoit să se descurce.

— Trei clienți posibili au sunat cât timp ai fost plecat, spuse ea, dar am câteva îndoieli în privința ultimului. Ar putea fi tot un jurnalist. Era mult mai interesat să discute cu tine decât despre problema pe care o avea.

În ultima vreme, primise destule astfel de telefoane. Presa se aruncase cu entuziasm asupra unei poveşti care avea o mulțime de aspecte şi tot ceea ce îndrăgea aceasta mai mult. Strike însuşi apăruse din plin în relatări. Fotografia pe care o folosiseră cel mai des, lucru care-l bucura, era una veche de zece ani şi fusese făcută pe vremea când el era încă în armată; dar, în acelaşi timp, jurnaliştii scoseseră de la naftalină şi poza vedetei rock, a soției sale şi a mamei lui Strike, supergroupie.

Se scrisese din belşug despre incompetența poliției. Carver fusese surprins de fotografi în timp ce mergea grăbit pe stradă, cu sacoul descheiat fluturând în vânt şi cu pete de sudoare vizibile la subsuori; dar Wardle, chipeşul Wardle, care îl ajutase pe Strike la arestarea lui Bristow, fusese până atunci tratat cu indulgență, mai ales de partea feminină a presei. Totuşi, cel mai copios presa se hrănise, din nou, din cadavrul Lulei Landry, toate versiunile relatării fiind condimentate din plin cu poze ale chipului fără cusur şi al trupului suplu şi sculptural ale modelului.

Robin vorbea; Strike nu o asculta, atenția fiindu-i absorbită de spasmele din braț şi din picior.

— … o notă despre toate dosarele şi jurnalul tău. Pentru că o să ai nevoie de cineva, acum, ştii. N-o să poți să ai grijă singur de toate astea.

— Aşa e, admise el, ridicându-se cu greu în picioare.

Intenționase să facă asta mai târziu, în momentul plecării ei, dar

acum era un moment la fel de bun ca oricare altul şi îi oferea pretextul de a părăsi canapeaua, care era extrem de incomodă.

— Ascultă, Robin, eu nu ți-am mulțumit niciodată cum se cuvine…

— Ba da, mi-ai mulțumit, se grăbi ea să spună. În taxi, când mergeam la spital… şi, oricum, nu e nevoie. Mi-a plăcut. La drept vorbind, mi-a plăcut enorm.

El tocmai se ducea şchiopătând în biroul interior şi nu auzi tremurul din vocea ei. Cadoul era ascuns pe fundul raniței. Era foarte stângaci ambalat.

— Uite, spuse el. E pentru tine. Nu m-aş fi descurcat fără tine.

— Oh, spuse Robin gâtuită, iar Strike se simți mişcat şi totodată uşor alarmat cu vocea când văzu lacrimi şiroind pe obrajii ei. Nu trebuia să…

— Deschide-l acasă, spuse el, dar prea târziu.

Pachetul se desfăcu literalmente în mâinile ei. Ceva verde-albăstrui alunecă prin spărtura din hârtie pe birou, în fața ei. Lui Robin i se tăie respirația.

— Nu… O, Doamne, Cormoran…

Ridică rochia pe care o probase şi o îndrăgise la Vashti şi se uită lung la Strike pe deasupra ei, roşie la față, cu ochii sclipind.

— Nu poți să-ți permiți aşa ceva!

— Ba da, pot, spuse el, preferând să se rezeme de peretele despărțitor, pentru că era doar cu puțin mai comod decât să stea pe canapea. O să am de lucru din plin acum. Ai fost incredibilă. Noul tău angajator are mare noroc să te aibă acolo.

Robin îşi ştergea frenetic ochii cu mânecile cămăşii. Lăsă să-i scape un suspin şi câteva cuvinte inteligibile, întinse mâna fără să se uite după batistele pe care le cumpărase din banii de cheltuieli mărunte, pentru eventualitatea în care ar mai fi avut clienți ca doamna Hook, îşi suflă nasul, îşi şterse ochii şi spuse, cu rochia verde uitată în poală:

— Nu vreau să plec!

— Nu-mi permit să te țin, Robin, spuse el pe un ton categoric.

Şi nu se putea spune că nu se gândise la asta. În noaptea precedentă, stătuse treaz pe patul de campanie şi făcuse tot felul de calcule în minte, încercând să ajungă la o ofertă care să nu pară insultătoare lângă salariul oferit de firma de consultanță media. Nu era posibil. Nu mai putea amâna plata celui mai mare dintre împrumuturile sale. Îl aştepta o creştere a chiriei şi trebuia să-şi găsească o locuință, alta decât biroul. Chiar dacă perspectivele pe termen scurt păreau infinit mai bune, imaginea de ansamblu rămânea nesigură.

— Nu m-aş aştepta să-mi oferi tot cât îmi dau ăia, spuse Robin

cu glas răguşit.

— Nici măcar să mă apropii n-aş putea, spuse Strike.

(Dar ea cunoştea situația financiară a lui Strike aproape la fel de bine ca el însuşi şi deja bănuia cam cât ar putea să ofere. Cu o seară înainte, când Matthew o găsise plângând din cauza perspectivei plecării, ea îi spusese cât estimase că ar fi cea mai bună ofertă din partea lui Strike.

— Dar nu ți-a oferit absolut nimic, spusese Matthew. Este?

— Nu, dar dacă mi-ar oferi…

— Ei bine, rămâne la latitudinea ta, spusese Matthew pe un ton rigid. Va fi alegerea ta. Tu va trebui să iei o hotărâre.

Ştia că Matthew nu voia ca ea să rămână. Stătuse ore în şir la Urgențe în timp ce-i puneau copcile lui Strike, aşteptând s-o ducă acasă. Îi spusese, pe un ton mai degrabă formal, că făcuse foarte bine manifestând o asemenea inițiativă, dar de atunci fusese distant şi dezaprobator, mai ales când prietenii începeau să ceară zgomotos detalii confidențiale despre tot ce apărea în presă.

Dar, de bună seamă că Matthew l-ar plăcea pe Strike, dacă s-ar cunoaşte, nu? Iar Matthew însuşi spusese că ea hotăra ce o să facă…)

Robin îşi reveni un pic, îşi suflă din nou nasul şi-i spuse lui Strike, cu un calm uşor subminat doar de un mic sughiț, suma pentru care ea ar fi fericită să rămână.

Strike avu nevoie doar de câteva secunde ca să răspundă. Îşi putea permite, la limită, să-i dea salariul sugerat de ea; se situa într-o marjă de cinci sute de lire față de ceea ce chiar el calculase că ar fi fezabil. Oricum ar fi privit lucrurile, era o achiziție care, la prețul acela, ar fi fost imposibil de înlocuit. Exista doar o problemă măruntă de rezolvat…

— Aş putea să mă descurc cu suma asta, spuse el. Da, salariul ăsta pot să ți-l dau.

Telefonul sună. Zâmbindu-i radios, Robin răspunse şi încântarea din vocea ei era de aşa natură, încât ai fi zis că aştepta cu nerăbdare acel telefon de zile-n şir.

— Oh, bună ziua, domnule Gillespie! Ce mai faceți? Domnul Strike tocmai v-a trimis un cec, chiar eu l-am pus la poştă azi-dimineață… Toate restanțele, da, şi ceva în plus… Oh, nu, domnul Strike este hotărât să achite împrumutul… Da, domnul Rokeby este foarte amabil, dar domnul Strike ar prefera să plătească. Speră că va reuşi să achite întreaga sumă în următoarele luni…

O oră mai târziu, Strike şedea pe un scaun tare din plastic la Centrul pentru Amputați, cu piciorul rănit întins înainte, şi se gândea că, dacă ar fi ştiut că Robin o să rămână, nu i-ar mai fi cumpărat rochia verde. Cadoul, era sigur de asta, n-avea să fie

deloc pe placul lui Matthew, mai ales după ce o va vedea îmbrăcată în rochie şi va afla că anterior o probase în faţa lui Strike.

Cu un oftat, luă un exemplar din *Private Eye* de pe măsuţa de lângă el. Când asistentul îl chemă prima dată, Strike nu-i răspunse, fiind cufundat în lecturarea paginii intitulate „LandryBalls”, plină cu exemple de exces jurnalistic legate de cazul pe care îl rezolvase împreună cu Robin. Atât de mulţi editorialişti menţionaseră parabola lui Cain şi Abel, încât revista îi dedicase un articol special.

— Domnul Strick? strigă asistentul pentru a doua oară. Domnul Cameron Strick?

El ridică privirea, rânjind.

— Strike, spuse el cât mai clar. Mă numesc Cormoran Strike.

— Oh, îmi cer scuze... pe aici, vă rog...

În timp ce Strike îl urma şchiopătând pe asistent, o frază ieşea la suprafaţă din subconştientul lui, o frază pe care o citise cu mult înainte să fi văzut primul cadavru sau să se fi minunat de frumuseţea unei cascade din munţii africani ori să fi privit cum se năruieşte faţa unui ucigaş când îşi dă seama că a fost prins.

Sunt acum un nume.

— Pe masă, vă rog, şi să vă scoateţi proteza.

De unde venea oare acea frază? Strike se întinse pe masă şi privi încruntat la tavan, ignorând asistentul care stătea aplecat peste piciorul lui şi mormăia în timp ce îl cerceta şi-l palpa uşor.

Avu nevoie de câteva minute ca să-şi amintească versurile pe care le învăţase cu mult timp în urmă:

Simt iarăşi dor de ducă – voi bea viaţa
Până la drojdii. Mult m-am veselit
Întotdeauna, mult am îndurat,
Cu ai mei sau singur, pe uscat, de asemeni
Când prin ale norilor grozave trâmbe
Ploioasele Hyade dojeneau
Pâcloasa mare – sunt acum un nume!